

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

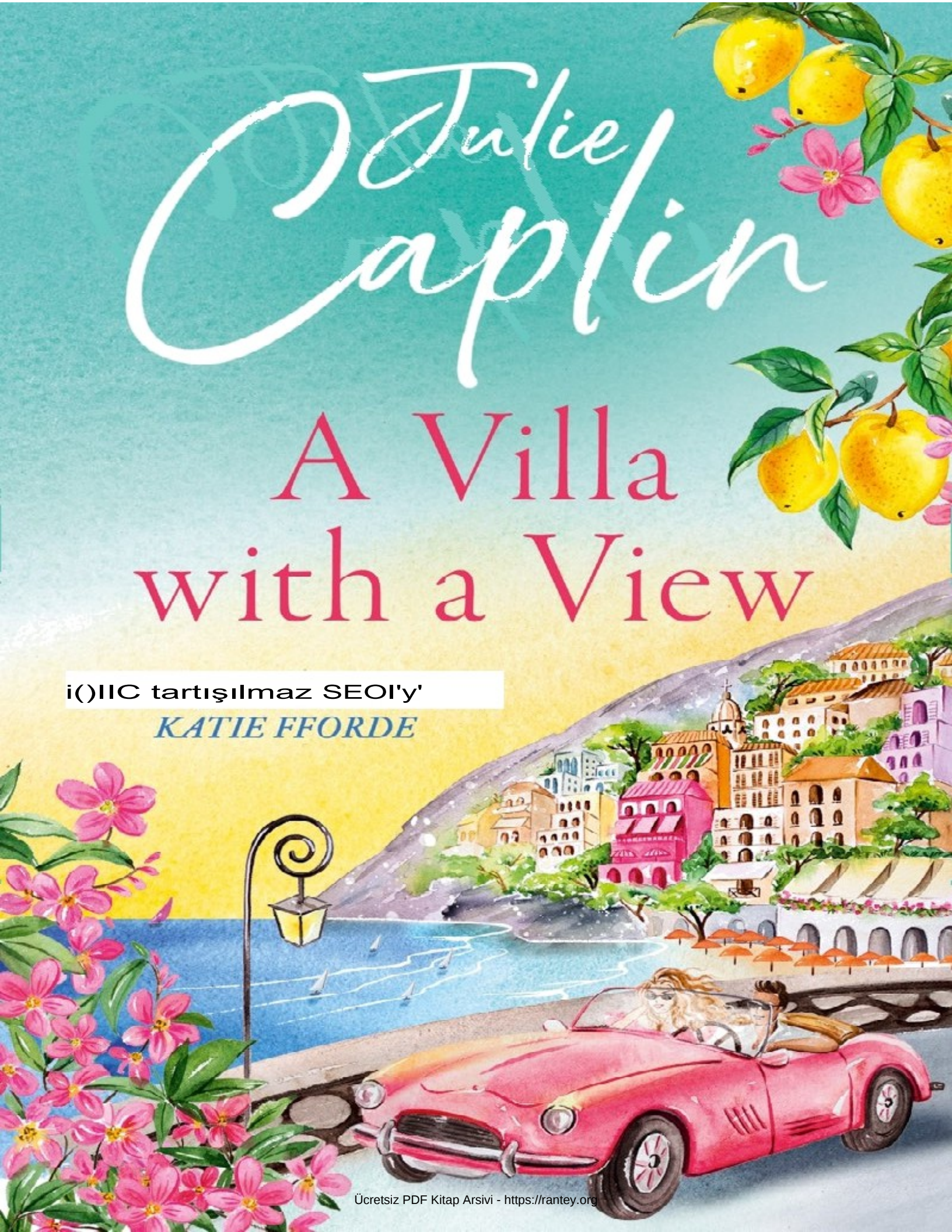
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julie Caplin

A Villa with a View

i()IIC tartışılmaz SEOI'y'

KATIE FFORDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MANZARALI BİR VİLLA

JULIE CAPLIN

Bir Bölüm Daha
HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir
bölümü 1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF
www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers* tarafından yayımlanmıştır

2024 Telif Hakkı © Julie Caplin 2024

Kapak tasarımı © Lucy Bennett/
HarperCollinsPublishers Ltd 2023
Kapak illüstrasyonları: Enya Todd/İllüstrasyon X

Julie Caplin bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu

ileri sürmektedir Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Kaynak ISBN: 9780008579265
E-kitap Baskısı © Şubat 2024 ISBN:
9780008579258
Sürüm: 2023-12-01

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Sonsöz

Teşekkür Okuduğunuz
için teşekkürler... Yazar
Hakkında
Julie Caplin tarafından
da Yayıncı Hakkında

*Michael Doherty (diğer adıyla Isle of Man, Satış Direktörü) ve sevgili eşi
Kate'e, hayatınız güneş ışığı ve sevgi dolu olsun x*

Birinci Bölüm

Kötü şeyler üçer üçer gelir derler. Şu andan itibaren Lia Bathurst resmen beşe ulaşmıştı. Kaba taş duvara gömülü dahili telefona tekrar bastı.

İkinci kez, bedensiz ses hoparlörlerden dışarı süzüldü. 'Burası özel bir konuttur. Burayı terk etmeniz gerekiyor.

Çaresizlik ses tellerini sıkılaştırdı. 'Lütfen, Sinyor Salvatore ile konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika sürecektir. Söz veriyorum. Tek yapması gereken ona kendisini Mary Bathurst, kızlık soyadı Harding'in gönderdiğini söylemekti ve onu göreceğinden emindi. Görmek zorundaydı. Ne de olsa İtalya'ya kadar onu görmek için gelmişti. "Sinyor Salvatore ile konuşmak istiyorsanız, iş müdürü Sinyor Knight'tan randevu a l m a l ı s ı n ı z . Dahili telefon, Lia'nın tekrar zili çalması halinde hiçbir şey olmayacağını düşündüren bir kesinlikte kapandı.

Bu sefer alacağız.

Lanet olsun. Duvara yaslandı ve bir elini terli alınına sildi. Londra'dayken fazlasıyla yakışıklı Bay Knight, Bay Son Derece Yararsız'dı, işte bu yüzden şimdi Ernesto Salvatore'un pitoresk pembe villasının kapısındaydı.

Şimdi ne olacak? Buraya gelebilmek için otuz derece sıcakta, Marge Simpson'ın kabarık saç modelinden daha fazla saç tokası olan bir yolda bir saat boyunca yürümüştü. Baldırları onu öldürüyordu, ayak parmakları cehenneme dönmüştü ve boğazı kurumuştu.

Ölüm Vadisi'nden daha uzaktı. Mantıklı bir insan bir şişe suyla yola çıkabilirdi ama Google haritalarına baktığında Villa Mimosa çok uzak görünmüyordu. Teknik olarak değildi - eğer bir karga iseniz. Hesaba katmadığı şey, Amalfi Sahili'nin yamacını dolanan asfalt şeridin beşte bir eğimiydi.

Bir kez daha iç geçirerek, büyük bir mülk olduğunu tahmin ettiği araziye çevreleyen taş duvara baktı. Başka bir şey beklemek aptallıktı. Ernesto Salvatore'un yazlık evinin sıkı bir güvenliği olmalıydı. Eğer onun izini internette bulduysa, pek çok hayranının da aynı şeyi yapabileceğine şüphe yoktu. Tepesinde jiletli teller bulunan duvar, tozlu yol boyunca uzaklara doğru uzanıyordu. Arazinin diğer tarafında, bir Himalaya geçisinin tırmanmakta zorlanacağı sarp kayalıklar vardı. Duvarın tepesi boyunca uzanan keskin tel caydırıcı olmasa bile, Lia duvara tırmanabileceğinden şüpheliydi. Özellikle de parmak arası terlikleriyle, ki bu da tamamen kullanışsız bir karar olduğunu kanıtlamıştı.

Hiçbir fikri kalmamıştı.

İtalya'ya gelmek o zamanlar çok iyi bir plan gibi görünmüştü, ta ki arkadaşı Luca'nın çatıdaki boşluklardan güneş ışığı süzülen harap stüdyosuna girip, önümüzdeki birkaç hafta boyunca üzerinde kalacağı topak topak çekyatı ve mutfak deneni sefil bahaneyi görene kadar. Banyoya gelince, en son ne zaman çamaşır suyuna yakın bir şeyle tanıştığını düşünmek bile istemiyordu. Muhtemelen son on yıl içinde değil.

Alışılmadık bir kendine acıma duygusu onu boğmakla tehdit ediyordu. Nasıl olur da her şey aynı anda bu kadar ters gidebilirdi? İki hafta önce bu zamanlar hayat çok güzeldi. Sonra, domino taşlarının düşmesi gibi, her şey çökmüş gibiydi. Burnunu çekerek ayak parmaklarının arasındaki yarayı ve sağ ayağında patlayan içi sıvı dolu beyaz kabarcığı ovmak için eğildi. Bu kadar aceleci olması kendi aptal hatasıydı ve burada bir Uber çağırması için bile telefon çekmiyordu.

Yolda topallayarak ilerlemeye başladı ama birkaç yüz metre sonra durmak zorunda kaldı. Bir dizinin üzerine çökerek, postacı çantasının dibinden çıkardığı buruşuk bir mendili ayak başparmağının etrafına sararak sürtünmeyi hafifletmeye çalıştı. Çılgın köpekler ve İngilizler öğlen güneşinin sıcaklığında eve uzun ve yavaş bir yolculuk olacaktı. Hırpalanmış bir Fiat geçti, sürücü Lewis Hamilton'ın tüm gösterişiyle iki tekerlek üzerinde virajı alıyor, ayak bileklerinin etrafına çakıllar saçıyor, arkadan gelen rüzgar tozu kaldırıyor, öksürmesine ve sıçramasına neden oluyordu. Sürücüyü gördü ve kısa bir an için onu daha önce bir yerlerde gördüğünü düşündü. Beklenmedik ve hiç de hoş karşılanmayan bir kalp çarpıntısıyla bir çift canlı mavi gözü hatırladı ve sonra kendi kendine hayal gördüğünü söyledi. Yüzünü silerek, tam bir manzara gibi görünmesi gerektiğini düşünerek doğruldu ve soluk mavi bir Vespa'nın kendisine doğru ilerleyişini izledi. Çok sevimli ve çok İtalyan'dı ve rahatsızlığına rağmen bu manzara onu gülümsetti. Scooter yavaşladı ve onu şaşırtarak durdu. Sürücü ayaklarını scooter'ın iki yanına koydu ve bowling topu kaskını çıkararak beyaz sarı buklelerini ortaya çıkardı. Yüzündeki canlı sırtış dışında melek gibi bir meleği andırıyordu.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu umutla.

"Elbette. Adamın aksanının İngilizce olması onu rahatlatmıştı ama buna şaşırmaması gerekirdi. Bu saçlarla kesinlikle İtalyan gibi görünmüyordu. "Başı dertte bir genç kıza benziyorsun. Yardım edebilir miyim?" Ona gülümsedi.

Positano'ya geri dönmeye çalışıyorum. Buralarda bir otobüs güzergahı var mı biliyor musunuz? Ya da nasıl taksi bulabilirim? Telefonunu salladı. "Sinyal yok.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Deniz kıyısına yakın herhangi bir yere.

Hızla ayağını aşağı indirdi, scooter'dan atladı ve arkadaki saklama kutusunu açarak bir kask çıkardı, kaskı önünde tutarak eğildi. "Aracınız bekliyor.

Güldü.

"Sorun değil. Her zaman başı dertte olan bir genç kızı kurtarmak istemişimdir. Yanaklarında gamzeler belirdi, melek yerini yaramaz koro çocuğuna bıraktı. "Al bakalım. Ben sahile gidiyorum. Seni bırakabilirim.

"Bu harika olur," dedi Lia. "Çok teşekkür ederim.

"Sorun değil," dedi omuz silkerek. "Ben şu tarafa gidiyorum. Kadının çene kayışını takmasını izledi.

"Ben Leo, bu arada.

"Ben de Lia.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lia.

'Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bıraktığınız için teşekkür ederim.'

"Henüz sürüşümü görmedin. Kara gözleri muziplikle parlıyordu. Onunla ilgili her şey altın sarısı ve güneşli görünüyordu.

"O kadar kötü mü?

'Korkunç ama henüz kimseyi öldürmedim,' dedi neşeyle. 'Ve buralarda herkesin sürüşü oldukça şok edici. Bir Vespa ile çok fazla hasar veremezsiniz.

"Çok güzel," diye gözlemledi Lia rengine tekrar hayran kalarak.

"Biliyorum. Göz kırptı. 'Kızlar buna bayılıyor. Erkek kardeşim bunun erkekliğe hakaret olduğunu söylüyor ama o bu konuda çok eski kafalıdır. Ama onun benim kadar çok kız arkadaşı yok. Bu size ne anlatıyor?'

Lia, belki de Leo kadar güzel değildi, diye düşündü, Leo'nun kolay çekiciliği ve mutlu özgüveni vardı. O, insanı gülümseten insanlardan biriydi.

"Hadi, atla.

"Tekrar teşekkür ederim, gerçekten çok nazıksınız.

'Biliyorum ama sorun değil. Dondurma alabilirsin.'

"Ne dondurması?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. Gerçekten de büyüleyici biriydi. "Yol üzerinde küçük, sevimli bir dondurmacı biliyorum. Sanırım sadece İhtiyacınız olan şey.'

"Peki bunu nasıl tahmin ediyorsunuz?" diye sordu.

'Çünkü herkesin dondurmaya ihtiyacı var ve sen de kendini uçurumdan aşağı atmak ister gibi görünüyordun. Dürüst olmak gerekirse, çok güzel bir gün ve korkunç bir karmaşa yaratırdı. Bana her şeyi dondurma ve kahve eşliğinde anlatabilirsin.

"Şimdi de kahve mi?

"Neden olmasın?" Sırtışı genişledi.

Scooter'ın arkasından sohbet etmek zordu ve Leo, kalçalarıyla Vespa'ya yapışıp elleriyle bagaj kolunu kavrarken onun sessizliğini kabul etmekten mutlu görünüyordu. Ne kadar sevimli bir köpek yavrusuna benzese de kollarını tamamen yabancı birinin beline dolamak biraz fazla kişisel görünüyordu. Manzaranın tadını çıkarmaya çalıştı. Tepeye doğru zorlu tırmanışta, bir ayağını diğerinin önüne koymakla o kadar meşguldü ki, yükselen kayalık tepelerin ve tepelerin kenarındaki yarıklara yerleştirilmiş evlerin dramatik manzarasını takdir edememişti. Pişmiş toprak kiremitli çatılar, kayalardaki tabakalar gibi manzara boyunca uzanıyor, binalar her düz noktaya yerleşiyordu. Tüm vadi kenarı ona yüzlerce katı olan özenle hazırlanmış bir düğün pastasını hatırlatıyordu.

Kasabanın üzerindeki bu yükseklikten körfezi ve parlak mavi gökyüzüne karşı derin, koyu lacivert denizin devasa hilalini görebiliyordu. Tepedeki dalgaların üzerinde parıldayan güneşi görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve biraz utandı. Güzel bir gündü ve burada olduğu için minnettar olmalıydı. Herkesin yazı İtalya'da geçirme ya da neredeyse bedava konaklama şansı yoktu - her ne kadar arzulanan bir şey olsa da.

Olumlu yönlere odaklanmaya kararlı bir şekilde şimdi ve buraya odaklandı. Leo tipik bir İtalyan gösterişiyle arabasını sürüyor, trafiğin içinde ve dışında salınıyor, daha fazla görünen arabaların etrafında hızlı bir hassasiyetle ilerliyordu.

park etmekten vazgeçmiş, aniden açıldıklarında kanat aynalarını ve ara sıra araba kapılarını zar zor kaçırıyorlardı. Dar sokaklardaki trafik yavaşlamış olsa da Leo sabit bir hızda ilerliyor, köşeleri dönüyor ve o kadar sık yön değiştiriyordu ki Lia artık denizin onlara göre nerede olduğunu bilmiyordu. Dik yamacın kıvrımlarını kucaklayan binaların cıvıl cıvıl çizgileri tarafından gizlenmişti.

Leo aniden fren yapıp scooter'ı bir gelateria'nın önündeki kaldırıma savurduğunda, neredeyse düşüyordu.

"İşte geldik," dedi kaskını çıkarıp ayaklarını indirerek, Lia'nın inmesini beklerken scooter'ı bacaklarının arasında dengeledi. 'Ben bir Stracciatella alacağım. Çift kepçe. Çikolata soslu ve fındıklı.

"*Per favore?*" diye önerdi Lia, çok görgülü bir şekilde yetiştirilmişti ve onun başkası öderken fazladan sipariş vermenin doğru olduğunu düşünmesinden biraz rahatsız olmuştu. Yoksa bu çok İngiliz bir tavır mıydı?

Yüzündeki melek gibi sırıtış yeniden ortaya çıktı. "Evet, lütfen. Hadi gel.

Kız scooter'dan uzaklaşır uzaklaşmaz kaskı koluna geçirdi ve dükkâna doğru ilerledi.

Daha yavaş ilerledi, serin havanın ve nefis vanilya ve çikolata kokularının hemen farkına vardı. Dükkânın tüm uzunluğu boyunca uzanan cam bir soğutucu dolap, birçoğu popülerliklerini gösteren önemli kraterlerle gölgelenmiş olsa da, krem si zirvelere güzelce girdaplanmış farklı dondurma tatlarının derin kaplarıyla doluydu. Açıklamalar düzgün italik harflerle İngilizce, Almanca ve İtalyanca yazılmıştı: Çilekli Sunburst, Limonlu Delight, Çikolatalı Chocco, Madagaskar Vanilyası, Deluxe Stracciatella, Nutella Supreme. Lia'nın ağzı sulandı.

"Çav, Gina," diye selamladı Leo tezgâhın arkasındaki siyah saçlı kızı ve el kol hareketleriyle İtalyanca konuşmaya başladı. Lia onun

sürekli hareket halindeydi, konuşurken başını sallıyor ve seçtiği bitter çikolatalı dondurma parçacıklı vanilyayı gösterirken ayağını yere vuruyordu.

"Ne alacaksın, Lia?" diye sordu. 'Çikolata çok güzel, çilekli de öyle. Gina, bu Lia; şehirde yeni.

"Merhaba," dedi Gina.

"Ne önerirsiniz?" diye sordu Lia, seçim karşısında şaşkıındı. Hepsi güzel görünüyordu ve kahvaltıda yediği haşlanmış yumurtadan beri bir şey yemediğini fark etti. Hakkını vermek gerekirse, Luca en azından ona bazı temel malzemeler bırakmıştı.

"Stracciatella," dedi Leo. "Sana en iyisi olduğunu söylemişim.

Gina güldü. 'Başka hiçbir şey denemez. Sana Nutella Supreme'yi denemeni öneririm, çikolata ve fındıklı. Benim favorimdir. Ama her şey güzel. Hepsi burada yapılıyor," diyerek dükkânın arka tarafını ve çift kapıyı gösterdi, "babam tarafından.

Leo yine iyi huylu bir şekilde gözlerini devirerek, "Stracciatella en iyisidir," diye mırıldandı.

"Çikolatalı ve fındıklı olanı deneyeceğim," dedi Lia kolay olanı seçerek ama Leo'nun sessiz ısrarına boyun eğmemeye kararlıydı. Aslında o kadar da dondurma meraklısı değildi. Dondurma dondurmaydı.

Bu görüş, Gina'nın ona uzattığı külahtan ilk tadı aldığı anda değişti.

'Aman Tanrım, bu cennet gibi,' diye mırıldandı.

"Söylemişim," dedi Leo, kendininkinden kocaman bir yudum alarak. "Teşekkürler, Gina.

Dükkânın hemen önündeki kaldırıma tutunan küçük eğimli güverteye çıktılar, canlı kırmızı sardunyaların dar oluklarının yanından geçtiler, parlak renk beyaz boyalı zemin kaplamasıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Sadece birkaç güzel beyaz bistro masa ve kalp şeklinde arkalıkları olan sandalyeler için yer vardı.

"Mmm, bu harika," dedi Lia, zengin çikolata diline dolanırken. Şimdiye kadar tattığı en iyi dondurma olabilirdi, gerçi İtalya'da parlak güneş ışığı altında yakışıklı bir arkadaőla otururken nasıl olmasını ki.

"Söylemiőtım. Ama bir dahaki sefere Stracciatella'yı denemelisin."

"Kimse sana kemikli bir köpek gibi olduğunu söyledi mi?" diye alay etti. "Hayır," diye cevap verdi havalı bir şekilde. "Ben sadece neyi sevdiğimi biliyorum.

Güldü. Çok rahat bir arkadaştı ve - fark etti ki - birkaç gündür doğru dürüst konuőtıđı ilk kiőtıydı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Sadece yaz için. Ailemin burada bir evi var. Her zaman geliriz. Ama hiç zor değil. Positano, Amalfi sahilindeki en güzel őehirdir. Hınzır bir sırtışla durdu ve ekledi: 'Minori, Ravello, Amalfi, Cetara ve Furore'yi saymazsak. Bunlardan herhangi birini gördünüz mü?

"Henüz değil. Daha iki gün önce geldim. Positano'da yönünü bulacak zamanı bile olmamiőtı. "Hâlâ yolumu bulmaya alıőtıyorum. Oldukça kafa karıştıracı. Dik yamaç, düzenli aralıklarla kıvrılan ve dönen, butikler ve mallarını sokağa döken küçük dükkanlarla dolu küçük dar yollarla delik deőtıkti.

"Ama hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Bayıldım! Kadın ona
gülümsedi. "Demek
tatildesin?"

"Tam olarak değil. Lia şu an için gerçeği ihtiyatlı bir şekilde söylemenin en iyisi olacağına karar verdi. Yerel halkın ünlü sakinlerine karőtı oldukça korumacı olabileceğinden şüpheleniyordu. "Ben bir sanatçıyım. Birkaç aylığına bir arkadaőtımın stüdyosunu ödünç aldım.

'Bir sanatçı. Öyle birine benzemiyorsun.' Baőtını bir yana eğdi. "Bir atı katında açlıktan ölmek için fazla güzelsin.

"Bir sanatçı neye benzer?" diye sordu Lia gülerek.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Leo, gözleri kırışarak. 'Açlıktan ölüyor ve zayıf mı?

Ve belki de boyayla kaplıdır. Bu çok güzel bir elbise.'

Lia soluk adaçayı kumaşını düzeltti, tamamlamak için yıllarını harcadığı narin nakışları parmakladı. Bu onun en sevdiklerinden biriydi. "Teşekkür ederim," dedi, muhtemelen bunu kendisinin yaptığını bilmekle o kadar da ilgilenmeyeceğine karar vererek.

"Peki burada ne kadar süre sanatçılık yapacaksınız?

Lia içini çekti, ağzı açık kaldı. "Güzel soru. Ödünç aldığı stüdyonun son derece basit konforunu düşünüp hayıflandı. İşin iyi tarafı, ihtiyacı olan pek çok ekipmana ve çalışabileceği bir alana sahipti.

"Bilmiyor musun? Adamın gözlerindeki sempati kadının açılmasını sağladı.

"Yeni bir komisyon için ilham arıyorum ve bulup bulamayacağımı bilmiyorum.

"Kulağa kötü geliyor. Positano'da mutsuz olamazsın. İlham almak için neye ihtiyacın var? Belki size etrafı gezdirebilirim?"

"Bu harika olur.

"Çok güzel manzaralarımız var, eminim aklınıza bir şeyler gelecektir.

Lia başını salladı, soru sormadığı için rahatlamıştı. Braganzi restoranının Londra'daki yeni restorani için yaptığı ilk tasarımları reddetmesi hâlâ canını yakıyordu. Restoranın New York'taki olağanüstü başarısının ardından Londra'daki mekân Eylül ayında açılacaktı ve İtalyan karı koca sahipleri duvarları süsleyecek olağanüstü sanat eserleri arıyorlardı. Lia bazı ilk tasarımları sunması için davet edildiğinde çok heyecanlanmıştı. Ancak geri dönüşler onu pek de heyecanlandırmamıştı.

Menajeri aracılığıyla iletilen kararı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. 'Yeterince istek uyandırıcı değil', 'daha içgüdüsel olması gerekiyor' ve ardından 'açıkçası biraz sıkıcı'. Hiç lafı dolandırmamışlardı ve 'yeterince iddialı değil' de ne demekti? Neyse ki hâlâ onunla ilgileniyorlardı.

ve yeni fikirler sunması için birkaç hafta beklemeye istekliydiler. Ne yazık ki bu son teslim tarihi ölüm öpücüğü gibi gelmiş, kafasındaki tüm yaratıcı düşünceleri emmişti. O zamandan beri aklına tek bir fikir bile gelmemişti. Sanki beyni yeni ya da farklı olan her şeyden temizlenmiş gibiydi.

Yüzünü buruşturduğunu ve Leo'nun şaşkın bir hayranlıkla kendisine baktığını fark etti.

Bir süre sonra, 'Asla gerçekleşmeyebilir, biliyorsun,' dedi.

Lia ona alaycı bir gülümseme verdi. Leo'nun onun sorunlarını gerçekten bilmek istemediğini hissediyordu.

'Buralarda boyanacak çok şey var. Eminim bir şeyler bulursunuz.

"Ben resim yapmam. Gülümsedi; bu yaygın bir yanlış anlamaydı. "Ben bir tekstil sanatçısıyım. Farklı kumaşlardan parçalar yaratıyorum, böylece doku ve derinlikleri oluyor. Çalışmaları hakkında konuşmayı seviyordu ve artan ilgiden gurur duyuyordu ama ticari olarak da tanınmak istiyordu. Eğer bunu başarabilirse, o lanet komisyon pastanın üzerindeki krema olacaktı.

"Oh," dedi Leo, açıkça ilgisizdi. "Ne

iş yapıyorsun? Öğrenci misin?

Leo güldü. 'Hayır. Göründüğümde daha yaşlıyım. Yazı kürek sörfü yaparak geçiriyorum.

Lia bunun bir iş olduğunu fark etmemiş olsa da, bu güneşte ağarmış saçları açıklıyordu. "Ne? Kürek sörfü mü öğretiyorsun?

'Hayır, tam bir aylağım ama bu konuda fazla endişelenmemeye çalışıyorum. Sadece bir kez yaşıyorsun. Eninde sonunda ne yapmak istediğime karar vereceğim. Her zaman bir ... ne olmak istediğinizi biliyor muydunuz? Malzeme sanatçısı mı? Yani bu işe nasıl girdin? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Öyle bir şey, değil mi?'

"Bu bir şey," diye kabul etti, onun hafif endişeli bakışına gülümseyerek. 'Ve hayır, sanat okuluna gidene kadar tekstil sanatçısı olmak istediğimi bilmiyordum ve

keşfettim. Aşık oldum.'

"Ne kadar harika. Birçok kez aşık oldum. Asla uzun sürmüyor,' diye ekledi yorgun bir hüznle ve kadın kahkahayı patlattı.

Sırıttı. 'Kardeşim inanılmaz derecede sığ olduğumu söylüyor ama o da zavallının teki. Sanırım ailede birinin mantıklı olması gerekiyor. Bu asla ben olmayacağım.

Lia bunu anlayabiliyordu, ailesindeki tek sanatçı oydu. Gerçi şimdi neden garip biri olduğunu anlıyordu.

"Peki kaç yaşındasın?

"Bir bayana kaç yaşında olduğunu sormamanız gerekir. "Sorarsan söylerim.

Lia için büyük bir mesele değildi. Otuz yaşındaydı... yani yakın zamana kadar kim olduğu ve nereye gittiği konusunda hep rahattı. Aslında, iki hafta önceki o aptal e-postaya kadar tüm hayatı son derece basitti.

İkinci Bölüm

Ertesi sabah çatıdaki güvercinin ötüşü Lia'yı uyandırdı ve Luca'nın yatağının yarı şilte yarı terk edilmiş tuğla olduğuna ikna olarak sırtındaki düğümleri çözmeye çalışarak gerindi. Ayağa kalktı ve parmak uçlarında durdu. Çevredeki evlerin çatılarının üzerinden denizi görebiliyordu. Hâlâ oradaydı, diye düşündü gülümseyerek. Casa Dia'nın konaklama yeriyle ilgili şikâyetlerine rağmen, bir stüdyo olarak mükemmeldi. Işık, iyi düzenlenmiş masaların ve ekipmanların üzerinden içeri süzülüyordu ve bir gemideki kale yuvası gibi başka bir binanın tepesine tünemiş olduğu düşünüldüğünde, çalışması için idealdi.

Bugün işe başlayacaktı ya da en azından birkaç şeyle oynayacaktı. kumaş parçaları. Belki de kendini buranın güzelliğine kaptırırsa beyni rahatlayabilir ve bir iki fikir üretebilirdi.

Hızlıca bir fincan kahveyle yetindi - taze çekilmiş kahve ve sahip olduğu tek yemek ekipmanı olan French press için teşekkürler Luca - kendi kendine kuşluk vakti sahilde bir pasta ve cappuccino içmeye gideceğine söz verdi. Bütün gün sahilde olacağını söylediği için Leo'nun da peşine düşebilirdi. Eğlenceli, neşeli bir arkadaş olduğu ve şu anda arkadaşına en yakın kişi olduğu düşünülürse, bunun bir zararı olmazdı. Belki de Leo'nun, kızın nasıl

Ernesto Salvatore ile tanışabilirdi. Leo'nun bölgeyi iyi tanıdığı belliydi, bu yüzden Ernesto'nun hangi restoranlara ya da barlara gittiğini biliyor olabilirdi.

Küçük bir umut ve heyecanla bavulunu büyük ressam tahtasının üzerine koydu. Çantayı açtığında içindekilerin gümrüğü şaşırtacağını düşündü; kumaşlar gökkuşağı renklerinde, sayısız şekillerde ve çok çeşitli dokularda dökülüyordu.

Orijinal tasarımları ünlü İtalyan binalarının unsurlarını içeriyordu - Ponte Vecchio'nun pencereleri ve katmanları, Vatikan Şehri'nin kuleleri ve kubbeleri, Roma'nın çeşmeleri, Pisa'nın düğün pastası katmanları - ancak Branzani bunların İtalya'yı yeterince çağrıştırmadığını söylemişlerdi.

Bir saat sonra masa çeşitli malzemelerle kaplanmıştı ama hiçbir şey tam olarak doğru gelmiyordu. Doğru olduğu zaman anlayacaktı. Bu, başkalarına açıklamayı imkânsız bulduğu içgüdüsel bir şeydi.

Hızlı bir düşün ardından, yine kendi tasarımı olan dökümlü ipek bir elbise giydi ve Casa Dia'nın hemen altındaki dar sokağa çıkan merdivenlerden aşağı atladı. Neyse ki Luca'nın kız kardeşi geldiğinde onu otobüs durağında karşılamıştı, yoksa burayı asla bulamazdı. Birkaç keskin dönemeçten sonra ara sokak onu sahilin hemen yakınına getirdi. Ön taraftaki restoran sırası zaten insanlarla doluydu ve masaların yanından geçerken kahve kokusunu içine çekerek ve sohbetin mutlu uğultusunu dinleyerek yürüdü. Güneş tenini ısıttı ve bu his ona her zamanki iyimserliğinin bir kısmını geri getirdi.

Lia kendi kendine sırttı, turkuaz ipeğin bacaklarının etrafında salınmasının ve uzun bir örgü halinde sırtından aşağı sarkan saçlarının ağırlığının tadını çıkardı. Ön tarafta yürürken, muhtemelen annesinin İskandinav genlerinden miras kalan beyaz sarı saçları -yüzde yirmi beşi- ve zeytin rengi teni -alışılmadık bir kombinasyon- ve yeşil gözleri nedeniyle hayran bakışlarla karşılaştı. Şimdi biliyordu ki bu sonuncusu, daha önce birlikte olduğu adama ait olmayan genlerden geliyordu.

hep baba derdi. Yüz ifadesi sertleşti. Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu keşfetmek zordu.

"Hey, Lia!

Az önce önünden geçtiği kafeden gelen feryat onu döndürdü ve Leo'nun ön taraftaki küçük masalardan birinden ona el salladığını gördü.

"Selam Leo.

"Bugün seninle karşılaşmayı umuyordum. Kahvaltı yaptın mı?"

'Hayır.'

Leo ayağıyla bir sandalyeyi itti. Kız bunun bir davet olduğunu anladı. "Burası mükemmel *cornetti al cioccolato* ve *cornetto alla marmellata* yapar - yani kayısı reçelli. Kız daha yerine oturmadan, adam garsonu çağırdı. "Ne alırsın, Lia?

'*Cornetto alla marmellata* ve bir cappuccino, *per favore*.'

"Ben bir *cornetto al cioccolato* ve bir duble espresso alacağım.

Garson başıyla onayladı ve giderken Lia öne doğru eğilip komplocu bir tavırla fısıldadı: "Peki *cornetto* nedir? Sanırım kahvaltıda dondurma yemeyeceğiz.

'Hayır! Bu iğrenç bir şey. Gerçek bir *cornetto* geleneksel bir İtalyan hamur işidir. *Cornetto* boynuz anlamına gelir ancak yaygın bir hata olan kruvasan gibi değildir. Hamuru daha tatlı ve yumuşaktır. Çok daha iyidir," diye ekledi çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Tartışmaya cesaret edemezdin," diye alay etti Lia.

"Peki bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Leo. "Sahilde geçirmek için güzel bir gün. Ona umutlu bir sırıtış attı. "Sana ziyaret edebileceğin en iyi yerleri söyleyebilirim.

Lia burnunu kırıştırdı, fena halde baştan çıkmıştı. "Devam et, istediğini biliyorsun.

"İngilizceniz çok iyi.

'Ha! Çünkü ben yarı İngilizim. Bu saçların İtalyan tarafımdan geldiğini düşünmüyorsun, değil mi? İngiliz olduğunu söyleyebilirim' diye dalga geçti.

örgüsünü.

"Aslında ben yarı İtalyan'ım," dedi, beklenmedik keşfin neden olduğu kızgınlığın üstünden geçerek. "Şu DNA testlerinden birini yaptırdım. Yüzde elli İtalyan, yüzde yirmi beş Norveçli ve tek tük İngiliz, Galli, İrlandalı ve Kuzey Avrupalı.

Bu sıradan sözler, keşfin ardından gelen üzüntü dünyasını gizliyordu. Tüm hayatı koca bir yalana dönüşmüştü ve neden her zaman ailenin geri kalanından farklı hissettiğini öğrenmenin onu rahatlattığını bile iddia edemezdi. Tam olarak ait olamamanın kemirici sızısının temelini anlamak hiçbir tatmin getirmemişti. Leo'ya aslında ünlü İtalyan film yıldızı Ernesto Salvatore'nin kızı olduğunu söylerse ne diyeceğini merak ediyordu.

"Benim gibi," diye sevinçle haykırdı Leo, Lia'nın iç çalkantılarından tamamen habersizdi. Şu anda annesiyle konuşmaya cesaret edemiyordu; içinde biriktirdiği öfke o kadar fazlaydı ki taşmasından ve pişman olacağı bir şey söylemesinden korkuyordu.

"Kimse benim İtalyan olduğuma inanmıyor," diye devam etti Leo. "Gerçi bazen oldukça işe yarıyor. Yaramaz bir göz kırptı. "Özellikle de İtalyanca konuştuğumu kabul etmediğim zamanlarda.

Lia buna inanabiliyordu. Altın rengi sörfçü çocuk bukleleriyle muhtemelen tüm yerel İtalyan kadınların dikkatini çekmişti.

Leo DNA testine daha fazla ilgi göstermedi, bu aslında biraz rahatlatıcıydı. Sonuçlar onu şaşkına çevirmiş, bildiğini sandığı her şeyi alt üst etmişti. Annesi ona bunca zaman nasıl yalan söylemiş olabilirdi?

Bu dramı yaşadktan ve şoku en yakın arkadaşlarıyla paylaştıktan sonra, aslında her şeyden uzak olmak, sadece kendisi olmak ve tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenmemek güzeldi. Annesini, babasını ve kız kardeşini telefonda görmezden gelmek belki biraz acımasızcaydı ama sadece biraz zamana ihtiyacı vardı ve annesiyle yaptığı son konuşmada kendisine bunu vermelerini istemişti. Babasının aslında hiç de babası olmadığını öğrenmeye alışmak biraz zaman alıyordu.

Buna alışabilecek miydi?

Telefonuna baktı ve neredeyse kahkahalarla gülecekti. Babası ona *Kayıp Balık Nemo*'daki o korkunç çocuğun dişçinin bekleme odasındaki akvaryuma dokunurken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti: *Hâlâ hayatta mısın?*

Çabucak, *ölmedim* başlığıyla ona bir tane gönderdi ve ardından garson bir elinde tepsiyle yeniden belirttiğinde telefonunu yere bıraktı. Garson, kahveleriyle birlikte *cornetti* tabaklarını önlerine koydu ve küçük, kıvrımlı, yumurtalı hamur işlerini görünce midesinden bir takdir gümbürtüsü yükseldi. Bir önceki akşamki ekmek, peynir ve salamdan oluşan akşam yemeği pek de doyurucu olmamıştı.

Leo ona gülerek, "Belki de iki tane sipariş etmeliydin," dedi.

"Bir centilmen yorum yapmazdı," dedi Lia azarlarcasına, bu Leo'yu daha da güldürdü.

'Benim bir centilmen olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Kulağa çok sıkıcı geliyor.'

Lia başını salladı. Hiç kimsenin Leo'ya sıkıcı diyebileceğinden kuşkuluydu. Canlı enerjisi ve güneşli doğasıyla muhtemelen her partinin canı ve ruhuydu.

Birden başını kaldırdı. "Hey, Raph! El sallayarak ayağa fırladı. "Buradayım! Lia, Leo'nun kimi çağırdığını görmek için döndü, "O benim kardeşim," dedi.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam masaların arasında ilerlemeye başladı.

"Günaydın Leo. Nasıl..." Lia'yı gördüğünde sesi kesildi.

yere batmak için elinden geleni

yapıyordu. "Sen!

"Bay Knight. Lia başıyla onayladı. Buna inanacak gibi değildi. Bunca kötü şansın arasında.

"Oh," dedi Leo, memnun bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyorsunuz.

Üçüncü Bölüm

"Pek sayılmaz," diye söylendi Raph, siniri ısırgan otu isiliğine benziyordu. "Burada ne işin var *senin*?"

Soğukkanlı sarışın başını kaldırdı ve ondan en ufak bir korkusu olmadığını gösteren doğrudan bir bakış attı. Daha da acısı. "Kahvaltı yapıyorum," dedi.

"Dünya küçük," diye mırıldandı Leo, her zamanki gibi alt tonlardan habersizdi ve Raph bir kızgınlık homurtusunu ısırdı. Küçük kardeşi hayatında altın bir güneş ışını gibi süzülüyordu. Onun dünyasında her şey sürekli mutluydu. Bu bir yandan harikaydı, ama Raph gerçekten kötü bir şey olursa, bununla başa çıkacak dirence sahip olamayacağı endişesini besliyordu. 'Bundan sonra sahile gideceğiz. Bizimle gelmek ister misin?' Leo bir lokma hamur işinin arasından sordu.

'Evet, yap. Bu çok eğlenceli olur. Kadın kahve fincanını yere bırakırken sırttı.

"Gerçi takım elbiseyi kaybetmen gerekecek, kardeşim.

Raph kardeşini görmezden geldi ve burnunun ucuyla kadına baktı. Nedense kadın onu rahatsız ediyordu. Londra'daki ofislerinde ilk kez karşılaştıklarında onu derinden etkilemişti ve o zamandan beri, Raph'ın farkındalığının düşük seviyeli vızıltısına neden olan şeyin ne olduğuna parmağını koyamamıştı.

Bu da onu daha da sinirlendiriyordu. Bu onu iğneleyen bir diken gibiydi. Kontrolün tamamen kendisinde olmamasından hoşlanmıyordu.

Bakışlarını onun o çok masum yüzüne dikti. Orada bir Meryem Ana kadar sakin bir şekilde oturuyordu, güzel gözleri sanki onun için üzülmüş gibi bir küçümsemeyle onunkilerle buluşuyordu.

Hikâyesini dinlemeyi reddederek ona karşı biraz sert davrandığının farkındaydı ama Ernesto Salvatore'un babaları olduğunu iddia eden pek çok kadından biriydi ve şimdi burada ağabeyine yağ çekiyordu. Belli ki üvey babasına karşı babalık davasından kaçınmak için onu kendisine ödeme yapmaya ikna etmeyi uman bir başka kadındı.

"Abi?"

Raph, Leo'nun söylediği bir şeyi kaçırdığını fark etti ve şimdi kardeşi ayağa kalkıyordu.

"Lia'ya eşlik et dedim, ben de..." Barın arka tarafındaki tuvaletleri işaret etti.

"Elbette. Benim için bir zevk olacak," diye cevap verdi suratsızca.

"Neden benim olacağını düşünmüyorum?" diye mırıldandı kadın.

Leo duyma mesafesinden çıkar çıkmaz ona döndü. 'Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Ailemden uzak dur. Buna Leo da dahil.'

"Seninle bir ilgisi olduğunu bilmiyordum. Yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi.

"İtalya'ya kadar gittiğinize ve tesadüfen ona rastladığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ona baktı. "Nasıl görüldüğünü biliyorum ama gerçek bu.

'Evine git. Zamanını boşa harcıyorsun. Üvey babama tekrar şantaj yapılmasına izin vermeyeceğim.

"Üvey baban mı? Onun iş müdürü olduğunu sanıyordum.'

"Resmi olarak değil, hayır. Yine de bazen öyleymiş gibi hissediyordu. "Annemle evli, bu yüzden daha kişisel nitelikte olduğunda bazı işlerine yardımcı oluyorum. Benim kendi işim var.

"Yani onunla akrabasın.

Raph iç çekti. "Sadece evlilikle.

'Ona karşı çok korumacısın,' dedi.

"Olmak zorundaydım. Lia'ya tekrar ters ters baktı. "Sana daha önce de söyledim, Ernesto'ya bir metre yaklaşabilmenin tek yolu DNA testi yaptırmak.

'Bu aylar sürecektir,' dedi, 've işleri geciktirmek ya da sonuçlar hakkında yalan söylemek için sizi geride bırakmazdım.

Öfkesi alevlendi. Bu ne cüret? "Sonuçlar hakkında yalan söylememe gerek yok.

"Öyle düşünüyorsun. Ernesto ile hiç konuştun mu?"

'Kaç kadının onun babaları olduğunu iddia ettiği hakkında bir fikriniz var mı?

Bana ofisinde söylemiştin, hatırladın mı? Ama onunla konuşsaydın, bunun farklı olduğunu anlardın. Ona annemin adını söyle. Mary Bathurst kızlık soyadı Harding. Doksanlı yıllarda Londra'da bir ilişkileri vardı - tam olarak 1993. Sor ona.'

'Ernesto bir çocuğu terk edecek türden bir adam değildir. Sorumluluk alırdı.

"Ama yapmadı. Eğer bir test yaparsam, onunla konuşmama izin verecek misiniz?" "Sadece test sonuçları iddianızı kanıtlarsa.

Ona ters ters baktı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu çok uzun sürer. Raph ona küstahça omuz silkti. "Acelen ne?

Ağzı isyankâr bir çizgiye yerleşti ve parlak gözleri inançla yanarak, "Bilmediğin bir baban olduğunu öğrensen ne hissederdin?" dedi. Beklemekten memnun olur muydun? Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Ona hakkını vermeliydi, inatçılığı ve oyunculuk yeteneği için A yıldızını aldı. Neredeyse kalp tellerini çekiyordu. Neredeyse.

"Sanırım bu acıklı hikayeyi Leo'ya aktardınız.

'Tabii ki tanımıyorum. Onu tanıdığını bile bilmiyordum.'

Artık biliyorsun. Ama seni uyarıyorum, Leo aracılığıyla Ernesto'ya yaklaşamazsın. Yerinde olsam bavulumu toplayıp Londra'ya geri dönerdim.

Ona, kaburgalarına bir hançer saplayabileceğini düşündüren türden tatlı bir gülümseme verdi. "Herkes senin dediklerini mi yapıyor?"

Buna neredeyse kahkahalarla gülecekti. Keşke lanet ailesi de bilseydi. Bu onun hayatını çok daha kolaylaştırırdı.

Son sözü onun söylemesine izin vermek istemeyerek bir dakika durdu ve sonra Leo'nun geri geldiğini fark ederek onu durdurmak için aceleyle ilerledi.

"Leo, bu kadın hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ne, Lia mı? Onun bir sanatçı olduğunu biliyorum. İlham almak için yazı burada geçiriyor.'

Tanrım, Leo bazen çok kalın kafalı olabiliyordu. "Biliyor olabilirdim. Çünkü düzgün bir işi olan hiç kimse, çok zengin olduğu iddia edilen babasıyla tanışma fırsatı için her şeyi bir kenara bırakamazdı. Bunun doğru olduğuna bir an bile inanmadı. "Onunla nerede tanıştınız?"

"Villanın yakınında. Yolda topallayarak ilerliyordu, ben de durdum ve onu bırakmayı teklif ettim.

Raph gözlerini göğe dikti. "Ve villanın dışında dolaşmasını garip bulmadınız mı?"

Leo bir an için bunu düşündü. "Hayır, pek sayılmaz. Bana gülümsedi.'

"Ve..." Leo'nun mantığını bazen anlamak mümkün olmuyordu.

"Biraz kaybolmuş görünüyor ve ben de zaten kasabaya gidiyordum. "Ondan uzak dur. Babalık davası peşinde koşan başka biri.

"Hayır," dedi Leo küçümseyerek. 'O gerçekten iyi biri. Çok paranoyaksın. Sana sadece ona rastladığımı söyledim.

"Londra'ya beni görmeye gittiğinden hiç bahsetmedi mi?"

'Hayır. Neden yapsın ki? Benim kim olduğumu bilmiyordu. Leo'nun gülümsemesi soldu ve Raph bu illüzyonu bozduğu için kendini biraz suçlu hissetti.

"Üzgünüm Leo, seni kullanıyordu.

Leo yutkundu ve Raph bir kedi yavrusunu tekmelemiş gibi hissetti.

'Seni eve bırakmamı ister misin? Marco'yu kamyonetteki Vespa'yı alması için aşağı gönderebilirim,' diye önerdi, bahçıvanın buna aldırmayacağını biliyordu.

Leo omzunun üzerinden Lia'ya doğru baktı, ağzı acıyla buruşmuştu.

"Hesabı ödesem iyi olacak.

"Ödemesi gerekiyorsa bu onun hakkıdır.

"Dün dondurmaların parasını ödedi.

"Eminim ödemiştir. Seni kandırıyor.'

'Peki ya yanılıyorsanız? Herkesin gizli bir amacı yoktur. Ya sadece Ernesto'yla tanışmak istiyorsa? Ya ona babası olduğu söylendiyse ve doğru olmasa bile buna inanıyorsa?

"Bunların hiçbirisi, ben ona en iyisinin bir babalık testi yaptırmak olduğunu söyledikten sonra neden koş koş buraya geldiğini açıklamıyor.

Leo iç çekti. 'Daha sonra Vespa'ya geri döneceğim. Bir süreliğine tahtaya çıkacağım.

Raph omuzları çökmüş bir halde kardeşinin masaya geri dönüşünü izledi. Lia'yla birkaç kelime konuştu, Lia güldü ve ikisi de Leo cüzdanını açıp masaya koyduğu birkaç Euro'yu çıkarırken ona baktılar. Lia Raph'a acıyarak sırttı, Leo'ya el salladı, Leo da ona sırttı, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi ve telefonunu eline alarak tüm dikkatini ekrana verdi. Raph küçük bir gülümsemeye izin verdi, onun bu soğukkanlı tavırları karşısında eğlenmişti. Ne kadar kalmayı planladığını öğrenmeden gitmesine izin vermeyecekti.

Masada Leo'dan boşalan koltuğa oturdu.

Kadın bir an için onu görmezden geldi ve adam onu incelemek için zaman ayırdı. O farkındalık vızıltısı geri gelmiş, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Bugün sarı saçları gevşek bir şekilde örülmüştü ve sanki hapsedilmeye dayanamıyorlarmış gibi yüzünün etrafında her yöne kaçan dallar vardı. Bunun onun kişiliğini yansıtıp yansıtmadığını merak etti. Ona fevri olduğu kadar inatçı ve kararlı biri gibi gelmişti. Onun inatçılığından etkilendiğine mi yoksa sinirlendiğine mi karar veremedi.

"Daha ne kadar buralarda takılmayı planlıyorsun?" diye sordu, sonunda onun varlığından rahatsız olmama yeteneğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ona sıırttı. "Ne, kötü bir koku gibi mi?" "Zamanını boşa harcıyorsun.

'Zamanımı boşa harcadığımı kim söyledi? Zaten verimli olduğumu kanıtlıyor.' "Leo'ya sülük gibi yapışmaktan bahsediyorsun.

'Aslında hayır. Tek yönlü bir zihnin var - ve kardeşin hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyorsun gibi görünüyor, değil mi?

Küstahlaştı. "Ben öyle bir şey demedim.

"Hayır, ama belli ki onun bir altın avcısını fark edemeyecek kadar zayıf ya da aptal olduğunu düşünüyorsun. 'Leo iyi bir adamdır. İnsanların içindeki iyiliği görmeye meyillidir.

'Oysa siz, Karanlık Lord, kötüyü mü görüyorsunuz? İnsanlara karşı her zaman bu kadar şüpheli misiniz yoksa bana mı öyle geliyor?

Raph onun sözlerini düşündü. Bir şey onu dürüstçe cevap vermeye itti. "İnsanlardan şüphelenmeye meyilliyimdir ama önceki tecrübelerime dayanarak haklı olduğumu söyleyebilirim.

"Gerçekten mi? Ne kadar iç karartıcı,' dedi, çenesini ellerinin arasına alıp öyle kederli bir iç geçirdi ki neredeyse gülecekti.

Hızlı saygısızlığı ve eğlence anlayışı, ondan hoşlanmak istemese de ona ısınmasını sağladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu aniden.

"Otuz, neden?

"Neden şimdi? Neden aniden ... babanla iletişime geçmek istiyorsun?

"Baban" kelimesinin etrafına tırnak işareti koymak için can atıyordun, değil mi? Kadın ona sırtıttı. Onunla aynı çizgide kalmaya çalışmak zor bir işti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizliği doldurması için ona bıraktı, ki dolduracağından emindi. Hiçbir şey onu yıldırarak gibi görünmüyordu ama yüzünün hüznüldüğünü ve boğazının sanki zor yutkunuyormuş gibi hareket ettiğini görünce şaşırdı.

'Daha önce bilmiyordum. Daha yeni öğrendim. Kadının yumuşak sözlerinde, adamın içini burkan bir acı ve hüznü vardı ve kendini onu teselli etmek isterken buldu. Özellikle de Ernesto'nun gerçekten babası olmadığını öğrendiğinde daha fazla kalp ağrısı çekeceğini bildiği için. Olmasına imkân yoktu, Raph bundan yüzde yüz emindi.

Başını kaldırdı. "İşe geri dönmeliyim. "Nerede kalıyorsun?

Güldü. "Hiçbir fikrim yok. Sadece oraya nasıl gidileceğini biliyorum. Kadın ayağa kalkarken, adam da onun yanına geldi.

"Bana eve kadar eşlik edecek misin?" diye sordu.

'Hayır, bu tarafa gidiyorum. Yolun aşağısına park ettim.

Başını eğdi ve ona baktı. 'Seni küçük mavi bir Vespa'nın üzerinde göremiyorum. Lütfen bana seninkinin üzerinde alevler olan siyah bir çıkartma olduğunu söyle.

Şimdi gülüyordu. "Nereden biliyorsun?

"Buna sezgi diyebilirsin," dedi sırtarak, kahverengi gözleri muziplikle dans ediyordu.

Birden eğilip onu öpmek istedi - sadece tepkisinin ne olacağını görmek için tabii, başka bir şey için değil. Çünkü Lia gerçekten de onun tipi değildi. Soğukkanlı ve kontrollü, parlak, sofistike kadınları tercih ederdi ya da en azından... geçmişte hep öyle yapmıştı...

Dördüncü Bölüm

Raph villaya döndüğünde tam anlamıyla bir bağırış çağırışla karşılaştı. Ferrari'den inip villanın önündeki asfalt yola adımını atar atmaz, annesinin sesinin evin yan tarafından alışılmadık bir yükseklikte geldiğini duydu. Dahası, Ernesto da ona bağırarak karşılık veriyordu. Neler oluyordu böyle? Telaşla kargaşanın kaynağına doğru koştu ve binanın etrafından dolanarak ikisini asmalarla dolu verandada ayak ayak üstüne atmış halde buldu.

Yüksek sesle söylenen İtalyanca sözcükler anlam kazanırken yüzünü buruşturdu.

'Beni bırakabileceğini sanma, seni piç kurusu. Seni küçük parçalara ayırıp balıklara yedireceğim.

Ernesto küçümseyerek, "Sanıyorsun," dedi.

Raph durdu ve başını salladı. Bazı günler cehennemde yaşamak gibiydi. Bugün kesinlikle onlardan biriydi.

"Biliyorum," diye bağırdı annesi Aurelia, üçüncü sınıf bir aktörün korkunç repliklerini katletmesinin tüm melodramıyla - gerçi aktris değildi. Ernesto'nun suratına bir yumruk salladı, "Sen çok küçük bir..." İşaret parmağı ve başparmağıyla ne demek istediğini ima etti ve sonra kıkırdamaya başladı.

Ernesto onun elini tutup öptü ve ikisi birlikte şamatayla gülmeye başladılar. Raph kıvrılmış kağıt demetini gördü

her biri diğer elini tuttu ve iç çekti.

"Ah, Raph," diye selamladı Ernesto onu. 'Biz de tam Matteo'nun son şaheserini deniyorduk. Ne düşünüyorsunuz?

Korkunç. Neden onunla dalga geçip yazılarını okumayı teklif ediyorsun anlamıyorum. Acısına son vermek daha nazik olmaz mı? Asla düzgün bir senaryo yazamayacak.'

"Ne yani, tüm umutlarını öldürmek mi? Ernesto başını salladı. "Ona biraz yapıcı geri bildirim vereceğim ve..." - içini çekti - "... umarım tekrar dener ve belki-

"Sevgilim," diye araya girdi Aurelia. 'Belki de Raph haklıdır ve onu cesaretlendirmeyi bırakmalısın. Bence bu iş için gereken özelliklere sahip değil. Kamera arkasında çok daha iyi.

"Haklısın aşkım. O şimdiye kadar çalıştığım en iyi Görüntü Yönetmeni. Bunu ona hatırlatmam gerek. Belki ona bir e-posta yazmama yardım edebilirsin, Raph. Bu tür şeylerde çok iyisin.'

"Mükemmel bir fikir. Annesi ona tatlı bir gülümseme bahsetti. 'Her zaman söylenecek doğru şeyi biliyorsun ve çok diplomatiksin. Aklıma gelmişken, tüm davetiyelerin gönderilip gönderilmediğini biliyor musun? Sinyora Cavalli henüz bir tane bile almadığını söylüyor.

Raph, "Çünkü onu konuk listesinden çıkarmışsın," dedi. Her zamanki gibi geleneksel Salvatore yaz partisinin düzenlenmesine yardım ediyordu.

Aurelia, "Bence geri dönmeli," dedi. 'Geçen yıl olanlar onun suçu değildi. Bugün bir davetiye gönderilmesini sağlayabilir misin?

'Anne, senin ve Ernesto'nun bu tür işler için bir sekreteriniz olduğunu hatırlıyor musun? Hâlâ uzaktan çalışabiliyor.'

"Evet sevgilim, ama senin kadar becerikli değil. Raph gözlerini devirdi. "O zaman belki de ondan kurtulmalısın.

"Raphael Knight. Nasıl böyle bir şey söylersin?" diye azarladı annesi. 'Esther ailenin bir parçası. Bu yaz burada olmamasının tek nedeni

Çünkü yeğeni vaftiz ediliyor.'

"Ben hallederim," dedi teslimiyetle ve buraya her geldiğinde ofis olarak kullandığı k salona doğru yöneldi. Yıllar geçtikçe daha fazla ekipmana sahip olmuştı ve işlerini Londra'daki resmi ofisinden olduğu kadar buradan da rahatlıkla yrtebiliyordu.

"Gitmeden önce..." diye başladı annesi. Döndü. Ernesto ciddiyle kaldırım taşlarını kontrol ediyordu. "Partiye birini getirecek misin?"

"Hayır," dedi.

'Davet etmek istediğiniz biri varsa, başımızın üstünde yeri var. Kalabilirler. Bir sürü oda var. İnsan annesine homurdanmazdı, ama onun bu yetersiz ifadesi nefes kesiciydi. Villada rahatlıkla yirmi iki kişi kalabilirdi ve buna bahçedeki iki bağımsız misafir süiti dahil değildi - ziyaretlerinde bağımsızlığını korumayı sevdiği için bunlardan birinde ikamet ediyordu. Otuz bir yaşıdayken bu sadece uygun görünüyordu.

"Anne, partiye davet etmek ya da villada kalmak istediğim kimse yok.

Ernesto risk alarak başını kaldırdı ve ona göz kırptı. Onun kısa cevabından etkilenmeyen annesi basitçe, "ğle yemeğinde bize katılacaksın, değil mi?" dedi.

"Evet, anne.

"Aferin oğluma. Gözleri parladı ve o her zamanki itirazını yapamadan elini kaldırdı ve her zaman yaptığı gibi, "Her zaman benim oğlum olacaksın," dedi. Bununla birlikte evin içine doğru yelken açtı.

Raph hızlı bir nefes verdi.

"O sadece senin için en iyisini istiyor," dedi Ernesto gülümseyerek. 'Neden Leo'yu beklemediğini anlamıyorum.

Ernesto Raph'ın kolunu okşadı. "O da hâlâ bir bebek.

"Hayır, değil. O yetişkin bir adam... ya da hepiniz izin verseniz öyle olacak. Leo yirmi yedi yaşıda olabilirdi ama hala büyümesi gereken çok şey vardı.

Yap.

"Yuva kurmak o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu Ernesto, kaşları çatılmış bir halde.

alnını çiziyordu. 'Beni bir erkek yaptı. Şimdi annen ve ailemiz olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Bana çok mutluluk verdi.

Raph onu omzundan alkışladı. Ernesto, Leo ve onun için bir baba gibiydi ve iki kardeşe ve onların ardından gelen dört üvey kardeşe eşit davranmıştı.

"Ve annemi çok mutlu ettiniz, bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ernesto'nun gözleri yaşlarla doldu ve Raph'ı kucakladı. "Biz bir aileyiz.

Raph başını salladı. Bunu nadiren yüksek sesle söylese de, ailesini şiddetle sevdiğini inkâr edemezdi... her ne kadar çoğu zaman onu çıldırtırsalar da.

"Şimdi -" Ernesto bir kolunu onun omzuna doladı "- bakalım annen bugün öğle yemeği için ne pişirmiş?

Beşinci Bölüm

Lia kalemını yere attı. Bu kadarı yeterdi. Dışarı çıkıp oynamak istiyordu. Bütün gün üzerinde çalıştığı fikir artık onu tatmin etmiyordu. Bundan sıkılmıştı ve kendisi sıkılırsa başkalarını bunun iyi olduğuna nasıl ikna edebilirdi? Geçen hafta her gün çalışmasına rağmen - kumaş parçalarıyla oynayarak, fikirler çizerek, dar sokaklarda yürüyerek ve çok fazla kahve içerek - hala ilham gelmesini bekliyordu. Her şeyden olduğu kadar kendi arkadaşlarından da uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Babası ona GIF'lerinden birini daha göndermişti. Az konuşan bir adamdı, bu onların iletişim kurma yöntemi idi. Bir an nereye gideceğini düşündü, sonra sahile gitmeye karar verdi - Leo'yu birkaç kez uzaktan kürek sörfü yaparken gördüğü ana sahile değil, on dakikalık yürüme mesafesindeki Fornillo'dakine. Leo ona ağabeyinin kendisini kullandığını düşündüğünü söylemişti ve Raphael Knight'ın yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı. Sorun şu ki, Leo'nun Ernesto ile bağlantısı olduğunu artık biliyordu, onu kullanmak istiyordu ama Leo'nun köpek yavrusu gözlerindeki hayal kırıklığı düşüncesine katlanamıyordu.

Aslında sahile ulaşması on dakikadan çok daha uzun sürdü çünkü doğrudan dar sokaklara açılan dükkânlar dikkatini dağıtmıştı. Göz alıcı sundress elbiselerin satıldığı şık butikler, parlak boyalı toprak kaplarıyla muhteşem çömlekçiler ve zeytinyağı satan aile işletmesi dükkânlar. En sevdiği, parlak sarı meyvelerle süslenmiş parlak beyaz tabaklar, peçeteler ve masa örtüleri ve bulanık Limoncello şişeleriyle limonlara adanmış olanıydı. Koku temiz ve tazeydi ve dükkânın içinde gezinip işlemeli limonlara dokunurken ve iç kısmındaki posanın kesitlerini gösteren bardak altlıklarını incelerken, kafasının arkasında bir fikir parıltısı yüzmeye başladı. Ama onu kavramaya çalıştığında sis gibi kayboldu. Ayrılmadan önce kendine limon kokulu bir sabun ve limon meyveleriyle kaplı tatlı küçük tabaklardan birini ısmarladı.

Aldıklarından memnun bir şekilde, hedefine ulaşana kadar bir daha durmamaya yemin etti. Sahile gidip birkaç çizim yapmak için can atıyordu ve heyecanı acele etmesine neden oluyordu, ancak turistlerle dolu kalabalık caddelerde bu imkansızdı, hepsi de yolunun üzerinden geçerken dünyadaki tüm zamana sahip gibi görünüyordu. Çantasındaki telefon çaldığında biraz rahatladı, sabırsızlığını başka yöne çekecek bir şey oldu. Ta ki ekrana bakana kadar.

Anne. Tekrar.

Lia'nın vicdanı onu sertçe dürttü. Annesiyle konuşması gerekiyordu ama gerçekten konuşmak istemiyordu. Son konuşmalarında Lia ona yeni gerçekliğiyle yüzleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hâlâ daha önce söylemedikleri hiçbir şey söylememişti. Daha da kötüsü, annesi zil sesinden Lia'nın İngiltere'de olmadığını anlayacaktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; Lia'nın kendisiyle konuşmadan İtalya'ya gitmesi annesini çok üzecekti.

Karşı koymaya çalıştığı bir dünya suçluluk duygusu içine çöktü. Annesinin ona bunca zaman yalan söylemiş olması onun suçu değildi. Telefonunu bir kenara itti.

Plaj çantasının dibine koydu, omzuna attı ve adımlarını hızlandırdı, yürürken kara kara düşünüyordu.

DNA sonuçlarının geldiği gün sonsuza dek aklına kazınacaktı. Arkadaşı Izzy, mirasları ve uzun süredir kayıp olan aile üyeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için DNA testlerini kullanan insanların sayısı hakkında bir makale yazıyordu. Izzy, Lia ve diğer üç arkadaşına, Londra'nın aynı bölgesinde birlikte büyümüş bir grup insan arasında ne tür sonuçlar çıktığını görmek için test yapmak isteyip istemediklerini sormuştu.

Bunun bir güldürü olması ve Izzy'nin yazısı için malzeme sağlaması gerekiyordu ama bunun yerine e-posta geldiğinde Lia'nın suratında bir bomba patlamıştı. DNA'sının yüzde ellisi İtalyan'dı ve bu hiç mantıklı gelmemişti. Telaşlanmaktan ziyade meraklanan ve o hafta annesiyle öğle yemeği yiyecek olan Lia, ilk kadeh Prosecco'larını içerken konuyu açtı.

"Yarı İtalyan olduğumu biliyor muydun?"

Annesinin yüzündeki tüm renk solmuştu.

"Anne? Lia eğildi ve annesinin mermer masanın üzerinde gevşekçe duran soğuk eline dokundu.

Annesi ona baktı ama bir şey söylemedi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak anlamıyorum ama Izzy, bugünlerde tek bir milletten bu kadar yüksek bir orana sahip olmanın gerçekten sıra dışı olduğunu söylüyor. Senin ya da babamın atalarının İtalyan olduğunu biliyor muydun? Annemin? Sen iyi misin?"

Annesi peçetesini parmaklarının arasına sıkıştırmış, uzaklara bakıyordu.

Sonra jeton düştü. Eğer annesinde ya da babasında İtalyan soyu yoksa.

"Ben evlat edinilmedim, değil mi?" Sözcükler, o daha onları durduramadan, bu fikri iyice irdelemeye fırsat bulamadan ağzından dökülüverdi. Ama bu doğru olamazdı. Lia tıpkı annesine benziyordu, aynı sarı saçlar, mavi yerine yeşil olsa da aynı şekilli gözler ve

Aynı küçük, düzgün çene. Ama zeytin rengi teni farklıydı ve birden bunu ebeveynlerinden birine atfedemeyeceğini fark etti.

"Hayır, sen a-dop-ted değilsin. Annesinin gözleri yalvarırken kelime hecelere bölündü. Ne için yalvarıyordu?

O anda Lia ayaklarının altında bir uçurum açıldığını anladı.

"Evlatlık değil ama...? Annesine baktı, küçük bir belirsizlik yumağı göğsüne sıkıca yerleşti ve bir buzul çağının yaklaşması gibi her saniye daha da soğudu. "Baba mı? Bu doğru olamazdı. Simon Bathurst onun babasıydı, her zaman öyleydi. Okula bile gitmeden önce ona okumayı öğretmiş, cumartesi akşamları çay için her zaman pasta kesiciyle ev yapımı kırışik cipsler yapmış, sınavlara çalışırken ona sıcak çikolata getirmişti.

Lia annesini sarsmak, bir Heimlich manevrasıyla gerçeği ondan söküp almak istedi.

"Anne?" diye sordu, şimdi korkmuştu. "Saldırıya mı uğradın?

"Tanrım, hayır. Annesi şok içinde boğazını sıktı. 'Hayır, hayır. Sen aşık olarak dünyaya geldin. Bundan asla şüphe etme.

"Ama babamla değil.

Annesi başını o kadar hafif salladı ki saçları bile kıpırdamadı.

Lia ona baktı, etraflarındaki restoranın sesi donuk bir vızıltıya dönüşmüştü. Kendini kopmuş, gerçeklikten ve dünyanın geri kalanından kopmuş hissediyordu. Lia tökezleyerek ayağa kalktı, neredeyse sandalyenin ayaklarına takılıyordu.

"Lia!" Annesinin keskin çığlığı etrafındaki tuhaf kabuğu zar zor deldi. Havaya ihtiyacı vardı.

Titreyen bacaklarının üzerinde masaların arasından manevralar yaparak geçti ve tek başına odaklanmış bir şekilde kapıya yöneldi. Dışarı çıktığında duvara yaslandı, trafiğin sesi kulaklarında yankılanıyordu.

"Lia, sevgilim. Annesi onun koluna girmişti. "Lia.

Annesi onu tekrar içeri yönlendirdi ve iki konyak sipariş etti.

"İç şunu.

Lia içini yakan ateşli sıvıyı yudumlarken o da bir yudumda kendininkini devirdi.

"Peki benim babam kim?

Annesi ağır bir iç çekişle, konyak bardağıyla oynayarak başladı: "Londra'da çalışan İtalyan bir aktördü. Dört ay çıktık ve ben yanlışlıkla hamile kaldım. Hollywood'dan bir rol teklifi aldıktan hemen sonra öğrendim. Büyük bir olaydı. Gerçekten büyük. Gitmesi gerekiyordu ama para göndereceğini ve irtibatta kalacağını söyledi.

"Dur tahmin edeyim. O yapmadı.'

Annem biraz alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Aslında öyleydi. Çok iyiydi. Ama birkaç hafta sonra babanla tanıştığımda, bu işte uzun soluklu olacağımızı hemen anladık. Beni ve seni yanına almaktan oldukça mutluydu ve evlendiğimizde herkes senin onun olduğunu varsaydı. Öz baban irtibatta kalmak ve seni görmek istiyordu ama ben ona uzak durmasının herkes için daha adil olacağını söyledim. Yıllar geçtikçe bunun bir önemi kalmadı... ve artık sana söylemek için çok geç kalmıştık.

Belki onlar için önemli değildi ama Lia için önemliydi.

Anıların getirdiği tanıdık boşluk hissi sokakta durmasına neden oldu, diğer turistler onun etrafından dolanmak zorunda kaldıklarından dudak büktüler. O öğle yemeğinden birkaç gün sonra annesi ona eski bir fotoğraf göndermişti. Siyah beyaz fotoğrafta oldukça genç bir Mary ve koyu renk bukleli saçları, geniş yapısı ve sınırlı boyuyla son derece yakışıklı bir adam görülüyordu. Arkasındaki notta şöyle yazıyordu: 'Bu senin baban - Ernesto Salvatore. Kendisine menajeri Raphael Knight aracılığıyla ulaşabilirsiniz.

Lia ertesi gün Raphael Knight ile buluştu. Pek iyi gitmedi. Bu yüzden ani bir yolculuk yaptı. Ve şimdi burada, İtalya'daydı ve daha ileri gidemiyordu. O fotoğrafı Ernesto'nun eline ulaştırması gerekiyordu.

Ŗu anda bir sonraki adımıının ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama pes etmeyecekti.

Altıncı Bölüm

Saat öğleden sonra dört olmasına rağmen, sahile indiğinde güneş tenini ısıtıyordu. Sırtüstü yatan, durgun, yağlı vücutlar kuma gömülü şemsiye çubuklarının etrafına dizilmiş havlularının üzerinde uzanıyordu. Lia denize biraz daha yakın, sakın bir yer seçti ve *havlusunu*, plaj çantasını, içinde birkaç kutu kola ve bu sabah fırından aldığı fındık pralinli *sfogliatelle ricce*'lerden küçük bir ikramlık olan küçük soğutucu çantasını yanına alarak bölgesini belirledi çünkü onlara karşı koyamıyordu. Çıtır çıtır milföy hamuru katmanlarıyla ıstakoz kuyruklarını andırıyorlardı. İlkini stüdyoda sabah kahvesiyle birlikte yemiş, bunu ise öğleden sonra atıştırmalığı olarak saklamıştı

Turuncu bikinisini ortaya çıkarmak için kırmızı jarse plaj elbisesini çıkardı

uzun zamandır vardı. Turunçgiller kadar parlak ve güneş ışığı kadar sıcak olan bu rengi çok seviyordu. Ne yazık ki, gerekli kadınsı kıvrımlar onu es geçmişti: neredeyse Leo'nun kürek tahtası kadar düzdü ve neredeyse hiç beli yoktu. Kız kardeşi tıpkı annesininki gibi düzgün hatlara sahipti; göğüsleri, ince beli ve yuvarlak kalçalarıyla Lia'nın imrendiği bir vücudu vardı, ama Stacey kendi vücudunu eleştirmekten ya da Lia'nın işinin çok daha kolay olduğundan, çünkü ne isterse yiyebildiğinden ve asla değişmediğinden yakınmaktan hiç vazgeçmemişti. Nasıl bu kadar farklı görünebildiklerini hep merak etmişti ama artık biliyordu: Stacey sadece üvey kardeşiydi. Tanıdık bir acı Lia'nın göğsünü burktu. Babası da onun babası değildi. Ailesi onlardı, o değil. Her şey

Lia onu son gördüğünde kız kardeşinin söylediklerine rağmen değişmişti ve artık oraya ait değildi.

Tabii ki hâlâ benim kız kardeşimsin," diye ısrar etmişti Stacey, aile evlerinin köşesindeki kafede buluştuklarında. "Sadece artık tuhaflığın nereden geldiğini biliyorum.

Lia kahvesini içmek için titreyen elini kaldırarak, "Teşekkürler," diye cevap verdi. Bu haber onun dünyasını sarsmıştı ama Stacey aynı şekilde düşünmüyor gibiydi. "Çok teşekkürler. Sesindeki acılık açıkça belli oluyordu.

"Oh Lia. Sadece şaka yapıyorum. Benim için de bir şok oldu ama neden her zamanki gibi devam edemediğini ve anneme neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Bence ona biraz haksızlık ediyorsun.'

Bu suçlama midesine inen bir yumruk gibiydi. "Haksızlık! Lia ağlamıştı. "Bunu nasıl söylersin?

Stacey omuz silkti. "Her hikayenin iki tarafı vardır.

Lia öfkeli gözyaşlarını geri kırptı. "Anlamıyorsun. Bu seni etkilemiyor. Çirkin kızgınlığı ortaya döküldü. 'Hepiniz hâlâ ailedensiniz. Ben dışlanmış biriyim. Simon benim babam değil. O senin baban.

Kendine acımanın onu dibe çekmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde anıyı kovdu. Lia *sfogliatella*'dan bilinçli bir ısırık aldı, gevrek hamur kabuğunun gürültülü, tatmin edici çıtırtısının ve dilinin üzerine sızan tatlı dolgunun tadını çıkardı. Gözlerini kapadı ve iç çekti. Olumsuz düşünceleri bir kenara iterek, hayattaki iyi şeylere odaklan, dedi kendi kendine. Ufku taramak için gözlerini açtığında, Leo'nun sörf tahtasını kumsaldan aşağıya, su kenarına doğru taşıdığını gördü. Aynı anda onu gördü ve selamlamak için neşeli bir el kaldırdı, neredeyse düşüyordu tahtayı kolunun altına aldı.

"Çav, Lia," diye seslendi. 'Seni bütün hafta görmedim. Nerelerdeydin?'

Doğruca gelip tahtasını bıraktı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak onun yanına oturdu.

"Çalışıyorum," diye yalan söyledi. Ondan kaçıyordu ama şimdi neredeyse bir haftayı tek başına geçirdikten sonra bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Bütün işler hakkında ne derler bilirsin..." Ona muzip bir sırıtış attı.

"Ve bu doğru," diye kabul etti kederli bir şekilde, sonra ona gülümsedi.
"Sıkıcı olmaktan sıkıldım.

'Seni diğer sahilde birkaç kez gördüm. Uzakta.
Neden gelip merhaba demedin?'

"Çünkü çalışmam gerekiyordu," dedi. *Ve kardeşinin kendisi hakkında düşündüklerine inanmasını istemiyordu.*

'Bir saat içinde bir şeyler içmeye gitmek ister misin? Aperol spritz yapan harika bir yer biliyorum. Denemelisin.'

"Aperol'ü kim sevmez ki? Ama benden uzak durman gerektiğini sanıyordum. Kardeşin oldukça açık görünüyordu.'

Leo saygısız bir el salladı. "Bana söyleneni yapıyormuş gibi mi görünüyorum? Lia ona sırtarak karşılık verdi, ancak Raphael'in Leo'ya Knight kırbacını şaklattı, herkes sıçradı. Normalde ona hiç cazip gelmeyecek o buyurgan havası vardı ama onda (sinir bozucu bir şekilde) çekici bulduğu, güven verici derecede sağlam ve güvenilir bir şey vardı. Belki de bunun nedeni, bir zamanlar sağlam ve güvenilir olduğunu düşündüğü her şeyin ayaklarının altından çekilip alınması, bir zamanlar kesin olarak kabul ettiği her şeyin yalan olduğunun kanıtlanmasıydı.

"Ben sadece tahtaya çıkıyorum," dedi Leo, onun içsel düşüncelerinden habersiz, "ama işim bittiğinde uğrayıp seni alacağım.

"Mükemmel," dedi Lia. Akşam iyiye gidiyordu.

Onu kumların üzerinden denize doğru koşarken ve güçlü yüzme kulaçlarıyla çekmeden önce tahtayı kurarken izledi. Sahildeki genç kadınlardan bazılarının hayran bakışlarını fark etti ve ona yeniden baktı. Tropik şortu, zayıf vücudundaki açık altın sarısı bronzluk ve altın sarısı saçlarının taçlandığı ihtişamıyla onu görebiliyordu

oldukça çekiciydi. Kumların üzerinden soluna doğru gelen adamın aksine, onu hiç bu şekilde düşünmemiş olması tuhaftı. Şimdi bakılacak bir şeydi.

Koyu renk güneş gözlükleri güçlü kare çenesi olan erkeksi bir yüzü çerçeveliyordu, koyu kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve düz lacivert şortuyla tamamen dünyevi ve seksi bir figür çiziyordu. Kendi güneş gözlüklerinin arkasından onu inceledi, koyu renk saçlarla serpiştirilmiş kaslı bacaklarının kumu sabit bir hızla kat edişini izledi. Teni koyu maun rengiyle parlıyordu ve geniş göğsü kaslarla belirginleşmişti. Doğuştan gelen bir özgüvenle yürüyordu - belli ki kim olduğunu, ne istediğini ve nereye gittiğini bilen bir adamdı.

Havlusunu ve güneş gözlüklerini su kenarından hemen önce kumların üzerine bıraktı ve denize doğru adım attı, vücudu zarif bir ok gibi suya daldı. Lia neredeyse kendini yelpazelemek istiyordu. Dalgaları aştığında yüzündeki suyu silkeledi ve Lia takdirle kendi kendine gülümsedi. Pahalı bir tıraş sonrası reklamını seyretmek gibiydi, ama çok daha iyiydi, çünkü onu kanlı canlı görüyordu. Adam tanıdık geliyordu ve bir an için onun daha önce tanımadığı ünlü biri olup olmadığını merak etti ama bu mesafeden adamın yüz hatlarını anlayacak kadar detaylı göremiyordu.

Dikkatini tekrar kitabına verdi ama merakından birkaç dakikada bir kıyıyı kontrol ediyordu. Beş dakika sonra adam dalgaların arasından çıkıp suda yürümeye başladığında ödüllendirildi. Güneş, adamın tenindeki su damlalarını pırıl pırıl elmaslara dönüştürürken, *Daniel Craig, kalbini ye,* diye düşündü. Sonra kalbi komik bir tanıma taklası attı. Kahretsin, bu Raphael Knight'tı. Kıyafetlerinin dışında daha da iyi görünüyordu. Ne yazık ki tam bir göttü. Lia gerçek bir hayal kırıklığı hissetti ama havlusunu toplayıp güneş gözlüklerini tekrar takarken gözlerini ondan ayırmadı.

Kahretsin, ona doğru geliyordu. Sahildeki onca insan arasında onu izlediğini görmemiş miydi acaba? Ondan birkaç metre ötede durdu, havlusunu kuma bıraktı ve üzerine uzanıp dirseklerinin üzerinde durarak etrafı inceledi. Bu pozisyon göğsünün kas yapısını vurguluyordu ve Lia söz konusu göğüs hakkında tamamen uygunsuz düşüncelere kapıldığını hissetti. Adamdan hoşlanmadığı halde bu nasıl mümkün olabilirdi? Elleri o göğüs kaslarının üzerinde gezinmek ya da o bronz teni incelemek istemiyordu. Tanrım, gittikçe daha da ateşleniyordu. Suyu dalmak birden çok cazip gelmeye başladı ama adamın dikkatini üzerine çekmek istemediği için kıpırdamadan yattı. Kendi kendine tekrarlardı, Raphael Knight'tan hoşlanmıyordu.

Leo hızla kardeşinin yanına geldiğinde, onun dikkatinden kaçabileceğine dair tüm umutlar suya düşmüştü.

"Hey, Raph, bak burada kim var. Lia'yı işaret etti. 'Franco'da Aperol içmeye gidiyoruz. Sen de gelecek misin? Hazır mısın, Lia?"

Raphael - ona Raph diyemiyordu - ona baktı, ağzı artık tanıdık gelen onaylamama ifadesiyle hafifçe gerildi. Raphael'in reddedeceğinden emin olan kız, ona kendisini küçümseme zevkini tattırmak istemediği için başını başka tarafa çevirdi ama Raphael'in "Elbette, neden olmasın?" demesi onu şaşırttı.

Sinir bozucu bir şekilde, onun otomatik olarak iki adım attığını fark etti ve yavaşça gülümsedi.

"Hasta mısın?" diye sordu, bulabildiği tek yanıt çocukça olduğu için utanmıştı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalktı ve havlusundaki kumları silkeledi.

Ufak tefek eşyalarını toplamakla meşguldü ve parmak arası terliklerini giydi. Sudan birkaç adım uzaklaşırken Leo onu durdurdu. 'Hayır, iskeleden bir su taksisine bineceğiz. Daha hızlı olur. Ben sörf tahtamı Guido'ya barda bırakırım.

Lia ve Raphael onun yakındaki bara doğru hafifçe koşmasını izlediler. "Her yerde arkadaşları var," dedi Raphael başını sallayarak.

"Hiç arkadaşının olmamasından iyidir," dedi Lia.

Raph kibirli bir kaşını kaldırdı, ki bunu oldukça iyi yapmıştı. "Benim bir sürü arkadaşım var.

"Bu öğleden sonra birlikte olmayı tercih edeceğiniz kimse yok mu?" "Çok var, ama gözümü sizden ayırmamayı tercih ederim.

"Gururlanmalı mıyım?" diye sordu çapkın bir gülümsemeyle, onun bunu kastetmediğini biliyordu.

"Hayır," diye homurdandı.

Üstünlüğü ele geçirdiği için memnun bir şekilde sırttı.

Su taksisi onları körfezin etrafından dolaştırdı ve kısa süre içinde Positano'daki iskeleye yanaştılar. Leo yolculuk boyunca coşkuyla konuşmuş, Lia ile kardeşi arasındaki taş suratlı çekişmeden habersiz görünmüştü. Bu konuda oldukça İngiliz olan Lia gülümsedi ve başını salladı, etraflarındaki sakin, düz lacivert denize odaklanırken yanlış bir şey yokmuş gibi davrandı. Raphael tüm zamanını telefonunda gezinerek, cevaplar yazarak ve kızgınlık, sinirlilik, bıkkınlık, memnuniyet, kayıtsızlık, sabırsızlık ve tekrar geri dönmeyi ifade eden gökkuşağı gibi bir dizi ifadeyi çekerek geçirdi.

"Bir ergenden daha kötü. Sürekli telefonuyla uğraşıyor," diye dalga geçti Leo tekmeden çevik bir hareketle atlayıp Lia'ya elini uzatmak için döndüğünde.

"Bazılarımızın yürütmesi gereken işleri var," diye gözlemledi Raphael boş boş, sonunda gözlerini pahalı gözlüklerinin arkasına saklayarak ekrandan başını kaldırdı.

Franco's sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve Leo şef garsonu hızlı bir kucaklamayla karşıladı ve şakayla karışık terastaki en iyi masaya götürölmeleri için ısrar etti. Garsonların yarısı onu tanıyor gibiydi ve terasa götürölürken selam verdiler.

"Herkesi nereden tanıyorsun?" diye sordu Lia, Raphael sandalyesine geri yaslanırken.

Leo neşeli bir sırıtışla, "Patronun kızıyla bir süre çıktık," dedi ve odanın diğer tarafında onu görünce yüzü aydınlanan genç bir kadına el salladı. "İşte orada, bu Claudia.

Genç kadın ellerini belindeki küçük siyah önlüğe silerek aceleyle geldi. "*Ciao*, Leo," diye selamladı onu ve Leo ayağa kalkarak onu iki yanağından öptü. Hızlı bir İtalyanca konuşmanın ardından Leo, Lia'yı tanıttı. "O bir sanatçı, biliyorsun," dedi.

Claudia dostça bir gülümsemeyle başını salladı, kara gözleri dans ediyordu. "Leo bana şehirdeki en iyi Aperol için burada olduğunuzu söyledi. Arayıp selam vermeyi unutabilir ama en iyi içkilerin nerede olduğunu her zaman hatırlar, değil mi Leo? Leo'nun kaburgalarına alaycı bir dürtme yaptı. Belli ki aralarında bir kırgınlık yoktu.

Lia ona gülümseyerek karşılık verdi, sınır tanımayan bu sıcak karşılamadan çok memnun olmuştu. Görünüşe göre Leo'nun güneş ışığı yörüngesindeki herkese yayılıyordu.

"Ve kardeşim Raphael'i tanıyorsun," diye ekledi Leo.

Claudia Raphael'e temkinli bir şekilde başını salladı ve daha ağırbaşlı bir selam verdi. "Nasılsınız?

İlginç, diye düşündü Lia ve daha soğuk bir karşılamadan memnun olması gerekirken, aslında onun için biraz üzüldü. Claudia bunu kasıtlı olarak yapmamıştı ama o anki çekingenliği Raphael'in burada bir yabancı olduğunu hissettirmişti. Lia otomatik olarak ona sempati duydu - ne de olsa bu duyguyu anlayabilirdi. Bu ona, ne zaman ailesiyle, özellikle de her ikisi de dış görünüşe çok önem veren ve konu stil olduğunda neden kendi gündemini belirlemeyi tercih ettiğini anlayamayan annesi ve kız kardeşiyle vakit geçirse kendini hep biraz uyumsuz hissetmesini hatırlattı.

Raphael'in gündelik kıyafetler içinde bile hâlâ bir güç havası vardı. Lacivert kargo şortunun üzerine beyaz bir Ralph Lauren polo tişört giymiş ve

hafif yıpranmış güverte ayakkabıları giyiyordu. Leo'nun durmaksızın hareket etmesinden ve laissez-faire güler yüzlülüğünden onu ayıran bir durgunluk vardı. Claudia içkilerini getirmeye koştu ve şehirdeki en iyi manzaralardan birine sahip olan terasın kenarındaki masalarına yerleştiler. Karşı duvarda, kraliyet mavisi masa ve sandalyelerle tezat oluşturan hardal sarısı boyalı barok çeşme oldukça dikkat çekiciydi. Burası, karşı yamaçtaki pastel renkli evlerden oluşan kaleydoskopla birlikte Instagram'ın favorilerinden biri olmalıydı. Lia neredeyse bir #francospositano olacağını garanti edebilirdi.

Bir grup genç İtalyan kız arkalarındaki manzarayla selfie çekmek için birbirleriyle itişip kakışırken Raphael, "Biraz turistik," diye gözlemledi.

"Evet," dedi Leo. "Ama Lia bir turist.

Raphael ona yerini hatırlatmak istercesine çarpık bir gülümsemeyle, "Öyle," dedi.

Lia omuz silkti. Raphael'le kavga etmek için fazla güzel bir gündü.

Lia'nın sinsi bakışlarını yakaladığı yaşlı bir adam terasın diğer tarafındaki masasından kalkıp yaklaştı. "Raphael. Seni bir süredir burada görmüyorduk. Nasılsın bakalım? Ernesto nasıl?

"O iyi, teşekkür ederim, Giò. Lia, "İşler nasıl?" diye sorarken bile Raph'ın sesinin tonsuz, neredeyse ilgisiz olduğunu hemen fark etti.

"Bilirsin işte. Her zaman kolay olmuyor. İyi bir yaz geçirmeyi umuyoruz ama işler zorlaştı. Yerel ekonomiyi canlandırmak için elimizden geleni yapabiliriz.

"Eminim.

'Ernesto'nun Julia Roberts ile yeni bir filmde başrol oynadığını duydum. İtalya'da bir gala olacak mı? Partiye gelecek mi?'

Raphael ona kısa bir gülümseme verdi. "Henüz emin değilim.

"Bunu yaparsa çok heyecan verici olur, kasabada büyük bir heyecan yaratabilir. Giò, Raphael'e muzipçe gülümsedi. 'Onun onuruna bir kokteyl hazırlayabiliriz. Ernesto ile bu konuda konuşmak isterim. Belki sen bahsedebilirsin? Cüzdanından bir kart çıkardı. "Belki beni aramasını sağlarsın.

"Elbette," dedi Raph, mektubu cebine tıktırarak. Lia mektubun Ernesto'ya ulaşip ulaşmayacağını merak ediyordu.

"Biliyor musun, bu harika olurdu," dedi Leo adam uzaklaşırken, elini hızlı bir davul ritmiyle masaya vurarak, tam da Lia'nın "Bu sık sık olur mu?" dediği sırada.

Raphael, Leo'nun alaycı cevabını duymazdan gelerek ona döndü. "Yeter.

"Julia çoktan evet dedi, değil mi?" dedi Leo.

Lia'nın gözleri onun aktrisin adını öylesine kullanmasıyla açıldı ve bunun doğru olup olmadığını sormak için can atıyordu, ama bunun kendisini tamamen kaba göstereceğinden endişelendi.

"Bak, içkilerimiz," dedi, dikkatinin dağılmasına minnettar olmuştu.

Hepsi dönüp garsonlardan birinin tepsiyi getirip içkileri gösterişli bir şekilde sunmasını ve ilk içkiyi Lia'ya uzatmasını izledi. Sonbahar portakalı içeceğin hafif köpüğünü görmek için tuttu ve ilk yudumu aldığı anda, kabarcıklar portakalın narenciye kabuğuyla birlikte diline çarptığında zevkle iç çekti. Burada İtalya'da olmaktan mı yoksa günün sonunda rahatlamış olmaktan mı bilinmez, tadı şimdiye kadar içtiği en iyi Aperol spritz gibiydi.

"Bakın, Tonio orada," dedi Leo, elinde içkisiyle aniden ayağa fırladı ve acelesiyle neredeyse masayı deviriyordu. Sonra da restorandan terasa çıkan bir grup genç adama katılarak gitti.

Raphael içini çekti ve ağzını hafifçe büzdü.

"Ve sonra iki tane oldu," diye alaycı bir gülümsemeyle gözlemledi Lia, ona mahkûm olmaktan nefret ediyor olmalı diye düşündü.

"Evet," dedi Raph, sesi o kadar kuru çıkmıştı ki kadın kahkahayı patlattı. 'Gerçekten o kadar da kötü değilim. Hatta bazı arkadaşlarım beni çok sever.

Ağzı çok hafifçe kıvrıldı. "Eminim öyledir. İçki nasıl?" 'Lezzetli. Leo haklıydı. Burası harika bir yer.

"Öyle ama benim favorim değil.

"Bunu tahmin edebilirdim," dedi Lia arsız bir sırıtışla. 'Bence yüksek arkalıklı deri bir koltukta bir kadeh viski ve *Financial Times*'la daha rahat edersin.

'Beni çok iyi tanıyorsun,' diye takıldı. 'Peki, günlerini nasıl dolduruyorsun? Ve nerede kalıyorsunuz? Positano'da kalmak pahalı, özellikle de yılın bu zamanlarında.

Lia neredeyse burnundan Aperol çekecekti. "Pek kurnaz değilsin, değil mi?

Raphael kırgın görünmeye çalıştı ve sonra ona zarif bir gülümseme vermek zorunda kaldı. "Olmaya çalışıyordum.

"Başarısız oldun. Kötü bir şekilde. Ne kadar sürerse sürsün kalmayı planlıyorum. Ve mükemmel bir konaklama yerim var. Masanın altında parmaklarını çaprazladı. Önümüzdeki ay yağmur yağmadığı sürece.

İçini çekti. 'Bak, sana ne söylendi bilmiyorum ama sana söz veriyorum, Ernesto senin baban değil. Yine de, bu yolda ısrar etmekte ısrar ediyorsan, o zaman uygun kanallardan geçebilirsin. Milano'da çok saygın bir DNA testi şirketi var. Sizi onlarla temasa geçirebilirim.

Lia çenesini eğdi. 'Annem bana yalan söylemezdi. Aslında en başta bana Ernesto'dan bahsetmek istemedi.

"Tamam. O zaman neden Ernesto'ya ondan çocuğu olduğunu söylemedi? O ünlü, zengin bir film yıldızı. Neden söylemesin ki?"

Lia dudağını büktü. 'Annem şöhret ya da servetle ilgilenmiyor. Ayrıca, ona söyledi.'

Raphael başını sertçe salladı. 'İşte hikâyenizin çıktığı yer burası. Eğer Ernesto bir çocuğu olduğunu bilseydi, onlara sırtını dönmezdi. Çocukları sever ve aile onun için her şeydir.

"Ben doğruyu söylüyorum.

"Buna inandığınıza eminim ama Ernesto'yu tanıyorum.

"İmkânsızsın. Sadece ona sor. Sana söyleyecektir.'

Raphael başını iki yana eğdi ve onu inceledi. Sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Yapamam. Dediğim gibi. Bir DNA testi yapın ve oradan devam edelim.

"Neden bu konuda bu kadar inat ediyorsun?" diye
bağırdı. "Neden bu kadar inatçısın?"

Lia'nın parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. "Kasıtlı olarak zorluk çıkarıyorsun.

"Ben sadece üvey babama göz kulak oluyorum, onun bir daha böyle bir
şeyle rahatsız edilmesine gerek yok.

"Yani çıkmazdayız," dedi Lia isyan ederek.

"Öyle görünüyor.

Yedinci Bölüm

Bir süre sessizce oturdular, Raphael manzarayı seyrediyordu. Bu manzarayı daha önce binlerce kez görmüş olmasına rağmen hiç eskimemişti.

"Manzara çok güzel," dedi Lia birden, sanki aralarındaki anlaşmazlığın üzerinde durmamaya kararlıymış gibi. "Günün bu saatinde renkler muhteşem. Lia'nın başını eğip manzarayı seyredişini izledi, önlerinde uzanan panorama karşısında büyülenmişti. "Şuradaki şeftali rengi ev, sanki içinden parlıyor gibi görünüyor. Gölgedeki ise neredeyse mor. Gölgelere bakın, leylak ve leylak rengi ile soluk gri.

Kadın haklıydı. Alçak öğleden sonra ışığı resmi yumuşatmış ve güzel pastel evlere daha önce hiç takdir etmediği, dünya dışı büyülü bir hava katmıştı. İkisi de manzarayı inceleyerek gergin bir sessizlik içinde oturdular.

Kısa bir süre sonra Lia bakışlarını ona çevirdi, ona baktıkça yüzü yumuşuyordu. "Buradan ayrılıp Londra'ya dönmek çok zor olmalı.

Kaşlarını çattı, bir an durakladı. "Pek sayılmaz. Burada olmaktan keyif alıyorum ama bu benim hayatım değil. Buradayken kendine ait bir anı hiç olmamıştı, sürekli bir sorunu çözmek ya da bir konuda fikir vermek için çağrılıyordu. Ailesini seviyordu ama kendine ait bir zamanının olmamasını çok yorucu buluyordu. Güneş ışığını, yemekleri ve atmosferi ne kadar sevse de

Notting Hill'deki kendi evinde sahip olduğu huzuru ve rutini, arkadaşlarını, akşam yemeklerini ve cumartesi günleri yaptıkları futbol maçlarını özliyordu.

Lia aniden kaşlarını çattı, gözleri yoğun bir konsantrasyonla kapanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu bir dakika sonra, bir düzine farklı duyguyu ifade eden kaşların hareketliliğinden büyülenmişti.

"Ne? Başını salladı, gülümsemesi sanki dünyası hala odak noktasının dışındaymış gibi biraz hayalperestti.

"İyi misin? Öyle görünüyordun ki...' Doğru kelimenin ne olması gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Göz kamaştırıcı gülümsemesi gökyüzünü aydınlatan bir havai fişek gibi ona çarptı, tüm yüzü içsel bir neşeyle aydınlandı.

"Buldum," dedi, i ç i n d e n derin bir memnuniyet yayılıyordu. "Bu mükemmel.

"Ve biz..." hakkında konuşuyoruz.

"Bir fikir. Bir restorana komisyon sunmam için davet edildim ve bir fikir bulmaya çalışıyordum-'

"Hey, çocuklar. İkisi de Leo'nun yaklaştığını fark etmemişti. 'Tonio ve diğerleri Sorrento'ya gidiyorlar. Sonra da bir kulübe. Eğer istersen arabalardan birinde yer vardır, Lia.

Raphael, Lia'nın sanki yeni uyanmış da Leo Marsça konuşuyormuş gibi şaşkın bir ifade takınmasına neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Beni sayma," dedi. 'Yarın görüşürüz. Geldiğinde evi uyandırma. Çocuklar iyi bir uyku çekmezlerse huysuzlaşırlar.

"Pekala, büyükbaba.

Raph ona sıkı bir gülümseme verdi. Aralarında sadece üç yıl vardı ve Leo bunu unutmayı tercih ediyor gibiydi.

Geliyor musun, Lia? Gittiğimiz çok havalı bir kulüp var. Kadınlar gecesi olduğu için bedava gireceksin ve ilk içki müesseseden. Bahse girerim

Tonio'nun cipinin arkasında benimle birlikte.'

"Hiç sanmıyorum. Kulağa geç bir gece gibi geliyor.'

Terasın karşısındaki Tonio sabırsızlıkla Leo'ya seslendi. "Emin misin? Çok eğleneceksin,' diye yalvardı Leo.

Lia başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Git iyi vakit geçir.

Leo onu yanağından hafifçe öptü. '*Çav, güzelim*, yakında görüşürüz. Yarın yine sahilde olacağım.

"Güle güle. Lia kardeşini şaşırtan bir gülümsemeyle onun gidişini izledi. Leo'yla yakınlaşmak ve Ernesto'yla tanışmak için eline geçen altın fırsatı geri çevirmişti. İkisi de ayağa kalktı ve cadde seviyesindeki binanın dışına çıktıklarında Lia oldukça resmi bir şekilde, "İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar. Gidecek çok yolunuz var mı?"

"Hayır. Bir centilmen olup beni eve bırakmayı teklif edecek misin? Kızın kaşları, yüzünde sık sık beliren o eğlenceli ifadeyle çatıldı. Çoğu zaman gülümsediğinden şüpheleniyordu ve sadece onun yanındayken bu kadar ciddi görünüyordu.

"Yapmamı ister misin?"

"Hayır, muhtemelen sadece nerede yaşadığımı öğrenmek istiyorsunuz ki beni uğurlamak için bir hamamböceği sürüsünü ya da hoş olmayan bir şeyi serbest bırakabilesiniz.

"Beni çok az düşünüyorsun.

"Evet," dedi, gözleri muzipçe dans ediyordu. Bu bir yenilikti. Çoğu insan servetinin ve statüsünün farkında olarak ona saygılı davranırdı.

"Sizi yalnız bırakayım. İyi akşamlar, *sinyorina*.'

Kadının nerede kaldığını merak ediyordu ama onu kendi haline bıraktı ve tepeden yukarı, bindiği scooter'a doğru ilerledi. Bu motor siyah renkteydi, villadaki birkaç motordan biriydi ve konuklar huzur ve mahremiyet sağlamak için kasabanın birkaç kilometre dışında bulunan evden kasabaya ve plaja gidip gelebiliyorlardı, ancak paparazziler tek tük samimi çekimler için kapılarda dolaşmaktan geri durmuyorlardı.

Raph tepenin başında durdu ve scooter'ı görüş noktasına park etti. Lia onu şaşırtmıştı. Ernesto'yla buluşma konusundaki kararlılığı konusunda oldukça açık ve denemekten vazgeçmeyeceği konusunda da bir o kadar dürüsttü. Ama beklentisinin aksine, amacına ulaşmak için Leo'yu kullanıyor gibi görünmüyordu. Yoksa sadece uzun bir oyun mu oynuyordu?

Raph deneyimlerinden insanların güvenilmez olduğunu biliyordu. Her zaman sizden bir şeyler isterlerdi. Ernesto annesiyle ilk evlendiğinde hayat çok değişmişti. Okula otobüs yerine arabayla gidiyorlardı. Komşuların elden düşme kıyafetleri yerine yeni kıyafetleri vardı. Şehrin öbür ucunda çok daha büyük bir eve taşınmışlardı. Ancak maddi şeylerin yanı sıra başka şeyler de değişmişti. Birdenbire akranları arasında daha popüler oldu. İnsanların evlerine daha sık davet ediliyordu. Aptal değildi; yeni keşfettiği popülerliğinin doğrudan Ernesto ile ilgili olduğunu biliyordu.

Raph burnunu kırıştırdı ve scooter'a dönerek küçük motoru gereğinden fazla kuvvetle devirdi. Egzozdan protesto amaçlı bir duman püskürdü ve geri çekilerek yolculuğuna daha sakin bir şekilde devam etti. Daha önce de yakınlaşmasına izin verdiği insanlar tarafından kandırılmıştı ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti.

'Raph, sevgilim. Gel ve terasta bir kadeh şarap içmek için bize katıl,' diye seslendi annesi villaya girdiğinde. "Ernesto ve ben çok güzel bir şise Valpolicella açtık.

"Teşekkürler anne. Birden kendini gerçekten yaşlı ve sıkıcı hissetti. Anne babası ve odanın dört bir yanına dağılmış, her biri bir tür teknolojiyle meşgul olan üvey kardeşleriyle bir şeyler içmek için fazla yaşlıydı.

"Raph. Raph.' İkizlerden biri ayağa fırladı. "Şuna bak. Bir kupa kazandım. Michael yaldızlı kupayı sallarken, on bir yaşındaki ikiz kardeşi Bianca

on sekiz, gözlerini devirdi. "Sadece sana değil, tüm ekibe verdiler," dedi sadece bir kız kardeşin yapabileceği türden bir küçümsemeyle ve cep telefonuna geri döndü. On üç yaşımda olan ve Raph kadar büyük bir erkek kardeşe sahip olmanın utanç verici olduğunu düşünen Luciana başını telefondan kaldırmadı bile.

"Raph, bütün ailede telefonu olmayan tek kişinin ben olduğumu biliyor musun?" diye açıkladı sekiz yaşındaki Giulia, Aurelia ve Ernesto'nun mermer sehpasının karşısındaki sandalyeye otururken bacağına yaslanarak, Labrador cinsi bir köpek yavrusunun hüznü çaresizliğiyle ona bakan kara gözleriyle.

Herkes ona bakarken ani bir sessizlik oldu, bomba imha ekibi gibi beklenti içindeydiler. Bir kez daha aile içi bir krizin içine girmişti - Salvatore ailesinin geri kalanının geliştiği türden - ve hakem çöpünü çekmişti.

Nasıl oldu da Leo dışarıda parti yaparken o barış koruyucusu ve ağabey rol modeline takılıp kaldı?

Londra'daki hayatı bundan o kadar uzaktı ki başka bir galakside yaşıyordu. Bir yerlerde birileri onunla dalga geçiyordu. Notting Hill'deki evinde, yerel bir restorana gitmeden önce bir grup arkadaşıyla kırmızı şarap içiyor ve pahalı cipslerini paylaşıyordu. Nedense düşünceleri Lia'ya yöneldi. Lia'nın yanlış bir şey söyleyip aileden birinin gazabını üzerine çekmeye mahkûm kardeşler arasında olmadığına bahse girerdi. Sanatçının çatı katında yalnız mıydı, yoksa bir topluluğun parçasıydı ve kendisi gibi düşünen insanlarla bir şişe şarabı paylaşıyor muydu?

"Bunun gerçekten, gerçekten, gerçekten haksızlık olduğunu düşünmüyor musun, Raffy? Giulia'nın alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Oscar ödüllü herhangi bir aktrisi utandırabilirdi.

Raph etrafına bakındı.

'Ben ve Michael, Los Angeles'ta herkesin hücresi olmasına rağmen liseye gidene kadar beklemek zorunda kaldık. Şimdi bir tane alırsa bu hiç adil olmaz," diye araya girdi Bianca. Aile yılın büyük bir bölümünde Los Angeles'ta yaşıyor, yazlarını burada, Villa'da geçiriyordu.

"Ama ben bir tane istiyorum," diye bağırdı Guilia. 'Ya tek başıma dışarı çıktığımda bir kurt görürsem ve beni yemek isterse?

"*Cara*, burada hiç kurt yok," dedi Ernesto.

Luciana, "Bence bu işi halledebilir," diye mırıldandı.

Michael güldü ve Giulia burnunu kaldırıp kokladı. "Baba, güvende olmamı istiyorsun, değil mi?

Raph Ernesto'ya baktı ve sırtıttığını gizledi. Genç Giulia akıllı bir kurabiyeydi.

"Tabii ki biliyorum ama...

"Telefona neden ihtiyacın var, tatlım?" diye sordu Raph, kız kardeşi dizine tırmanıp rahatına bakarken.

"Ah, bir sürü nedeni var," dedi, sesi o kadar yetişkin çıkıyordu ki, adam bir kahkahayı daha bastırmak zorunda kaldı. "Sınıfımdaki herkesin bir nedeni var, biliyorsun.

"Öyle mi? Herkes mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Noah dışında."

Raph, "Demek bir tek sen değilsin," diye işaret etti.

"Hayır, iki tane var. Giulia çenesini çıkarıp ona baktı, gözleri boncuk boncuk parlıyordu ve sanki bir tür zihin büyüsü yapmaya çalışıyormuş gibi sinir bozucu bir yoğunlukla odaklanmıştı. Bir sorgucunun ışığı altında olmak gibiydi. "Sen İngiltere'deyken ve biz Amerika'dayken seni Facetime'dan arayabilirim.

"Ama bunu zaten yapıyorsun, annem ve babamla.

"Ama üzgün olduğumda değil," dedi dudağı titreyerek. Michael, Bianca ve Luciana kahkahayı bastılar. "Ben de bazen üzülüyorum," dedi büyük bir vakarla.

"Çok sık değil," dedi Raph. En küçük kız kardeşi neşeli, kendine güvenen ve nadiren üzülen bir çocuktur. Bu akşam tam bir şov yapıyordu.

Yüzünü buruşturdu ve sinirli bir nefes verdi. 'Gerçekten Minecraft oynamak istiyorum. Okuldaki herkes oynuyor.

"Ama oynayamaz mısın..." Raph'ın sesi kesildi.

"Eğer kendi dizüstü bilgisayarım olsaydı, evet. Giulia'nın seraphic gülümsemesinde bir zafer dokunuşu vardı. "Ama yok.

"Ne dersin?" - Raph doğru şeyi yapıp yapmadığını kontrol etmek için annesiyle göz göze geldi - "Sana eski dizüstü bilgisayarımı vereyim mi?

Ona sokuldu, vücudu gevşedi ve elma kokulu saçlarındaki masumiyetin kokusunu aldı. 'Bu iyi olurdu. Değil mi baba?'

Ernesto güldü. "Bu konuda söz hakkım olduğundan emin değilim. 'Elbette var. Her zaman annem ne derse onu yaparsın.

Raph az önce bir usta tarafından manipüle edildiği hissine kapıldı, özellikle de kız aniden kucağından kayarak indiğinde. 'Kitabımı almaya gidiyorum. Bana bir masal okuyabilirsin.

Aurelia, "Şimdi olmaz Giulia," dedi. "Raph oturup büyüklerle konuşmak ve şarabının tadını çıkarmak istiyor.

Giulia ona tatlı bir gülümseme verdi ve gözden kayboldu. "Ben film izlemeye gidiyorum," dedi Michael.

"*Galaksinin Koruyucuları 3?*" diye sordu Bianca umutla. "Ben buna hazırım," dedi Luciana.

Bir kaos korosunun ardından oda sessizliğe gömüldü.

Ernesto şarabının içine kıkırdarak, 'O tam bir turşu,' dedi. 'Onun için endişelenmeme gerek yok. Çocuklara ne yapacaklarını o söyleyecek. Kimse ona patronluk taslamayacak.

'Ona dizüstü bilgisayarını vermek çok iyi bir uzlaşma olur. Bence bir telefona sahip olmak için çok genç,' dedi Aurelia.

'Ben de,' dedi Ernesto.

Raph kendine bir kadeh şarap doldurdu ve büyük bir yudum aldı. Hak o. etmişti

"Dışarıdayken Giò Dutti'yi gördüm. Seni soruyordu. O oldukça Julia'yı partiye davet etmeni istiyorum.'

Ernesto güldü ve başını salladı. 'O adam para kazanacağını düşünse kendi büyükannesini bile satar. Ona ne söyledin?'

Ona bundan bahsedeceğimi söyledim. Ve şimdi bahsettim.'

Ernesto'nun gözleri parladı. "Teşekkür ederim. Ve şimdi bunu görmezden geleceğim. Ailemle, özellikle de Giulia ile ilgili düşünecek yeterince şeyim var.

Raph annesine, "Altı numaraya kadar onları nasıl idare edeceğini bildiğini sanırdın," diyerek konuyu tekrar Giulia'ya getirdi.

Biliyorum. Sorun babası. Onu şımartıyor. Ernesto'ya sert bir bakış fırlattı, Ernesto onun sözlerini havalı bir el hareketiyle savuşturdu.

Ernesto omuzlarını silkti. "Ne yapabilirim ki? Bütün çocuklarımı seviyorum. Durakladı ve Aurelia'nın elini tuttu. "Ve tabii ki güzel karımı da.

Aurelia'nın parlak gülümsemesi Raph'a neden hepsine katlandığını hatırlattı. Ernesto annesini dünyanın en mutlu kadını yapmış, tek ebeveynli, angarya, sonsuz endişe ve maddi korkularla dolu hayatını ortaklık, sevgi ve mutlulukla dolu bir hayata dönüştürmüştü. Birbirlerine tapıyorlardı ve Raph ünlü bir üvey babaya sahip olmanın hayatına getirdiği bazı unsurlardan hoşlanmasa da, tüm olumlu yönler için son derece minnettardı. Sadece arada sırada iyi davranışları için biraz izin alabilmeyi diliyordu.

Sekizinci Bölüm

Lia eskiz defterini bıraktı, limon sarısı kalemini tatmin edici bir takırtıyla masaya bıraktı, kalbi yaratıcılığın getirdiği o tarifsiz heyecanla dans ediyordu. İşte buydu. Kuşkusuz bu, ortaya çıkarması gereken tasarımın sadece bir unsuruydu ama bu bir başlangıçtı ve bunun kazanacağından emindi. Ayrıca Positano'nun bir resmi için de onu heyecanlandıran bir fikri vardı ve hemen üzerinde çalışmaya başlayacaktı.

Gözünün önüne nemden parlayan yarım limon görüntüsü geldi, Kristaller ve minik boncuklarla karmaşık bir tasarım yaratırdı. Limon derisi üzerindeki ince çukurları, neredeyse aynı sarı tonunda ama tam olarak değil, minik Fransız düğümleriyle işlerdi.

Neşeli bir kahkaha atarak eskiz defterini kapattı, sonunda odaklanabileceği bir şey bulduğu için mutluydu. Şimdi bunu kutlayacak, kendine öğle yemeği ısmarlayacak ve güneşin tadını çıkaracaktı.

Limonlu zeytinyağı sürülmüş *linguine alle vongole* ve bir bardak Pinot Grigio sipariş etti ve kendisine bir tabak Nocellara *zeytini* ve ince *grissini* de getiren çok dikkatli bir garsonla köşeye sıkışmış bir masaya oturdu. Tek başına yemek yemek onu hiç rahatsız etmemişti çünkü her zaman yanında bir

Onunla birlikte biraz nakış işliyor ve dikiş aralarında diğer dinleyicileri izlemekten mutluluk duyuyordu. Bu bir reklam yöntemi olarak oldukça kullanışlıydı çünkü insanlar sık sık durup ona bu konuda sorular soruyor ve daha sonra bir galeri aracılığıyla eserlerini satın almaya gidiyorlardı.

Şarabını içerken, birçok ailenin birlikte öğle yemeği yediği yoğun festival atmosferini gözlemledi. Farklı yaşlardan büyük bir grubun geldiğini fark etti ve bir anlık kıskançlık duygusuna kapıldı. Bir aile oldukları o kadar belliydi ki, çocukların hepsi annelerinin siyah saçlarına ve babalarının güçlü yüz hatlarına sahipti. Hepsinin ortasında, kusursuz bir şekilde dikilmiş fuşya pembesi elbisesi ve ona uygun mücevherli parmak arası terlikleriyle ince bir kadın olan anne, çeşitli açılardan patlayan buklelerden oluşan dağınık bir topuz yaptığı saçlarıyla gülüyor ve onları azarlıyordu. Çok fazla kahkaha ve alay vardı. Alev turuncusu bir güneş elbisesi giyen en küçük kız, küçük bir gösteri midillisi gibi masanın etrafında zıpladı ve babasının yanına gelip kolunu boynuna doladı. Kızın renkli elbisesi, babasının zümrüt yeşili keten gömleği ve beyaz chino pantolonuyla güzel bir tezat oluşturuyordu. Bu ailenin renklerden korkmadığı kesindi. Lia büyülenmiş bir halde adamın kızına dönüp ne söyleyeceğini duymak için başını eğmesini izledi. Eli havada dondu ve neredeyse çatalı düşüyordu.

Ernesto!

Buna inanamıyordu. Tam önünde oturuyordu. Bir an için hayal gördüğünü düşündü. Gerçekten o olabilir miydi? Annesinin fotoğrafındaki adam o muydu? Kendini rahatlatmak için olduğu kadar zaman kazanmak için de çantasını karıştırdı ve Ronnie Scott's'ta çekilmiş fotoğraflarını çıkardı. Hiç hata yoktu. Bu kesinlikle oydu ve şimdi, her şeyden sonra, sadece birkaç adım uzağındaydı.

Midesi bir düzine takla attı, makarna yavaş dönen bir çamaşır makinesi gibi çalkalandı. Bir an için vücudu hiçbir komutuna yanıt vermedi, gizlice onu incelemekten başka bir şey yapamadı. Küçük gümüş çizgileriyle yakışıklı bir film yıldızına benziyordu.

siyah saçlarının şakaklarını okşuyordu. Aman Tanrım. Lia yutkundu; onun hayatı kendi hayatından bir dünya uzaktaydı. Ne düşünüyordu ki? Ona öylece yaklaşmazdı, rastgele bir yabancı onun kızı olduğunu iddia ediyordu. Bu çok saçmaydı. Ve oraya gidip mutlu aile partisini bölmesine imkân yoktu.

Birdenbire, kendini onun hayatına sokmak o kadar da iyi bir fikir gibi görünmedi. Aslında bu korkunç bir fikirdi. Gerçekten korkunç. Evine uğrayıp onunla tanışmak gibi basit bir hayalle ne kadar da safça davranmıştı. Onunla neredeyse yüz yüze gelmek, ailesinin etrafını sarması, çok farklı bir gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Kaçma içgüdüsü devreye girdi. Buradan gitmesi gerekiyordu. Hemen şimdi. Yarısını yediği makarna tabağını bir kenara iterek makasını aldı, İğneyi, iplikleri ve üzerinde çalıştığı kumaş kareyi alışılmadık bir acelelilikle çantasına tıktırdı, eşyaları kendilerine ayrılmış yuvalara yerleştirme zahmetine girmede. Hızla ayağa kalktığı anda, sandalyesi ahşap üzerinde feryat ederek, Ernesto'nun karısı da dahil olmak üzere bir düzine lokantacının dikkatini çekti ve aceleyle uzaklaşırken ona sempatik bir gülümseme attı.

Sonra, sanki işler zaten yeterince kötü değilmiş gibi, Leo ve Raphael'in restoranın önündeki kapıdan içeri girdiğini gördü. Neyse ki Ernesto da onları görmüştü ve ikiliyi el sallayarak ve sevinçli bir gülümsemeyle selamladı. Çıkışa doğru fırladı ve merdivenleri olabildiğince hızlı indi. Sokağa çıktığında, nereye gittiğini hiç düşünmeden, sadece kendisiyle ... - yüzünü buruşturdu - kendisiyle ... babası arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışarak aceleyle aşağıya indi.

Kendini turistlerle dolu olan ana plajda buldu ama bu kalabalık hoşuna gitti. Kendini bu kadar yalnız hissetmemesi için etrafını başka insanların sarmasına ihtiyacı vardı. Suyun kenarındaki iskeleye çöktüğünde kocaman bir yumru yuttu. İmkânsız bir hayalin peşinden koşmuş, gerçek babasıyla tanıştığında mucizevi bir şekilde kendini nihayet ait hissedeceğini hayal etmişti.

Ağır bir iç çekerek nefes vermeye odaklandı ve kalbinin gümbürtüsünün yavaşlamasını bekledi. Kendini hiç bu kadar yalnız ya da kaybolmuş hissetmemişti. Daha da kötüsü, gururu henüz eve gitmesine izin vermediği için önümüzdeki bir ay boyunca burada, köhne bir stüdyoda sıkışıp kalmıştı.

Sadece o komisyonu güvence altına alması gerekiyordu. Artık ona ait olan tek şey buydu. Kendi başına biri olduğunun kanıtı. Bir yabancı değil. Başka seçeneği yoktu - çok uzun bir yaz olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Rafh çevresel görüşündeki kızıl parıltıyı ve o hızlı farkındalık dürtüsünü yakaladı. Döndüğünde, Lia'nın Leo'yla birlikte az önce geçtikleri kapı aralığından kaybolduğunu ve sanki peşinde cehennem köpekleri varmış gibi merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü.

Kadının yüzündeki dehşet ifadesi, adamın içgüdüsel olarak bir adım atmasına neden oldu.

arkasından, şaşırtıcı bir endişe kendini hissettiriyordu. Onu bu kadar üzen ne olabilirdi? Anlaşılmaz bir nedenden ötürü kendini ondan sorumlu hissediyordu. Londra'da onu vazgeçirmek için daha fazlasını yapabileceğini bildiği için miydi? Belki de o anda DNA testi için ısrar etseydi, bu onu yatıştırabilirdi. İtalya'ya gitmek için acele etmek sadece hayal kırıklığıyla sonuçlanacaktı ve bunun için gerçekten üzgündü.

'Raph, Leo. Başardınız,' diye bağırdı Ernesto, hemen dikkatlerini üzerine çekerek.

Raph kardeşini aileye doğru takip etmeden önce merdivenlere son bir kez baktı.

Leo haksız bir öfkeyle, "Elbette öyle yaptık," dedi. Raph kardeşini tekmeleme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Leo'yu yataktan sürükleyip duşa girmeye zorlayan oydu. "Bunu özleyecek miyim? Leo annesini öpüp Bianca'nın yanına otururken sordu, hemen ardından giydiği tişörtle ilgili olarak ona takıldı: 'Hâlâ o ölümden hoşlanmıyorum.

Metal saçmalığı, öyle mi?" - bu da elbette her zamanki serpintiye, tutkulu savunmasına ve Michael'ın zevksiz olduğu yönündeki sürekli şikayetlerine yol açtı.

Raph kendi kendine gülümsedi. Her zamanki gibi iş. Capaldi'de Pazar öğle yemeği Positano'da yazları bir aile geleneği idi. Raph ve Leo, Ernesto'yla evlendikten hemen sonra anneleriyle birlikte villaya geldikleri ilk yıldan beri restoranı ziyaret ediyorlardı ve buraya gelmek ona her zaman talihlerindeki dramatik değişimi hatırlatıyordu. Tüm olumsuzluklarına rağmen üvey babasına minnettar olması gereken o kadar çok şey vardı ki... Basının müdahalesi, takılanlar, özentiler.

"Ferrari'yi getirdin mi?" diye sordu Luciana. 'Seninle geri dönebilir miyim?

Leo yürüyebilir. Eminim akşamdan kalmadır. Bu ona iyi gelecektir. "Kim, ben mi?" diye sordu Leo, tüm masumiyetiyle.

"Saat kaçta geldin?" diye sordu Aurelia, gözlerinde alaycı bir pırıltıyla. "Beş mi, altı mı?

Leo sırttı. "Beş, ama merak etme, güzellik uykumu aldım. "Bundan hiç şüphem yok," dedi Ernesto. "Raph'ın daha mantıklı olması iyi bir iş.

Raph, Ernesto'nun yanındaki koltuğa oturdu. 'Mantıklı olan' ve küçük üvey kardeşlerine örnek olmak yerine - ki hepsi de Leo'ya tapıyordu - arkasına yaslanıp sorumsuzca davranmayı ve yapmak istediklerini yapmayı çok istediği zamanlar olmuştu ama bu olmayacaktı.

"Dansa gittin mi Leo?" diye sordu Giulia.

"Kesinlikle gittim, *piccola*.

'Dans etmeyi seviyorum. Sanırım bir dahaki sefere seninle gelmeliyim,' diye açıkladı. Leo sırttı. "Herkes seninle dans etmek ister, *Cara*.

"Biliyorum," dedi Giulia, bir boya kalemi alıp çizimine geri dönerek. Yemek saatlerinde cep telefonu yasaktı. Bu, Aurelia'nın dinsel olarak desteklediği ve Leo'nun bile uyduğu bir kuraldı.

Menüler dağıtıldı ve yemekleri ezbere bilmelerine rağmen, sanki bir sınav yaklaşıyormuş gibi hepsi sayfaları incelemeye başladı.

kalktı. Her zamanki tartışma ve didişmeler başladı ve Raph kendini yine gülümserken buldu. Ernesto bir Hollywood yıldızı olabilirdi, insanların emrine amade olmasına alışkındı, her isteğini yerine getirecek parası vardı ama ailesi her şeyden önce gelirdi.

Bir garson yaklaştı ve Ernesto ile İtalyanca konuştu. "Affedersiniz, Sinyor Salvatore. Ama bu sizin mi? Bir masanın üzerine bırakılmıştı.

Garson tepsisinden siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı.

"Sanmıyorum..." Ernesto durdu ve fotoğrafı eline alıp inceledi. "*Madre di dio*. Bu benim. On dokuz yaşındayken. Londra'da. Bu nereden geldi?"

"Şuradaki masanın üzerindeydi. Orada oturan genç bayan düşürdü. Ernesto kaşlarını çatı.

"Ne oldu sevgilim?" diye sordu Aurelia.

'Ben ve eski bir kız arkadaşım. Sana bahsettiğim kişi," dedi karısına biraz ısrarla, gözleri özel bir mesajla genişliyordu. "Biliyorsun işte.

Aurelia başını salladı.

Raph bir huzursuzluk hissetti. Babası neden bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti? "Ne kız arkadaşı?

Ernesto gülümsedi. 'Mary Harding. O artık evli. Mary Bathurst. Birbirimize deli gibi aşıktık ve sonra ben Hollywood'a gittim. Sonra gülümsemesi soldu ve Aurelia'yla bakışarak içini çekti. Raph kaşlarını çatı.

"Yani bu kadını tanıyor musun?

Ernesto başını salladı, kaşları derin bir endişe çatlağı oluşturacak şekilde birbirine yaklaştı. Raph giderek artan bir şaşkınlıkla annesinin teselli eder gibi bir hareketle Ernesto'nun kolunu okşamasını izledi. Ernesto ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Bir bakabilir miyim baba?" diye sordu Bianca. Ernesto başıyla onayladı ve resmi masanın üzerine koydu.

"Bak ne kadar gençmişsin," dedi eğlenerek, resmi kız kardeşlerine göstererek.

Michael, "Ah, şu kadın sana bayılmış gibi görünüyor," diye yakındı.

"Bu annenle tanışmadan önceydi," diye hatırlattı Ernesto ona. "Ve ben ünlü olmadan önce. Şimdi boş olan masaya bakmak için arkasını döndü. "Fotoğrafın nereden geldiğini, kime ait olduğunu ve burada ne yaptıklarını merak ediyorum.

Raph'ın kalbi hızla ve sertçe çarptı. Olamaz! Neler oluyordu? Lia her şeye rağmen doğruyu mu söylüyordu? Ve neden Ernesto'yla tanışmak istediği konusunda o kadar kararlıyken, fırsat ayağına geldiğinde kaçmıştı?

"Ernesto, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Öğle yemeği boyunca Raph'ın huzursuzluğu artmış ve zar zor yemek yiyebilmişti. Tatlılarını yerken üvey babasıyla birlikte ailenin geri kalanından uzakta, küçük bir özel balkonda duruyordu. "Fotoğraf hakkında mı?

Ernesto demir korkuluklara yaslandı ve gözlerini denizin derin safir mavisine dikti. 'Mary'nin bir kızı vardı. Benim kızım. Adı Lia.'

Raph'ın midesi düğümlendi. Kendini bir uçurumdan atlamış gibi hissetti. Bu doğru olamazdı. Üvey babası hakkında bildiğini sandığı her şeyin altını oyuyordu.

"Onun senin olduğundan emin misin? Raph'ın sorusunun altında keskin bir suçlama yatıyordu.

Ernesto bir an durakladı. "Mary bana yalan söylemezdi.

'Ama kanıtınız yok. Kan testleri ya da başka bir şey. Yine de yanılmadığı umuduna tutunuyordu.

"Hayır.

"Ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?" Gözlerini kapattı ve "Tanrı bana güç versin" diye mırıldandı.

'Size söylememe gerek yoktu çünkü ortada bir skandal yoktu. Her şey halledilmişti. Mary çocuğu doğurmaya karar verdi ve ben de sorumluluğu kabul ettim ama Hollywood'daki ilk işime yeni girmiştım ve bundan vazgeçmek istemedim ve o sırada Mary başka biriyle tanışmıştı. O da bebeği evlat edinmeye hazırdı ve o zamanlar bu basit bir çözümdü. İrtibatı koparmadık ve bana gelişmeleri gönderdi. Ancak annenizle evlendiğimde onunla tanışmaya hazırdım... ama o zaman da artık çok geçti. Mary, Lia'yı üzmenin yanlış olacağını ve bunun herkesin önünde ortaya çıkması halinde Lia'nın normal bir hayat sürmesinin zorlaşacağını söyledi. O zamanlar yaşam tarzındaki değişikliğe uyum sağlamakta zorlandığını görebiliyordum-'

Raph, "Yani sürekli fotoğraflarının çekilmesini mi kastediyorsun?" diye sordu.

'Evet. Bunun seni nasıl etkilediğini gördüm ve Lia'nın yaşı sana çok yakındı... Senin yaşadığın sıkıntıların bir kısmını ondan esirgemek istedim. Benim yüzümden gençlik yıllarını zor geçirdiğini biliyorum. Raph'ın omuzlarını okşadı. "Ve bunun için özür dilerim.

Raph kaşlarını çatı. "Kontrolün dışında olan bir şey için özür dileme.

"Yine de yaz tatilinden sonra okula döndüğünüz gün tatil fotoğraflarınızın gazetelere çıktığını görmek pek eğlenceli olmamıştır.

"Hayatta kaldım," dedi Raph. Çok acı vericiydi. Oysa Leo omuz silkmeyi başarsa da, Raph bu sürekli ilginin üstesinden gelememi.

'Bunu yaşamak zorunda olmanız yeterince kötüydü. Birdenbire ortaya çıkan bir kız çocuğu düşünün. Basın buna bayılırdı. Bu yüzden Mary'yle uzak duracağım ve Lia iletişime geçmek isterse bana haber vereceği konusunda anlaştık.

"Yani Mary sizinle nasıl iletişime geçeceğini biliyor muydu?"

"Avukatlarımız aracılığıyla, evet.

Raph'ın midesi daraldı. Peki Lia neden avukatlarla temasa geçmemiști? Bir yanı Ernesto'yu doğru okuduğu ve çocuğunu terk etmediği için memnundu ama bir yanı da babasını hiç tanımadığı için Lia adına üzülüyordu.

"Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?

"Özellikle de beni görmek istemediğini düşündüğümde pek bir anlamı yoktu.

Beni görmeye geldi. Ona inanmamıştım. Babası olduğunu daha yeni keşfetmişti.' Ve şimdi mütevazı bir pasta yemek zorunda kalacaktı.

"O burada mı? Ernesto'nun sesi hevesliydi.

"Evet," dedi Raph, Ernesto'nun onu görmek isteyeceği ve bunu gerçekleştirmek zorunda kalacağı gerçeğini kabullenerek. Lia buna bayılacaktı. "Buraya seni aramaya geldi.

"Demek beni görmek istiyor.

"Bence sadece yapmak istiyor olabilir," dedi ama alaycılığı Ernesto'nun kafasının üzerinden uçup gitti. Lia'nın ondan faydalanabileceği üvey babasının aklına bile gelmemiști. Ne de olsa son derece varlıklı bir adamdı ve Lia

... şey, o bilinmeyen bir miktardı. Ya para istiyorsa? O bir sanatçıydı ve ünlü olmadıkça fazla para kazanamıyorlardı, değil mi?

"Onunla tanışmak istiyorum.

"Okaaay. Fransız kapılarından masaya doğru baktı. "Peki ya annem?

Ernesto homurdandı. 'Böyle bir şeyi ondan saklayacağımı mı sanıyorsun? O hep biliyordu. Bu durum yıllar boyunca ikimizi de üzdü.

Bu, fotoğrafa verdiği tepkiyi açıklıyordu. Görünüşe göre herkes sır saklıyordu.

"Onu eve davet etmelisin. Yarın. Öğle yemeğine gelebilir.

"Yapabilirim ama nerede yaşadığını bilmiyorum.

"Ne demek istiyorsun?

"Onunla tesadüfen tanıştım. O...' İç geçirdi. "Onu burada ilk gördüğümde Leo'yla birlikteydi. Onu evin yakınından almıştı.

"Ve Leo bana söylemedi.

"Ondan yapmamasını istedim çünkü..." - Raph ellerini uzattı - "çünkü onun kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorduk.

Ernesto başını salladı. 'Çok şüphecisin. O aileden biri. Senin kız kardeşin.

Raph başını sertçe salladı. 'O kesinlikle benim kız kardeşim değil. Hiçbir şekilde kan bağımız yok.

O aileden. Sen de ailedensin. Hepimiz aileyiz. Onu bulmak zorundasın.'

"Neden ben?" diye sordu Raph, muhtemel cevabı bilse de: Çünkü her zaman o y d u .

"Çünkü onu en başta sen gönderdin. Ernesto onun kolunu okşadı. "Şimdi, bir Limoncello'ya ihtiyacım var.

Onuncu Bölüm

Tabii şimdi o lanet kadını bulmak istiyordu ama kadın yeryüzünden kaybolmuştu. Ona e-posta göndermeyi denemiş ama yanıt alamamıştı ve aptalca bir şekilde Londra'daki ofisine geldiğinde cep telefonu numarasını almayı reddetmişti.

"Onu bu hafta görmediğine emin misin?" diye sordu Leo'ya. scooter'larını iki araba arasındaki küçük bir boşluğa geri sürerken, serin deniz suyuna dalma düşüncesi tenini karıncalandırmaya başlamıştı bile. Böyle muhteşem bir günde villadaki çalışma odasında oturmaktan bıkmıştı ve sahile temiz bir kaçışa ihtiyacı vardı. Villadaki ultra şık siyah mozaik döşemeli havuz, serinlemek için mükemmel derecede yeterli olsa da, asla denizde olmanın verdiği heyecanı vermiyordu. Leo'nun ikinci bir davete ihtiyacı yoktu ve küçük çocuklar planlarını fark edip sabahı plajda geçirmiş olmalarına rağmen onlar da gelmek için ısrar etmeden önce villadan ayrıldılar. Koyu renkli kumu ve çakıl taşlarına rağmen Fornillo plajı ailelerin favorisiydi.

Oraya varır varmaz Raph sahili tarayarak, en son burada gördüğünde üzerinde turuncu bikinisi ve sarkık şapkası olan yalnız bir kadın aradı. Güzel bir yaz öğleden sonrasının tadını çıkaran bu kadar çok insan varken kolay bir iş değildi; bazıları yüzüyor, diğerleri sığırlıklarda kürek çekiyor, birçoğu da gruplar halinde toplanmış, kamp yapıyordu

Şemsiyeler ve renkli plaj havluları etrafında. Yalnız ziyaretçiler genellikle uzanmış, yüzleri kitaplar, dergiler, şapkalar ya da güneş gözlükleriyle gölgelenmiş durumdaydı, bu da rahatsız edici olmadan kim olduklarını anlamayı zorlaştırıyordu.

"Onu görebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Leo, sahile bakarken eliyle gözlerini kapattı. "Peki neden sende onun numarası yok? Raph, onlar sahile inerken sordu.

havlularını ve ayakkabılarını bırakarak küçük bir kum parçası üzerinde hak iddia ettiler.

"Hiç sormadı. Leo tişörtünü çıkardı ve yere bıraktı. Raph başını salladı ve kendi tişörtünü dikkatlice katlayıp kumla dolmaması için ayakkabılarının üzerine yerleştirdi.

'Ayrıca cep telefonumu sahile götürmüyorum. Kızlar beni nerede bulacaklarını bilirler.'

"Piliçler mi? Kadın tanıdıklarınız mı? Raph biraz inanamayarak sordu. 'Sende ne buluyorlar? Neandertal adam yeniden doğdu.

Ayaklarını keskin bir sıcaklıkla saran yumuşak kumun gerektirdiği yuvarlanan, çarpık bacaklı yürüyüşte yan yana, gökyüzü ve denizin birleştiği kesintisiz kenarla birleşen masmavi bir mavi olan suya doğru yürüdüler.

Leo omuz silkti ve sırttı. "Hey, kadınlar beni karşı konulmaz buluyorsa elimde değil.

"Lia seviyor mu? Raph bu sorunun kendisini durduramadan, bir öksürük ya da hapsirik gibi istemsizce ağzından çıkmasından nefret ediyordu.

"Neden? Ondan hoşlanıyor musun, kardeşim? Leo dönüp Raph'a baktı, uzun saçlarını gözlerinden sildi ve deli gibi sırttı.

"Saçmalama. Raph yanıtının havalı ve kayıtsız olmasını umuyordu. "Onu tanımıyorum bile.

"Bilmek için birini tanımak zorunda değilsin. Leo ellerini kalbinin üzerinde kavradı - bazen çok çocukça davranıyordu. Ve son derece sinir bozucuydu. "*Coup de foudre*'a ne dersin? İlk görüşte aşk. Felled by

Aşk tanrısının oku.' Leo arkasını dönüp sıgılığa doğru yürüdü, alaycı bakışları Raph'ın yüzüne kilitlenirken su ayak bileklerini yalıyordu.

'Bir sürü saçmalık. Asla uzun sürmez. Raph başını eğip suya girdi ve baldırlarındaki hızlı serinliği memnuniyetle karşıladı.

"Hayır, herkes için değil," dedi Leo, yüzündeki ifade ağırlaşarak. "Ama annemi ve Ernesto'yu unutma. Leo onu orada yakalamıştı. Aralarındaki ilişki on beş yıl sonra bile gerçekten gönülden bir aşk ilişkisiydi.

'Bu bir istisna. Birbirlerinden gerçekten hoşlandıkları için şanslıydılar ve birlikte kaldılar'.

Leo tiksintiyle kollarını havaya kaldırdı. "Senin ruhunda hiç romantizm yok. Suya daldı ve hızla yüzeye çıktı. Raph bunu yanına bırakmayacaktı.

'Ve sen de öyle mi? İşte bu yüzden sürekli değişen kız arkadaşların var,' diye bağırdı Raph denizin yüzeyinden.

"Aşık olmakla ilgili bir sorunum yok. Leo sırtıttı, sırtının üzerinde süzülüyordu. 'Benim sorunum aşık kalmak. Dışarıda o kadar çok güzel kadın var ki. Kendimi doğru olanı bulma şansından mahrum bırakmak bir suç olurdu.

Raph kendini suya bıraktı, soğuk omuzlarından ve sırtından akıyordu ve kendini ısıtmak için birkaç hızlı, şiddetli kulaç attı. Vücudunu suya daldırır daldırmaz, omuzlarındaki gerginliğin gittiğini ve günün endişelerinin uçup gittiğini hissetti. Ernesto ve Aurelia, kendilerine ünlü eteki yapıştırılmasından çekindikleri için, zor işleri Raph'a devretmekten oldukça mutluydular. Daha bu sabah annesinin geçen yıl mutfağı kuranlarla yaşadığı bir anlaşmazlığı çözmüş, havuzu temizlemekte yeterince iyi iş çıkarmayan yüzme havuzu bakım şirketiyle konuşmuş ve Ernesto'ya yine kendini kilitlemeyi başardığı e-posta hesabı konusunda yardım etmişti.

Leo'nun yanında çizerek, 'Tüm bu kadınların senin fikrine çekildiğini hiç düşündün mü? Ünlü yıldızın oğlu, genç ve

zengin.'

"Sert, kardeşim, sert. Leo homurdandı. "Bunu gördün mü?" Çıplak göğsünü ve şaşırtıcı derecede iyi tonlanmış karın kaslarını gösterdi. "Ve tabii bir de benim neşeli kişiliğim var. Biraz daha gülümsemeyi denemelisin. Bu kadınları cezbeder.

"Kadınları cezbetmekle ilgili bir sorunum yok ve senin aksine, onların motivasyonları konusunda biraz daha bilinçliyim.

'Kardeşim, yaşlı bir alaycı gibi konuşuyorsun. Bırak kendini, iyi vakit geçir. Ne demek istediğini göstermek için ayaklarını sertçe yere vurdu ve havaya dans eden, güneş ışığında parıldayan su sıçramaları gönderdi. 'Seni maymun gibi çirkin görünüşün için değil de paran için istiyorlarsa ne olmuş yani, yine de biraz eğlenebilirsin. Herhangi bir söz vermek zorunda değilsin. Şeffaflık, dostum. Parola bu.'

Belli ki konudan sıkılmıştı, konuyu değiştirdi. "Peki ya Lia'nın annesi? Ernesto'nun ona nasıl ulaşacağını bildiğini söylediğini sanıyordum. Lia'nın nerede kaldığını bilmiyor mu?"

Raph başını salladı. "Ernesto'da annesinin numarası vardı. Onu aradım. Lia'nın İtalya'da olduğunu bile bilmiyordu. Mary Bathurst'le konuşmak onu tedirgin etmişti. Aslında burnunu sokmak ya da olaya karışmak istememişti ama Mary'nin özenle seçtiği sözcüklerde kendini suçlama ve pişmanlık açıkça görülüyordu, Lia'nın onunla iletişim kurmadığı gerçeği de öyle. Buna rağmen, izin almadan Lia'nın numarasını vermeye hazır değildi.

"Ben olsam endişelenmezdim; ortaya çıkacaktır. Bununla birlikte Leo döndü ve yaklaşmakta olan dalgaların altına daldı.

Raph başını salladı. Leo'nun hayata bakışı çok basitti. Çok kolaydı. Bir süre yüzdüler, Leo rahatlayıp yüzerken Raph suda hızlı adımlarla ilerliyordu. Yeterince uzaklaştığında dönüp geri yüzdü, kaslarının çekildiğini ve yandığını hissediyordu.

Leo'yla aynı seviyeye geldiğinde, dünyayla barışık bir şekilde sırt üstü süzüldü. Her şeyi bir perspektife oturtmak için deniz gibisi yoktu. Sahile bir göz attı.

gelişigüzel bir göz gezdirme ve sonra... kahretsin. Kıyafetlerini bıraktıkları yerden sadece birkaç metre ötede tanıdık bir figür gördü. Onu nasıl gözden kaçırmıştı? Bu Lia'ydı ve toparlanıp gidiyormuş gibi görünüyordu. Hemen hızını artırdı, tembel bir göğüs vuruşundan başka bir şiddetli sürünmeye geçti ve ayakları kuma değer değmez sahile doğru yürüdü, gözleri tuzdan kırpışırken bir eliyle onları gölgeledi ve saçlarındaki suyu silkeledi. Kız neredeydi? Onu artık göremiyordu.

Onun muhtemelen uçurum patikasından geri yürüyeceğini düşünerek, kumların üzerindeki eşya yığınının doğru aceleyle ilerledi ve onları topladı, kumlu ayaklarını güverte ayakkabılarının içine soktu ve kumun topuktaki derisini sıyrmasıyla yüzünü buruşturdu.

Arkasına baktığında Leo'yu gördü, hâlâ denizdeydi ama şimdi birkaç bikinili kızla sohbet ediyordu - bunda şaşılacak bir şey yoktu. Raph'in onu terk etmesini anlayacaktı -aslında muhtemelen umursamayacaktı-. Etrafında ağabeyinin olması zaten onun tarzını kısıtlıyordu.

Yumuşak zeminde batarken ve ayağının üstündeki deri ayakkabılarının içinde kumlanırken olabildiğince hızlı bir şekilde yürüdü, havluların ve şemsiyelerin arasından sıyrıldı ve sanki acelesi günün tadını çıkarmalarını bozuyormuş gibi kaygısız güneşlenenlerin kızgın bakışlarını kazandı. Patikaya ulaştığında onu ileride gördüğünü sandı ama yolu kapatan birkaç kişi vardı, sıcakta yürümekten mutlu oldukları belliydi. Hava acele etmek için çok sıcaktı ve özür dileyerek yanlarından geçerken kendini aptal gibi hissetti. Onları geçtikten sonra Lia'dan hiçbir iz yoktu ve ona yetişebileceğini umarak hızını artırdı. Çok uzağa gitmiş olamazdı, değil mi? Tedbirli olmak için ağaçların altındaki gölgeli durak noktalarını kontrol etti.

On dakika sonra patikanın döndüğü yere ulaştı ve ana sahile doğru geri gitmeye başladı. Hâlâ ondan bir iz yoktu, bu da içinde belli belirsiz bir huzursuzluk yaratıyordu. Eğer koşarak uzaklaşmadıysa şimdiye kadar ona yetişmiş olmalıydı, ki bunun pek olası olmadığını düşünüyordu. Kasabaya giderken farklı bir yoldan mı yürümüştü? Neden öylece

uçurum yolunu seçeceğini mi düşündü? Boğazındaki tozu ve yüzündeki tuz kalıntılarını temizlemek için yanında biraz su getirmiş olmayı dileyerek inledi.

Sabırsız bir elini saçlarının sert tuzlu su tepelerine doğru iterken, ayakkabılarındaki kumları boşaltıp Fornillo'ya geri dönmekten başka çaresi olmadığını fark etti.

Lia hayatının felaketine dönüşüyordu.

Sahilde çeşitli barlar vardı ve Raph alışkanlıktan dolayı - iyi bir nedenle - Da Ferdinando'ya gitti. Burası Ferdinando'nun çocukları ve torunları tarafından işletiliyordu ve orada her zaman güler yüz ve sıcak bir karşılama vardı. Yerliler kadar turistlerin de uğrak yeri idi.

Tam oturmak üzereyken ensesinde bir karıncalanma hissetti. Döndüğünde Lia'nın soğuk bakışlarını üzerinde buldu. Lanet olsun, bunca zamandır buradaydı. Kendi aptallığı karşısında başını sallayarak onun masasına geçti. "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

O gülümsemesi her seferinde işe yarıyordu. Biraz kendini beğenmiş ama aynı zamanda onun tarafından eğlendirildiğini söyleyen o muziplik ipucuyla. Midesini bir döngüye soktu.

"Hayır dersem ne yaparsın?" Başını iki yana eğdi, bu arsız meydan okuma adamın nabzını hızlandırdı.

"İsteklerinize saygı duyarım," diye cevap verdi ciddiyetle, kendini korkunç derecede resmi hissederek.

Kadın güldü ve adam bu sesle rahatladığını hissetti. "Hayır, rahatlamazdın. Muhtemelen gökyüzünün neden yeşile dönmediğini merak ederek etrafına bakardın. Herkes sen ne dersen onu yapar. Sen doğuştan bir insan yöneticisisin.

"İsteyerek değil," diye mırıldandı. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Aperol spritz'inin tortularına ve bardağın dibindeki tek portakal dilimine doğru başıyla işaret etti.

'Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim.'

Genç garsonlardan Guido'yla göz göze geldi ve kendisi için bir bira, 'hanımefendi için de aynısından' sipariş etti.

"Birdenbire çok dostça davranmaya başladın," dedi Lia, gözlerini kısarak.

"Arkadaş canlısı bir adam olabilirim," dedi, başlangıçta dilemeye niyetlendiği özür, aralarında akan hızlı enerji patlamasıyla yok olurken onunla tartışmaktan kendini alamadı.

Bir kahkaha daha attı. 'Hayır, Leo arkadaş canlısı bir adamdır. Sen... henüz anlayamadım.

'Arkadaşça davranabilirim,' diye tekrarladı.

"Bir şey istediğin zaman," diye tehlikeye attı, başını tekrar eğdi. Düğmeye bas. Bu kadar sezgisel olmak zorunda mıydı? Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bilse de, onun hakkında yanıldığını hemen kabul etmek istemiyordu. Aralarındaki gidip gelmelerden çok fazla keyif alıyordu.

"Bu ilginç görünüyor," dedi, konuyu bilinçli bir şekilde değiştirerek. Kadının elindeki nakış kasnağı ilgisini çekmişti; kasnak, kadının küçük siyah çizgileri elle diktiği bir kumaş parçasına sabitlenmişti. Bunun, onun gibi her an harekete geçecekmiş gibi görünen biri için olağanüstü hareketsiz ve sabırlı bir uğraş olduğunu düşündü.

"Umarım öyledir," dedi, dudağını dişlerinin arasına alarak inceledi. 'Biraz domuz gibi oldu. Bütün haftayı stüdyoda boyaları doğru yapmaya çalışarak geçirdim ama şimdi oradayım.

Renkler - şeftaliler, soluk pembeler, gölgeli leylaklar ve leylaklar - tanıdık geliyordu ve beyni onları anlamlandırmaya çalışıyordu. Bir an sürdü ve sonra tıkladı.

'Positano. Positano'daki yamaç.' Franco'nun evinin manzarası aklına geldi ve kızın profilden görünen yüzünü ve onu sessizce, dikkatle incelemesini hatırladı.

"Adama bir ödöl verin. Küstah sözlerine rağmen, yüzünde şiddetli bir gurur parıltısı vardı.

"Bakabilir miyim? Adam elini uzattı, kız elini uzatmak için hareket edince hem sevindi hem de şaşırdı. Ama son anda fikrini değıştirdi.

İğneyi ve siyah ipliğı havaya kaldırdı ama onun uzattığı eline vermek yerine, sanki işi bırakmayı kendine yediremiyormuş gibi sandalyesini onun tarafına doğru iterek onunla paylaştı.

"Bakabilir miyim? Nakış kasnağının içine hapsedilmiş gergin kumaşın yüzeyini gözden geçirmek için uzandı. Kumaşta onu çağırın ve dokunulması için yalvaran bir şeyler vardı.

Küçük bir yarım gülümseme ve belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptı.

İnce ipeğın renkleri çok inceydi, aralarındaki tonlar sonsuz küçüklükteydi ve derinlikleri tuhaf bir üç boyut etkisi veriyordu. Optik yanılsama, binaların bölümlerini tanımlayan küçük siyah dikişlerle daha da derinleşiyordu - burada bir pencere, orada bir kapının ana hatları, bir çatının taraklı kenarı.

Kelimeler ondan kaçıyor, esintiye kapılmış bir balon gibi ulaşamayacağı bir yerde süzölüyordu. Onu tarif edecek doğru kelimeleri yakalamak imkânsız görünüyordu. Görüntü, orada olandan çok orada olmayanla ilgiliydi ve seyredene boşlukları doldurma görevi bırakıyordu.

"Memnun musun?" diye sormak aklına gelen tek şeydi. Söyleyebileceğı başka herhangi bir şey yetersiz kalabilirdi.

"Çok," dedi ve geri aldı, bu kez yanındaki iş çantasına koydu. Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu ama şimdi bir şey söylemeye kalkışmak samimiyetsizlik olurdu, sanki sadece verdiği yanıtın duyduğu memnuniyetsizlikten kaynaklanıyormuş gibi. Açıklamaya çalışmak, sanki onun ruhunun bir parçasını görmüş gibi çok samimi hissettirecekti.

Ne zaman hayalperest bir romantiğe dönüşmüştü? Hayatında böyle olmaya yer yoktu. Herkes ona pragmatik olması için güveniyordu.

"Fotoğrafı bırakmak akıllıca bir hareketti. Bunu söyler söylemez, kelimelerin beklenmedik bir hassasiyet anına girmesine izin vererek verdiği ani tepkiden pişmanlık duydu. Bu kadar açık sözlü ya da suçlayıcı olmak istememişti. Söylemek istediği şey, onun kurnaz ya da sinsi olduğunu düşündürmeden etkili olduğuydu.

"Pardon? Başını kaldırdı, yüz ifadesine şaşkınlık ve inançsızlık damgasını vurmuştu.

Aferin, seni aptal. Aralarındaki nadir bağlantı anlarından birini mahvetmişti. Belki de bunu bilerek yapmıştı. Kasıtlı bir kendini sabote etme eylemi. Bu kız onu tedirgin ediyordu ve Londra'daki ofisine hayat ve enerji dolu bir şekilde girdiği günden beri bununla savaşıyordu. Öyle olsa bile, asıl pozisyonundan vazgeçemezdi. Kız gerçekten Ernesto'nun kızı olsa bile, bu onunla tanışmak istemesindeki nedenlerin saf olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ernesto ve sanırım annenizin fotoğrafı.

"Onu bulmuşsun. Kadının gözlerindeki rahatlama ışıltısını görebiliyordu. "Düşürmüş olmalıyım.

Bu kez kaşlarını kaldırma sırası Raph'taydı. 'Her Pazar yemek yediği restoranda mı? Ne kadar uygun.'

'Bunu bilmiyordum. Zaten oradaydım,' diye itiraz etti.

Ona inanmak istedi, sesi samimi geliyordu ama yine de ailenin ikamet ettikleri zamanlarda her zaman orada yemek yediği herkesçe bilinen bir şeydi.

"Hikayenin nasıl bittiğini bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Eminim beni bilgilendireceksin. Şimdi onu kızdırmıştı. Dilinin yanağının iç kısmına hiç de ince olmayan bir şekilde sokulduğunu görebiliyordu.

'Yardımsever bir garson onu Ernesto'ya getirdi. Ona ödeme yaptın mı? Tamam, belki eşeklik ediyordu ama bu çok büyük bir tesadüftü. Elbette bunu görebiliyordu.

Yanaklarında ikiz renk lekeleri belirdi. Gözleri öfkeyle kısıldı ve iki elini masaya dayayarak ayağa fırladı. "Bu ne cüret?"

Raph daha önce duyguların rengini hiç fark etmemişti ama bu, Lia'yı tüketen akkor bir kızıl alevdi.

"Restorandaydım. Öğle yemeği yiyordum. Ailen içeri girdi. İlk başta onlar olduğunu bilmiyordum. Sonra anladığımda - ve bana inanıp inanmamanız umurunda değil - panikledim. Ve çıktım. Eşyalarımı topladım ve çıktım."

Öne doğru eğildi, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve adam onun kabaran göğsünün, boynundaki deriyi kızartan kırmızı akıntının ve sözlerinin her hecesinde yankılanan, hedefi tam on ikiden vuran, iyi hedeflenmiş küçümsemenin farkındaydı. "Tek kanıtımı, tek dayanağımı, doğru ellere geçmesi umuduyla geride bırakacağımı mı sanıyorsun gerçekten? Ağzı büküldü ve ona attığı bakış bütün bir ağacı soldurur, yapraklarını ktır ktır keserdi.

Bundan geri dönüş olmamasına ve onu yanlış değerlendirdiği için bir utanç seliyle karşı karşıya kalmasına rağmen, inatçı ağzı sanki yeterince derin bir bela batağına saplanmamış gibi devam etti. "Peki neden yukarı çıkıp onunla konuşmadın?"

"Çünkü..." Ona sanki yaşayamayacak kadar aptalmış gibi ters ters baktı.

"Çünkü

... Bir aile yemeğini bölmek istemedim. Karısı ve çocukları oradayken olmaz."

"Çok asilsin. Sanki kötü karakter rolüne girmiş ve bir türlü çıkamıyordu. Onun nesi vardı?"

Ona isyankâr bir bakış attı. 'Aklınıza gelmemiş olabilir ama insanları üzmeye çalışmak gibi bir alışkanlığım yok. Not alın, Bay Knight. Yapmaya çalıştığım şey sağduyulu olmak, masumları halkın önünde utandırmamak ve doğru kanallardan gitmekti ama siz... şey, bunu durduran sizdiniz. Başka seçeneğim kalmamıştı.'

'Ben durdurmadım; sadece biraz zaman alacağını söyledim. Ama *senin* bekleyecek sabrın yoktu. Onu Ernesto'dan kasten uzak tutan şey insanlara karşı duyduğu güvensizlikken, şimdi onu suçlamaya çalışıyordu.

'Çünkü bana inanmadığını çok iyi biliyordum. Ernesto'ya bir şey söylemeye isteksiz olduğun çok açıktı. DNA sonuçlarını onunla gerçekten paylaşacağına nasıl güvenebilirdim?

Haklıydı. Testi laboratuvara gönderme zahmetine girmezdi çünkü daha önce birçok kez oraya gitmişti. Ernesto'dan bir şeyler koparmak için onunla bağlantı kurmaya çalışan insanların her zaman olduğunu herkesten iyi biliyordu.

"Şanslısın çünkü seninle tanışmak istiyor.

"Öyle mi? Lia'nın vücudu sertleşti ve bu ona belli bir tatmin verdi. Lia, Ernesto'nun kızı olabilirdi ama aklına sürekli şu soru geliyordu: Lia neden şimdi buradaydı?

Raph onu neyin motive etmiş olabileceğini bilmiyordu ama her zaman iyi bir nedeni olduğunu biliyordu.

On Birinci Bölüm

Uzun zamandır kayıp olan babanla tanışırken ne giydin? Lia son yirmi dört saat boyunca bu soruyu düşünmüştü. Raphael'in ona, sabah kahvesi içmek için Villa Mimosa'ya gelip Ernesto'yu ziyaret etmesi için mesaj attığı andan beri.

Bu sefer, taksiye binmişti.

Bir sadakaya ihtiyacı olan, üstü başı perişan bir enkaz. Raphael Knight'ın inancının aksine - gerçekten de insanlık hakkında karamsar bir görüşü vardı - gerçekte kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Tek bildiği artık kendini tam olarak bütün hissetmediğiydi. Annesinin itirafı içinde bir delik açmıştı ve bir geminin gövdesi gibi su alıyordu. Kim olduğundan emin olamıyordu.

Saçlarını Fransız örgüsüyle örmüştü ve uzun uzun düşündükten sonra, güvenli ve şık bir seçenek yerine, kendi elbiselerinden birini seçmişti; ince çimen pamuğundan, parlak yalıçapkını mavisinin muhteşem bir tonuna boyadığı, etek ucundan yukarı doğru fırlayan soluk limon rengi küçük çatlakların yürüdükçe kontrast bir renk parıltısı yarattığı, çok sade, ayakkabı bağı gibi sade bir imparatorluk elbisesi. Elbisenin suya dalan bir yalıçapkınının parıltısını taklit etmesine bayılırdı. Her zaman iltifatlar ve yorumlar alırdı. Annesinin de dediği gibi, bu elbise tam bir 'Lia' elbisesiydi - gerçi bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Hem annesi

ve kız kardeşi - üvey kız kardeşi, tanıdık bir acı ile hemen düzeltti - kapsül gardırop havasının hevesli hayranlarıydı, sessiz tonları tercih ediyorlardı: lacivert veya siyahla desteklenen bozlar, mantarlar ve kremler.

Gümüş dahili telefon düğmesine basmak için kararsız bir şekilde elini kaldırdı.

"Lia Bathurst, Sinyor Salvatore'u görmeye geldi," dedi, sesi biraz titriyordu, hidroliklerin vızıldamasını ve kapının susam gibi açılmasını bekliyordu. Sadece yakındaki ağustos böceklerinin uğultusuyla bölünen sessizlik uzadıkça bir an için kendini arafta hissetti. Arazinin soluk pembe duvarlarının dışında durarak etrafına bakındı, duvardaki daha küçük kapının yanında dururken arabanın önündeki özenle işlenmiş ferforje kapılara baktı. Bekliyordu. CCTV'de tartılıyor muydu?

Sonunda kapı açıldı.

"*Buongiorno*," dedi bir ses ve Lia kendini restorandaki küçük çocuklardan birine bakarken buldu. 'Sen Lia'sın. Yeni kız kardeşimiz. Ben de Giulia.

"Giulia!" Lia'nın Ernesto'nun karısı olarak tanıdığı ince kadın ellerini kızın omuzlarına koydu ve başını öfkeyle hafifçe salladı. "Çok özür dilerim, ufaklık aceleci davrandı. Lütfen içeri buyurun. Sizinle tanıştığımıza çok memnun olduk. Kızın aşırı resmiyeti ve hafifçe uyarılması Lia'nın kalbinin biraz sıkışmasına neden oldu. Belli ki çocuğun annesi onu aralarına kabul etmekten pek memnun değildi. Kocanızın kendi çocuklarınızdan önce başka bir çocuğun babası olduğunu öğrenmek zor olmalı.

Teşekkür ederim. Beni davet ettiğiniz için de teşekkür ederim. Çok nazıksınız.'

Kadın başını salladı. "Rica ederim. Ben Aurelia, Ernesto'nun karısı ve bu sabırsız küçüğün annesiyim. Elleri hâlâ kızının omuzlarındaydı ve onu önlerinde, dış duvarın uzunluğu boyunca uzanan, canlı çiçeklerle dolu bahçeleri çevreleyen bir sundurmaya doğru yönlendiriyordu. Yemyeşil sarmaşıklar soluk taştan gotik kemerlerin sütunlarına doğru uzanırken, ayakları cilalı taşların üzerinde ilerliyordu

bayraklar. Lia alçak duvarın altından biberiye çalılarının keskin aromatik kokusunu alabiliyordu.

"Beni davet etmeniz çok nazik bir davranış," dedi Lia tekrar, keşke bu kadar korkmasaydım.

"Havuz kenarındaki terasta bir kahve içelim dedik. Çok güzel bir manzarası var ve çocukların hepsi sizinle tanışmak için can atıyor. Hepimiz içeride olursak biraz fazla olurlar. Aurelia gözlerini devirdi.

O anda Giulia sıçradı ve uzun taş yürüyüş yolunun sonundaki ahşap bir kapıdan dışarı koştu.

Bunun için üzgünüm. Hepimizle aynı anda tanışmanın, yepyeni bir aileyi keşfetmenin senin için tuhaf olabileceği konusunda onu uyarmaya çalıştık ama bir kız kardeşi daha olacağı için çok heyecanlıydı. Umarım sakıncası yoktur.

"Akıl mı? Lia'nın düşünceleri o kadar dağınıktı ki, onları toplamaya nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Evet. Bizi tanımadan daha fazla kardeşe sahip çıkmak isteyeceğini varsayması. Aurelia ona nazik, sempatik bir gülümseme verdi ve sonra Lia'yı hemen rahatlatan bir muziplikle ekledi, 'Bizimle tanıştıktan sonra bizden hoşlanmayabilirsin bile, bu çok yazık olur çünkü biz gerçekten çok iyiyiz.

Lia güldü ve Aurelia ona sıırttı.

"Leo'nun gülümsemesini nereden aldığını görebiliyorum.

"Evet, tamamen benim. Çocukken sarışındım - şimdi kuaför yardımcı oluyor. Aurelia onun açık kahverengi saçlarının arasından geçen güneşten kavrulmuş röflelerini okşadı. "Ve bana bu muhteşem elbiseyi nereden aldığını söylemelisin. Aurelia durdu ve Lia'nın eteğinin kumaşına dokundu. "Çok güzel.

"Teşekkür ederim," dedi Lia ve diğer kadına gülümsedi. 'Kumaşı kendim yaptım. Benim işim bu.

'Bunu sen yaptın! Bu harika bir şey. Ne kadar zekice. Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.

"Bir sürü yeteneğin var, *Cara*. Ernesto ahşap kapı aralığında duruyordu, yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ellili yaşlarının başında olabilirdi ama otuzlu yaşlarının ortalarından bile rahatlıkla geçebilirdi. 'Lia, hoş geldin. Ben Ernesto. Uzun zaman sonra seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Bir adım öne çıkıp onu iki yanağından öptü ve kollarından tutarak inceledi. "Annene benziyorsun, ama sanırım biraz da ben varım.

"Evet, senin güzel gözlerine sahip. Aurelia Lia'ya göz kırptı. "Ernesto'nun kalbine giden yolun dalkavukluk olduğunu göreceksin.

"Elbette. Her zaman,' diye gürlledi Ernesto, keyifle gülerek. "Ama cidden burada olmanızdan çok mutluyuz.

"Evet," diye söze karıştı Aurelia. 'Uzun yıllardır aklını kurcalayıp duruyordu. Buna çok sevindik.

"Beni biliyor muydun? Lia onun daha önce karısına sırrını açmış olmasına şaşırmıştı.

Aurelia kocasının kolunu okşayarak, "Evet, hep biliyordum," dedi. 'Bu ikimiz için de büyük bir üzüntü kaynağı oldu. Artık burada olduğunuza göre sizi gerçekten tanımak istiyoruz.

Lia'nın kalbi onun nazik sözleri karşısında genişledi. Raphael'in sürekli kuşkularından ve onu üvey babasından uzak tutma kararlılığından sonra, bu açık memnuniyet ifadesi onu tamamen şaşırtmıştı. Bu kadar sıcak karşılanacağı hiç aklına gelmemişti.

"Çok naziksiniz.

'Saçmalık. Şimdi gel. Herkesle tanış. Bence doğrudan suya dalmak daha kolay. Şoku atlatırsın,' dedi Ernesto ve kızın koluna girerek onu koridora yönlendirdi. Beklediği gibi duvarlar Ernesto'nun başroldeki kadınlarla çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu, ama Aurelia'yla birlikte aileleriyle çekilmiş fotoğraflarının sayısı da bir o kadar fazlaydı ve çocukların değişik yaşlarda çekilmiş samimi aile tatili fotoğrafları da vardı. Odanın bir duvarında, bahçeye açılan büyük kemerli kapının yanında bir yığın

şişme botlar, yüzme gözlükleri, şnorkeller ve köpük borular, parlak havuz havlularından oluşan birkaç sepetin yanında.

Lia dışarıdan kahkaha sesleri duyabiliyordu ve güneş ışığına çıktıklarında jakaranda ağaçlarıyla çevrili devasa oval havuzda top oynayan üç çocuk gördü. Geniş bir veranda, çizgili minderleri olan çok pahalı görünümlü tik şezlonglarla doluydu. Gölge alanlarda ahşap direkler arasına hamaklar gerilmiş, büyük ağaçlardan bazılarına yumurta şeklinde hasır sandalyeler asılmıştı ve her biri parlak ana renk minderlerle doluydu.

Gerçek zenginliğin böyle bir şey olduğunu fark etti, ama aynı zamanda her şeyde sıradan bir rahatlık vardı, bir gösteri evindeki gibi özenle düzenlenmek yerine etrafa saçılmıştı.

Ernesto havuzun solundaki küçük yazlık eve yöneldi. O kadar da küçük değildi, çünkü içinde büyük bir cezve, narin beyaz porselen kahve fincanları ve en muhteşem görünümlü minyatür hamur işlerinden oluşan bir tepsi bulunan masanın etrafında rahatlıkla on beş kişi oturabilirdi.

'Gelin, oturun. Aurelia bu sabah yemek yaparken çok eğlendi.'

"Bunları sen mi yaptın?"

"Yemek yapmayı seviyorum."

Ernesto gururla, 'Bu onun yeteneklerinden biri,' dedi. 'Onun Limonlu Lokumlarını denemelisiniz. Positano'nun en iyisidir - ama kimseye söylemeyin. Onları kendimize saklamayı severiz.'

Aurelia gerçekten kızardı, bu çok tatlıydı.

'Abartıyor. Ama mutfakta vakit geçirmekten hoşlanıyorum'.

Lia şaşırmıştı. Bir aşçıları, hizmetçileri ya da aşçıları falan olmasını beklerdi.

Bunu göstermiş olmalıydı - ya da belki Aurelia bir zihin okuyucuydu.

'Burası bizim aile evimiz. Tatillerde kendimiz olabildiğimiz yer. Patrizia ve Marco evde yaşıyor olsalar da burada yatılı çalışanımız yok.'

Yandaki yazlık. Marco, Ernesto ile aynı okuldaydı. Biz burada değilken eve onlar bakıyor, biz buradayken de Patrizia temizlik işlerini yapıyor, Marco da bahçıvanları idare ediyor ve ihtiyaç duyduğumuzda şoförlük yapıyor. Yine de yemeklerin çoğunu ben yapıyorum. Bu benim ziyafetim. Aileme gerçekten bakabildiğim ve onları gerektiği gibi besleyebildiğim zaman. Yemek sevginin dilini konuşur.

'Beni çok seviyor. Beni şişmanlatmaya çalışıyor,' diye yakındı Ernesto, neredeyse dümdüz olan karnını okşayarak.

Aurelia kıkırdadı ve başını salladı. 'Ona aldırma. Saçma sapan konuşuyor.

"Ama yine de beni seviyorsun. Onun elini tuttu ve öptü. "Baba! Lütfen. Islak saçlarıyla yaklaşan genç kız Kusma taklidinin ardında damlalar bıraktı. Çok utanç vericisin. Merhaba. Ben Luciana. Ben Luciana. Bana Lucy diyebilirsin. Los Angeles'taki tüm Amerikalı arkadaşlarım öyle der.

"Los Angeles'ta mı yaşıyorsun?

"Evet," dedi kısık bir ses ve Lia arkasını döndüğünde Raphael'i onu incelerken buldu. "Belki de gelip bizi orada görmelisin.

Onu görmek, her zamanki gibi bir uçurumdan atlama hissi veriyordu. Ama midesini bulandıran sadece o karanlık, çarpıcı bakışlar değildi; tüm sistemi yeniden dövüşme ihtimaline karşı hızlı bir beklenti patlamasına ayarlanmıştı. Onun yanında kendini hazır ve nazır bir eskrimci gibi hissediyordu. Bu özgürleştiriciydi. Ona ne hissettiğini söyleyebiliyordu. Onun yanındayken, terbiye maskesinin arkasına saklanmak yoktu.

"Ah, evet. Bu çok hoş olur," dedi Aurelia, Raphael'in alaycılığından habersiz -ya da belki ona rağmen- ellerini çırparak. 'Şükran Günü'nde gelebilirsin. O zaman her zaman bir aile partisi veriz. Leo ve Raph Londra'dan uçakla gelirler.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Raphael ve Lia ona saldırmaya hazır, uysal bir gülümseme verdi.

'Eminim yapabilirsin,' dedi. 'Ama kendini tutmaya çalış. Burada olmaman tadını çıkarabilirsin.'

"Yapabilirim," dedi ve hızlı bir takdir gülümsemesiyle ve yanına oturarak onu silahsızlandırdı. Acaba intikamını masanın altından hızlı bir tekmeyle mi alacaktı... yoksa adam ona karşı yumuşuyor muydu?

Aurelia herkese çay ve kahve ikram etti ve Lia'dan tabağını hamur işleriyle doldurmasını istedi. "Bu cannoli'ler sadece küçük," diye ısrar etti, antep fıstığı kreması ve fındıkla doldurulmuş gevrek hamur işi rulosunu tabağına iterek.

"Çok güzel görünüyorlar. Bu nedir?" Lia tanımadığı bir tanesini işaret etti.

'Bu fındık kreması ile doldurulmuş bocconotti. Bir İtalyan kurabiyesidir.'

"Peki Lia, bize kendinden bahset," dedi Ernesto. 'Beni herkes bilir. Ben çok sıkıcıyım. Sen doğum günündeki sürpriz paket gibisin.

Lia yanı başında Raphael'in alaycı homurtusunu duydu. 'Ernesto çok alçakgönüllüymüş gibi davranmayı seviyor. Ama değil.

Aurelia sırtıttı. 'Hayır, değil. Ama o bir aktör. Herkes ona harika olduğunu söylüyor.

"Ailem hariç," dedi Ernesto gözleri parlayarak. "Bana sadece bir ölümlü olduğumu ve pek çok kusurum olduğunu hatırlatmaktan hoşlanıyorlar. Aslında oldukça işe yaramaz olduğumu.

"Doğru," dedi Lucy, şimdi güneş ışığında yere bağdaş kurmuş oturuyordu. 'Babam ev işlerinde çok kötü. Raph ve Leo burada olmadığı sürece her şeyi bir adama yaptırmak zorundayız. Raph çok işe yarar. Yatak odamdaki ışığı tamir etti... gerçi sanırım onu ilk kıran babamdı.

"Ve işte burada. Ailem, en büyük hayranlarım. Ernesto omuzlarını kaldırarak kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı ve Lia bunu oldukça çekici buldu. Ernesto'nun

Adamın el arabası dolusu karizması vardı. "Ah, işte ikizler. İkram vaadiyle kandırılmışlar.'

Lia on bir yaşındaki ikizler Michael ve Bianca ile tanıştırdı. Çocukların hepsi kusursuz terbiyeye sahipti ama iyi huylu şakalarının hedefi olmak için kendini hazırlamış gibi görünen babalarına takılmaktan da geri kalmıyorlardı.

Aurelia sakin sakin oturmuş, ailesinin etkileşimini izliyor, tek tük laf atarken, yanındaki Raph kendini saldırmaya hazır bir akbaba gibi hissediyordu - ama neye saldıracağından emin değildi Lia. Raph'in onu rahatsız etmesinin nedeni, gergin bir hava yayıyor olmasıydı ama daha çok, bronzlaşmış kalçasının neredeyse onunkine değişiyor olması ve bir santimetre bile kıpırdasa bacaklarındaki koyu renkli tüylerin tenine değecek olmasıydı. Bu kadar yakından onun kokusunu alabiliyordu; kahve, limon, çam ve erkeğin baştan çıkarıcı karışımı - o misk gibi erkeksi koku. Onun farkındalığıyla ve ona doğru eğilip burnunu boynunun sütununa dayayıp kokusunu içine çekmek için duyduğu garip arzuyla sinirleri titriyordu.

Ona baktı, sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi dudaklarında yarım bir gülümseme oynatıyordu.

"Amalfi'yi nasıl buluyorsun?" diye sordu Ernesto ve Raphael'le aralarındaki garip bağı kopardığı için minnettar bir ifadeyle ona döndü. "Buraya daha önce gelmiş miydin? Daha önce İtalya'da bulundunuz mu? Senin hakkında öğrenecek çok şey var. Hayatın hakkında. Yüzünü hüznü kaplamıştı. "Telafi etmemiz gereken çok zaman var.

Aurelia onun elini tutup öbür eliyle sıvazlayarak, "Ve yapacağız," dedi. 'Önümüzde bütün yaz var. Daha çok zamanımız var.

Aurelia Lia'ya nazik, sempatik gülümsemelerinden birini daha verdi, sanki Lia'nın bütün bir hayatı paylaşmak zorunda kalmanın büyüklüğünden bunaldığını anlamış gibiydi. Kendisine hâlâ çok yabancı olan birine bu kadar çok şey anlatmak istiyor muydu? Burada yabancı olan kendisiydi ve hepsinin önünde kendini deşmek istemiyordu.

Ernesto'nun sorusuna odaklandı. "Çok güzel ve evet, buraya ilk kez geliyorum ama daha önce hafta sonları arkadaşlarımla Roma ve Floransa'ya gitmişim. Küçükken hep İtalya'ya gitmek istemişti ve şimdi annesinin neden bu kadar isteksiz olduğunu anlıyordu.

'Belki buradayken İtalyanca öğrenebilirsin. Hepimiz sana yardım ederiz,' dedi Ernesto. Ne de olsa yarı İtalyansın.

"Deneyebilirim," dedi Lia gülerek. "Fransızcam hiç iyi olmadı. "Pah!" diye reddetti Ernesto. 'Sende güçlü bir İtalyan kanı var.

Damarlar. Ailenizle vakit geçirdiğinizde her şey daha kolay olacaktır.

Raph, "Herkes her zaman ailesiyle birlikte olmaktan mutlu olmayabilir," dedi. 'Zamanını değerlendirecek daha iyi şeyleri olabilir.

"Ve o burada ve kendi adına konuşabilecek durumda," diye mırıldandı Lia, sadece onun duyabileceği şekilde, ikizler onun aileyle birlikte yapabileceği şeyleri önermeye başlarken.

'Sahile gidebiliriz. Yüzebilir misin, Lia?'

Giulia'nın ciddi sorusuna gülerek, "Yüzebilirim," dedi. Aslında gençken çok yüzmüş, birkaç yıl boyunca her sabah beşte kalkıp okuldan önce antrenman yapmıştı.

"Ve dikmek," dedi Aurelia. "Bu güzel elbiseyi Lia dikti.

Giulia'nın gözleri büyüdü. 'Prenses elbisesi gibi. Benim için de bir tane yapabilir misin? Gümüş yıldızlı?'

"Şimdi Giulia, bu hiç kibarca değil. Aurelia başını salladı. "Senin zaten bir sürü güzel elbisen var.

"Evet," dedi Giulia memnuniyetle, öne doğru uzanıp kumaşı okşayarak.

"Kumaşı nereden buldun?" diye sordu Aurelia.

"Ben yaptım. Kumaşı aldım ve bu etkiyi yaratmak için boyadım. Benim işim bu.'

Ernesto kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?

"Evet, ben bir tekstil sanatçısıyım.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Aurelia. "Çok giysi mi yapıyorsunuz?"

Lia başını salladı. "Sadece kendim için ve o zaman da genellikle bir şeyler uygulamak için. Tekstilden sanat yaratıyorum. Telefonunu eline aldı ve telefonundaki albümlerden birini açtı.

"Bu benim yaptığım türden bir şey. İnsanlara göstermek, açıklamaya çalışmaktan her zaman daha kolay olmuştur.

Ernesto ve Aurelia telefonu alıp ekrana baktılar, takdir dolu ahlar ve ohlar çekerek ilerlediler. Lia Raphael'e bir bakış fırlattı - sanki şöyle demek ister gibiydi: Gördün mü, ben iyiyim! - Ama Raphael'in keskin gözlerle onu incelediğini görünce şaşırdı. Bu düşünceli değerlendirme karşısında kalbi tekledi. Ne düşünüyordu acaba? Ondan onay almaya çalışacak değildi ama aynı zamanda onun hakkında en kötüsünü düşünmesinden de hoşlanmamıştı.

Aurelia, 'Bunlar muhteşem,' dedi.

Ernesto ekrana bakarak, "Evet," diye kabul etti. 'Bir tane satın almak istiyorum. Bunu. Ekranı ona doğru çevirdi. İyi bir zevki vardı; bu onun en sevdiklerinden biriydi. Düşen yapraklar ve yalın ağaç gövdelerinden oluşan bir sonbahar orman manzarası, öğleden sonra güneşinin altın ışıltısı içinde.

"Aferin," diye mırıldandı Raphael nefesinin altında, alaycılığı göğsünde küçük bir delik açıyordu.

Aurelia, "Evet, şu," dedi. 'Çok güzeldir. Yaprakların arasından geçip onları tekmelediğinde, yaprakların gevrekliğini neredeyse duyabiliyorum.

'İşte bu kadar. Kesinlikle,' dedi Ernesto heyecanla. "Onu satın almayı çok isterim.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi, onun coşkusu karşısında yüreği biraz burkuldu. Kendi babasının -daha doğrusu Simon'ın- yapacağı türden bir şeydi bu. Ama Raph bu anı mahvetmişti. Raph'in, onlara web sitesini göstermek için gizli bir nedeni olduğunu düşündüğünü biliyordu.

'Ayrıca, bunların hepsi çoktan satıldı. Onlar sadece çalışmalarımın örnekleri.

"Satıldı mı? Hepsini mi? Raphael kuşkuyla baktı. O anda Ernesto ve Aurelia'nın önünde olmasaydı, ona haddini bildirebilir ve eserlerinin çok arandığını açıklayabilirdi.

"Bütün bunları nasıl yapıyorsun?" diye sordu Aurelia, elleri yine Lia'nın elbisesine gitmiş ve hoş bir konu değişikliği sağlamıştı. Lia bir an için kadının Raph ile aralarındaki alt metni anlayıp anlamadığını merak etti.

'Londra'da çalıştığım bir stüdyom var. Ve yaz için Positano'da bir stüdyo ödünç almayı başardım.

"Bianca için bir elbise yapabilir misin?" diye sordu Giulia aniden ve kız kardeşine sinsi bir bakış attı.

Luciana sırtarak, "Evet, bu iyi bir fikir," diye kabul etti.

Giulia heyecanla başını salladı. "Hiç elbise giymez ve parti için bir elbiseye ihtiyacı var.

"Hayır, bilmiyorum," diye tersledi Bianca.

"Ah, evet! Partiyeye gelmelisin," dedi Ernesto, Lia'nın başını döndüren bir başka ani yön değişikliğiyle. Bu kadar büyük bir grubun parçası olmaya alışık değildi. Dinamikleri ve sıralamayı henüz anlamamıştı. "Raph, Lia'nın bir davetiye aldığından emin ol.

"Oh hayır, ihtiyacım yok-

'Ama yapmalısın,' dedi Ernesto. 'Her yaz düzenliyoruz ve İtalya'da kim varsa herkes geliyor. Geçen yıl George ve Amal, ondan önceki yıl da De Niro geldi.

"Ah, doğru ya," dedi Lia belli belirsiz, Clooney'lerden ve Robert'tan söz ettiğine dair güçlü bir kuşkusunu vardı.

"Her zaman harika bir akşam olur," dedi Aurelia. 'Gerçekten gelmelisin. Raph, söyle ona.

"Ah, evet. Gelmelisin,' dedi Raph monoton bir ses tonuyla.

"Bu bana Ernesto'yu hatırlattı..." Aurelia ve Ernesto partiyle ilgili ayrıntıları konuşmaya başlayınca Lia bir an için kendini yere bıraktı. Kendini kasırganın içine fırlatılmış Dorothy gibi hissediyordu. Yine de en azından Raphael'e biraz kredi verebilirdi. Onunla nerede olduğunu biliyordu - düşmanlığı aslında oldukça güven vericiydi.

"Lia'dan hoşlanmıyor musun, Raph? Giulia, dirseğini masaya dayamış ve bir eliyle çenesini destekleyerek sert bir bakış fırlattı.

Yanında Raph başladı ve Lia onun panikle açılmış, kendisinden başka her tarafa bakan gözlerine neredeyse gülecekti. Sonunda Raph ona doğru bakmayı başardığında, Lia ona bir "seni yakaladım" sırtışı fırlattı.

"Tabii ki biliyorum.

Lia onun dişlerinin sıkıldığına yemin edebilirdi. Harika bir vantrilok olabilirdi.

"O zaman neden bu kadar sinirli görünüyorsun? Giulia eğildi ve keskin bir hamleyle, iki koyu çizgi halinde birbirine yaklaşmış olan kaşlarının arasındaki kıvrımı dürttü.

"Kızgın değilim," diye reddetti adam ve Lia ona bilmiş bir sırtışla karşılık verdi. 'Sadece düşünüyorum. Partiyi düzenlemek çok düşünmeyi gerektiriyor. Davet edilecek herkesi hatırlamam gerekiyor.

Lia Giulia'ya göz kırptı. "Beni unutmadığı sürece sorun yok, değil mi? Bu eğlenceliydi. Raphael'i gaza getirmek son derece eğlenceliydi.

"Sanki yaparım da," dedi Raph, sessiz, ipeksi bir sesle ve burun delikleri hafifçe açıldı. Sesinin alçak tınısı ve imalı meydan okuması kızın nefesini tutmasına neden oldu. Başını kaldırıp ona baktığında, sabit bakışlarından gözlerini alamadı.

"Lia? Ernesto'nun oturduğu yerden kalkıp onun yanına geldiğini fark etmemişti bile. 'Belki biraz yürüyüşe çıkabiliriz. Sana araziyi göstermek isterim.

Nefesi sessizce kesildi ve Ernesto'ya dönerek parlak bir gülümseme verdi, bu kesintiden dolayı rahatlamıştı. Raph'ı fazlasıyla rahatsız edici buluyordu. "Bu çok hoş olurdu," dedi.

Ernesto büyük bir gururla onu arazide gezdirdi.

"Burası klasik bir İtalyan bahçesi," dedi ve mükemmel bir simetri içinde yerleştirilmiş, özenle kesilmiş selvi ve defne çitlerinin yanı sıra beyaz mermer heykelleri ve su yapılarını işaret etti. "Ve bu da" - yeşillikler arasında kıvrılan yolu işaret etti - "gezinti yolu. Bir kahkaha attı. "Oldukça uygun. Gezinti yeri, sahne olan bahçeyi hem görmek hem de görülmek içindi. Aurelia bunu okuduğunda, villayı satın aldığımızda onu restore etmemiz için ısrar etti.

"Çok... dinlendirici," dedi Lia diplomatik bir tavırla. Burası onun zevkine göre fazla düzenli ve resmiydi. Yabani, evcilleşmemiş, rengârenk çiçeklerle dolu bahçeleri tercih ederdi.

Ernesto güldü. "İyi dedin canım. Bahçelerde ne benim ne de Aurelia'nın en sevdiği alan, ama görüntünün bir parçası ve aynı zamanda özel, bu yüzden ara sıra çocuklardan uzaklaşmak için iyi bir yer.

"Şimdi olduğu gibi mi?" diye sordu Lia.

Ernesto ona onaylayarak gülümsedi ve o da ona gülümsedi. Onu hiç tanımamasına rağmen, aynı dalga boyunda olduklarını ve onu anladığını hissetti. Onun bu kadar normal olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Ne baltalı yüzlü bir mafya babası, ne orta yaşlı bir dolandırıcı, ne huysuz bir aşçı, ne tehlikeli bir güvenlik görevlisi, ne de yas tutan bir dul. Bunların hepsi onun kim olduğunu keşfettiğinden beri hevesle izlediği filmlerdeki karakterlerdi. Bunu kimseye söylememişti. Bu onun suçlu sırrıydı. Üç günde on film izlemek tam bir sinema maratonu olmuştu.

"Annenizin size ne söylediğinden emin değilim. Gölgele bir oyuğa yerleştirilmiş taş bir banka doğru ilerledi. "Açıklamak istedim. Annene saygısızlık etmek istemem ama seni temin ederim ki hayatında yer almamak benim tercihim değildi. Ama... o senin annendi ve kendine göre sebepleri vardı.

'Biraz biliyorum,' dedi Lia.

"Onu seviyordum, biliyorsun. Hem de çok. Ama bu genç bir aşkı, genç ve umutsuz. Kendi kendine güldü. "Hollywood'daki yapımcıdan telefon aldığımda, hayatımı değiştiren anlardan biriydi. Gitmem gerekiyordu ve Mary de gitmemi istiyordu. Çok destekleyiciydi ama bence belki de çok daha akıllıydı. Bizimkinin tükenecek bir tutku olduğunu biliyordu.

Lia dudağını ısırđı, Ernesto'nun sanatsal lisansına izin verdi. Pragmatik annesinin, tutkunun tükenmesinden bahsetmek şöyle dursun, bu sözleri dile getirdiğini hayal bile edemiyordu.

"Beni arayıp hamile olduğunu ama aynı zamanda başka biriyle tanıştığını söyledi. Korkarım o zamanlar bu benim için çok kolaydı. Hollywood'da ilk filmimin setindeydim ve her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyordum. Bana bir oldubitti sundu ve ben de çok fazla düşünmeden kabul ettiğimi söylemekten utanıyorum.

"Birkaç ay sonra, çekimler bittiğinde Mary'yi görmeye gittim ama o sırada Simon'ı vardı ve mutlu olduğunu görebiliyordum. Onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Onunla tanıştım, biliyorsunuz - iyi bir adam.

Lia yutkundu. O iyi bir adamdı ve onu özliyordu.

"Senin kendisinin olacağına söz verdi. Sana destek olmak için para teklif ettim ama annen... bir bağ yaratacak hiçbir şey istemedi.

Ernesto ona hüzünlü bir gülümseme verdi. 'Hepsi temiz ve düzenli. O Mary'ydi. Onu suçladığımdan değil. Ben ... kolay yolu seçtim. En azından ben kolay olduğunu düşündüm, ama yıllar geçtikçe hep seni merak ettim. Aurelia ile evlendiğimde ona senden bahsettim ve Mary ile temasa geçtim. O... Annen hakkında kötü konuşmak istemiyorum. O sadece senin için en iyisini istedi.'

"Mmm," dedi Lia, ikna olmamış bir şekilde. Annesinin ona yalan söylemiş olması canını acıtıyordu, çünkü olan buydu: kocaman, devasa bir yalan. Lia'nın bildiği her şey doğru değildi. Babası biyolojik babası değildi ve kız kardeşi de aslında üvey kardeşiydi. İçinde boş bir soğukluktan oluşan kocaman bir kara delik vardı ve bunun üzerinde çok uzun süre durursa onu hiçliğe çekecekti. Bu, hayatında yaşadığı en korkunç duyguydu. Yas tutmasına izin verilmeyen bir tür yas.

Ernesto onunkine rahatlatıcı bir el koydu.

"Annen iyi bir insan. Gülümsedi. "Çok güzel bir genç kadın yetiştirmiş. Senin de baştan aşağı güzel olduğunu hissedebiliyorum.

Lia'nın doğuştan gelen iyi huyluluğu bunun peşini bırakmadı. Homurdandı. "Beni pek tanımıyorsun.

Omuz silktili. "Böyle şeyleri bilirim. Ve,' ona parıldayan bir gülümseme verdi, 'en mükemmel genlere sahipsin.

"Sen öyle diyorsan.

"Ben senin babanım," diye Darth Vader sesiyle mırıldandı, bu da onu gülmekten kırdı geçirdi. Adamın yüzü yumuşadı. "Artık iki baban var.

Lia aniden tılandı. Ernesto'nun bunu kabul etmesi olağanüstü bir cömertlikti ama aynı zamanda babasını ne kadar özlediğini ve soyuyla ilgili gerçeği öğrendiğinde kalbinin ne kadar kırıldığını da hatırlattı. Bu, kim olduğunu düşündüğü tüm temelleri elinden almıştı.

"Teşekkür ederim. Onu kaybettiğimi hissediyorum.'

"Hayır, *Cara*. Sadece alışmak için biraz zamana ihtiyacın var. Neden bizi tanımanın tadını çıkarmıyor ve kendine bu zamanı tanımıyorsun?

Lia başını salladı. Bu adamı sevmişti. Hem de çok.

'Ve fotoğrafı size geri vermeliyim. Ama belki bir kopyasını almak isterim.

"Eminim Raph bunu ayarlayabilir," dedi Lia arsız bir gülümsemeyle. "Bu iyi bir fikir, ona sorarım.

Havuz kenarına dönmeden önce biraz daha yürüdüler ve konuştular.

"Lia!" Leo'nun önlenemez sırtışı yüzünü aydınlattı. "Buradasın.

Koşarak geldi ve Lia biraz rahatladı. Kendini oldukça sıkı tuttuğunu fark etti, Ernesto ve Aurelia'nın önünde en iyi tavrını takınmak istiyordu ama aynı zamanda Raphael'e, onun buraya elde edebileceği şeyler için geldiği görüşünü destekleyecek herhangi bir neden vermemek için de çaresizdi. O kadar şeffaftı ki. Eğer şansı olsaydı, ailesine bir uyarı olarak onun alnına *altın avcısı* damgasını vuracağını biliyordu.

Küçük çocuklar hemen Leo'nun etrafında toplanarak "Bizimle havuza gelir misin?" "Lütfen Leo. "Evet, Leo.

Aurelia ve Ernesto hoşgörüyü bakarken, "Lia isterse ben de isterim," dedi.

"Mayo getirmedi," dedi Lia, havuz çok davetkâr görüldüğü için getirmiş olmayı dileyerek.

"Sorun değil," dedi Aurelia. 'Konuklarımız için her zaman bir seçkimiz vardır. İstedığınızı seçebilirsiniz. Havuz evinde misafir havlularının yanında bir raf var.

Tabii ki vardı.

Aurelia, "Kendinize yardım edin ve sonra öğle yemeğine kalın," diye devam etti.

'Teşekkür ederim ama gerçekten bir an önce yola çıkmalıyım. Çalışmam gerek,' dedi, onların açık karşılamalarından etkilenmişti.

"Öğleden sonra çalışabilirsin," dedi Ernesto, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir kolunu yanındaki boş sandalyeye uzatmıştı. "Raph öğle yemeğinden sonra seni geri götürebilir.

"Evet," diye heyecanlandı Leo. 'Annem öğle yemeği için özel makarnasını yapıyor.

Kalmalı ve denemelisiniz.

Eğer görmemiş olsaydı Lia buna inanmazdı, ama bütün ailenin gözleri aniden parladı - Raph'ın bile, her ne kadar dikkati

telefonu çalınca dikkati dağıldı.

Arka cebinden cep telefonunu çıkardı, masadan kalktı ve aramaya cevap vermek için birkaç adım uzaklaştı. Lia onun kısık bir "Sì." dediğini duydu.

Birkaç dakika sonra geri döndü. 'İzninizle ofise gidip bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Sonra görüşürüz.

Adam uzaklaşırken Lia rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı karar veremedi.

On İkinci Bölüm

"

Buradayım, Lia," diye bağırdı Bianca, çılgınca el sallayarak, onu işaretlemeye çalışan ikizine doğru hızlı bir sıçrama gönderdi.

Lia gözlerini kısarak güneşe baktı, plaj topunu ona doğru fırlattı, Ernesto topu yakalamak için gülünç derecede aşırı hırslı bir dalış yaptığında güldü ve havuz boyunca yükselen bir su dalgası gönderdi.

"Baba! Lucy yüzeye geri döndüğünde üzerine atladı ve Michael Bianca'nın dikkatsizliğinden yararlanarak topu onun elinden kaptı.

Leo ve Michael top için güreşirken, dört küçük çocuk Ernesto'nun üzerine çullanıp onu çılgın kıkırdamalarla sıçratınca, zaten kaotik olan oyun daha da kargaşaya dönüştü. Lia sonunda kendini havuzdan dışarı attığında, hâlâ gülerek şezlonglardan birine uzandı.

Aurelia'ya biraz soluk soluğa, "Hepsi çıldırmış," dedi, nasıl görüldüğünü merak ediyor, ama sonra pek de umurunda olmadığına karar veriyordu. Aradaki buzlar iyice kırılmıştı. Leo'ya şükürler olsun.

Aurelia hoşgörölü bir gülümsemeyle, "Bence en büyük çocuk Ernesto," diye karşılık verdi. 'O iyi bir baba. Yaz boyunca hepimizin burada olması onun için çok önemli. Ve bu yıl Raph. Genellikle yalnızca bir ya da iki hafta sonu gelir. Ernesto onun için endişeleniyor. Ben de endişeleniyorum.

"Raph kocaman bir çocuk, anne," dedi Leo, vücudundan sular akararak yanına doğru ilerlerken. "Eğlenceliydi," dedi Lia'nın yanındaki şezlonga oturarak. "Çok yoruludum.

'Ben de,' dedi Lia.

Aurelia, havuzdan çıkmakta olan kocasını hedef alan alaycı bir gülümsemeye, "Onların annesi olduğunu düşünsene," dedi ve ekledi, "Buradaki en büyük çocuğun karısı olmaktan bahsetmiyorum bile.

"Bunu kastetmiyorsun, *aşkım*," dedi Ernesto, kadın çığlık atıp onu iterken ıslak bedenini her tarafına sürerek.

"Ben... bir tımarhanede yaşıyorum," dedi Ernesto'nun yüzüne kondurduğu öpücükler arasında kıkırdayarak. Sonunda onu savuşturdu. "Öğle yemeği hazırlayacağım.

"Yardım ister misin?" diye sordu Lia.

Aurelia, "Hayır, ama bana eşlik etmeniz hoşuma gider," dedi.

Mutfak tonozlu tavanı ve her yerdeki mermer yüzeyleriyle çok genişti. Lia, sanki bir mimarlık dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen eski ve yeninin eklektik karışımına hayranlıkla baktı. Modern bölümün üç tarafını kaplayan bir dizi çift katlı kapıdan içeri giren ışığa rağmen, eski mutfak alanı nefis bir şekilde serindi. İki alanı birbirinden ayıran, neredeyse çift kişilik bir yatak büyüklüğünde, mermer kaplı büyük bir ada ve bir tarafında yüksek musluklu bakır musluğa sahip çift lavabo bulunuyordu. Duvarları kaplayan koyu mavi dolapların kapak ve çekmecelerinde beyaz porselen topuzlar bulunuyordu. Bakır tavalar, koyu renkli sırlı kaplardan dökülen bitkilerle dolu rafların arasına serpiştirilmiş beyaz karo duvarlara asılmıştı.

Mutfak alanı minimalist bir sadeliğe ve tarza sahipken, yemek alanı modern ve aydınlıktı ve belirgin bir rahatlık hissi veriyordu. Uzun ve şık hatlara sahip devasa soluk ahşap masa, on adet şık masa ile birlikte mekana hakimdi.

Yemek sandalyelerinin her birinde farklı ikat desenli minderler ve bazılarında mavi ve yeşil, bazılarında ise turuncu ve sarı renkli ponponlar vardı. Tüm aileyi oturtacak kadar geniş görünen güneş ışığı sarısı L şeklindeki kanepeler, daha fazla ponpon desenli minderlerle süslenmişti, bunlar düz ana renklerdeydi. İki kanatlı kapıların dışında asma ile gölgelendirilmiş bir teras vardı; etrafında, esintide sallanan uzun bacaklı agapanthus içeren soğanlı pişmiş toprak saksılar dizilmişti ve bunun ötesinde rustik bir ahşap çit deniz manzarasını çerçeveliyordu.

Aurelia, Lia'ya hemen Londra'daki eski moda İtalyan lokantalarını hatırlatan rafya kaplı bar taburelerini göstererek, "Oturun," dedi. "Bir kadeh şarap ister misiniz? Ben bir tane alacağım.

Lia cevap vermeden önce iki zarif kadeh çıkardı ve içlerine beyaz şarap doldurdu.

"*Selam*," dedi ve kadehini kaldırdı.

'*Selam*,' diye yanıtladı Lia.

'Değişiklik olsun diye yetişkin bir kadınla arkadaşlık etmek çok güzel. Ve sürekli Ernesto'ya bakmayan ve onun dikkatini çekmek istemeyen biri. Bu çok yorucu oluyor. Yaramaz pırıltısı sözlerini yalanlıyordu. "Bütün bu genç ve güzel aktrisler benim ilgi odağı olmamayı seçtiğim için yaşlı ve huysuz bir kadın olduğumu düşünüyorlar. Lia'ya sırtıttı. "Benimle karşılaştıklarında her zaman oldukça kırgın görünüyorlar. Hangi yaşta görünmez olmam gerektiğini hiç çözemedim. Yemek yapar mısın?

"Hatırladığım zaman," dedi Lia, biraz da suçluluk duygusuyla. "Yemek pişirmeye pek vaktim olmuyor. Yemek diğer her şeyin arasına sıkıştırılmış bir yakıttı ve her zaman ayaküstü yenirdi.

"Zaman önemli değil ama özen göstermek önemli: söz konusu yemek pişirmek olduğunda, sahip olduğunuz zamanı elinizdeki işe ayırmanız gerekiyor. Ne zaman acele etmeye çalışsam, yemek asla o kadar iyi olmuyor. Yemeğin az zaman alması ile çabuk yapılması arasında fark vardır. Her şey dikkatle ilgili. Ona verdiğiniz sevgi ve özen. Sizce de öyle değil mi?"

Lia omuz silkti. "Bilemem.

Aurelia dudak büktü. 'Size gerçekten harika bir yemeēin ne kadar az zaman aldığını gstereceēim - *dieci minuti*. Leo'nun dediēi gibi, bu ailenin favorisi. Makarnayı daha önce yapmıştım ama onu da satın alabilirsin.

"Makarnayı sen mi yaptın?

'S. Ben İtalyan'ım. Aurelia bir kez daha muzipçe sırtttı. 'Ama sadece İtalya'da tatildayken. Los Angeles'ta bir aşçımız var ve Ernesto'nun kişisel antrenörü ve beslenme uzmanı var. Orada hayat çok farklı. Burada yine kendim olabiliyorum.

"Los Angeles'ta yaşamayı seviyor musun?" diye sordu Lia.

"Los Angeles'ta yaşamayı seviyorum. Santa Barbara'nın hemen dışında güzel bir iftliēimiz ve Carmel'de sahilde bir yerimiz var. Ama burası evimiz, sadece aile olabildiēimiz yer. Londra'da mı yaşıyorsunuz?

"Evet. Wandsworth'da bir dairem var ve biriyle paylaşıyorum. şu anki ev arkadaşı Jane, ekonomik bir havayolu şirketinde kabin görevlisi olarak çalışıyordu.

'Londra'ya bir dahaki gelişimiz muhtemelen Ernesto'nun şu anda post prodüksiyon aşamasında olan yeni filminin galası için olacak. Buluşmalıyız. Hatta galaya sen de gelmelisin. Tarih belirler belirlemez sana haber veririm.

"Teşekkür ederim," dedi Lia, biraz afallamış bir halde. Bu kesinlikle bir deneyim olacaktı.

şimdi. Makarna. Bu benim en sevdiēim Amalfi Limonlu makarna. Taze, haff ve yapması çok ama çok kolay. Normalde bunu kimseye söylemem. Lia'nın hayranlıkla baktığı limon dolu büyük çömlek kâseyi ona doēru itti ve aēır işlerde kullanılan uzun, ince bir rende getirdi. "Ben sarımsaēı yaēda eritirken sen de benim için üç limonun kabuēunu soyabilirsin.

Lia onun iki litrelik bir cam kavanozdan büyük bir paslanmaz elik kızartma kabına koyu yeşil zeytinyaēı dökmesini izledi.

Lia kabuk soyucuyu kullanarak güzel boyalı bir tabaēın üzerine küçük sarı talaşlar dilimledi, mis gibi narenciye kokusu burnuna doldu. Bu koku beynine kazındı ve

O anda kendisiyle bütünleştigi hissine kapıldı. Limon kokusunu sonsuza dek bu anın İtalyanlığıyla ilişkilendireceğine ikna olmuştu: Aurelia'nın mutfaktaki telaşsız koşturması, yemek hazırlamanın basit zevki, limonların parmaklarının altındaki dokunuşu ve hissi ve bir erkekten başka ortak noktası olmayan iki kadın arasındaki nazik arkadaşlık. Lia'nın kalbi refah ve basit bir mutluluk duygusuyla çiçek açtı.

Sarımsak dişlerini soymakta olan Aurelia, Lia'nın tavrındaki değişikliği hissetmiş gibi onunla hızlı bir gülümseme alışverişinde bulundu ve su ısıtıcısını çalıştırırken bir avuç dolusunu tavaya attı. Zarafet ve aşinalığın verdiği rahatlıkla mutfığa dalıp diğer malzemeleri topladı: buzdolabından birkaç taze biber ve bir tencere ançüez ile bir çay örtüsünün altında saklanan toprak makarna kâsesi.

"Al. Aurelia ona beyaz seramik bir limon sıkacağı verdi. "Şimdi sıkabilir misin? Bu bir rica değildi, başçavuş modundaydı, Lia'nın reddedeceği bir şey de değildi. Süreç onu büyülemişti. Aurelia tencereyi ateşten alıp sarımsak dişlerini yerinde bıraktığında havayı sarımsak kokusu doldurmaya başlamıştı bile.

"Güzel, değil mi?" dedi. 'Sarımsağı çok az kızart. Çok koyu olmasını istemezsiniz; tadı acı olur. Lezzet vermesi için yağın içinde bırakıyoruz ama yemeğe baskın gelmesin diye.

Çaydanlıktaki su kaynar kaynamaz Aurelia onu büyük bir tencereye boşalttı ve büyük ocaktaki en büyük gaz halkasının üzerine koydu.

Lia limonları sıktı, onları oyucunun etrafında döndürürken kaslarındaki ağrının tadını çıkardı.

Ani bir tıslama onları tencerede kaynayan suya karşı uyardı. Aurelia bir ninja gibi dönerek tencerenin kapağını kapatıp taze makarna dolu kâseyi kaynayan suyun içine attı ve doğrama tahtasına dönerek küçük bir hamsi yığınının hızla doğradı, sonra da biberleri ayıklayıp doğradı.

Yarı yolda fırını açtı, içine bir yığın düz tabanlı makarna kâsesi koydu ve dans ederek büyük Amerikan tarzı çift kapılı buzdolabına gitti, Lia'nın o güne kadar gördüğü en büyük parmesan parçasını çıkardı.

'Bundan biraz rendeleyebilir misin? En az üç büyük avuç?'

Lia bunu yaparken, ara sıra keskin, asitli peynirden bir tutam koparıken, Aurelia ortadan kayboldu ve elinde bir demet maydanozla geri döndü.

"Maydanoz kokusuna bayılıyorum," dedi Aurelia. 'Çok temiz ve taze ve limonu çok güzel kesiyor. Sanırım neredeyse geldik.

Sarımsak dişlerini yağdan çıkardı ve ardından ançüzeleri, limon kabuğu rendesini ve suyunu, biberleri ve maydanozu ekledi, hızlıca karıştırdı ve ardından makarnayı süzüp tencereye geri koydu. Daha sonra, tüm malzemeleri tencereye attı ve iki uçlu büyük bir tahta çatalla karıştırdı.

'Ve işimiz bitti. Şimdi herkesi aramam gerekiyor.'

Lia herkesi nasıl toplayacağını düşündü ve Aurelia WhatsApp üzerinden bir sesli mesaj gönderdiğinde güldü.

'Telefonlar bazen faydalıdır, ancak yemek masasında *değil*. Bu benim kuralımdır. Yemeğin tadını birlikte çıkarmalıyız, dikkat dağıtıcı şeylerle değil. Birlikte yemek yediğimizde, birlikte yeriz.

"Benim... annem de aynı," dedi Lia, sesi biraz çatallaşarak. Evdeki aile mutfağını hayal ederken içini bir sıla özlemi kapladı. Gözleri bulanıklaştıkça Lia boğazındaki tıkanıklığı yutmaya çalıştı.

"O... bana Ernesto'dan sadece iki hafta önce bahsetti.

"*Cara*. Aurelia ellerini bir kurulama bezine sildi ve Lia'yı masaya oturttu. "Fark etmemiştim. Bu senin için zor olmalı," dedi Lia'nın elini tutarak. 'Büyük bir şok, eminim. Hiçbir fikrim yoktu ve bugün bir buldozer sürüsü gibi üzerinize geldik. Bilseydim belki sana karşı biraz daha... nazik olurduk. Ben sadece senin her zaman bildiğini, en azından farklı bir baban olduğunu düşünmüştüm.

Lia bir damla gözyaşını sildi. "Özür dilerim. Duygusallaşmak istememiştim. Annemle aram bozuldu.'

Çok üzgünüm. Ama eminim seni affedecektir. Anneler böyle yapar. Çocuklarımızı her zaman severiz, zor olsalar bile.

Lia Aurelia'ya gevşek bir gülümseme verdi. Kadın çok nazikti. "Sorun şu ki, onu nasıl affedeceğimi bildiğimden emin değilim.

Aurelia onun elini tuttu, hafifçe okşadı. 'Bir yolunu bulacaksın. Zaman, dedikleri gibi, iyi bir iyileştiricidir - güneş ışığı, iyi yemek ve aile gibi. Sana göz kulak olalım ve kalbin iyileşsin.

Mermere hafifçe vuran bir bardak sesi ikisinin de dönüp Raphael'i adaya bir su bardağı bırakırken bulmasına neden oldu. "Özür dilerim, kalpten kalbe bir konuşmayı mı böldüm?" diye sordu, hiç de üzgün görünmüyordu.

Aurelia Lia'nın elini son bir kez sıktı ve kaşlarını çatmış Raphael'e dönmeden önce ona iç ısıtan bir gülümseme gönderdi. "Zamanlaman mükemmel. Ernesto'nun sevdiği Tenuta San Francesco Per Eva'dan bir şişe açabilirsin. Denemelisin Lia; yerel bir üzüm bağından geliyor. Çok güzel ve hafiftir ve öğle yemeğimize mükemmel bir eşlikçi olacaktır.

Raphael annesinin dediğini yapmadan önce Lia'ya şüpheli bir bakış attı. Eğlenemeyecek kadar sarsılmış olan Lia içini çekti ve şarabından güçlendirici bir yudum aldı.

"Lia, masayı hazırlar mısın? Aurelia bir avuç dolusu çatal ve peçeteyi ona doğru itti. Yapacak bir işi olduğu için minnettar olan Lia ayağa fırladı ve diğer çocuklar ortaya çıkmaya başlarken masayı hazırlamaya başladı.

Giulia, "Lia'nın yanına oturmak istiyorum," diyerek doğruca ona doğru yürüdü ve elbisesini çekiştirdi.

"Ben de," dedi Leo, yanına gelip gevşek bir kolunu omzuna dolayarak. 'Annem sana en sevdiğim yemeği pişirmeyi öğretti mi? Seninle şimdi evlenebilirim.

"Hayır!" diye bağırdı Giulia. 'O pis kokuyor. Eğer biriyle evlenmen gerekiyorsa bu Raph olmalı. O tam bir yetişkin.'

"Sen kime kokuşmuş diyorsun?" Leo onun başını bağıladı ve gıdıkladı.

"Sen, Bay Kokuşmuş. Kız kıkırdadı. "Pis kokulu, pis kokulu, pis kokulu. "Kokuşmuş, kokuşmuş, kokuşmuş.

kendini çözdü ve Lia'nın arkasından koşarak onu bir bariyer olarak kullandı.

"Bu ailede hiç saygı görmüyorum," diye homurdandı Leo, belli ki bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

Herkesin her zamanki yerini aldığı hemen anlaşılıyordu: Ernesto masanın başında, Aurelia onun sağında ve çocuklar da onların etrafında sıralanmıştı. Lia yanındaki boş koltuğun Raphael için ayrıldığını bir an geç fark etti. Adamdan asla kaçamayacak gibi görünüyordu.

On Üçüncü Bölüm

"

Bu sabah meşgul müsün?

Raph dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırdığında Ernesto'nun çalışma odasının kapı pervazına yaslanmış olduğunu gördü. Ernesto'nun kullanmayı sevdiği yönlendirici sorulardan biriydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, eğer evet deseydi, Ernesto onun sözüne güvenir ve onu rahat bırakırdı.

'Hayır. Sen ne...' Soruyu yumuşatarak 'istemek' yerine 'ihtiyaç' kelimesini ekledi.

"Lia'nın resimlerinden birini almaya karar verdim. Positano'nun bir resmi üzerinde çalıştığını söyledi. Stüdyosuna gelip çalışmalarını görebileceğimi söyledi.

"Öyle mi?" dedi Raph kuru bir sesle, içindeki hayal kırıklığının hızlı çekişine şaşırarak. Görünüşe göre Lia yeni bağlantılarından yararlanmak için hiç vakit kaybetmemişti. "Peki bu gerçek bir arzu mu yoksa bir hayır işi mi?

"Web sitesini gördüm, çok iyi.

"Hmm," dedi Raph. Duman ve aynalar, diye tahmin etti. Kimse web sitelerini denetlemiyordu - tamamen uydurma olabilirlerdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı. İnsanlar herhangi bir çılgın, asılsız iddiada bulunabilirlerdi ve onları durduracak hiçbir şey yoktu. Bazen WWW'nin Vahşi Vahşi Batı'yı temsil ettiğini düşünürdü - kanunsuz, evcilleşmemiş ve yılan yağsı satıcılarının yaşadığı bir yer. Yine de, Lia'yı üzerinde çalışırken gördüğü parçanın onu etkilediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Artık nerede yaşadığını bildiğine göre, beni oraya götürebilirsin... tabii ki uygun olduğunda.

Raph, Ernesto'nun kurnaz olmayan, masum yüzünü inceledi; insanlar Ernesto'nun bir aktör olduğunu unutulursa kendileri tehlikeye girerlerdi.

"Bu yüzden mi dün onu eve götürmemi istediniz?"

"Evet," dedi Ernesto, gözleri kurnazlaşarak Raph'ın onu tanıdığı becerikli operatöre dönüştü. Sokak zekâsına sahip olmadan bu kadar başarılı olamazdınız. "Ona güvenmiyorsun, değil mi Raph?"

Ernesto kollarını kavuşturmuş, dikkatle bekliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Üzgünüm, elimde değil.

"Herkes kötü değildir.

"Biliyorum, ama kendime neden şimdi burada olduğunu sorup duruyorum.

'Çünkü daha önce bilmiyordu. Daha yeni öğrendi.'

"Bunun için sadece onun sözüne ihtiyacın var. İçindeki doğal ihtiyatı atamadı. 'Bence onu kollarını açarak karşılamadan önce biraz geri çekilmelisin. Onu tanımamız ve hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor. Özellikle de bir sonraki harika sanat eserine para saçmaya başlamadan önce. İma ettiği tırnak işaretleri onun çalışmaları hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. "Ayrıca hâlâ ona DNA testi yaptırmamız gerektiğini düşünüyorum.

'Buna gerek yok. Onun benim kızım olduğunu biliyorum. Ernesto'nun ağzında bu konudaki fikrini değiştirmeyeceğini gösteren inatçı bir ifade vardı.

"Tedbirli olmanın bir zararı yok.

'Peki ya içgüdü? Sezgilerinize güvenmek.'

Raph omuz silkti. 'En güvenilir insanlar bile bazen bizi hayal kırıklığına uğratabilir. Paranın, şöhret vaadinin, elde edebileceklerinin etkisinde kalırlar.

'Ama Lia bunca yolu benimle buluşmak için geldi. Sence de bu onun hakkında bir şey söylemiyor mu?

"Evet, öyle. Bir yanı onu Londra'daki ofisinden kovduktan sonra İtalya'ya gelmesine hayranlık duyuyordu. Kolayca pes eden insanlardan nefret ederdi.

Çünkü işler çok zordu, ama aynı şekilde angaryadan kaçınmak için kestirme yollara başvuran insanlardan da nefret ediyordu.

"Bir şey istediğinde inatçıdır. Para ya da adınızı herhangi bir şey için kullanmak gibi. İnsanları olduğu gibi kabul etmemeniz gerektiğini en iyi siz bilirsiniz.

'Çok fazla alaycısın. Ne zaman gidebiliriz?'

"Artık gitsek iyi olur. Bir an önce bitsin ve o zaman kadının lanet olası web sitesine bakma isteğine yenik düşmek yerine biraz iş yapabilsin.

Gurur muydu onu boğazlı Lamborghini Urus'u almaya iten? Positano'da kullanılabilecek en pratik araba sayılmazdı ama Lia'ya kiminle uğraştığını hatırlatmanın yararlı olacağını düşünmüştü ve Ernesto ile Aurelia'nın kullandığı hırpalanmış Fiat bu işe yaramazdı.

Neyse ki Lia'nın kaldığı yerin bulunduğu dar sokağa hiçbir şey gelmiyordu. Raph önceki öğleden sonra onu oraya bırakmış, Lia kapıyı açıp binaya girene kadar motoru çalıştırarak beklemişti. İnsanların tam olarak nerede yaşadıklarını bilmek her zaman yararlı olmuştur. Lamborghini'yi yepyeni, üstü açık bir Audi TT ile kaputunun boyası soyulmuş, sanki iple tutturulmuş gibi görünen eski bir Peugeot'nun arasındaki dar alana sıkıştırmayı başarmıştı. Arka koltuk limon kasalarıyla doluydu. İtalya'da olmanın sevdiği yanlarından biri de buydu. Araba muhtemelen limonlarını yerel bir restorana satmak için getiren bir çiftçiye aitti. Bunu Londra'da hiç göremezdiniz.

"Hangisi bu?" diye sordu Ernesto, birbiri içine geçmiş binalara bakarak.

"Şuradaki. Raph, bir tarafı açık, tırabzansız dar bir taş merdivenle ulaşılan mevcut bir binanın tepesindeki yarı sera yarı baraka olan yeri işaret etti.

Ernesto binanın yan tarafındaki ahşap panellerden soyulan beyaz boyaya bakarak yüzünü buruşturdu ve merdivene doğru bir adım attı. En üstteki cılız cam kapıyı çaldı ve Raph'a öfkeyle mırıldandı: "Bu, bırakın bir hırsızı, bir çocuğu bile dışarıda tutmaz. Neden biri burada kalsın ki?

"Ucuz olduğu için sanırım," dedi Raph. 'Zor durumdaki sanatçılar fazla seçici olamaz.

Arkalarından hafifçe eğlenen bir ses, "Aslında bunun nedeni muhteşem ışık ve tesisler," dedi.

Raph irkildi. Neden her fırsatta, en uygunsuz zamanda bu kadın tarafından duyulmak kaderinde vardı?

"Lia!" Ernesto onu selamladı. 'Fotoğrafını görmek istedim. Bana bahsettiğin Positano fotoğrafını.

"Ah. Lia'nın yanakları pembeleşti. "Bu... bu çok hoş bir davranış.

Raph onu inceledi, ani utangaçlığı karşısında şaşırmıştı. Yeni babasının fikirleri onun için bu kadar önemli değildi herhalde? Ne de olsa onlar yabancıydı. Elleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi kıpır kıpırdı... yoksa yakalandığı ve açlıktan ölmek üzere olan sanatçı rolünün tamamen göstermelik olduğu için miydi? Adamın güvensizliği ona şüpheyle yaklaşamayacak kadar derinlere kök salmıştı. Adam ona küçümseyen gözlerle baktı ve kadın sanki onun incelemesinin farkındaymış gibi kızardı. Onlara gösterecek pek bir şeyi olmadığına bahse girerdi.

"Habersiz geldiğim için terbiyesizliğim için özür dilerim ama işinizi görmek beni çok heyecanlandırdı. Ernesto cazibe kadranını sonuna kadar açmıştı ve gezegendeki diğer tüm insanlar gibi Lia da sıcak İtalyan güneşinde dondurma gibi eridi.

'Size çalışma alanımı göstermeyi çok isterim. Gerçi biraz dağınık. Ernesto'ya göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı, güneş saçlarının etrafında gümüşten bir hale oluşturuyordu

ışık şeritleri.

'Dağınıklık iyidir. Yaratıcı bir zihnin işaretidir.'

Raph neredeyse homurdanacaktı. Ernesto sürekli Aurelia'dan kendisi için bir şeyler bulmasını istiyordu, çünkü ofisi tam bir bahşış deposuydu. Aurelia'nın süper gücü, istenir istenmez saniyeler içinde atılmış senaryolara el atmasıydı.

Eşikten adımlarını attıklarında Ernesto durdu ve Raph ona çarptı. Yaşlı adamın sertleştiğini hissetti.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu. Raph etrafına baktı ve Ernesto'nun sesindeki ürpertiye anlayabildi. Burası bir çöplüktü ve çatıdaki delikten görebildiği bir güvercin kıcı mıydı?

Lia başını salladı, dudaklarında bir parça hüznü vardı. "Sadece yaz için. Atölye olanakları gerçekten çok iyi. Kumaşlarımı boyayabileceğim bir yer bulduğum için çok şanslıyım.

"Ve burada mı uyuyorsun? Ernesto köşeye sıkıştırılmış oyuğa baktı. Yatak özenle yapılmış olabilirdi ama çok fazla harekete dayanamayacak, dayanıksız, ucuz bir şeydi. Raph Lia'yı bu şekilde düşünmek istemiyordu... ve lanet olsun, eğer onun bir görüntüsü kafasında canlanmadıysa. Dudakları beklentiyle açık, yukarı bakarken saçları yastığın üzerinde başının etrafında dalgalanıyordu. Onun nesi vardı? Londra'daki son kız arkadaşı Layla'dan ayrılalı uzun zaman olmuştu ama yine de.

"Nerede yemek yapıyorsun? Bu bir sorudan çok bir havlamaydı. Raph Ernesto'nun etkilenmediğini söyleyebilirdi.

Lia pencerenin altındaki tezgahı işaret etti, lavabo ve altında küçük bir buzdolabı vardı.

"Peki ya ocak?

Omuzlarını kaldırdı. "Salata, meyve, peynir ve soğuk etle besleniyorum. Burası pek de zor bir yer sayılmaz. Çalışmalarımı görmek ister misiniz? Ernesto'nun dikkatle incelemesinden rahatsız olduğu belliydi ve çoktan kolunun üzerine bir ipek kumaş örtmüştü. Bu, Raph'ın onu daha önce gördüğü parçaydı.

Geçen gün üzerinde çalıştığı ince siyah dikişlerden çok daha fazlasını eklemiş olmasına rağmen. Onun yetenekli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ernesto kumaşı inceledikten sonra bariz bir saygıyla yavaşça öne doğru adım attı. Raph onu suçlamadı. Sade güzelliği, renklerin inceliği ve Positano'nun ebedi ikonik görüntüsünü çağrıştıran narin çizgileriyle nefes kesiciydi.

"*Squisito*," dedi, uzanıp parmağını dokunun üzerinde gezdirerek.

"Teşekkür ederim. Lia bu sözcüğü anlamamış olabilirdi ama Ernesto'nun

Huşu dolu sesin tercümeyle ihtiyacı yoktu. Raph'ın kendisi de ona dokunmak için can atıyordu. Onda çok çekici bir şey vardı.

"Bunu sen mi yarattın? Ernesto başını salladı. "Çok yeteneklisiniz. Ve şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi bir sonraki şeye bakmaya başlamıştı bile. "Ve bu.

Tamamen farklı bir parçayı parmakladı, kaba bir kendir zemin üzerinde bir limon, narin soluk ipek kaba dokumayla tezat oluşturuyordu. Kontrastlar Raph'ın ilgisini çektiği kadar canlı limonun en ince ayrıntısına kadar görüntüsü, sulu eti, meyve suyu damlaları ve parlak mumsu kabukları da ilgisini çekmişti.

Ernesto, "Bunların ikisini de satın almak istiyorum," diye açıkladı. Tabii ki istedi. Raph neredeyse gözlerini devirecekti. Uzun zamandır kayıp olan kızına onu utandırmadan para vermenin bir yolunu bulmak isteyeceğini garanti edebilirdi. Kuşkusuz resimler ya da her ne deniyorsa, gerçekten de çok iyiydi, ama bu standart Ernesto'ydu.

"Özür dilerim," dedi Lia. 'Limon satılık değil; üzerinde çalıştığım bir proje için. Ama bittiğinde Positano'nun manzarasına tekrar bakabilirsin,' - başını uyarıcı bir şekilde salladı - 'bir süre daha olmayacak.

Raph ona alaycı bir bakış attı. Zekice. Ernesto'yu daha da heveslendirmek için onu inkar mı ediyordu?

"Bekleyeceğim," dedi Ernesto büyük bir edayla. 'Bu arada, burada kalamazsınız. Gelip villada kalmanızda ısrar ediyorum.

Raph neredeyse yüksek sesle inliyordu. Ernesto ne yapıyordu? Onun oyununu çözene kadar kadını uzakta tutmaları gerekiyordu. Böyle birdenbire ortaya çıkmasına bakılırsa bir şeyler çevirdiği çok açıktı.

"Çok nazıksınız ama-

Raph'ın kısa süreli rahatlama anı -onu geri çevirecekti- Ernesto'nun tam bir emprezaryo moduna geçmesiyle buruştu ve öldü. "Saçmalık. Bu nazik bir davranış değil. Bu önemli ve mantıklı. Sen kardeşlerini tanıyabilirsin, biz de seni tanıyabiliriz. Bir elini kaldırdı. "Hayatının yirmi sekiz yılını kaçırdım.

Raph gözlerini devirdi. Cidden mi? Ernesto duygusal şantaj kartını mı oynuyordu? Kendini biraz sahnedeymiş ama yanlış oyuna adım atmış gibi hissetti.

"Israr ediyorum. Bu beni çok mutlu eder. Aurelia da bunu isterdi. Düne kadar hiç tanımadığım kızım için ne kadar üzöldüğümü biliyor.

Raph önce kime ters ters bakacağını bilemedi, bu gülünç derecede abartılı konuşma için üvey babasına mı, yoksa Lia'ya mı, çünkü en son istediğı şey onunla aynı çatı altında olmaktı. Ondan kaçmak mümkün değildi ve dengesini fazlasıyla bozuyordu. Ona karanlık bir bakış fırlattığında, taktiksel bir hata yaptığını fark etti. Gözlerini ona kilitleyerek, savaşa giden Joan of Arc gibi çenesini kaldırdı.

'Bu çok hoş olur, Ernesto. Teşekkür ederim.'

"Mükemmel. Ernesto ellerini birbirine vurdu. 'Eşyalarınızı toplayın. Şimdi yola çıkıyoruz.

Bölüm On Dört

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Lia tonlarca moloz yığınıyla birlikte üç ayak altında olurdu. Kendini lüks arabanın yumuşak ayran derisi koltuklarından kaldırırken sırttı. Raph onunla göz göze geldi ve yüzü gerildi. Bu onun kendi hatasıydı. Ernesto'ya hayır demeye hazırdı ama üvey oğlunun yüzündeki o hızlı öfke ifadesini görünce, içindeki şeytan sırf onunla uğraşmak için evet demişti. Bu tamamen bir hevesti.

"Lia, *cara*. Aurelia revaklı girişten aşağı fırladı ve kollarını ona dolayarak coşkuyla sarıldı. 'Gelip kalmaya karar verdiğin için çok mutluyuz. Değişiklik olsun diye yetişkin bir kadınla birlikte olmak çok güzel olacak ve konuşacak çok şeyimiz var. Birlikte Prosecco içip makarna yapabiliriz ve sen de İtalyanca öğrenebilirsin.

Yumuşak, parfüm kokulu kucaklaması o kadar cömert ve doğaldı ki, Lia'ya kendi annesini düşündürdü ve boğazına yerleşmekle tehdit eden yumruyu yutmak zorunda kaldı. Onu özlemişti.

Ernesto geldi ve kollarını Aurelia'yla ona dolayarak kucaklaştılar. 'Bu harika bir yaz olacak. Bütün çocuklarım burada bir arada. Gel Raph, sen de. Ernesto Lia'ya döndü. "Her ne kadar üvey oğlum olsa ve bana ne yapacağımı söylese de, onu ve Leo'yu hâlâ benim oğlum olarak görüyorum.

Raph'ın yüzü gerçekten yumuşadı ve bir kolunu Ernesto'nun omzuna atarken dudaklarında kıvrılan nazik gülümsemeyi gören Lia'nın gözleri açıldı. "Sen duygusal bir aptalsın, baba.

'Hayır, ben annenize ve onun bebeklerine aşık olan adamım ve o, siz çocuklar ve yaptığımız bebekler beni dünyanın en mutlu adamı yaptı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Aile her şeydir.

"Gördün mü? Duygusal yaşlı aptal,' dedi Raph, Lia'ya dönerek, yüzünde bir kez olsun hızlı bir gülümseme vardı.

"Gel, gel," dedi Aurelia. 'Senin için bahçede bir konuk odası hazırladım. Çok daha güzel ve orada çocuklardan uzakta biraz yalnız kalabilirsin.

"Harika," diye mırıldandı Raph, onun duyması gerektiği belli olan bir sesle.

Aurelia güldü ve elini salladı. "Aşağıda kimse seni rahatsız etmez.

Tabii Raph onu öldürmek için oraya gelmediyse, diye düşündü Lia.

Bir misafir süiti konsepti kulağa büyük gelse de, gerçekte lüksün de ötesindeydi ve Lia buna inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdiye kadar gördüğü en lüks yerdı. Kendisine ait bir ön kapısı vardı ve bu kapı pişmiş toprak zeminli küçük bir antreye açılıyordu; bu antre büyük bir ayna ve içinde en az sekiz sap beyaz orkide bulunan devasa bir saksıya sahip zarif bir antika konsol masası barındırıyordu. Koridordan bir kapı, beyaz ahşap zemini ve eğimli çatıyı destekleyen soluk çam kirişleri olan güzel, aydınlık ve havadar bir yatak odasına açılıyordu. Etrafında beyaz perdeler olan kocaman bir yatak bir duvarı dolduruyordu; üzerinde bembeyaz pamuklu çarşaflar ve bir köşesinde minik pembe Fransız düğümleriyle işlenmiş soluk gri minderler vardı. Bir duvardaki beyaz şömine, her köşesinde tombul meleklerin yer aldığı büyük yaldızlı Romanesk bir aynanın altında üç tombul Diptyque mumla süslenmişti. Sade ama şık odadaki tek süslü şey buydu. Soldan, havuzdan pek de küçük olmayan bir küvet ve Lia'nın hayatında gördüğü en büyük, en gösterişli duşun bulunduğu bir ebeveyn banyosu açılıyordu. Girintili raflarda

Sıra sıra beyaz havlular ve Officina Profumo-farmaceutica di Santa Maria Novella banyo jelleri, vücut losyonları, şampuanlar ve saç kremlerinden oluşan sepetler. 'Bir şeye ihtiyacınız olursa bize bildirin, ancak her şeyi sağlamaya çalışıyoruz

Çünkü burada tam zamanlı bir hizmetçimiz yok," dedi Aurelia ve ilk bakışta düzgün bir duş bonesi, beyaz keten bir bornoz, terlikler, hala ambalajlarında olan farklı boyutlarda birkaç saç fırçası ve farklı boyutlarda yepyeni mayolar içeren büyük bir misafir paketini gösterdi.

Aurelia birkaç dolabı açarak bir değil iki saç kurutma makinesini ortaya çıkardı; bunlardan biri en yeni Dyson airwrap'ti, ayrıca bir dizi GHD düzleştirici ve bir kıvrırma çubuğu vardı.

'Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım. Akşam yemeği için eve gelin ama burayı eviniz gibi görmelisiniz.

Her şey biraz bunaltıcıydı ama aynı zamanda bir *Pretty Woman* anıydı, özellikle Aurelia ayrıldığında ve Lia yatağa uzanıp yüksek tavana baktığında. Burası inanılmaz bir yerdi.

Ani bir sıla hasreti karnını sıkıştırdı; normalde bir sürü fotoğraf çeker ve bunları aile WhatsApp grubundan kız kardeşine ve annesine gönderirdi. Koşullar farklı olsaydı, bunu görmekten çok keyif alırlardı ve annesi ona ev sahiplerine bir hediye verdiğinden emin olmasını hatırlatırdı. Babası onunla dalga geçer ve odasını düzenli tutmasını, aksi takdirde onu evden atacaklarını söylerdi ve o da ona korkunç derecede dağınık bir odanın şakacı bir GIF'ini gönderirdi.

Düşünceleri bir kenara iten Lia kendini yataktan kaldırdı ve Fransız penceresine gitti.

"Vay canına! Dışarıda bir çift şezlong, bir hamak ve bir yüzme havuzu bulunan küçük bir veranda vardı. Daha önce hiç kendisine ait bir yüzme havuzu olmamıştı, hele de böyle bir havuz hiç olmamıştı; turkuaz mozaik karolar, içlerinden geçen küçük altın damarlarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Kenarında dolaştı. Yüzüne yaramaz bir gülümseme yayıldı. Her zaman gitmek istemişti

Çıplak yüzmek - işte mükemmel bir fırsattı. Bir an bile düşünmeden tişörtünü ve eteğini çıkardı, iç çamaşırlarını çırttı ve koşarak havuza atladı. Serin su onu sarmaladı ve yüzeye çıkmadan önce birkaç kulaç attı, soğuğun şokunu çabuk atlattı. Bir süre sonra sırt üstü yattı ve gözlerini kısarak parlak mavi gökyüzüne baktı, kollarını ve bacaklarını bir denizyıldızı gibi açarak kendini yüzeye bıraktı. Bu tam anlamıyla bir cennetti. Bulutsuz gökyüzünün derinliğini incelerken, yoğunluğunu incelerken bir fikir oluşmaya başladı ve rengi nasıl elde edebileceğini merak etti.

"Bu her gün görebileceğin bir manzara değil," dedi eğlenen bir ses.

Lia irkilerek gözlerini açtığında kanlı Raphael'i her zamanki lacivert şortu ve beyaz polo tişörtüyle buldu - bunlardan oluşan bir gardırobu olmalıydı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye kekeledi. Çıplak - tamamen çıplak - vücudunu suyun altında tutmak için çömelmek zorunda kaldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, Quasimodo'nun bu açıdan ne kadarını görebileceğini merak ederek kamburunu çıkardı.

"Ben burada yaşıyorum," dedi, fazlasıyla neşeli bir şekilde.

Bundan keyif alıyordu. "Misafir odasını kastetmiştim.

'İki tane misafir süiti var. Ben diğerinde

yaşıyorum.' "Öyle mi? Kahretsin, bu neden aklına gelmemişti?

Sırıttı. "Seviyorum.

"Doğru. Bu utanç verici.'

"Merak etme," dedi, "zerre kadar utanmıyorum. Eğer sırtışı biraz daha genişlerse o muhteşem kanlı suratının yarılma ihtimali vardı.

Kadın ona ters ters baktı. "Çok komik. Neden orada öylece duruyor ve gülünç derecede yakışıklı görünüyor? Bir derginin sayfalarından fırlamış olabilirdi. Kendini ateşler içinde hissetti, tabii bu bir havuzda mümkünse. Belli ki öyleydi.

"Dışarı çıkabilmem için arkanı döner misin?" "Dönmek zorunda mıyım?" diye alay etti.

Bir yanı bu konuda rahat olmak istiyordu ve belki de Leo'yla birlikte sığıltan çıkıp onun yanından geçebilirdi ama Raph tamamen farklı bir hayvandı.

Elinden geldiğince kibirli bir tavırla, "Bunu tercih ederim," dedi.

"Yazık," dedi Raph ama hakkını yemeyelim, arkasını döndü. Elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde havuzdan çıktı ve kendini adımlarını yavaşlatmaya zorlayarak kenarından odasına doğru yürüdü.

Avlu kapısının eşiğini geçer geçmez banyoya daldı ve bir havlu kaparak çok sayıdaki aynadan birinde kendine baktı.

"Neden bu kadar aptalsın? Başını salladı, Raph ile tekrar nasıl yüzleşeceğinden emin değildi. Banyodan çıktığında Raph'in şezlonglardan birine yerleştiğini, kulaklıklarını taktığını ve telefonunu yanına koyduğunu gördü. Diğer tek şezlong onun hemen yanındaydı. Lia yüzünü buruşturdu. Bunu onu kovmak için kasten mi yapıyordu? Bunu unutabilirdi. Raphael Knight onu korkutup kaçırmayacaktı. Her zaman kendi istediğini elde edemeyeceğini öğrenecekti.

Aceleyle hazırladığı çantasından en sevdiği bikinisini çıkarıp giydi, çizgili bir plaj havlusu ve misafir paketinden pahalı Lancaster güneş losyonlarından birini seçti ve havuz kenarına gitti.

Ağzı kurudu. Güneş gözlüğü hem bir nimet hem de bir lanetti. Onun kendisine baktığını göremiyordu ama aynı şekilde gözlerinin açık olup olmadığı ve kendisine bakıp bakmadığı hakkında da hiçbir fikri yoktu. Havalı olmaya ve adamın kaslı vücudunun mükemmelliğinden ürkmemeye çalışıyordu - cidden, gerçek hayatta insanlar böyle görünmüyordu.

"Oturacak mısın yoksa orada öylece durup manzarayı mı seyredeceksin?" diye sordu Raph, kılını bile kıpırdatmadan.

Kahretsin, üstünlüğü ele geçirme konusunda çok iyiydi. "Manzara mı? Ne manzarası?" diye sordu.

"Burası Amalfi sahilindeki en iyi manzaralardan biri olmalı," dedi, hâlâ kımıldamadan.

Kim böyle şeyler söyledi? Buna gerçekten inanıyor muydu? "Vay canına, kendinden çok eminsin," dedi kız, adamın soğukkanlı konuşmasına şaşırarak.

Raph kıkırdamaya başladı. "Kendimi kastetmedim... ama böyle düşünmen gururumu okşadı. Ayağa kalktı ve elini arka plana doğru salladı.

Lia ateşin göğsünden yüzüne doğru yükseldiğini hissetti. Manzara. Tanrım, evet, manzara. Nasıl fark etmemişti? Çünkü onu süzmekle o kadar meşguldü ki, bunu artık o da biliyordu.

Akışına bırak, Lia, dedi kendi kendine. 'Çok çalışıyor olmalısın,' dedi.

Raph omuz silkti. "Günün sonunda stres atmanın iyi bir yolu olduğunu düşünüyorum ve" - tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındı - "Sırtım çok ağrıyor. Pilates ve karın kaslarımı güçlendirmeye devam etmezsem, bunun bedelini ödüyorum.

Bu zayıflık itirafı karşısında şaşırdı ve hemen sempati duydu.

'Ah, bu hiç eğlenceli değil. Benim... babam' - elini salladı, hatayı geçiştirmeye çalışıyordu - 'diğer babam... o acı çekiyor. Ne kadar sefil olabileceğini biliyorum. Birkaç yıl önce bir ameliyat geçirdi. Omurgasına bir iğne yapıldı. Çok işe yaradı. Ama onu sevk etmeleri için bir süre beklemesi gerekti. Bilmiyorum, belki İtalya'da aynı değildir.' Şimdi gevezelik ediyordu.

"Ben Londra'da yaşıyorum," diye hatırlattı Raph ona.

"Demek öyle. "Peki ne kadar daha buradasın?"

"Neden? Yakında gideceğimi mi umuyorsun?"

"Kalman ya da gitmen umurumda bile değil," diye tersledi Lia. 'Her zaman nedenlerimi sorguluyorsun. Bana güvenmemen için ne yaptım ben?"

çok mu?'

Raph güneş gözlüğünün hemen üstünden bir kaşını kaldırdı. 'İtalya'ya geldin. Ernesto'nun izini sürdürdün ve kalman için bir davetiye aldın. Ben sadece tam olarak ne istediğini anlamaya çalışıyorum.

"Onu tanımaktan başka bir şey istemiyorum.

"Öyle deyip duruyorsun.

"Çünkü bu doğru. Lia sezlonga oturdu ve şakaklarına masaj yaparak giderek artan baş ağrısını hafifletmeye çalıştı. "Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Neden ateşkes yapmıyoruz? Başka bir amacım olmadığını kanıtlamam için bana bir şans ver.

Raphael güneş gözlüklerini başının üzerine itti ve bir süre onu inceledikten sonra içini çekti. "Ernesto seni gördüğüne gerçekten çok sevindi ve burada olduğun için çok heyecanlı. Eğer onun kalbini kırarsan seni yakalar ve pişman ederim.

On Beşinci Bölüm

Raph Aurelia'ya bir Aperol spritz doldurdu ve ona uzatırken, misafir süitinden ana eve giden patikanın gölgesinde yürüyen Lia'yı gördü. Lia gölgelere girip çıktıkça gözlerinin ona kaydığını fark etti. Onu son gördüğünden beri duş alıp üstünü değiştirmişti ve saçları sarı bukleler halinde çıplak omuzlarına dökülüyordu. Puf kollu köylü tarzı elbisesi ayak bileklerinin etrafında süzülüyordu ve büzgülü korsaj, şimdi yuvarlak ve küçük pembe meme uçlarıyla yüksek olduğunu bildiği göğüslerini sıyrıyordu. Daha önce havuzda yüzen bir melek gibi görünüyordu, sarı saçları etrafına yayılmış, vücudu gökyüzüne teslim olmuştu ve bu son derece uygunsuz bir saf şehvet patlamasını tetiklemişti.

Yazlık evdeki buzdolabından kendine bir bira aldı, Taç kapağını hafifçe indirirken eli biraz titriyordu. Onun nesi vardı böyle? Bu kadından etkilenmiş olamazdı - hiç tanımadığı, bildiği tek şey elde edebilecekleri olan bir kadın. Burada bedava yemek ve kalacak yer bulduğuna göre zaten kazanmıştı. Kaldığı yerin durumuna bakılırsa -belli ki parası ancak buna yetiyordu- Villa Mimosa'da kalma fırsatına balıklama atlamasına şaşmamalıydı.

Aurelia ayağa kalkıp Lia'yı iki yanağından öperek selamlarken, "Çok güzel görünüyorsun, *Cara*," dedi.

Teşekkür ederim. Sen de öyle. Kolyenize bayıldım. Çok sıradışı.'

Aurelia'nın eli, narin altın zinciri ve mücevher benekli kolyeyi kucaklamak için boynuna doğru yükseldi. "Ernesto bunu bana geçen yaz almıştı. Evlilik yıldönümümüz için. Çok farklı, değil mi?"

"Alabilir miyim? Lia bir adım öne çıkıp elini uzattı ve incelemek için kolyeyi aldı.

Raph onun parmaklarının elmas ve safirlerle süslü altının yüzeyinde gezinişini izledi - değerini mi tartıyordu? - ve uzun, ince zarafetlerini fark etmekten kendini alamadı. Ya da dokunuşlarını hayal etmekten. Kadının çıplak vücudunun görüntüsü yine aklına geldi.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu aniden ve kadın kolyeyi bıraktı.

"Ee... evet.

"Ne istersiniz?

Bir an için biraz şaşkın göründü, yeşil gözleri dalgındı. 'I ... er...'

"Şarabımız, Prosecco'muz veya alkollü içkilerimiz var," diye araya girdi Aurelia, her türlü sosyal etkileşimi her zaman yumuşatma konusundaki doğuştan gelen yeteneğiyle. İnsanları rahatlatmak ve kim olurlarsa olsunlar onları rahat ettirmek konusunda bir yeteneği vardı. 'Ya da belki bir kokteyl istersiniz. Raph çok güzel Limoncello spritz yapar. Hiç denediniz mi?

"Kulağa harika geliyor. Sıcak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "İçinde ne var?" "Prosecco, Limoncello ve biraz soda," dedi Raph, hâlâ ani bir tavırla ve

Bu kanlı kadının yanında rahatlayabilirdi. Sanki vücudu beyniyle savaş halindeydi.

Lia onun bakışlarıyla karşılaştı ve bir an için kısa bir utanç parıltısı gördü, sonra cesurca çenesini kaldırdı. "Kulağa hoş geliyor.

'Sizin için bir tane yapayım. Misafir süitinde her şey istediğiniz gibi mi? Raph sordu.

"Evet," dedi ve ona zoraki bir gülümseme gönderdikten sonra ekledi, "yine de sormam gerek Aurelia, havuzda çok haşere oluyor mu?"

Kız ona kurnazca bir gülümseme verdiğinde Raph neredeyse boğulacaktı. "Böcek spreyine ihtiyacım olup olmadığını merak ettim.

"Odada ve havuzun etrafında citronella mumları var ve ısırıklara karşı çok hassassanız size biraz limon yağı verebilirim.

"Artık orada olduklarını bildiğime göre bir şey olmaz," dedi Lia. Önceden tedbir almak, önceden uyarılmaktır. Gözleri Raph'ınkilerden hiç ayrılmadı ve Raph birasını sessiz bir *dokunuşla* kaldırdı. Bu raundu kesinlikle o kazanmıştı ama Raph bunun için kendini kötü hissetmiyordu. Onun yerine keskin zekâsından isteksizce etkilendi.

"Lia. Ernesto sahneye en sevdiği Hawaii tişörtlerinden biri olan göz yaşartıcı sarı ve yeşil bir tişörtle çıktı. Korkunç renklere rağmen, bunu taşımayı başardı. Aurelia ona her zamanki sevecen gülümsemesini verdi. 'Neden bir içki almadın? Raphael, özel konuğumuzu ihmal etmiyorsun, değil mi?"

Zıpladı ve Aurelia'ya kocaman bir öpücük verdi, bir kolunu omuzlarından geçirdi ve sanki onu birkaç dakika değil de günlerdir görmemiş gibi sarılmak için kendine çekti. Raph'ın üvey babasında hayranlık duyduğu pek çok şeyden biriydi bu, karısına duyduğu mutlak hayranlık, gerçi Raph hiç kimseye karşı böyle hissedebileceğini hayal bile edemezdi.

İçkiyi Lia'ya uzattığında Lia mırıldandı: "Siyanür katılmamış mı?"

"Bu kadar kısa sürede bir şey bulamadım ama bana biraz zaman verin. Adam ona bir sırtış fırlattı ve kadın güldü.

"Şeref. Kadehini kaldırdı ve kendinden emin bir yudum aldı.

Başını eğdi, kızın dudaklarındaki muzip kıvrımla eğlendi. "Ee, anne. Bu akşam menüde ne var?"

Aurelia ellerini birbirine vurdu. "Ceviz ve ricotta ile doldurulmuş ravioli, rucola salatası ve caprese salatası.

"Mantıyı sen mi yaptın?" diye sordu Lia, koltuğunda öne doğru eğilerek ve gerçek bir ilgi gösteriyormuş gibi görünerek. Annesinin insanları etkilemekte, onların iyi yönlerini ortaya çıkarmakta çok başarılı olduğunu hatırlamak zorundaydı.

"Ama tabii ki. İsterseniz yarın size nasıl makarna yapılacağını göstereyim. Çok kolaydır."

"Tamam," dedi Lia. 'Pek aşçı sayılmam ama bir deneyeceğim.

'Raph çok iyi bir aşçı ama burada bizimle birlikteyken tatil yapıyor, tabii barbekü yapmadığımız sürece, o zaman sorumluluk onda oluyor. Ernesto'nun ızgaranın yanına yaklaşmasına izin verilmiyor.

Ernesto kızgın gözlerini karısına çevirerek, "Bu hiç adil değil, aşkım," diye yakındı.

"Hayır, değil sevgilim," dedi, omzunu kayıtsızca sıvazlayarak. "Her şeyi yaktığını biliyorsun. Aurelia gözlerini devirerek Lia'ya döndü. 'Konuşmaya ya da çocuklarla oynamaya başlıyor ve yemek yapması gerektiğini unutuyor. Bir de bakıyoruz ki her şey kömür gibi olmuş. Raph çok daha odaklanmış durumda.

"Eminim öyledir," dedi Lia, anlamındaki zehri gizlemeye yetecek kadar tatlı bir gülümsemeyle.

Kadının kasıtlı alayına rağmen, bu durum derisine bir diken batmasına neden oldu ve ona dışarıda olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ailenin en ciddi kişisi olduğuna güveniliyordu.

"Baba, baba. Bana masal oku," diye rica etti Guilia, pembe pötikareli pijamalarıyla ve kulaklarının pembesi pijamalarıyla uyumlu büyük beyaz bir tavşan tutarak terasa sışradı.

Ernesto, 'Bu gece bir misafirimiz var, tatlım,' dedi. 'Ama şimdi yemekten önce bir tane okuyabilirim.

Giulia suratını astı. Çocuk babasının itirazlarından nasıl kurtulacağını çok iyi biliyordu - aslında hepsinden.

'Lia'nın aileden olduğunu söylediğini sanıyordum. Yeni bir kız kardeş.' "Öyle. Senin üvey kardeşin.

Giulia kaşlarını çattı. "Ve Raph benim üvey kardeşim.

'Evet. Raph'ın annesi senin annen, ama ben Raph'ın babası değilim.

Ama ben Lia'nın babasıyım.'

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde üvey kız kardeşi bu durum karşısında fazlasıyla şaşkın görünüyordu. 'Peki ya Raph? O Lia'nın kardeşi mi?'

"Hayır. Hiç akrabalıkları yok.

Giulia kaşlarını çattı.

Aurelia ona hoşgörölü bir bakış attı. 'Hepimiz aileyiz. Önemli olan da bu.

Çenesini tavşanın tepesine dayayan Giulia hasır sandalyelerden birine oturdu ve yetişkinler şundan bundan konuşurken her şeyi düşünmeye başladı.

"Raph'la evlenemem, değil mi?" diye aniden söze girdi. "Ya da Leo'yla?" "Hayır, tatlım.

"Ama Leo, Lia ile evlenebilir.

Raph neredeyse içkisinde boğuluyordu. Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiydi. Kardeşi ve Lia'yı düşünmek... Bu tam anlamıyla bir felaket olurdu. Midesi şiddetli bir protestoyla burkuldu - cesedini çiğneseler bile bu gerçekleşmeyecekti. Duygusal protestonun ani kargaşası boyunca soğukkanlı bir sessizliği korumayı başardı ve bu açıklamadan rahatsız olmamış gibi görünebildiği için gurur duydu.

Aurelia başını iki yana eğerek Ernesto'ya tatlı bir gülümseme gönderdi. 'Teknik olarak yapabilir. Bu hoş olmaz mıydı?'

O ana kadar Raph hiç gerçek bir soğuk terleme yaşamamıştı, ama bir tanesinin patlak vermesiyle içi ürperdi. Leo ve Lia. Lia ve Leo. Onlar... Hayır. Bu doğru olmazdı. Leo, Lia için tamamen yanlıştı. Gerçi öyle olması gerekmez miydi? Lia Leo için tamamen yanlıştı? Lia'nın ihtiyaçlarını önemseliyordu, Leo'yu önemseliyordu.

"Ya da Raph. Çünkü o yaşlı,' diye açıkladı Giulia, dizine oturup masum yüzünü onunkine çevirerek, 'Ve her zaman bir eşe ihtiyacı olduğunu söylüyorsun. Nemli saçları çenesine değdi ve şampuanı burnuna doldu.

yeşil elmaların tatlı kokusu. Ona çabucak sarıldı. Kadın döndü ve ona sağlıklı bir gülümseme verdi. 'Lia ile evlenmelisin. O Layla'dan çok daha iyi.

Bu da Raph'a Layla'nın onun evinden çıkıp çıkmadığını öğrenmesi gerektiğini hatırlattı. Ayrılmış olmalarına rağmen, kendi evini su bastığı için onun evinde kalıyordu.

Aurelia bir kahkaha patlattı. "Evet, yapmalısın Raph, o zaman hepimiz gerçekten bir aile oluruz.

Raph ve Lia dehşet dolu bakışlar atarken Ernesto da karısına katıldı ve kahkahalarla gülmeye başladı. 'Ne harika bir fikir Giulia. O zaman büyük ve mutlu bir aile olabiliriz.

Bu sefer Raph gerçekten de "Cesedimi çiğnemeniz gerek." diye mırıldandı.

On Altıncı Bölüm

"

Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu Ernesto, Lia ertesi sabah kahvaltı masasına geldiğinde.

Raphael demi-tasse espressosunun üzerinden ona başını salladı. Ona, üzerine çullanmayı bekleyen düşünceli bir vampiri hatırlatıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözlerini peynir, salam, rustik ekmek, granola, hamur işleri ve meyve sularından oluşan tertemiz tabaklara dikerek. Nasıl oluyor da hepsi bu kadar zayıf kalabiliyordu?

"Ama tabii ki. Ernesto ona gülümsedi. 'Gel ve biraz kahvaltı et. Kahve?'

"Evet, lütfen.

"Ne yemek isterseniz buyurun.

Aurelia ayağa fırlayarak, "Ya da sana yumurta yapabilirim," dedi.

'Hayır, hayır. Bu iyi.' İyiden de öte. Evdeyken bir kahveden fazlasını içerse şanslıydı.

Bugün. Yata binmek ister misin? Ya da seni Napoli'ye götürebiliriz. Ya da Sorrento'ya. Ben biliyorum! Pompeii.'

Lia başını salladı, nankör gibi görünmeden bunu nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, biraz çalışmam gerekiyor.

Masanın etrafında anlamayan boş bakışların eşlik ettiği bir sessizlik vardı.

"İş mi? Ernesto kaşlarını çatı."

"Hâlâ çalışmam gerekiyor, bu yüzden günü stüdyoda geçirmem gerekiyor.

"Ama orası..." Ernesto'nun yüzünde beliren çocuksu tiksinti ifadesi onu gülümsetti. Gülümsememesi imkânsızdı, hele de Ernesto'nun onun iyiliğini düşündüğünü anladığında. Hızlı bir sızı göğsünü sıkıştırdı. Annesi Ernesto'ya büyük bir kötülük yapmıştı.

'The Ritz olmadığını biliyorum ama ihtiyacım olan her şey orada var.

Boya banyolarım, kurutma alanlarım... Dışarıya biraz açık olsa da mükemmel. Ernesto geniş bir el salladı. 'Ama burada bir sürü odamız var. Ekipman satın alabilir ve sizin için bütün bir odayı kurabiliriz. Neye ihtiyacınız var? Bize söyleyin, ayarlayalım. Raph her şeyi Roma, Milano ya da Napoli'den getirebilir.

Sadece Raphael'in yüzündeki ifadeyi görmek için bile pes etmek çok cazip olabilirdi. Şimdiden bir kurbağa yutmuş gibi görünüyordu. Ne kadar paraya mal olacağından mı endişeleniyordu? Ya da kızın bir kez kapıdan içeri adımını attıktan sonra asla gitmeyeceğinden mi?

"Çok naziksin, Ernesto..." Raph'a yönelttiği son derece tatlı gülümsemelerinden biriyle eklemeyen önce duraklamaya cesaret edebildiği kadar izin verdi, "ama Luca'nın stüdyosu çalışmalarım için mükemmel. Ve çok iyi ışık alıyor.

"Evet, bunu fark ettim," dedi Raph yumuşak bir sesle. Lia ona alaycı bir gülümseme fırlattı.

Evet, doğru.

'Dürüst olmak gerekirse Ernesto, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan huzur içinde çalışmayı seviyorum ve saatlerce ortadan kaybolursam kaba biri olduğumu düşünmeni istemem. Çalışırken biraz tek fikirliyimdir. Öğle yemeği için nadiren dururum-'

"Öğle yemeği için durmuyor musun?! Ernesto Aurelia'ya döndü. "Bunu duydun mu?

Lia dudağını tuttu, gerçekten havaya girdiğinde (kulağa ne kadar iddialı gelse de) akşam yemeği için bir peynirli sandviçten fazlasıyla uğraşmadan gece boyunca çalıştığı konusunda gönüllü olmadığına sevindi.

"Lia, kendine daha iyi bakmalısın. Aurelia, Ernesto'ya dönmeden önce uzanıp onun elini okşadı. 'Evet sevgilim, onu duydum, ama öğle yemeğini yanında götürebilir. Ben focaccia yapacağım-'

"Biberiye ve küçük deniz tuzu kristalleri ile mi? Ernesto parmaklarını öptü. '*Bene, bene, bene*. Kimse benim Aurelia'm gibi focaccia yapamaz.

Lia kararsızca gülümserken Raph gözlerini devirdi, belli ki gösteriş ve dramaya alışkındı.

"Burrata ve domatesli focaccia. Bunları sizin için yapacağım ve sonra biraz arancini ve biraz meyve alabilirsiniz. Şu anda kirazlar çok güzel. Ve belki biraz da Nonna'nın fıstıklı cannoli'sinden.

Ernesto inledi. "Annemin cannoli tarifi en iyisidir.

Lia kendini bunalmış hissetmeye başlamıştı. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok," diye itiraz etti. Ernesto ve Aurelia fazlasıyla naziktiler ve Lia'nın isteyeceği son şey küstahlık etmek ya da çıkar sağlamak, hatta öyle görünmektir, özellikle de lanet olası Raph orada düşünceli bir şahin gibi otururken. Onun hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlı görünüyordu.

'Bunu yapmak istiyorum. Bunu yapmak istiyoruz,' dedi Aurelia, kocası adına konuşarak. Aurelia, gözleri büyük bir trajik aktörün acıma duygusuyla yumuşayarak, "Bunca yıldır seni özledik," dedi.

Ernesto ellerini birbirine kenetleyerek, "Evet," diye onayladı.

Şimdi gülme sırası Lia'daydı. "İkiniz de korkunçsunuz. Başını iki yana salladı. Korkunç ama oldukça sevimli.

'Biliyorum,' dedi Ernesto sırtarak. 'Ama zorluk çıkarmak ve ayaklarımı yere vurmak yerine kendi yolumu kolayca bulmayı seviyorum. Bu çok daha iyi, sence de öyle değil mi?

"Sanırım buna çekici olmak deniyor," diye önerdi Raph kuru bir sesle. "Yine de ayaklarını en iyileriyle birlikte yere vurabilir.

"Buna inanabilirim," diye şaka yaptı ve ikisi nadir görülen bir anlayışla birbirlerine bakarken hemen o farkındalık zil sesi duyuldu.

Aurelia kararlı bir omuz silkme hareketiyle ve Ferragamo'yu andıran zarif ayakkabılı ayağının küçük bir hareketiyle, "Ama yemek yapmak çok küçük bir şey," dedi. Lia sanat okulundayken, bu işlerden anlayan ve ona iyi bir eğitim vermiş olan bir moda uzmanıyla aynı evi paylaşmıştı. 'Ve sana göz kulak olmak istiyoruz. Telafi etmek için çok zaman var. Bunu anlamalısın.

Lia'nın gözleri bu apaçık duygusal şantaj karşısında büyüdü, ama bu o kadar güzel yapılmıştı ki, düpedüz yapılan manipülasyona kızmak imkânsızdı.

'Sana kesinlikle söz veriyorum, hiçbir şey yapmana gerek yok. Seni tanımak çok güzel. Aurelia gerçekten de Lia'nın tanıdığı en nazik insanlardan biriydi, sürekli neşeli ve pozitif. Nasıl olmuştu da Raphael gibi huysuz bir oğlu olmuştu?

Aurelia'ya bir şeyler vermek isteyen Lia, "Bugün çalışıp yarın izin almama ne dersin?" diye sordu.

Aurelia kollarını ona doladı ve kocaman sarıldı. 'Çok hoşsun. Öyle değil mi, Raph?'

Lia onun tepkisini görmek için can atarak döndü ve kahvesini hızla yutarken ona sııttı.

"Evet.

Yüzündeki avlanmış ifadeyi görmek memnuniyet vericiydi.

Kahvaltı çok lezzetliydi ama sonrasında Lia kendini bitkin hissetti. Ernesto ve Aurelia'nın her ikisi de canlı tellerdi ve Cannes Film Festivali'nden son Met Gala'ya, gecenin öne çıkan elbiselerinin neler olduğundan son Oscar ödüllü kısa filmi kimin yazdığına kadar hızlı bir sohbet gerçekleştirdiler. Bu sohbet sırasında birkaç kez

Bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola ve bir daire çizerek geri dönerken Raph'ın gözüne takıldı. Komikti - aynı dalga boyunda görünüyordı.

Lia bunları düşünürken herkesin kendisine baktığını fark etti. "Ne düşünüyorsun, Lia?" diye sordu Aurelia.

"Üzgünüm, kilometrelerce uzaktaydım.

"Ernesto bu akşam yatla yemeğe çıkmayı önerdi. "Oh," dedi Lia. Sen buna ne dedin? Daha önce hiç yata binmemişti.

"Bunu ister miydin? Aurelia'nın nazik sorusu endişe doluydu, sanki tek istedikleri Lia'yı memnun etmekmiş gibiydi.

'Lütfen benim için zahmete girmeyin,' dedi. 'Kalmamı kabul etmeniz çok nazik bir davranış. Beni ağırlamanızı beklemiyorum.

'Saçmalık,' dedi Ernesto. 'Tekneyle açılacağız, akşam yemeği yiyeceğiz ve gün batımını seyredeceğiz. Bu *çok romantik*. Deniz, suyun üzerinde güneş, daha iyi bir şey yok. Kahvaltıdan hemen sonra Hortense'i arayacağım ve *Elsie Mae*'yi körfezde bir iskeleye getirmesini söyleyeceğim ve bu akşam sahile gideceğiz.

"Hortense?" diye sordu Lia, bunun 'tekneyi yemeğe çıkarmaktan' çok daha fazlası olduğunu düşünerek.

'Kendisi gemideki purser'ımız. Positano'da marina yok, bu yüzden mürettebat Sorrento'da tekneyle birlikte kalıyor,' dedi Aurelia. 'Kaptana haber verir ve akşam yemeğini ayarlar. Aşçıbaşı Matilde'yle evli, kendisi harika bir aşçıdır. Deniz ürünleri sanırım. Deniz ürünlerini sever misin, Lia?'

'Evet... istiridye hariç. Hiç denemedim ama denemeye cesaret edebileceğimden de emin değilim.

Raph ürperdi. "Sadece sen değilsin.

Ernesto biraz da kibirli bir tavırla, "Onlar sonradan kazanılan bir zevk," dedi. Hem Raph hem de Aurelia öfkeli soluklarla ona döndüler.

'Onlardan nefret ediyorsun,' dedi.

"Biliyorum. Sevimli bir omuz silkme hareketi yaptı. 'Ama kimsenin bunu bilmesine gerek yok, değil mi? Benim kibar, sofistike ve tüm bu şeylere sahip olmam gerekiyor. O

yıpranmış kot şortuyla giydiği yırtık pırtık gömleğine baktı ve ironik bir şekilde sırıttı.

Lia, onun film yıldızını oynamanın yanı sıra hala kendini küçümseyen ve kendinin farkında olabilmesini sevdi.

"Saat kaçta gitmek istiyorsun?" diye sordu Raph, sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi saatine bakarak ve onu rahatsız ettiğinin farkına varmasını sağladı.

'Sen hazır olur olmaz seve seve giderim,' dedi.

"Şimdi hazırım.

Tabii ki öyleydi. Raph onu ters köşeye yatırmaktan zevk alıyor gibiydi. "Ben eşyalarımı alayım.

O masadan kalkarken Ernesto ve Aurelia başka bir konuya geçmiş, kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Fazla paran var mı? Raph sordu. "Şey...

'Ekipman. Çantalar.

Malzemeler?" Başını salladı.

'Güzel, Vespa'yı alacağız. Günün bu saatinde daha kolay ve bazılarımızın düzgün bir iş yapmak için geri dönmesi gerekiyor.

Bir kirpi gibi kılandı. 'Eğer o önemli işinle çok meşgulsen taksiye binebilirim - ne iş yapıyordun? Üvey babana bakmak dışında tabii ki.

Raph'ın dudakları onaylayan bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu gülümseme olmaması gerektiği halde onu ısıttı. Az önce onu adam kayırmakla suçlamamış mıydı?

"Berabere diyelim mi?

Lia birden Ernesto ve Aurelia'nın hevesli, hoşgörülü bakışlarının farkına vardı ve Raph'la birlikte beklenmedik bir havai fişek patlattıklarını, bunun da ev sahiplerinin başlarının üzerinde ısıltılı bir yağmurla patladığını hissetti - tam olarak ne olduğundan emin değildi ama iyi bir şey değildi.

Raph'ın arabasına binmek bir şeydi; onunla birlikte bir Vespa'nın arkasına tırmanmak bambaşka bir şeydi. Lia, villanın arka girişindeki asma kaplı çardağın önündeki küçük dairesel yolda dururken, Raph önünde durdu, yedek kaskı bir sepet gibi kolunun üzerindeydi.

"Arabanız. Adam miğferi uzattı, kadın da miğferi dağınık topuzunun üzerinden aşağı çekti. Hava zaten saçlarını açık bırakamayacak kadar sıcaktı. "Atla.

Tamamen iş adamı gibiydi, neredeyse vurdumduymazdı ama yine de söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Neden onun bu kadar farkındaydı? Hızlı bir yutkunmayla eteklerini dizlerinin etrafında topladı. Leo ile bu çok basitti. Biraz gülüşme. Gariplik yoktu. Bir güvercin ustalığıyla tek ayağının üzerinde zıpladı, arkadaki saklama kutusundan kaçınarak bir bacağını koltuğun üzerine eğmeye çalıştı. Hepsi çok hantalcaydı. Ancak Raph hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu, bu da kendisini aşık olmuş terli bir kız öğrenci gibi hissetmesine neden oldu. Ama ondan hoşlanmıyordu, sadece onu biraz ... biraz ... rahatsız edici buluyordu. Doğru kelime buydu. Onun dengesini bozuyordu. Özellikle de şimdi, onun arkasında otururken. Nefesini tutmak istiyordu, böylece onun kokusunun bu kadar farkında olmayacaktı. Onun o tanımlanamaz özünü. O kadar yakındaydı ki, dokunmasalar bile ince keten gömleğinden vücudunun varlığını hissedebiliyordu. O gün sahilde beynine kazınmış olan uzun, kıvrak sırtının görüntüsünden kurtulamıyordu. Parmakları seğirdi ve onları yumruk haline getirerek adamın teninin ve kaslarının hatlarında gezdirme dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı.

Döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Her şey hazır mı? O sakın, kayıtsız Yüzündeki ifade ona battı. Nasıl oluyordu da kendisi bu kadar çalkalanırken o bundan habersizdi? Bu duruma sinirlenerek, scooter'ı vitesine takıp yavaşça ileri doğru hareket ettirdiğinde, kollarını beline doladı, ellerini karnında birleştirdi ve ona doğru eğildi. Onun şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini hissettiğinde, kendi kendine küçük bir sırıtıştan kendini alamadı. Sadece

Kendisine de eziyet etmek anlamına gelse bile, ona eziyet etmenin çok tatmin edici bir yanı vardı.

Raph büyük ferforje kapıların arasından yola çıktı, park halindeki bir arabayı sollarken Leo'nun gösterişli tavrından eser yoktu. Lia onun yaklaşımını düzenli, güvenli ve mantıklı olarak tanımlayabilirdi.

Ama şimdi etraflarındaki diğer scooterlar gibi şangırdayan nabzında güvenli ve mantıklı hiçbir şey yoktu. Rüzgâr yüzünü kamçılıyordu ve Raph'ın geniş sırtına sığındı, teninin sıcaklığını yanağında hissetti. Göğüsleri Raph'ın sırtına yaslandığında ağır ve oldukça hassas hissetti ve Raph'ın poposunun ona yaslandığı yerde kalçalarını ona doğru eğme isteği duydu. Her sinir ucu ona uyum sağlamış gibiydi. Ellerin altında, dik yol boyunca kıvrıla kıvrıla bir o yana bir bu yana dönerken kaslarının kasıldığını hissedebiliyordu.

Yirmi dakika sonra stüdyoya vardıklarında, adam onu bıraktı ve sanki zamanında, doğru yere teslim edilmiş bir paketmiş gibi, el sallamadan ya da arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Sinirli bir huff çıkardı. Neden onun kendisi hakkında daha iyi düşünmesini istiyordu ki? Onun düşüncesi neden önemliydi? Dudaklarını kısıtırarak stüdyoya gitti ve kendine bir kahve yaptı. Lanet olası Raphael Knight.

On Yedinci Bölüm

Arabanın motoru çalışıyordu ve klima tam güçle çalışıyordu, ancak kapı hala açıktı ve diğer yolcuları bekliyordu.

Lia çoktan içeri girmiş, Raph'ın dışarıda durup telefonunu kontrol etmesini izliyordu. Saat altı buçukta yola çıkacak olmalarına rağmen Ernesto ve Aurelia'dan hâlâ bir iz yoktu. Saat şimdi altı otuz beşti ve stüdyoda pişerek geçen bir günün ardından suya girip yüzmek her geçen saniye daha da cazip hale geliyordu.

Neyse ki yarım saat önce onu almaya gelen Leo'ydu, tabii ki geç kalmıştı ve marinaya gitmek üzere alınmadan önce hızlı bir duş alıp, denizcilik için uygun olduğunu düşündüğü etek ve tişörtü giyecek, saçlarını tarayıp yüksek bir at kuyruğu yapacak zamanı olmuştu.

Beş dakika daha bekledikten sonra Aurelia göründü. 'Siz ikiniz biz olmadan devam etmek zorundasınız. Leo'nun bir randevusu var, Ernesto'nun bir işi halletmesi gerekiyor ve benim de Bianca'ya yardım etmem gerekiyor. Marco sizi bırakacak ve bizi almak için geri gelecek.

"Bekleyebiliriz," diye yanıtladı Lia, onları dışarı çıkarmak ya da şoföre iki tur attırmak istemiyordu. Bir de Raph'la baş başa kalma meselesi vardı - yine.

'Hayır, hayır. Hortense seni bekliyor. Aurelia çoktan Raph'ı arabanın arkasına doğru, koyun güden bir köpeğin dikkatiyle kışkışlamaya başlamıştı.

Kapıyı kapatıp onu güvenli bir şekilde içeri aldığında ve mırıldanan Mercedes'le uzaklaşmak üzereyken, Raph'in indirdiği cama vurdu.

"Çok geç olursa yemeğe bizsiz başlayın. Tavana vurdu, şoföre el salladı ve araba Lia'yı pencereden ona bakarken bırakarak usulca uzaklaştı. Ne kadar kalacaklardı acaba? Biraz tuhaf görünüyordu ama onları o kadar iyi tanımiyordu ve bakmaları gereken beş çocukları vardı.

Arabadaki birkaç dakikalık sessizliğin ardından Raph, "İyi günler mi?" diye sordu.

"Çok iyi," dedi Lia, sorusunun evcimenliği karşısında gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Sen mi?

"Mükemmel, üvey babama çok baktım.

Araba tepenin kıvrımlarında yumuşak bir şekilde kıvrılırken hızlı bir gülümsemeyle 'Aferin,' dedi. Günün erken saatlerinde Vespa ile yapılan yolculukla büyük bir tezat oluşturuyordu ama o kadar da keyifli değildi. Deri koltukların lüksüne ve serin havaya rağmen Lia yüzüne vuran rüzgârın, tenine vuran güneşin ve yamaca yapışmış eğri büğrü Akdeniz çamlarının kendine özgü reçine kokusunun verdiği içgüdüsel hisleri özliyordu.

'Ve sonra kendi işimi yaptım. Zoom üzerinden yönetici ekibimle yaptığım bir yönetim kurulu toplantısı öğleden sonranın çoğunu aldı.

"Kulağa sürükleyici geliyor," dedi Lia yüzünü buruşturarak. 'Verimli geçti.

Peki ya sen?

"Gerçekten o kadar ilgileniyor musun?" "Dene bakalım.

'Bazı boyaları karıştırdım ve farklı kumaşlar üzerinde test ettim. Restorana teslim edilmek üzere başka bir tuvalin ön taslaklarını çizdim.

"Londra'da bir restoran mı?

"Evet. Son üç yıldır New York'ta çok başarılı bir siteleri vardı, bu yüzden İngiltere'ye getiriyorlar.

"Bunu duymuş muydum?"

"Braganzi.

Raph alçak sesle bir ıslık çaldı ve gözleriyle onu değerlendirdi. "Çok güzel.

Etkileyici.'

"Oraya gittin mi? Aptalca bir soru. Tabii ki gitmişti.

Evet. Ernesto'nun favorilerinden biri. Vincent Braganzi'yi tanıyor ve New York'a son gidişimde o zamanki kız arkadaşımın oraya gitmişim. Yemekler mükemmeldi. Londra'daki açılışı dört gözle bekleyeceğim.

"Bu komisyonu almanın Birleşik Krallık'taki profilimi yükselteceğini umuyorum.

"Şu anda herhangi bir türde sanatçı olmanın zor olduğunu düşünmeliyim. "Mm," dedi bağlılık göstermeden. Aslında, bir sanatçı olarak

çoğundan daha iyi. Son yıllarda bazı önemli başarılar elde etmişti ama Braganzi komisyonu gerçekten büyük bir olaydı. Ailesi bile etkilenecekti. Destekleyici olsalar da, onun çalışmalarını hiçbir zaman gerçekten 'anlamamışlardı' ama Braganzi'nin sanat eseri için harcadığı göz kamaştırıcı para manşetlere çıkacak ve adını en üst sıraya koyacaktı. Ama bunu Raph'a söylemeyecekti - Raph'ın onun açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçı olduğuna dair inancını beslemek çok daha eğlenceliydi. Günün birinde gerçeği burnuna sokacaktı.

'Yapmanız ne kadar sürüyor? Bu doğru mu? Bir resim yapmak.'

"Kullanmaya karar verdiğim malzemelere, boyutuna ve nasıl süsleyip süslemediğime göre değişiyor. Yaptığım her parça tamamen bireyseldir. Bunu söylemek imkansız.

"Peki bir parçanın bittiğini nasıl anlıyorsunuz?

"Bu gerçekten iyi bir soru. Ona baktı, onun ilgisine şaşırmıştı. "Asla diyebilirim çünkü her zaman ince ayar yapmak ya da değiştirmek istiyorsun

şeyler. Nihayetinde bunun sanatsal bir göz, ne zaman duracağını bilen bir içgüdü olduğunu düşünüyorum. Bir şey zirveye ulaştığında. Açıklaması zor ama kalbinizin derinliklerinde bunu biliyorsunuz. Onun niyetli ifadesi karşısında şaşırان kız, ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Tüm bunlar kulağa gösterişçi, sanatçı saçmalıkları gibi mi geliyor?" diye alay etti.

Hayır. Öyle değil. Kulağa özgürlük gibi geliyor. Eğer hazırsa hazırdır, değilse değildir.

Tanrım, Raph'ın sesi neredeyse hüzünlü geliyordu ve bir an için onu hafife alıp almadığını merak etti. Kendinden her zaman çok emin görünüyordu, ayakları sağlam bir şekilde yola basmıştı.

"Peki Ernesto'ya göz kulak olmak dışında" - sırtarak ona takıldığını belli etti ve devam etti - "ve Ernesto'nun çıkarları dışında, sen ne iş yapıyorsun?"

'Ernesto'nun portföyünü yatırım şirketimin bir parçası olarak yönetiyorum - ekibim ve ben müşterilerimizin yatırımlarını en üst düzeye çıkarmak için portföylerini yönetiyoruz.

"Kulağa çok resmi geliyor," diye ciddi bir şekilde gözlemledi, dudaklarına hafif bir gülümseme değdi, oyunun tadını çıkarıyordu.

"Evet, öyle, değil mi?" dedi gözlerini hızlıca devirerek. "Ama bir şekilde Ernesto'nun hayatının diğer alanlarını, kariyerini yöneten menajerinin görev alanı dışında kalan hemen her şeyi yönetmeye sürükleniyorum.

"Demek finans işindesin? Bu çok şeyi açıkladı.

Kadın düşüncesini belli etmiş olmalı ki adam hemen şöyle dedi: 'Vampir falan değilim. Onaylamıyor musun?'

'Hayır, sadece finans alanında kimseyi tanımıyorum. Annem ve kardeşim Stacey ... ikisi de iş danışmanı ve benim ... babam bir mühendis.

"Sorun değil; hepimiz kötü değiliz. "Öyle olduğunuzu düşünmemiştim.

Adam kaşını oldukça sert bir şekilde kaldırdı, o da hemen "En azından her zaman değil" diye düzeltti.

Keskin mavi gözleri, köşeleri kırışarak onunkilerle buluştu. "Zaman zaman bana yakalayıcı derler.

"Eminim öyledir, ama köpekbalığı piyasasında değilim," diye karşılık verdi. Bir kahkaha daha atarak şöyle dedi. "Bu raundu sen kazandın.

Araba onları artık aşına oldukları Fornillo Plajı'na bıraktı ve Raph onu iskelede bağlı bir tekneye götürdü.

Ernesto yatta akşam yemeği dediğinde, bundan biraz daha büyük bir şey hayal etmişti - teknede bir şeften söz edilmemiş miydi? - Yine de küçük beyaz sürat teknesi, arka tarafındaki minderli koltuklarıyla gayet güzeldi.

"Çav," diye seslendi sürücü koltuğunda oturan bir kadın - Lia muhtemelen denizcilikle ilgili bir adı olduğunu tahmin ediyordu ama teknenin ortasındaki deri koltuk ona öyle görünüyordu.

Bu Hortense olmalı, diye karar verdi kadın Raph ile hızlı bir İtalyanca konuşurken. Raph tekneye atladı ve sonra Lia'ya yardım etmek için elini uzattı. Lia eli tuttuğunda bir karıncalanma hissetti - o tanımlanamaz, nedeni ve mantığı olmayan çekim kıvılcımı. Adamdan hoşlanmıyordu bile, değil mi? Gerçi onu çekici bulmamak için ölü olmak gerekirdi.

"Otursana," diyerek şık lacivert deri koltuklardan birini işaret etti. Lia oturdu ve Raph da onun karşısına oturdu, kollarını teknenin kenarına dayamıştı, sanki tekneye binmek ona rahatlama izni vermişti. Değişim anıydı ve Lia'yı büyüledi. Onun şaşkın bakışlarını yakaladı.

'Denizde olmak gibisi yok. Böyle günlerde bazen neden Londra'da yaşadığımı merak ediyorum.

"Neden yapıyorsun?"

"İşim orada. Ve..." Durakladı. "Ben Londra'da kendi başıma bir insanım.

Ne demek istediğini otomatik olarak anlayarak başını salladı. Burada ailenin rol modeliydi ve görünüşe göre her şeyi düzeltiyordu. Öyle olmasa bile, ailenin reisi de olabilirdi. Bir an için, çok kısa bir an için, onun için biraz üzüldü. Omuzladığı sorumluluk için. Herkes ondan çok şey bekliyor gibiydi.

Hortense motoru çalıştırdı ve tekneyi geri vitesine takıp halatı atarken vızıldamaya başladı.

'Peki ya Ernesto ve Aurelia? Onlar için geri dönecek miyiz?' diye sordu.

"Bizi yakalayacaklar," dedi Raph, ki bu hiç mantıklı değildi.

"Ne, başka bir teknede mi?" diye sordu, Hortense tekneyi ustalıkla döndürürken, dıştan takmalı motor suyu çalkalıyor ve denize doğru ilerlemeye başladıklarında arkalarında köpüklü bir iz bırakıyordu.

'Bu sadece ihale. Bizi bırakacak ve onlar için geri dönecek.'

Lia'nın bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Tabii ki öyle," dedi. "Peki ya bir ihale?"

Raph gülmeye başladı. "*Elsie Mae*'ye ulaşım aracımız. "Bu yat değil mi?"

"Hayır, burası yat değil," dedi, alaycı gülümsemesiyle onu izlerken. Kendini tam bir aptal gibi hissetti.

"Doğru. Bunu biliyordum. İtiraf etmeden önce yüzünü buruşturdu,

"Ben bilmiyordum. "Tahmin etmiştim.

On dakikadan az bir süre sonra yanaştılar... Lia buna yat demezdi. Bu şey ailesinin evinden daha büyüktü ve altı yatak odasıyla pek de küçük sayılmazdı.

'Vay canına,' dedi Lia.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Hortense, onun tekneden inip *Elsie Mae*'nin arkasındaki alçak platforma çıkmasını beklerken. "Çok güzel.

"Öyle," dedi Lia, tekne ayaklarının altında hafifçe sallanırken Ernesto ve Aurelia'nın ne kadar varlıklı olduklarını bir kez daha hatırladı. Dışarıdaydılar

körfez, uzaktaki Positano, pastel renklerin bir şelale halinde tepeden aşağı yuvarlanması.

Bakışları denize kaydı, suyun rengi ve dokusu, rüzgârda ipek gibi dalgalanan yoğun mürekkep mavisinin derinliği onu yakalayıp yeniden yaratma arzusu içinde hızla ve keskin bir şekilde yandı. Bu renk çok zengin, çok derin. Hiç bitmeyen desenler ve hareket.

"Asla hayal kırıklığına uğratmaz," diye mırıldandı Raph, sesi yumuşak ama çakıl taşlı bir tondaydı ve kadının içine bir ürperti gönderdi. Adam onun yanına gelmiş, ellerini teknenin çelik küpeştesine dayamıştı. Biraz şaşkınlıkla ona baktı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu, bakışları güçlü ve sabitti, sanki doğrudan onun kafasının içini görebiliyordu ve düşüncelerinin onunkileri yansıttığına yemin edebilirdi. Adam anlamıştı. Bu bağı ikinci kez hissediyordu. Raph'ta onun bile bildiğinden daha fazlası olduğunu hissetmişti.

Ona bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hayır," diye kabul etti, sesi bir iç çekişten fazlası değildi. Tekne sallandı ve adam bir adım daha yaklaşarak elini hafifçe beline dokundurdu. Hızlı bir nefes aldı, dudakları aralandı ve adamın sabit bakışları ona odaklanıp başını eğdiğinde nabızı sevinçli bir beklentiyle sıçradı.

"Etrafa bir göz atmak ister misiniz?" dedi Hortense, Lia neredeyse sıçrayacaktı. "Size göstermekten mutluluk duyarım.

"Ee, evet, um.

Tekrar Raph'a baktı ama Raph'ın yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Kalbi bir çapa gibi sert ve ağır bir şekilde battı. Az önce orada ne olmuştu? Onu öpmek mi istemişti yoksa bu sadece onun hüsnükuruntusu muydu?

"Sorun olur mu?" diye sordu ona, yutkunarak ve ellerini eteğine silmek isteyerek. Tanrım, artık resmileşmişti: ona aşık olmuştu. En az on altı yaşındayken on sekiz yaşındaki Danny Shore'un yan eve taşındığı zamanki kadar kötü bir aşktı bu.

"Etrafa bakmak için mi?" diye ekledi, bir tür güvence umarak. Diğer yarısının nasıl yaşadığını görmek için can atsa bile, birinin yatının etrafına bakmanın yapılması gereken bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet," dedi Raph, dalgınca arkasını dönerek. 'Sen git. Ben içki sipariş edeceğim. Ne istersiniz?'

"Neyiniz varsa. Şarap?"

"Her şeyimiz var," dedi Raph, alaycı sırıtişlarından biriyle, bu da onun yerini ve aralarındaki mücadeleci ilişkiyi hatırlatıyordu. Bu ona hemen, o anda onu öpmek istemiş olabileceğini ama bunun sadece geçici bir heves olduğunu hatırlattı. Ondan hoşlanmıyordu bile.

"Tabii ki istiyorsun. Bir bardak Prosecco alayım o zaman. Şampanya demek çok cazip gelmişti, ama bunun, adamın onun bir servet avcısı olduğuna dair görüşünü doğrulayabileceğinden endişe ederek kendini tuttu.

Hortense'in karısının onu karşıladığı küçük, son derece işlevsel mutfağa doğru ilerlerken Lia yataın iç kısmının zarif yaratıcılığına hayran kalmıştı.

Merhaba, sen Lia olmalısın. Ben Alessia, şef. Ernesto bize senden bahsetti. Bu akşamın tadını çıkarmanız gerektiğini söyledi.'

Lia kaşlarını çatı, onun ne demek istediğinden emin değildi.

"Eminim yapacağım. Sesini alçalttı. 'Burası harika bir yer. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?'

"Üç yıl," dedi Hortense, her ikisi adına da cevap vererek. "Ne zaman yemek istersiniz?" diye sordu Alessia.

'Ernesto ve Aurelia buraya geldiklerinde sanırım. Bu onlara bağlı.'

Hortense ve Alessia birbirlerine hızlıca baktılar. 'Oh, planda bir değışiklik oldu. Artık gelmiyorlar. Ernesto beni arayıp ihaleye artık ihtiyacı olmadığını söyledi.

"Oh," dedi Lia. "Umarım her şey yolundadır.

"Eminim öyledir," dedi Hortense gizemli bir gülümsemeyle. "Neden güverteye geri dönmüyorsun, biz de yarım saat içinde yemeğı servis ederiz?"

"Peki," dedi Lia. 'Ben... Raph'a haber veririm.

Raph'in bir şişe Prosecco açıp bir buz kovaşına koyduğu güverteye doğru ilerledi. Onu görür görmez bir bardak doldurdu ve ona uzattı.

Bir yudum aldığı anda, ne kadar şanslı olduğuna dair bir zevk ve takdir dalgası tüm çekingenliğini silip süpürdü. 'Burası cennet, teşekkür ederim. Burada olduğuma inanamıyorum. Bu arada Hortense, Ernesto ve Aurelia'nın gelmeyeceğini söyledi. Umarım her şey yolundadır. Sence geri dönmeli miyiz?'

Raph gözlerini devirdi. 'Tipik Ernesto. Bir şey unuttur ve kendi kendine çifte rezervasyon yapar. Günlük yönetimi konusunda berbat. Telefonunu kullanmasını sağlamaya çalıştım. Kadehini ironik bir şekilde kaldırdı. "Görünüşe göre bana mahkumsun.

"Öyle görünüyor," dedi. 'En iyi şekilde davransam iyi olur, yoksa beni denize atabilirsiniz.

'İşte şimdi aklıma bir fikir geldi,' dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla. 'Aslında şimdi yüzmeye hayır demezdim, eğer sorun olmazsa. Akşam yemeğinden önce ve daha fazla içmeden önce.'

'Mükemmel bir fikir. Bütün gün bunu dört gözle bekliyordum'. 'Ben de,' dedi.

"Yüce Tanrım, bir kez olsun aynı fikirde miyiz?

"Eek, öyle görünüyor," dedi, etrafına bakıyormuş gibi yaparak. "Kimseye söyleme.

"Sen yapmazsan ben de yapmam. Adam ayağa kalkıp güverte ayakkabılarını çıkarırken ve beyaz tişörtünün eteklerine uzanırken gülen gözleri onunkilere takıldı. Adamın tişörtü tek bir hareketle çıkarışını izlerken, bronzlaşmış göğsünü ve göbek deliğinden lacivert yüzme şortunun bel bandının altına kadar uzanan koyu renk saçlarını görünce ağzı kurudu. Sadece manzarayı seyre diyorum, dedi kendi kendine ve elbisesinin düğmelerini açmak için hızla başını eğdi.

Onu teknenin arkasındaki küçük platforma kadar takip etti ve zarif bir kavisle suya dalışını izledi. Bu girişle rekabet edemeyerek oturdu ve bacaklarını suyun kenarından geçirerek kendini yavaşça suya bıraktı. Vücudunu ilk kulaçta gererken suyun teninin üzerinde serin bir şekilde kaymasını memnuniyetle karşıladı. O suya daldığında, Raph koyu renk saçları kafasına yapışmış, şık bir fok balığı gibi yüzeye çıkmıştı. Lia'yı dehşete düşüren bir şey varsa o da bu saçların yontulmuş yüzünü daha da belirginleştirmesiydi.

"Çok güzel, değil mi?" dedi ona sırtarak ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Evet," dedi, bir an suyun üzerinde durup kıyı şeridini ve onun ötesindeki bulutsuz gökyüzünü inceleyerek. Güzel demek hafif kalırdı, özellikle de güneş dalgaların üzerinde parlayarak onları ışıltılı elmaslara dönüştürürken.

"Şamandıraya doğru yüzmek ister misin?" diye sordu, biraz ötede sallanan turuncu şamandıralardan birini işaret ederek. Gözlerini kıstı ve mesafeyi değerlendirdi. Çok uzak değildi. Belki yüz metre.

"Elbette, neden olmasın?" dedi, içinde bir yaramazlık duygusu kendini gösteriyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan kararlı bir serbest stile başladı, omuzlarındaki çekişin ve suda ilerleme hissinin tadını çıkarıyordu. Rekabetçi bir şekilde yüzmeyeli uzun zaman olmuştu ama kas hafızası devreye girdi ve her üç kulaçta bir nefes alarak rahat ve kolay, pürüzsüz, mekanik bir ritim tutturdu.

Rekabetçi ruhu ve Raph'a bir kez olsun haddini bildirme arzusu da devreye girdi ve sonunda ona yetiştiğinde yüzünün nasıl görüneceğine odaklanarak her kulaçta fazladan bir vuruş ve çekiş yaptı.

Anlaşıldığı üzere, adam onun çok gerisinde değildi, ama kadın kesinlikle onu geçti.

"Seni tutan neydi?" diye sordu muzaffer bir gülümsemeye, kalbi hızla çarpıyor ve göğsü kabarıyordu.

'Beni şaşırttın,' dedi. "İyi yüzüyorsun.

"Biliyorum," dedi hızlı bir sırtışla, onu alt ettiğine sevinmişti.

"Kendinden çok memnun görünüyorsun.

"Sanırım pek çok şeyde dayak yemiyorsun. Kendine çok güveniyordu ve her yönden yetkin bir havası vardı.

Raph cevap vermeden önce ona araştıran bir bakış attı. 'Sana katılayım mı yoksa seni bu sonuca neyin götürdüğünü sorayım mı karar veremiyorum. Benim hakkımdaki düşüncelerin ilgimi çekti.

Lia umursamaz görüldüğünü umduğu bir şekilde omuz silkti, kendini biraz ele vermiş olabileceğini fark etti. Gerçek şu ki, Raph ve onun karakteri hakkında çok sık düşünüyordu.

'Olmana gerek yok; bu hiç de gurur verici değil,' dedi.

Güldü. 'Seninle başka türlüünü beklemezdim. Tek yaptığım diğer insanları korumaya çalışırken, sen benim en kötü yanlarımı görmeye kararlı görünüyorsun.

"Oysa siz diğer insanlara aksini kanıtlama şansı vermeden onların en kötü yönlerini görmeye kararlı görünüyorsunuz.

"Belki de bakış açım deneyimlerimle şekillenmiştir," diye cevap verdi alçakgönüllülükle.

"Herkesle mi?" diye sordu. "Belki de arkadaşlarındır?

Raph durakladı. 'Bu her zaman vardır. Geri yüzmek ister misin? Akşam yemeğinden önce kurulanmak istiyorum. Rövanş mı?'

"Sanırım yavaşça yüzerek dönmenin tadını çıkaracağım," dedi. Hız patlaması onu çok yormuştu ve çok daha uzun süre dinlenmeden o formu tekrar yakalamasının imkânı yoktu ama bunu itiraf edecek değildi. 'Ciddi bir şekilde yüzmeyeli uzun zaman oldu ve bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum, özellikle de denizde yüzmekten. Ama sen devam et.

"Hayır, sorun değil. Yanında yüzmeye başladı, kolay bir göğüs kulaç atıyordu ve ona ayak uydurmak için kendini girmesi gerekiyordu. 'Sık sık yüzmeye çalışıyorum

ama kapalı bir havuzda aynı şey değil. Bu yüzden buradayken çoğu gün sahile iniyorum.

"Denizde yüzmekle ilgili bir şey var," diye onayladı Lia, yüzerken suyun altında bulanık ve solgun görünen ellerini izleyerek. Burada, Raph'la birlikte suyun içinde kendini canlı hissediyordu ama bunun serbest stil koşudan sonra vücuduna hücum eden endorfin seliyle çok ilgisi olabilirdi.

Birbirlerine baktılar ve Lia yine aralarındaki o hızlı, sessiz anlayış tıkrısını hissetti. Bazı açılardan ne kadar uyumlu, bazı açılardan ise ne kadar farklı oldukları komikti. Raphael Knight'ta ilk başta düşündüğünden çok daha fazlası vardı, ama onun yanındayken tetikte olmayı unutmaması gerekiyordu. Ona güvenmediğini açıkça belli etmişti ve ondan kurtulmak için her türlü nedeni bulacağından emindi. Hem villadan hem de Ernesto'nun hayatından.

On Sekizinci Bölüm

Tekneye geri dönen Raph kendini kolaylıkla sudan çıkardı, kollarının üzerinde yükseldikten sonra zarifçe dönerek yüzme platformuna oturdu ve tek bir hareketle ayağa kalktı. Lia ona baktı. Kendisinin de aynı üst beden gücüne sahip olduğundan şüpheliydi ve yeni yakalanmış bir balık gibi çırpınmaktan korkuyordu.

"İşte," dedi, elini uzatırken neredeyse aklını okuyordu. Kız elini tuttu ve o daha ne olduğunu anlayamadan, adam onu şaşırtıcı bir güçle sudan çıkardı, beklenmedik bir yörüngeyle kız ona çarptı, ıslak teni ıslak tenine değdi, vücudu onunkiyle aynı hizaya geldi.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi, kollarını onun boynundan ve bir bacağını onunkinin arasından kurtarmaya çalışıyordu. Adamın kalçasının kendi kalçasına değmesi, doğrudan merkezini vuran bir ısı parıltısını ateşledi ve parmaklarının altındaki pürüzsüz cildinin ve göğsünün onunkine bastırıldığının farkındaydı, hepsi sinir uçlarını bir kuyruk dönüşüne gönderdi.

Serin, yumuşak ve güçlü hissetti ve beynindeki her bir hissi hızlı bir şekilde arka arkaya kaydetti. Ona dokunmak ve tadına bakmak istiyordu.

Adamın adem elmasının düştüğünü gördü ve bu istekte yalnız olmadığını anladı. Nefesini tutarak ona bakmaya cesaret etti.

"Lia," diye mırıldandı Lia onun dudaklarına bakarken, kendi dudaklarında hissetmek için can attığı o geniş, somurtkan ağza. "Biz..." Yutkundu ve bakışları onun üzerinde gezindi.

Göğüsleri, bikinisinin kumaş üçgenleri tarafından zar zor örtülüyordu. Gözleri kısıldı ama hareket etmedi. Kadının geri adım atması ya da adamın onu itmesi gerekiyordu ama ikisi de bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. Adam alnını onunkine dayadı ve kalçasına yaslandığında, ıslak şortunun üzerinden bastıran sertliğini hissedebiliyordu. Bu, kalbinin ani bir kadını tatminle çarpmasına neden oldu. Bu muhteşem adam ona karşı bağışık değildi. Belli ki o da kendisiyle aynı istenmeyen çekiciliği hissediyordu ve bu çok rahatlatıcı bir şeydi. Hem ondan hoşlanmayıp hem de ona delicesine ilgi duymak gibi bir sıkıntıyı tek başına yaşıyor olmak korkunç olurdu.

Belki de sadece kırmak için gitmeli, onu öpmeli ve yoldan çekilmelidir.

Başını kaldırdı, adamın gözlerindeki ani yoğunluk karşısında şok olmuştu. Keskin bir ihtiyaç onu sardı ve tam "Öp beni, Raph" sözcükleri ağzından çıkarken, adam ellerini kollarına koydu ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Kızgın utanç yanaklarını ıslattı ve sanki bu onu görünmez yapabilir ve durumun iğrençliğini azaltabilirmiş gibi gözlerini kapattı.

"Bu bir hata olur," dedi, sesi onunki kadar boğuktu.

Aptalca başını salladı. 'Evet. Olurdu. Bana ne oldu bilmiyorum. O anın sıcaklığı falan. Utançtan ölmek mümkün müydü? 'Bahse girerim kadınlar her zaman sana saldırıyordur. Mesleki bir tehlike olmalı.

Ağzı titredi, kolay mizah anlayışı onları kurtarmaya geldi. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz.

Bu vücutla değildi.

'Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler. Belli ki kendi gücünün farkında değilsin. Ona kayıtsız bir gülümseme verdi. "Bu süslü teknende hiç duş var mı? Soğuk bir duş şu anda çok iyi giderdi.

'Evet, Hortense'i çağırayım da size misafir kabinlerinden birini göstereyim. İhtiyacınız olan her şey orada olmalı.

Kendi kendine aptalca başını salladı - elbette olacaktı. Dönüp bir sonraki güverteye çıkan küçük merdiveni tırmanırken, her adımda kalça ve baldır kaslarının gerilmesini seyretti ve hâlâ devam eden şehvet kıvrımına lanet okudu. Hızla arkasını dönüp denize baktı, dengesini yeniden kazanmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Birkaç saniye sonra gözlerini kapadı ve zihninde Stacey'ye WhatsApp'ı hazırladı. Yata ve villayı çok beğenecekti.

Buraya inanamazsınız. Kendi havuzlu misafir süitimi var - her ne kadar David Gandy'nin şeytani ikiziyle paylaşmak zorunda olsam da - havuz yani, misafir süiti değil. Bu gece yata çıktık. Güvertedeki akşam yemeğinden önce misafir kamaralarından birinde duş almak üzereydim. Cidden, burası başka bir dünya. Keşke burada olsaydın.

Mecazi bir acı darbesiyle irkilerek gözlerini açtı ve çenesini kaldırdı. WhatsApp olmayacaktı. Hâlâ onunla, Stacey ile iletişim kurmaya cesaret edemiyordu. Farklı bir babaya sahip olmalarının kim oldukları ve birbirleriyle olan ilişkileri açısından hiçbir fark yaratmadığı görüşünde annesinin yanında yer alan Stacey. Midesi çalkalanırken Lia yutkundu. Başında çok fazla şey vardı. Lanet olası Raphael Knight'ın cazibesini düşünmemeliydi bile - o çok fazla karmaşaydı.

Duştan yeni çıkmış, suyun utancını yıkadığını hissedenden Lia'nın doğal pozitifliği yeniden kendini gösterdi. Raph'la anlaşması ve her şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Bu olayın onu kendinden uzaklaştırmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Kadın güverteye çıktığında Raph masada oturmuş telefonuna bakıyordu. Kız yaklaşırken başını kaldırdı ve ona küçük, acımasız bir gülümseme verdi.

Lia...'

'Raph...'

"Özür dilemek istedim," dedi Raph, her zamanki gibi mükemmel bir centilmen edasıyla ayağa kalkarak. Karşıdaki koltuğa doğru işaret etti. "Size bir bardak daha Prosecco doldurabilir miyim?"

Lia'nın gözleri büyüdü ama başını sallayarak sordu: "Özür dile. Ne için?"

"Herhangi bir yanlış anlaşılma için. "Yanlış anlaşılma mı? Şimdi kafası karışmıştı.

"Eğer yanlış sinyaller gönderiyorsam. Raph'in kıvranan rahatsızlığı neredeyse şirindi ve ona hiç benzemiyordu. Herkese ne yapması gerektiğini söyleyen kontrol sahibi adama ne olmuştu? "Öyle demek istemedim. Belli ki... çok çekici bir kadınsın. Besbelli. Bu... evet, çok açık. Ve ben... sadece ben değil... herhangi bir erkek bunu görmemek için kör olurdu. Ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, böyle davranmak akıllıca olmazdı... değil... bilirsiniz..." Sözüünü yarıda kesti, gözleri far ışığına tutulmuş bir tavşanı andırıyordu. Bu son derece sevimli ve karakterinin dışındaydı ve koşullara rağmen Lia kalbinin birazcık eridiğini hissetti. Raphael Knight'ın içi tahmin ettiğinden çok daha yumuşaktı.

"Hayır, sanırım haklısın," dedi, onun tökezlemesiyle rahatlamıştı ama sonra kendisi de aynı yola girdi çünkü... görünüşe göre o gün öyle bir gündü ve aniden kelimelere takılıyordu. "Çekici olmakla ilgili değil çünkü ben kendim için böyle bir şey söylemezdim. Açıkçası söylemezdim ve sen... çok çekici bir adamsın... çok çekici, ama bunu biliyorsun. Yani yapmalısın..." Burnunu kırıştırdı ve sonra kahkahayı patlattı. Birbirleri kadar kötüydüler.

Bak ne diyeceğim. Neden tüm olanları unutmuyoruz? Ve bunu. Konuşmayı silmek istercesine bir el salladı. 'Yani, eğer dürüst olursak, bu sadece o şeylerden biriydi. Hiçbir anlamı yoktu, değil mi? İkimizin de bu konuda garip hissetmemize gerek yok.

Bu sadece aptalca olurdu. Kendini küçümseyerek güldü. "Ayrıca, benden hoşlanmıyorsun bile, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye cevap verdi, alametifarikası olan sırıtışı yine yerindeydi. "Peki o zaman. Zararı yok. Bana bir içki koyacak mısın, koymayacak mısın?"

Raph buna mecbur kaldı ve tam o sırada Hortense elinde iki küçük tabak ve bir ekmek sepetiyle çıkageldi.

"Başlangıç olarak, limon, rezene ve roka salatası içinde ızgara kalamar ve karabiber ve jambonlu yassı ekmek var. Her birinin önüne birer tabak koydu.

Raph, Lia'ya 'Lezzetli görünüyor' demeden önce İtalyanca teşekkür etti. Umarım kalamar seviyorsunuzdur.

Bir ısırık aldı ve sonra öne doğru eğilerek alçak sesle, "Yiyeceğimi sanmıyordum. Yuvarlak çıtır parçaları severim ama kıvrımlı parçalardan hiç hoşlanmadım. Çatalına bir örnek koydu ve ona doğru salladı. "Ama tahmin edin ne oldu? Çok lezzetliler. Hafif karamelize, tuzlu tadın tadını çıkarmak için kalamarı ağzına attı.

"Belki de istiridyeleri denemelisin," diye önerdi Raph.

Kadın ürperdi. "Belki de olmaz.

Bir şişe Pellegrino maden suyu ile birlikte Prosecco şişesinin geri kalanını içtiler ve ana yemeğin tadını çıkardılar - kabak çiçeklerine sarılmış kılıç balığı biftekleri, patates, kırmızı soğan ve nane salatası ile servis edilen beyazlatılmış kabak şeritleri. Hafif ve lezzetliydi.

"Aurelia ve Ernesto gelemedikleri için üzgünüm," dedi Lia.

"Evet, onları neyin tuttuğunu hayal bile edemiyorum. Ernesto tekneye gelmeyi çok seviyor ve Leo'nun kendisini davet etmemesine şaşırdım. Raph başını salladı. "Her şey çok garip.

Lia onları o kadar iyi tanımadığı için yorum yapamadı ama adamın çok endişeli olduğunu görebiliyordu.

"Geri dönmek ister misin?"

'Hayır. Ciddi bir sorun olduğunda kaptana telsizle haber verirler. Ayrıca, gün batımı için kalmazsanız Ernesto çok üzülür.

Güneş çoktan ufka doğru batmaya başlamış, puslu beyaz bulutları altın sarısı bir allıkla fırçalamıştı ve ışık değişmeye başlamış, yüzyıllar boyunca sayısız ressam ve fotoğrafçının yakalamaya çalıştığı büyülü bir parıltı getirmişti.

"Ernesto'yu üzmemek istemezsin, değil mi?" diye takıldı Lia, Ernesto'nun ne kadar üzüleceğini merak ederek.

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum. Çünkü bu annemi üzüyor.

Sözleri Lia'nın midesine bir balyoz gibi indi ve gözleri beklenmedik yaşlarla doldu, ağzı buruştu. Annesiyle konuşmadan geçirdiği en uzun zamandı ama bunca zamandır hayatının bir yalandan ibaret olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu. Ona hiç söyleyebilir miydi?

"İyi misin?

"Hayır," dedi başını kaldırıp ona doğrudan bakarak. Bu akşam her yerdeydi. 'Ben iyi değilim. Yarım olduğumu öğrendim. Sadece yarısı bir ailenin yarısı da başka bir ailenin parçasıyım. Gözlerini denize dikmiş, dalgaları izliyordu. Hiçbir yere sığmıyordu. Ayaklarının altındaki temeller çürümüştü ve artık nereye basacağından emin değildi, her an yıkılabileceklerinin farkındaydı. 'Babamın ünlü bir film yıldızı olduğunu keşfetmenin bir bonus olduğunu düşünüyorsun. Ama değil. Benim durduğum yerden değil.

"Bir baba bulamadım," - sesi çatallaştı - "benim olduğunu düşündüğüm ailemi kaybettim. Ve şimdi ortada kaldım, ikisine de tam olarak ait değilim.

Raph onunkine nazik bir el koyduğunda kasları gerildi, beklenmedik dokunuş karşısında şaşırdı. "İster inanın ister inanmayın, bu hissi anlıyorum. Karma bir ailenin parçası olmak, özellikle de bu yaş aralıklarında, her zaman kolay değildir. Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Belki de sen ve ben o kadar da farklı değilizdir. Elini geri çekti. "Ama şimdi buradayız ve

iyi yemek ve dünyanın en iyi manzarası, bu yüzden belki de bu akşam için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah erkenden yüzmek için verandaya çıktığında Lia'nın sözleri kafasında yankılanıyordu. Ya yüzecekti ya da soğuk bir duş alacaktı. Veranda kapılarının kapalı panjurlarına doğru baktı ve belki de ona bir kötülük yapıp yapmadığını merak etti. Parmak arası terliklerini çıkarıp havlusunu şezlonga atarken suçluluk duygusu onu rahatsız etti. Dürüst olmak gerekirse, onun bir şey kaybetmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Onu yakından izlemeye, Ernesto'dan ve ilişkilerinden faydalanmadığından emin olmaya o kadar odaklanmıştı ki.

Saat daha yedi buçuktu ama saatlerdir uyanıktı, onu düşünüyordu, tek yapmak istediği şeyin o öpülesi ağzın ırzına geçmek ve ellerini onun pürüzsüz zeytin teninde gezdirmek olduğu o anın üzerinden tekrar tekrar geçiyordu ki bu gerçekten de hayatı cehenneme çevirirdi. Şimdi bile vücudu tepki olarak gerildi ve kendi kendine usulca inledi. Onun derisinin altına girmesine izin veremezdi. Kendisine kızgın bir şekilde havuzun derin ucuna doğru ilerledi ve vücudunu saran suyun ani serinliğini memnuniyetle karşılayarak suya daldı. Soğuğun acelesi arzusunun kalıntılarını kararttı ve aklı başına getirdi. Gerçekleri kafasında işlemeye çalışarak ilk boyu yüzdü. Onun Ernesto'nun kızı olduğuna dair hiçbir DNA kanıtı yoktu. Ernesto onu sadece bir fotoğrafa dayanarak kabul etmişti. Tanrı aşkına, kanlı bir fotoğraf. Nasıl olmuştu da

Ernesto'yu şüpheye yer kalmadığından emin olmak için gerçekten test yaptırması gerektiğine ikna edebilir miydi? Sinsi davranabilir ve onun haberi olmadan DNA'sını alabilirdi - saç fırçasından saç alıp Milano'daki laboratuvara göndermek yeterince basitti - ama bu Ernesto'nun gazabını riske atacaktı ve Raph'ın da hoşuna gitmeyecekti.

Tetikte olması gerekiyordu. Şimdiye kadar söylediği kişi gibi görünüyordu ama insanların para, servet ve basın tarafından nasıl yönlendirilebileceğini tecrübelerinden biliyordu. Genç bir aktris Ernesto'nun babası olduğu konusunda ısrar ettiğinde bütün aile yanmıştı. İddialarını basına taşıyan ilk kişi o değildi ama o sefer işler skandalla sonuçlanmış, Ernesto'nun yalanlamasına rağmen magazin basınının neşeyle üzerinde durduğu, kadının annesinin gebe kalmaya rıza gösterme yaşının altında olduğu ortaya çıkınca Ernesto kazançlı bir işi kaybetmişti. Masumiyetini kesin olarak kanıtlayan DNA kanıtı ortaya çıktığında kimse ilgilenmedi - hasar çoktan verilmişti. Ernesto mahkemeye çıkmış ve kazanmış olabilirdi ama gazetedeki küçük özür paragrafını kim okudu ve yapımcılar rolü çoktan yeniden çekmişken ne yapılabilirdi ki?

Sanki hayalinde Lia'yı canlandırmış gibi, bir sonraki su yüzüne çıktığında, Lia havuzun kenarında duruyordu, bir ayağını bacağının arkasına sürtüyordu, sarı saçları dağınıktı, kayıp bir melek gibi görünüyordu.

"Günaydın," diye seslendi, kalçalarının üst kısmını sıyıran daracık tişörtünü hemen fark etti. Tanrı'ya şükür suyun içindeydi ve hava soğuktu.

"Biliyorsun çok gürültülü yüzüyorsun," diye yakındı kaşlarını çatarak.

Onun huysuz yüzüne gülerken neredeyse bir ağız dolusu su yutacaktı. "Sabah insanı değil misin?

Kaşlarını çattı, burnunu kırıştırdı. 'Bu bir cevap gerektiriyor mu? Kahveden önce olmaz. Odada kahve yapacak bir yer bulamadım.'

Onu gördüğünde nabızı hızlandı - buruşuk, çapraz ve uykulu bir şekilde seksî, sarı saçları yüzüne dolanmıştı.

"Üzgünüm, bu İtalyan usulü değil. Biz kahve konusunda çok titizizdir. Ocakta moka ile ya da uygun bir makinede yapılır... ya da hiç yapılmaz.

Kadının yüzü düştü ve adam neredeyse onun için üzülecekti. Belli ki kahve içmeden yapamayan insanlardan biriydi. "Duş alıp giyinmem için bana on dakika verirsen, seni eve götürür ve bir kahve yaparım.

"Tamam," dedi biraz isteksizce.

"Umarım kafeinden sonra biraz daha güneşli olursunuz.

"Umarım daha az kendini beğenmiş bir göt olursun," diye mırıldandı, belli ki suyun sesi yükselttiğini unutmuştu.

"Her zaman bir umut vardır," dedi sırtarak, kendini havuzdan dışarı attı ve onu duyduğunu anladığında gözlerinin hızlı bir korkuyla genişlemesini izledi.

Lia ile antrenman yapmak çok eğlenceliydi.

Lia merakla Raph'ın cezvenin vidasını açıp içine taze çekilmiş kahveyi koymasını izledi. Korkunç derecede eski moda görünüyordu. Bugünlerde insanlar cafetières kullanmıyor muydu? Gerçi bunun daha çok Fransızca olduğunu tahmin ediyordu. Raph şişeyi suyla doldurdu ve ocağın üzerine koymadan önce kapağını kapattı.

"Nasıl oluyor bu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Su, basınçlı kahveden yukarı ve üst hazneye doğru kaynar. Son derece basit ama çok etkili ve kahve yapmanın mutlak en iyi yolu. Her İtalyan evinde bunlardan bir tane vardır. Benim de Londra'da bir tane var.

"Lia, günaydın. Güzel, ona göz kulak oluyorsun, Raph.' Aurelia renkten renge girmiş ve gözleri parlayarak mutfığa girdi.

Enerji. "Kahvaltı ettiniz mi? Fırından taze hamur işleri ve bir sürü meyve var. Bugün ne yapmayı planlıyorsun? Tekne yolculuğu nasıldı? Harika değil mi?"

"Ne oldu?" diye sordu Raph.

Aurelia ellerini havalı bir şekilde sallayarak, gözleri oğlunun yüzü dışında her yere dalarak, Lia'ya sıcak gülümsemelerinden birini vermeden önce, "Ah, biraz geç oldu," dedi. "Güzel vakit geçirdin mi? Umarım Raph sana iyi bakmıştır.

Lia Raph hakkındaki soruyu duymazdan geldi. Onun hakkında ne kadar az şey söylerse o kadar iyiydi. Onunla ilgili çok canlı bir rüya görerek çok rahatsız bir gece uykusu geçirmişti.

"Harikaydı, teşekkür ederim ve yemekler harikaydı.

"Bugün için planınız nedir? Ernesto'nun çalışması gerekiyor - yeni bir senaryosu var - ama bu akşam bizimle yemek yemenizi çok isteriz.

Lia pişman bir yüz ifadesi takındı. "Dün istediğim kadar çok iş yapamadım. Bu yetersiz bir ifadeydi. Limon resmi komisyon için yeterliydi ama tek başına yeterli değildi; daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bunun ne olacağını henüz bilmiyordu. İçini çekti. "Şu anda biraz sıkışmış durumdayım.

"Sıkışmış mı? Aurelia çok 'bu olmaz' bir şekilde tekrarladı. "Nasıl sıkışıp kaldınız? Ne yapabiliriz?" Bir saniye bile geçmeden, "Biliyorum, terasta kahvaltı ederiz, sonra bana her şeyi anlatırsın," dedi. Bir şeyleri konuşmak yardımcı olabilir. Ernesto bir şeyle boğuşurken, genellikle bir karaktere nasıl yaklaşacağı konusunda, benimle konuşur ve her seferinde kendi sorununa cevap verir. Belki ben yardımcı olabilirim.

'Sizi yalnız bırakayım,' dedi Raph. 'Bazılarımızın telefon görüşmeleri ve toplantılarla dolu bir günü var. Benim bir başlangıç yapmam gerekiyor. Sonra görüşürüz.

Lia başını sallayarak onu onayladı, gittiği için oldukça rahatlamıştı ve annesine döndü.

Aurelia ona öylesine içtenlikle bakıyordu ki, Lia'nın onun teklifine hayır demeye yüreği elvermedi. Ayrıca, ne z a r a r ı olabilirdi ki? Eğer dürüst olsaydı

farklı bir yaklaşım denemek hoş bir değişiklik olacaktı. Komisyon için ilk fikirleri geri çevrildiğinden beri, limon resmi için aldığı ilhamın tek seferlik olduğuna dair bir şüphe ve korku döngüsü içinde sıkışıp kalmıştı. Belki de burada, arazide dinlenerek geçireceğı bir gün beynine ihtiyacı olan ilhamı verebilirdi.

"Teşekkür ederim, sakıncası yoksa.

"Tabii ki hayır. Şimdi, bu sabah kahvaltıda çocuklar için ricotta krepleri yapıyorum. Sen de ister misin? Aurelia çoktan malzemeleri bir araya getirmiş ve ona bir kase uzatmıştı. "Yumurtaları benim için çırpabilirsen çok iyi olur.

İzlemek yerine bir şeyler yapmaktan her zaman mutlu olan Lia çalışmaya koyuldu.

Masaya bir yığın pofuduk krep, bir tencere Nutella ve birkaç kavanoz reçel, bal ve limon loruyla birlikte konduğu anda çocuklar her yönden belirmeye başladı: Giulia, sanki Meksika fasulyesinden güç alıyormuş gibi zıplıyor, Disney prensesi geceliğı giyiyor ve babasının koluna bir akrep gibi yapışuyordu; havuzdan geldikleri belli olan havlu kapüşonlu ıslak saçlı ikizler; ve Luciana, annesinin gizli bir kaş kaldırmasına neden olan kırpılmış bir üst ve tam makyajlı.

"Annem dünyanın en iyi kreplerini yapar," diye ilan etti Giulia bir lokma dolusu yemeğın içinden, ikinci bir taneye uzanırken Nutella'nın koyu lekeleri çenesine bulaşıyordu. Lia lezzetli olduklarını kabul etmek zorundaydı - hafif ve kabarıktı, krema kıvamındaydı, özellikle de üzerine kaşıkla döktüğü limonlu lorun asidik ısırılığıyla. Ve kendisinin de gördüğü gibi, yapımı çok kolaydı. Aurelia hamura sadece birkaç büyük yemek kaşığı ricotta peyniri eklemişti. Eve döndüğünde kesinlikle deneyeceğı bir tarifti bu.

Krep yığını da ikinci parti gibi hızla yok oldu. Yemek gürültülü ve neşeliydi, herkes heyecanla o gün için planlarını tartışıyordu. Görünüşe göre çocukların çok sayıda yerel arkadaşı vardı ve Giulia hariç planların çoğu bir noktada plaja gitmeyi içeriyordu. "Neden plaja gidemiyorum?" diye feryat etti.

"Çünkü sen tam bir baş belasısın," dedi Michael.

Öfkeli çılgılığı neredeyse Lia'nın kulak zarlarını deliyordu. "Bu hiç adil değil. Neden ben ikizlerle gidemiyorum?"

"Çünkü yeterince büyük değilsin," dedi Bianca.

"Ve sana bakmak zorunda kalmak istemiyorlar," diye espri yaptı Luciana. "Peki, neden ben de seninle gelemiyorum?" diye sızlandı.

"Arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum.

"Ve Matteo," dedi Bianca sinsice bir iğnelemeyle.

"Öpücük öpücük," dedi Michael tipik sinir bozucu bir kardeş edasıyla.

'Luciana'nın bir erkek arkadaşı var,' diye şarkı söyledi Giulia.

Luciana kız kardeşine bir peçete fırlattı ve Aurelia masanın diğer ucunda Ernesto ile sakin bir şekilde konuşmaya devam ederken dört küçük kardeş arasında hararetli bir tartışma patlak verdi.

Lia sandalyesinde arkasına yaslanmış, aileyi izliyordu ve Leo içeri girerken ona göz kırptı.

"Tımarhaneye hoş geldin," diye fısıldadı omzunun üzerinden eğilip bir krep aldı, üzerine reçel sürüp ağzına tıktırırken. "Benimle sahile gelmek ister misin?"

"Çok isterdim ama bu sabah çalışmam gerekiyor.

"İş mi? Leo yüzünü buruşturdu. 'Benden çok seni tercih ederim. Eğer sıkılırsan ben Fornillo'da olacağım.

Lia başını salladı, Leo'nun hiç işi olup olmadığını merak ediyordu. İş kavramına karşı son derece rahat bir tavrı varmış gibi görünüyordu. Herkesin 'sıkılmak' gibi bir seçeneği yoktu.

'Seninle gelebilir miyim, Leo? Bana kötü davranıyorlar,' diye yalvardı Giulia.

'Üzgünüm, ufaklık. Tahtamda olacağım.'

"Margot oynamaya geliyor, unuttun mu?" dedi Aurelia, tükenmez bir sabır kaynağı varmış gibi görünüyordu.

'Yaşasın. Margot! Bunun üzerine Giulia ayağa fırladı ve muhtemelen arkadaşının gelişi için giyinmek üzere koşarak uzaklaştı.

Ernesto gözlerinin içi parlayarak, "Erkek arkadaş meselesi de ne?" diye sordu. "Matteo kim?

Luciana ikizlere ters ters bakarken ağzını hırıldayarak geri çekti, sonra da masum bir ifadeyle babasına döndü. "O sadece çocuklardan biri - bir arkadaş. Omuzlarını kayıtsız bir omuz silkmeyeyle kaldırdı.

"Onunla görüşmem gerekiyor mu?" diye sordu Ernesto. "Ona küçük kızıma iyi davranmasını mı söyleyeyim?

Baba! Ben bebek değilim. Çok utanç vericisin.'

Ona gülümsedi. "Bu iş tanımında var, tatlım. "Çok kabasın," dedi ve fırladı gitti.

Aurelia, "Ernesto!" diye çıkıştı ama gülümsemesi hiç değişmedi ve Lia'ya göz kırptı.

"Aynı şey senin için de geçerli.

Lia zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "Bunu unutmayacağım. Ama içinde bir sızı duydu, evdeki babası da tıpkı onun gibi davranmıştı. Tanrım, eve aldığı ilk erkek arkadaşı - zavallı Gary. Normalde en nazik ruhlu insan olan babası onu öyle bir sorguya çekmişti ki, geri dönmesi bile mucizeydi. Bu ona bir kez daha, her iki dünyada da bir ayağı olduğu ve ikisine de ait olmadığı hissini hatırlattı.

Kahvaltının gürültülü karmaşasından sonra bahçeye, Aurelia'nın onu yönlendirdiği salkım söğütlerle kaplı küçük çardağa kaçmak rahatlatıcıydı. İki alçak

Camdan bir masayla ayrılmış, soluk pembe minderli hasır sandalyeler deniz manzarasına bakıyordu. Burası pastoral bir yerdi ve ev sahibesinin ona vaat ettiği sessizliği sunuyordu. Lia eskiz defterini alıp oturdu ve üstündeki ahşap dikmelerden yayılan hanımeli ve yasemin kokularını içine çekerek içini çekti. Birkaç derin nefes aldı ve kendine anı yaşamasını ve ne kadar şanslı olduğunu hatırlamasını hatırlatan birkaç farkındalık egzersizi yaptı. Bir dakika sonra yeni bir sayfa açtığında içini çekti, hızlı bir umutsuzluk kapladı içini... Farkındalık buraya kadarmış. Yeni fikirlerini sunmak için sadece birkaç günü kalmıştı ama restoran için hâlâ tutkulu hissettiği bir şey yoktu. Bunun yerine, aklına farklı bir şey için yeni bir fikir geldi ve elindeki kalem hızla hareket ederek patikadaki bitkileri, canlı yeşil yapraklarını ve tirbuşon gibi kıvrılan, kendilerini tutabildikleri her yüzeye sabitleyen parlak kıvrırcık dallarını çizmeye başladı. Muhteşem bir nakış tasarımı olabilirdi. "Urrgh," diye hayalkırıklığı içinde söylendi. Fikir harikaydı ve o kadar net görebiliyordu ki... ama Braganzi için doğru değildi.

"İyi gitmiyor mu? Aurelia çardağın kenarında belirdi, elinde bir Tepside ev yapımı limonataya benzeyen büyük bir sürahi ve bir tabak minik şeker kaplı çörek vardı.

"Bir sürü fikrim var, sadece doğru fikirler değil.

Aurelia tepsiyi masanın üzerine koyarak, "Ne can sıkıcı," dedi. 'Bunun olmasından nefret ediyorum. Yemek pişirirken tarife taze kabak koymam gerektiğini bilip de almadığım zamanki gibi. Onsuz yemeğin doğru olmayacağını bilirsin... Herkes gayet güzel yer ama sen bir şeylerin eksik olduğunu bilirsin.

"Onun gibi bir şey.

'Peki sorun nedir? Lütfen bir *zeppola* alın. Bunların içinde muhallebi var ve çok lezzetliler. Onlara asla karşı koyamam.'

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordu Lia, küçük çöreklerle bakarak ya da en azından öyle olduklarını varsayarak. Bu kadın ne zaman uyudu? Ve nasıl

Formunu korudu mu?

'Hayır, Margot'nun annesi onları yaptı ve kızını bırakırken yanında getirdi. Giulia ve Margot havuzdalar ve Ernesto senaryosunu okurken onları izliyor.

"Sizi uzaklaştırdığım için üzgünüm - çalışmak zorunda olduğunu biliyorum.

'Olmasın, zaten bu yüzden yazları buraya geliyoruz, çocuklarla vakit geçirebilsin diye. Buradayken elimizden geldiğince çocuklarla ilgilenmeyi seviyoruz, yine de arada bir onlardan uzaklaşmak güzel oluyor. Göz kırptı. 'Onlara bayılıyorum ama çok yorucu oluyorlar - özellikle de Leo. O tam bir endişe kaynağı... ama sizi bununla sıkmama gerek yok.

Eskiz defterini almak için uzandı. "Alabilir miyim?" "Evet. Elbette. Bunlar sadece fikirler, bir şeylerin parçacıkları.

"Web sitenizi gördüm. Çok yeteneklisiniz. Çalışmalarınızdaki renk ve doku kombinasyonuna bayılıyorum.

Lia gülümsedi. "Raph'ın o kadar etkilendiğini sanmıyorum.

Ona aldırmayın. Ernesto ve bana karşı aşırı korumacıdır. İnsanlar zaman zaman avantaj elde etmeye çalışıyor ve Raph buna iyi tepki vermiyor. Magazin gazetelerinde Ernesto'yu reşit olmayan biriyle yatmakla suçlayan korkunç bir skandal vardı. Tamamen saçmalık elbette ama gazeteler gerçeği umursamıyor. Ernesto ile ilk evlendiğimde, Raph için zor bir dönemdi. Her şey çok değişmişti ve ben bu değişimin ne kadar dramatik olacağını tahmin edememiştim. Başlangıçta hayatımıza normal bir şekilde devam etmeye çalıştık ama Ernesto'nun şöhretinin etkisini hafife almışım. Bana göre o aşık olduğum harika bir adamdı ve daha da şaşırtıcı olanı o da bana aşık oldu ama... şöhret bazı insanları çıldırtıyor ve sonunda Raph okul değiştirmek zorunda kaldı. Raph iyi bir adam. Çok iyi bir adam.

Sayfaları karıştırdı. 'Bunların hepsi çok güzel. Çok yeteneklisiniz.

"Teşekkür ederim ama bunlar sadece çizimler, onları kumaş, iplik ve uygun görünen diğer tekstil ürünlerini kullanarak çalışıyorum.

"Peki sorun nedir?

Lia, Londra'daki yeni bir restoran için aldığı önemli bir siparişe yönelik ilk tasarımlarının nasıl reddedildiğini anlattı. "Resimlerin istek uyandırıcı olmasını istediklerini söylerken ne demek istediklerini anlamıyorum.

'Ne tür bir restoran?

"İtalyan," dedi Lia. 'İtalya'ya gelmek için bir başka neden daha.

Lia başıyla onayladı. Aurelia kaşlarını çatı ve sandalyesine oturup bir süre düşündü.

"Bir restoranda olsaydım, duvarlardaki sanatın yemek tutkusunu paylaşmasını, yemeklerin ne kadar lezzetli olacağını bana aktarmasını isterdim. Limon resminiz mükemmel - tarif ettiğinizde sitrik asidin tadını neredeyse dilimde hissedebiliyorum - ancak yemek, malzemelerin toplamından daha fazlasıdır. İtalya'nın tatlarına ihtiyacınız var: fesleğen, kekik, enginar, domates, pecorino, makarna, ama aynı zamanda başka bir şey. Sorunu düşünerek başını bir yana eğdi.

"Biliyorum," dedi Lia umutsuzca, "ama onları farklı bir şekilde yakalamam gerekiyor, böylece onlar... onlar..." Bilmiyordu işte.

'Böylece insanların onlardan bir ısırık almaktan daha fazlasını yapmalarını sağlıyorlar.

Bir duygu aktarmaları gerekir.

Lia sandalyesinde geriye doğru sallandı. "İşte bu. Aynen öyle, ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı.

Aurelia öne doğru eğildi ve dizini okşadı. "Benim bir fikrim var. Kendinizi İtalyan yemeklerine ve yemek kültürüne kaptırmanızı öneririm; asmadaki domatesleri ziyaret edin, Napoli'deki pizzaların tadına bakın, mezelerin tadına bakın, makarna yapın ve aradaki her şeyi yapın. Bir gastronomi turu yapmalısınız. Sesinden heyecan fışkırıyordu. 'Ve ben de sana yardım edeceğim. Fesleğenlerin, limon bahçelerinin, üzüm bağlarının, mozzarella için manda mandıralarının nerede yetiştirildiğini gösteririm. Ellerini çırpı. 'Çok eğlenceli olacak. Raph bizim için her şeyi organize edebilir.

"Tamam," dedi Lia bu tekliften oldukça etkilenererek. Araştırma. Doğru dürüst bir araştırma. İlham perisinin ona çarpmasını beklemek yerine. Proaktif olma fikrini daha çok tercih ediyordu. Normalde fikirler aklına geldiğinde başka şeylerle meşgul olurdu, onları beynine zorla sokmaya çalışmazdı.

'Ve bunun ilk kısmı, nonna'mın bana öğrettiği gibi makarna yapmayı öğrenmen. Bu akşam yemek için biraz yapmalıyız. Taze ev yapımı makarna gibisi yoktur. Ben de sana amatriciana sosunun nasıl yapıldığını göstereceğim. Benim favorimdir. Ve Raph'ın da.'

Bu harika bir fikirdi - Raph'ın en sevdiği yemeği yapmak değil, kendisi için çabucak açıklığa kavuşturdu, ama İtalyan yemekleri hakkında daha fazla şey öğrenmek.

Aurelia'nın öğretmen rolünden zevk aldığı belliydi. Lia beline bir önlük takmış, saçlarını atkuyruğu yapmış, not defteri ve kalemini hazır tutuyordu.

'Makarna yapmanın bir püf noktası yok ama sıkı çalışmak var. Un, yumurta ve sevgi,' dedi Aurelia bir kolunu esneterek. "Her şey yoğurmakta bitiyor. Ama çok terapötik olabildiğini düşünüyorum - özellikle de biri beni kızdırdığında. Ve müziğe ihtiyacımız var. Telefonunu yan tarafa koydu. "Bir makarna çalma listem var.

"Hayır! Lia inanamayarak başını salladı.

"Ama evet, herkes öyle değil mi? Aurelia'nın gözleri, dolapların alt tarafına yerleştirilmiş gizli hoparlörlerden bir elektro gitarın kendine özgü riff'i patladığında ve The Rolling Stones'un '(I Can't Get No) Satisfaction' şarkısı son ses odayı doldurduğunda muziplikle büzüldü.

Aurelia kalçalarını sallayarak ve başını ritme göre sallayarak mermer tezgâhın üzerine büyük miktarda un döktü ve müzik eşliğinde, "Bu çift sıfır un, çok ince bir undur ve İtalya'ya özgüdür," diye bağırdı. Bir tutam alıp mini dağın üzerine serpti, ince parçacıklar toz zerrecikleri gibi dans ediyordu. Lia onların bas sesiyle titreşmemesine şaşırdı.

"Makarna yapmak için çok iyidir çünkü hamuru kırmadan esnetmeye yetecek kadar glüten içerir.

Lia başını salladı, glütenin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece artık pek çok insanın ona karşı hoşgörüsüz olduğu gerçeğini biliyordu.

"Ancak makarnaya biraz doku kazandırmak için biraz irmik durum buğdayı unu da ekliyorum.

Lia yine başını salladı. Müzik soru sormak için fazla gürültülüydü ve un hakkında bir şey bilmesi gerektiğinden emin değildi. Elbette un undu.

Aurelia unları mermer yüzeyde birbirine karıştırdı ve ortasına bir çukur açmadan önce yığıldı. Kenarına keskin bir vuruşla, doğrudan unun içine tek eliyle bir yumurta kırdı.

İşte bu etkileyiciydi. Lia izlerken hareketi ikinci bir yumurtayla tekrarladı.

Aurelia hâlâ müzik eşliğinde sallanırken ona bir yumurta uzattı. "Sen dene. Ve davul ritminde.

Aurelia'nın yaşama sevinci bulaşıcıydı ve Lia yumurtayı alıp ona vururken kendini müzik eşliğinde sallanırken buldu. Ne yazık ki Aurelia yumurtayı serbest bırakmak için kabuğun iki yarısına el çabukluğuyla manevra yaptırmayı başarırken, Lia kabuğu avucunun içinde ezerek yere bir kabuk ve yumurta yağmuru gönderdi.

"Oops, üzgünüm.

"Sorun değil. Pratik mükemmelleştirir."

Hiç telaşlanmadan pisliği temizledi ve kalan yumurtaları kırdı.

"Şimdi izleyin - işte sihir bu.

Aurelia bir çatalla sarıları ve beyazları iyice karışana kadar çırpıtı ve sonra ellerini kullanarak un ve yumurtaları karıştırmaya başladı.

Lia, unlu, ufalanan bir hamur bırakarak her şeyin birleşmesini dikkatle izledi. Aurelia kolay görünmesini sağladı.

"Sevginin devreye girdiği ve senin kontrolü ele aldığı yer burası. Yoldan çekildi. 'Hamuru pürüzsüz ve ipeksi olana kadar yoğurman gerekiyor ve seni uyarıyorum bu zor bir iş. Nasıl yoğrulacağını biliyor musun?

"Sanırım öyle. Bir o tarafa bir bu tarafa ezmedin mi? Makul bir fikre sahip olmak için yeterince *Bake Off* bölümü izlemişti.

"Hayır, hayır," dedi Aurelia, bir dakika sonra ona doğru tekniği göstererek. 'Hamuru gerçekten işlemek zorundasın. Ona kimin patron olduğunu göstermelisin. Glütenei germek için onu ısıtmalısın. Bu daha iyi.

On dakika sonra Lia hâlâ işinin başındaydı ama hamurun bir araya gelişini görmekten belli bir tatmin duyuyordu. Simya gibiydi, gevşek unu ve altın yumurtaları bambaşka bir şeye dönüştürüyordu: parmaklarının altında yumuşak bir his uyandıran bu esnek top.

Aurelia hamurun pürüzsüz yüzeyini göstererek, "Gördün mü?" dedi. "Bu mükemmel.

"Bunun için şükürler olsun," dedi Lia, kollarındaki ağrıyı hissederek.

"Ve en iyisi de sadece un ve yumurta. Aurelia kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı, gözleri Lia'ya odaklanmıştı. "Basit malzemeler ama çok sağlıklı ve doyurucu bir şey yaratıyorlar.

Lia başını salladı, birden Aurelia'nın bakışlarındaki yoğunluğun farkına vardı.

'Benim için bir aile gibi. Benim ailem. Senin ailen. Hepimiz ayrı malzemeleriz, kişiliklerimiz un ve yumurta kadar farklı - bazı yumurtalar diğerlerinden daha büyük, bazı unlar daha ince, ama bir araya geldiğimizde farklı unsurlar mükemmel bir bütün oluşturmak için birleşiyor. Lia'nın elini tuttu ve sıktı. "Bence anneni aramalısın. Bir şeyler değiştiği için artık buraya ait olmadığını düşünebilirsin ama bileşenler aynı olmasa da kombinasyon hâlâ iyi. Sen hâlâ ailedensin.

Lia ne söyleyeceğinden emin olamayarak dudaklarını birbirine kenetledi. İçinden biraz sarsıldığını ve neredeyse ağlamaklı olduğunu hissediyordu. Annesini, babasını ve Stacey'i özlemişti.

Aurelia, Lia'nın içinde dönüp duran duyguları sezmiş gibi doğruldu ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı.

"Şimdi makarnayı açma zamanı.

"Yuvarlanmak mı?" Kolları daha fazla dayanamadı.

Sî. Ama merak etmeyin. Eskiden büyükannem yeterince ince olana kadar defalarca açardı ama artık makarna açma makinesi kullanıyorum. İstavroz çıkardı ve yukarı doğru baktı. "*Scusa*, Nonna.

Merdaneyeyle bile mutfağın, mutfak sandalyelerinin arkasına asılmış, beyaz çay havlularıyla örtülmüş birkaç dikdörtgen makarna yaprağıyla süslenmesi yarım saat daha sürdü.

'Şimdi onları tekrar kesiciden geçirip tagliatelle yapacağız ve bu akşamki yemek için buzdolabına koyacağız. Nasıl hissediyorsunuz?'

'Dürüstçe mi? Bitkinim,' diye yanıtladı Lia, pazularını ovuşturarak.

"Ama tatmin oldunuz, değil mi? Aurelia hâlâ enerji doluydu ve şimdi 'Paint It Black' şarkısında dans ediyordu. 'Ailenizi beslemek için yemek yaptınız. Benim için bu büyük bir zevk. Ve hepimiz yemek yediğimizde, yemek merkezdir. Yemek insanları, aileyi ve arkadaşları bir araya getirir. Dediğim gibi, makarna aile gibidir ve bizi daha büyük yapmak için bizi birleştirir, tıpkı yumurta ve unun makarna yapmak için birleşmesi gibi.

Ciddi bakışları ve coşkulu sözleri tutkusunu pekiştiriyordu. Lia için bu bir keşifti.

'Bu harika bir manzara. Hiç böyle düşünmemiştim. Bu sözler beyninin arkasında bir şeyleri harekete geçirdi, anlaşılması zor bir fikir, tam olarak kavrayamadığı bir sis perdesi gibi ama oradaydı, ulaşamayacağı bir yerde parıldıyordu.

"Sana söyledim," dedi Aurelia mutlulukla, "kendini yemeğe vermelisin. Fikirler gelecektir.

"Sanırım haklı olabilirsin.

"Tabii ki haklıyım," dedi, unlu elini Lia'nın koluna sokarak. "Ben anneyim; her zaman haklıyım.

Yirminci Bölüm

"

Ne demek henüz taşınmadın, Layla? Raph hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak alnını ovuşturdu. Layla Monroe bir zamanlar mükemmel bir kız arkadaş gibi görünmüştü; eğlenceli, yakışıklı ve makul ölçüde iddiasız. Ama ilişkileri, eğer öyle bir şey olduysa bile, rayına oturmuştu ve Raph ayrıldığında Layla oldukça kabullenici davranmış, bir tür arkadaşlığı sürdürmekte ısrar etmişti. Her konuda çok makul davranmış ve ondan çok az duygusal talepte bulunmuştu, o da kabul etmişti. Ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunda, Londra'daki boş dairesini teklif etmesi doğal görünmüştü. Ne de olsa sadece bir hafta kalacaktı. Ancak, bu bir ay önceydi ve o hala oradaydı.

"Raph, sevgilim. Ne fark eder ki? Sen burada değilsin. Yapma. Endişelenme, sen dönmeden gitmiş olacağım. Sadece şu an çok uygun. Senin evin tiyatroya çok daha yakın. Söz veriyorum, çılgın ev partileri vermeyeceğim.

"Mesele bu değil," diye mırıldandı.

"Mesele ne tatlım?

Layla'nın yıpranan bir başka özelliği daha vardı: anlaşılmaz olma yeteneği. 'Buna ev bakıcılığı diyebilirsin. Bazı insanlar bunun için para ödüyor. Hırsızları tutuyorum koyda. Ve potansiyel işgalciler.'

Oh, ironi.

'Ayrıca, Sally'yi ziyaret etmek için hala İtalya'ya gelmeyi düşünüyorum. Sally'i hatırlıyor musun? Maida Vale'de bir evi vardı. Her neyse, Ağustos sonuna kadar Sorrento'da bir Airbnb kiraladı. Oyun birkaç hafta içinde bitiyor, bu yüzden turneye çıkana kadar küçük bir tatil yapabilirim diye düşündüm. Gelip merhaba diyebilirim. Evinde kalmama izin verdiğin için teşekkür olarak seni yemeğe çıkarırım.

"Çok nazıksın," dedi kuru bir sesle, bunun muhtemelen onun hiçbir zaman gerçekleşmeyecek gibi görünen planlarından biri olduğunu biliyordu. Bir yıl kadar uzun süre birlikte olmalarının nedenlerinden biri, kadının işi ve her işe yetişmek zorunda olmasıydı - çok fazla reklam işi yapıyordu - aslında birbirlerini çok fazla görmemişlerdi. Bu durum onun kadar onun da hoşuna gitmişti.

"Biliyorum," dedi cıvıl cıvıl. 'Gitmene izin vereceğim. Yakında konuşuruz. Çav.

Lia'dan net bir yanıt alamadığı için sinirlenerek telefonu kapattı ve turistler için turlar düzenleyen Amalfi Lemon Grove Şirketi'nin sahibi Pietro Ricci'den gelen mesajı gördü. Aurelia'nın kendileri için düzenlemesi için ısrar ettiği gastronomi turunun bir parçası olarak Lia ve Aurelia için özel bir ziyaret ayarlamayı başarmıştı. Aurelia, Lia'dan hoşlanmışa benziyordu - bu, Ernest'in dikkat etmesi gereken bir şeydi. Ernesto için kadının anlattıklarını yutmak bir şeydi ama annesi normalde bundan çok daha akıllıydı. Ona arka çıkacak ve Ernesto'nun aklını başına getirecek tek kişi oydu. Sadece kendi huzuru için üvey babasının DNA testi yaptırmasına izin vermesini diliyordu.

Bugün saat 11'de misafirlerinizi görmeyi bekleyin. Sonrasında bağlarda öğle yemeği. Pietro.

Tanrıya şükür bir şeyler yolunda gidiyordu ama bu gastro turun zamanına bir kez daha mal olması canını sıkıyordu. Annesi onun yürütmesi gereken bir işi olduğunu unutmuş gibiydi. Ama ona hayır demek zordu. Her şeyden çok alışkanlık. Yıllar önce tek başına bir ebeveynken,

alnında giderek derinleşen endişe çizgilerini hafifletmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ernesto'yla tanışıp evlendiğinde hayatı dramatik bir şekilde iyileşmişti ve Raph'ın minnettarlığı o kadar büyüktü ki ona da hayır demekte zorlanıyordu. İkisinin arasında, yükümlülük duygusu onu giderek derinleşen bir çukura sürüklüyordu.

Son birkaç gün içinde, epeyce bir planlama ve koordinasyonla, bugünkü bir dizi ziyareti bir bufalo çiftliğine, bazı limon bahçelerine ve domates bağlarına ayarlamış ve çok keskin hamsi sosu *olan* ünlü *colatura di alici*'nin yapıldığı küçük Cetara limanına bir gezi ile tamamlamıştı. Kuşkusuz bu sonuncusu, işi üzerine yıktığı için annesinden intikam almak için yapılmış olabilir.

Son zamanlamaları programa yazdı ve Aurelia'ya e-posta ile gönderdikten sonra o gün için kendi takvimini iki kez kontrol etti. Yönetim Zoom görüşmesi saat on buçukta. On iki buçukta müşteri girişi. Ve öğleden sonra kurumsal yönetimle ilgili uzun bir toplantı, ki bu toplantı olmadan da yapabilirdi. Önemliydi ama hayatından asla geri alamayacağı üç saat çalacaktı. Ve hala aylık raporunu icra komitesine sunması gerekiyordu.

Artık uyandığına göre kalkıp bir başlangıç yapabilir ve kahvaltıdan önce birkaç saat çalışabilirdi.

Lia onunla aynı anda odasının kapısını kapatıyordu, uzun saçları kabarık bir at kuyruğuyla bağlanmıştı ve Lia'nın bildiği gibi ince ensesinin etrafında öpücük bukleleri kümelenmişti. Lanet olsun. İçeri girip onu görmemiş gibi davranmasının hiçbir yolu yoktu. Şimdi onunla birlikte bahçelerden geçerek ana eve kadar yürümek zorunda kalacaktı. Bundan kaçınmayı tercih ederdi. Teknedeki o geceden beri, aralarındaki çekimi -oldukça olgun bir şekilde, diye düşündü- tartışmış olsalar da, o boşuk sözleri aklından çıkaramıyordu. "Öp beni.

Raph.' Son iki gün boyunca ondan uzak durmayı başarmıştı - ana evde işe gömülmüş, Positano'da arkadaşlarıyla akşam yemeği yemiş, gece geç saatlere kadar çalışma odasında çalışmıştı - hepsi de havuzun etrafında onunla tekrar karşılaşmamak içindi. Yine de buradaydılar.

Ayrıca kendini tam bir aptal durumuna düşürmüştü. Onun nesi vardı böyle? Layla onun kekeleyen okul çocuğu özrünü görseydi, ince çoraplarını çıkarıp gülerdi. Hatta muhtemelen o olduğuna bile inanmazdı. Lia'da onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Belki de oyun yüzünü takındığında onun tarafından korkutulmamış gibi görünen birkaç kişiden biri olduğu içindi.

"Günaydın," dedi Lia, gözlerinde alaycı bir ışık vardı. "Bütün gün orada dikilip bana kaşlarını çatarak mı bakacaksın?"

"Hayır," dedi, her zamanki gibi ondan rahatsız olmuştu ve kaşları daha da çatılmıştı. "Vay be," dedi kadın. "O zaman rahatladım."

"Bugünkü tur için her şey hazır mı?"

"Öyleyim," dedi ona doğru şişkin bir çanta sallayarak. 'Hepsi erzak ve malzeme ile dolu. Sanırım sen de benimle aynı yöne gidiyorsun, ama istersen on adım arkamdan yürüyüp beni hiç görmemiş gibi davranabilirsin.

Lanet kadın bir zihin okuyucuydu. Eğer bundan kurtulabilseydi, pekâlâ kurtulabilirdi.

'Seninle kahvaltıya kadar yürümek sorun olmaz. İyi uyudunuz mu? Işığınız çok geç yandı. Bunu söylemek istememişti. Kulağa ürkütücü mü geliyordu? Sanki onu izliyormuş gibi? "Yüzmeye gitmeyi düşünüyordum ve seni rahatsız etmek istemedim.

'Çok sıcaktı. Ne gariptir ki ben de yüzmeye gitmeyi düşünüyordum.

"Klima olduğunu biliyorsun.

'Evet, ama asla doğru yapamıyorum. Sıcaklığın nasıl çalıştığını anlamıyorum. Ya çok soğuk ya da çok gürültülü. Geçen gece kesinlikle uyandım

donmuş.'

'Odanın olmasını istediğiniz sıcaklığı giriyorsunuz. Ben benimkini yaklaşık on dokuz ya da yirmi dereceye ayarladım.

"On değil o zaman," dedi

Lia. "On değil, hayır.

"Bu kadar üşümeme şaşmamalı.

Deniz soğuğu bedeninin ona bastırıldığı anısı beyninde hızla parladı. Meme uçlarının sert noktaları. Teninin göğsüne değen soğukluğu. Adamınkinden birkaç santim ötedeki ağzının sıcaklığı.

"Mm," dedi dalgınca kendi ağzının kuruluğuyla.

Sabah serinliğinde kokuları taze ve keskin olan kıvrık Akdeniz çamlarının gölgelediği patika boyunca yürüdüler ve Raph, zemini kaplayan gevrek kahverengi iğnelerin üzerinde koşuşturan kertenkelelerin sıçrayan ayaklarını duyabiliyordu. Ağaçların kıvrık gövdeleri arasından, çok aşağıdaki denizi görebiliyordu. Güneş çoktan yükselmişti ve ışık sudan yansıyarak bir elmas yağmuru gibi parlayıp sönüyordu.

Londra, Layla ve günün sıkıntıları bir anda önemsiz göründü.

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu, son iki günü şehirdeki stüdyoda geçirdiğini biliyordu, kendi gücüyle gitmek için bir scooter ödünç almakta ısrar etmesinden gönülsüzce etkilenmişti. Belki de o kadar hevesliydi ondan uzak durmaya çalışıyordu.

"Değil," dedi burnunu kederli bir şekilde seğirterek, ki bu nedense adamın oldukça sevimli bulduğu bir şeydi. Normalde 'sevimli' kadınlara bu şekilde tepki vermezdi.

"Belki de eve gitmelisin," diye önerdi. Tanrı biliyordu ki, herhangi bir işi yapmakta ne kadar zorlanıyordu.

"Senin bu yönünü seviyorum, Raph. Hiç yapmacıklık yok. Kendini tutmak yok. Her şeyi olduğu gibi anlatıyorsun.'

"Sadece buranın ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu bildiğimi söylemek istedim.

"Elbette yaptın. Bilgin olsun diye söylüyorum, dikkatimi dağıtmıyor. Bir sürü iş yapıyorum, sadece ne yazık ki doğru türde işler değil. Positano eserim neredeyse bitti. Limon resmi de öyle. Yani burada geçirdiğim zaman boşa gitmedi.

"Yaptığından memnun musun?" diye sordu, cevabı biliyordu. Positano resmi onu kendine çekti ve onu satın almayı teklif etmeyi çok istedi ama Lia muhtemelen reddedecekti, sırf ters davranmak ve onu bir şekilde engellemek için.

"Evet," dedi ve gözlerinin aniden parlaması hoşuna gitti. "Öyleyim. Onlar bir bonus ama buraya gelme sebebim onlar değil.

Onlar geldiğinde Ernesto mutfaktaydı ve işleri oldukça kötü bir şekilde yönetiyordu. Giulia, Ernesto arkasını döndüğünde kavanozdan Nutella yiyor, Michael masanın altından gizlice telefonuna bakıyor, Bianca ise her bakışında ona mısır gevreği fırlatıyordu. Annem ortalıkta yoktu - bunların hiçbiri onun gözetiminde olmazdı.

"*Buongiorno, buongiorno,*" diye selamladı Ernesto onları, ellerini pantolonunun üst kısmına sıkıştırdığı çay havlusuna silerek. 'Kahvaltı için omlet yapıyorum. Bir tane ister misiniz?

Tezgâhın üzerindeki yumurta ve ot dağınıklığını ve sote tavasındaki tereyağının kararmasını gören Raph itiraz etti. "Bu sabah müsli ve yoğurtla idare edeceğim.

"Lia. Özel omletlerimden birini deneyeceksin, değil mi?"

"Onların nesi özel?" diye sordu arsız bir gülümsemeyle. Raph onun Ernesto'yu çoktan tanımış olmasından hoşlanmıştı.

"Özeller çünkü onları *ben* yapıyorum," diye göğsünü kabartarak görkemli bir şekilde ilan etti. Luciana gözlerini devirdi ve Giulia koltuğa yığıldı.

kıkırdayarak.

Raph, "Bunlar özeldir çünkü ortalama bir kömür parçasına benzer karbon içeriği içerirler" dedi. "Yoğurt ve meyveye bağlı kalmanızı tavsiye ederim.

Ernesto alnını sahte bir kederle silerek, "Duygularımı incitiyorsun," dedi.

"Bir konuğu zehirlemenden iyidir," dedi Raph, Lia'ya bir kap yoğurt uzatırken.

Teşekkür ederim. Beni yanmış adaklarla ölümden kurtarmak için öne çıkacağın kimin aklına gelirdi?

"O kadar da kötü değilim..."

Michael. Telefon. Uzaklaş. Hemen,' dedi Ernesto, sonunda oğlunun yasadışı mesajlaşmasını fark etmişti.

"Annem nerede? Raph sordu. Kocasının kahvaltının sorumluluğunu üstlenmesine izin vermesi alışılmadık bir durumdu. Sonu hiç iyi bitmezdi... hele işin içinde denetimsiz Nutella varsa.

"Durumu kötü," dedi Ernesto, Raph'a sırtını dönerek ve dikkatini ocağın üzerindeki tavaya vererek. 'Hiç iyi değil. Uyanır uyanmaz korkunç bir baş ağrısı başladı. Ve biraz da hasta hissediyor. Bugün yataktan çıkmayacak.

"Ah. Raph Lia'ya baktı. "O zaman geziyi iptal etsem iyi olacak. "Hayır, hayır," dedi Ernesto. "Aurelia onsuz gitmen gerektiğini söylüyor. "Gitmek benim için sorun değil-" Lia itiraz etmeye başladı.

"Hayır, Aurelia ısrar ediyor," dedi Ernesto, ayaklarını iki yana açmış, geniş göğsünü öne doğru iterek Raph'a inatçı bir boğayı hatırlatıyordu. "Raph seninle gelebilir.

"Kendi başıma gidebilirim.

'Hayır, bir çevirmene ihtiyacınız olacak. Raph seninle gelecek.'

'Ernesto, işim var. Toplantılar. Annem daha iyi olduğunda her şeyi başka bir gün için yeniden düzenleyeceğim.

'Hayır,' dedi Ernesto. 'Pietro'nun sadece bugün yapabildiğini hatırlıyor musun? Gelecek hafta bir aylığına Toskana'ya gidiyor.

"Başka limon bahçeleri de var.

"Hakarete uğrayacaktır.

"O zaman Leo gidebilir," dedi Raph, oldukça makul bir şekilde. Bu mükemmel bir çözümdü.

'Annen gitmeni istiyor. Onunla birlikte olursan Lia'ya daha iyi bakılacağını biliyor.

Raph yüzünü buruşturdu ve Leo'nun bunu duymadığı için minnettar oldu. Birkaç yıl önce yıkılan evliliğinden beri ailesi onu görmezden gelme eğilimindeydi ve Leo da buna ayak uyduruyordu. Tüm o rahat sörfçü çocuk tavrına rağmen Rafe, Leo'nun mutlu olmadığını biliyordu. Ama bunu henüz hiçbiriyle konuşmaya hazır değildi.

Lia, Raph'tan Ernesto'ya baktı ve onun için üzüldü çünkü rahatsız olduğu belliydi. Omuzları kamburlaşmıştı ve buralardaki sularda sıkça görülen Caretta caretta kaplumbağalarından birine benziyordu. Burada durup bunları dinlemek ve tartışmanın sebebinin kendisi olduğunu hissetmek onun için çok garip olmalı. Teknede iki aileye de ait olmadığına dair söylediklerini hatırladı. Bu yardımcı olamazdı.

"Tamam," dedi. "Bugün Lia'yı ben alacağım. "Lütfen, gerçekten-

Bir elini kaldırdı. 'Annem beni asla affetmez. Ayrıca, bir gün izin alabilirim. Ne de olsa tatilde olmam gerekiyor. Bana yarım saat ver, eşyaları yeniden düzenleyeyim, sonra seninle ön tarafta görüşürüz. Ve eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, günü Lia'yla geçirmek eğlenceli olurdu. Onunlayken biraz rahatlayabilir ve daha neşeli olabilirdi. Ondan hiçbir şey beklemiyordu - kötü adam olmak dışında.

"Raph, ben gerçekten-

"Lia, çok güzel bir gün olacak," diye bağırdı Ernesto. 'Güzel yemekler, güzel manzaralar. Beğenilmeyecek ne var? Sen bizim misafirimizsin. Aşık olmanı istiyoruz

... Amalfi ile, evimizle.

Ernesto teatral bir hal aldığında, insanın gözlerini devirmekten kendini alıkoyması çok zordu. Raph onun yerine başını salladı.

"Sorun çıkarmak istemiyorum," diye ısrar etti Lia, savaşın bittiğini fark etmemiştı.

"Her zamankinden daha fazla sorun ıkarmayacaksın," dedi Raph hızlı bir glmsemeyeyle.

"Oh, onu bilemem," dedi Lia, gözleri her zamanki muziplik ışıltısıyla parlayarak. "Henüz hiçbir şey görmedin.

Bölüm Yirmi Bir

"

Ah, şu koku. Lia iç çekti. Önündeki teras boyunca, güneş ışığında parlayan ipeksi, damarlı yapraklarıyla çiçek açan koyu yeşil bitkilerden oluşan geniş bir sıra uzanıyordu.

Rehberleri Gino, dik taş basamaklardan bir sonraki teraslı sıraya çıkmasına yardım etti ve büyüleyici İtalyan aksanıyla bitkilerin her yıl tohumdan nasıl yetiştirildiğini anlatmaya başladı. Bilgili ve çok dikkatliydi.

Şiddetli güneş ışığı dik yamacı dövüyordu ve Lia son dakikada başına geçirdiği beyzbol şapkasından memnundu. Raph'ın yüzü koyu renk gözlüklerinin ardında esrarengizdi. Her zamanki gibi ten rengi şortu ve beyaz keten gömleğiyle özel bir yatın mürettebatına benziyordu ama bugün her zamanki güverte ayakkabıları yerine spor ayakkabı giymişti ve Lia bunun nedenini anlayabiliyordu. Bu arazi korkaklara göre değildi. Bu noktaya gelebilmek için birkaç dik taş basamağı tırmanmaları gerekmişti ama sadece fesleğenin aromatik kokusu için bile buna değerci.

"Fesleğen burada ortaçağdan beri yetiştiriliyor," dedi Gino ona. 'MÖ 350'de Büyük İskender tarafından Yunanistan'a getirildiği ve daha sonra Akdeniz'in geri kalanına yayıldığı düşünülüyor. İtalya'da bir zamanlar aşkın sembolü olarak bilinirdi. Ona şakacı bir gülümseme verdi ve elini salladı.

kaşları. "Derler ki, eğer bir kadın balkonuna bir ... nasıl diyorsunuz? Balkonuna bir parça fesleğen bırakırsa... bu, erkeğinin gelip onu çağırması için bir işaretmiş.

Lia gülümsedi. Bu adam flört etmekte ustaydı, nefes aldığı kadar doğal bir cazibesi vardı ve Raph ikisine ters ters baksa da, ona uymak gücenmekten çok daha kolaydı. Muhtemelen hala onunla gelmeye ikna edildiği için kızgındı ama yine de kabul etmesine şaşırmişti. Karakterine aykırı görünüyordu; annesini sevdiği açık olsa da, ana kuzusu değildi.

Fesleğen hakkında öğrenilecek çok şey vardı ve bu yüzden, burnunda kalan koku ve kafasındaki resim kütüphanesine gömülmüş bu gür genç bitkilerin görüntüsü ile yoluna devam etmekten çok mutluydu. Bir sonraki durak Aurelia'nın arkadaşları Pietro ve Anya'nın işlettiği limon bahçesiydi ve burada öğle yemeği için mola vereceklerdi. Umarım konuşkan olurlardı; dağlara doğru kıvrılan yolda ilerlerken Raph'ın sessizliği onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Gelmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Biliyorum.

"Peki neden yaptın?

Raph omuz silkti. "Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?

"Evet," dedi basitçe ve bunun neden yapılacak en doğru şey olduğunu merak etmesine izin verdi.

"Daha önce limonlu yere gittiniz mi?

"Hayır, normalde ziyaret ettiğimde zaman olmuyor. Genellikle sadece iki haftalığına geliyorum.

"Neden bu sefer daha uzun süre buradasın?"

"Sadece iyi bir fikir gibi geldi.

Gülmeye başladı. "Burada olduğum için, değil mi?

Raph cevap vermedi. O n u n hakkında takdir ettiği tek şey, iyi bir yalancı olmamasıydı.

"Çok tatlısın," dedi bir süre sonra. 'Aileni büyük kötü servet avcısından korumak.

"Senin bir servet avcısı olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti.

"Ne o zaman? Her zaman insanlar hakkında en kötüsünü düşünmeye mi yatkınsın?

Uzun bir sessizlik oldu ve kız onun direksiyonda sağlam ve güvenli duran ellerini izledi. Garip, daha önce bunu düşünmemişti ama şimdi araba kullanmasının da diğer özellikleri gibi güvenilir ve istikrarlı olduğunu görebiliyordu. Kulağa sıkıcı geliyordu ama hiç de öyle değildi. Muhtemelen şimdiye kadar tanıştığı en ilginç adamlardan biriydi. İlk tanıştıklarında onu acımasız, sert bir işadımı olarak tanımlamıştı ama o zamandan beri onun farklı yönlerini görmüştü: yakışıklı, çekici, seksi, içinde hiç hissetmediği şeyleri uyandıran bir adam ve küçük kardeşleriyle oynayan, annesini ağırlayan ve üvey babasına destek olan bir aile babası. Bir erkeğin ailesiyle olan ilişkisine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirdiniz.

Babası Simon, Raph hakkında ne düşünürdü? Muhtemelen onu severdi.

Özür dilerim. Yaşadıklarım yüzünden en kötüsünü düşünmeye yatkınım. yıllar boyunca gördüm. İnsanlar Ernesto'ya ulaşmak için onunla olan ilişkimi kullanıyor, diğerleri sahte babalık iddialarıyla ondan para koparmaya çalışıyor.

'Zor olmalı. Aurelia bana magazin skandalından bahsetti.'

'Bu gerçekten kötü bir şey. Daha çok günlük şeyler sizi etkiliyor. Okul arkadaşlarının aile barbeküsüne gittiklerinde fotoğraf satmaları ya da Ernesto ile selfie çektmek istedikleri için davetiye göndermeleri. Yıllar boyunca bunların hepsini gördüm, yani evet, ben şüpheli bir piçim.

Gölgeli limon bahçelerinde, söğütlerle bir arada tutulan ahşap pergolalar boyunca büyüyen bitkiler arasında yürümek başka bir aromatik zevkti.

Limonların taze kokusu, Amalfi kasabasının yukarısındaki yamaçta dolaşan esintiyle yayılıyordu. Pietro ve eşi Anya onları coşkuyla karşılamıştı ve çiftlikleriyle gurur duydukları belliydi.

"Bu çok zor bir iş," diye açıklıyor Anya. 'Ve bugünlerde gelirimiz için çiftçilik kadar turizme de güveniyoruz. Her gün turlarımız var ve sabun, kokulu el losyonları ve vücut yıkamalarının yanı sıra kendi Limoncello, zeytinyağı ve otlu sirkelerimizi sattığımız bir dükkanımız var.

Anya'nın iki yüz yılı aşkın bir süredir orada olduğunu söylediği taş duvarlarla çevrili çok dik bir tepeye tırmanmışlardı. 'Biz burada limon yetiştiren beşinci kuşağız. *Sfusato Amalfitano*. Sadece bu bölgede yetişen limonlar, eşsiz mikro iklim nedeniyle resmi olarak Amalfi limonu olarak adlandırılabilir. Güneş, deniz, dağlar.

Ürünün hasat edilmesi ve dik yamaçlardan ve kayalık basamaklardan aşağı taşınması gerekiyordu. Lia, baktığı her yerde asılı duran çukur kabuklu tombul limonlardan ve aynı şekilde ürünleri ve çiftliklerinin yerel eko-sistemdeki önemi konusunda çok tutkulu olan Anya ve Pietro'dan büyülenmişti.

Pietro ona 'Amalfi'yi tam anlamıyla kurtarıyoruz' dedi. 'Limon ağaçları ve kökleri toprağı dağlara bağlıyor. Bu limon bahçeleri olmasaydı şehir çamur kaymalarıyla boğuşurdu. Biz çiftçiler birden fazla rol oynuyoruz.

Anya, yorgunluktan yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Lia'ya acıyarak -Lia, kanlı Raph'ın hiç terlemediğini fark etmişti- onları yamacın tepesine yakın serin ahırlardan birine götürdü ve burada onlara limonlu kek ile taze yapılmış buz gibi limonata ikram etti.

Raph onunkini bir dikişte bitirdi, başını takdirle arkaya attı ve Lia onun boynunun bronzlaşmış sütununu görünce midesinde o ürpertici kelekler uçuşurken neredeyse içkisini yudumlayacaktı. Arada sırada onun ne kadar yakışıklı olduğunu unuttur, sonra onu böyle görür ve

sistemi aptal heriflerle oynuyordu. Ona teknede de söylediği gibi, çekici bir adamdı. Çok çekici, diye düşündü.

Anya'nın spekülâtif bir şekilde kendisine baktığını fark etti ve limonatasından aceleyle bir yudum daha aldı.

"Raph'ın kadınlar üzerinde bir etkisi var, değil mi?" diye mırıldandı Lia'ya sessizce.

Lia telaşla, "Ben değil," diye reddetti, ama bunun kırmızı bayrak sallayıp, "Ondan hoşlanıyorum," diye bağırarak eşdeğer olduğunu fark etti.

Anya bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu - bilmiş gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

Hepsi.

Limonlu zeytinyağı, kızarmış çam fıstığı ve taze maydanozla tatlandırılmış tagliatelle'den oluşan öğle yemeğinin tadını, yine tura katılan bir düzine turistle birlikte terasta oturarak çıkardılar. Lia ve Raph gölgeli pergolanın altındaki partiye katıldıklarında, Amerikalı, İspanyol, Fransız ve Alman sesler tarafından karşılandılar - ve bunlar sadece Lia'nın tanımladıklarıydı.

Masanın ortasında, Anya'nın herkes yerine yerleşirken servis ettiği büyük bir sürahi dolusu berrak beyaz şarap vardı. İnsanları tanımadıkları insanlarla konuşmaya zorlamak için partiyi karıştırmakta ısrar etti, bu da masanın etrafında hemen bir şenlik havası yarattı ve bir kutlama gibi hissettirdi. Lia, uzun boylu ve çok güzel sarışın bir Danimarkalı kız olan Pernille ile neşeli bir pozitiflik saçan çenesi düşük Amerikalı bir kadın olan Gerry'nin arasına sıkışmıştı.

Lia oturur oturmaz, "Ne kadar hoş, değil mi?" diye sordu. "Nerelisin sen?"

"Londra.

Gerry onu göstererek, "Ben Connecticut'lıyım ve kocam Chris'le birlikte buradayım," dedi. 'Otuzuncu yaşımızı kutlamak için bu seyahati ayarladık.

Beşinci evlilik yıldönümümüz. Balayımız için gelmek istedim ama o zamanlar paramız yoktu. Peki ya sen, tatilde misin?

Lia, bunun bir çalışma tatili olduğunu açıkladı ve hayranlık duyan Gerry'ye sanatı hakkında çok şey anlattı, o da hemen onu internette araştırdı ve web sitesini aynı derecede ilgilenen Pernille ile paylaştı.

Öğle yemeğinde herkes restoran önerilerini, kaldıkları yerin ayrıntılarını ve bölgede yapılması gereken genel şeyleri paylaştı.

Masanın öbür ucunda Raph, Kolombiyalı genç bir adamla ve Lia'nın Danimarkalı komşusunun ortağıyla canlı bir sohbete benzeyen bir şeye katkıda bulunuyordu.

"Napoli'ye gittin mi?" diye sordu Gerry.

'Evet, otantik bir yer. Oldukça rustik ama ilginç,' dedi

Pernille. "Bir restoran tavsiye edebilir misiniz?

Danimarkalı kız başını salladı. "Gerçekten iyi bir pizza istedik ama her yer çok kalabalıktı.

"Raph, benim..." Lia, Raph'in onun için ne anlama geldiğini özetlemeye çalışırken durakladı. 'Yeminli düşman' kulağa biraz dramatik geliyordu ama onlar arkadaş değildi. Birbirlerinden hoşlanıyorlar mıydı ki? Ve 'babamın üvey oğlu' kulağa çok karmaşık geliyordu. 'Ev sahiplerimin oğlu bir yer önerebilir. Ailesi her yaz gelir ve bölgeyi oldukça iyi bilirler. Aslında bugün annesiyle birlikte gelmem gerekiyordu ama annesi rahatsız.

'Plan değişikliği zor olmadı sanırım? Oturduğum yerden öyle görünmüyor,' diye yorumladı Gerry, Raph'a bir bakış atarak.

Pernille sırtıttı. "Yaşlı erkeklerden hoşlansaydım, hayır demezdim. Danimarkalı kız ve erkek arkadaşı bir Marvel süper kahraman filminden fırlamış gibi göründükleri için Lia bunun büyük bir iltifat olduğunu düşündü. Onlarda o sağlıklı 'açık havada yaşanan hayat' ışıltısı vardı ve Pernille'in sahil boyunca kano yapmayı önermesi sürpriz olmadı.

"Kulağa enerjik geliyor," dedi Gerry. 'İki gün önce Tanrıların Yolu'nu yaptık. Şimdi, bu gerçekten iyi bir yürüyüş. Gerçekten kontrol etmelisin

Dışarı. Sadece yedi kilometre ama çok engebeli ve biz evde çok yürüyüş yaparız.

"Evet, **b a ş a r d ı k** . Gerçekten harika fotoğraflar çektik. Manzara inanılmaz,' diye onayladı Pernille. 'Sen de gitmelisin,' diye Lia'yı cesaretlendirdi.

Öğle yemeği sona erdi ve herkes eski dostlar gibi vedalaştı.

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyorsun," dedi Raph, evine doğru yürürlerken. Araba.

"Çok eğlenceliydi," dedi Lia. Güzel yemeklerden sonra kendini iyi hissetti ve

harika bir arkadaş. 'Süper fit Danimarkalı çift Tanrıların Yolu'nu yapmam gerektiğini söyledi. Sadece başlığı bile kulağa epik geliyor.

Raph başıyla onayladı. "İtalyanca'da *Sentiero degli Dei*. "Bu daha da iyi.

'İstersen seni Pazar günü götürebilirim. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biridir.

"Seni bir yürüyüşçü olarak düşünmemiştim.

"Değilim ama çocukların hiç biri yürüyüşe çıkmak istemediği için huzur ve sessizlik garanti.

Lia onun mantığına gülerek, "Bu çok kaba," dedi.

'Hayır, öyle değil. Hepsini seviyorum ama onlar benim çocuklarım değil.

"Çok daha küçük kardeşlere sahip olmak tuhaf mı?

"Tuhaf olan, yılın yarısında onları pek görememek ve yazın büyük bir bölümünde tüm aileyle birlikte olmak. Ben onlara daha yeni alışmışken, onlar Los Angeles'taki hayatlarına geri dönüyorlar.

"Oraya gitmiyor musun?

'Bazen, ama ister inanın ister inanmayın, Londra'da yaşamam gereken kendi hayatım var. Görüşmem gereken arkadaşlarım var.

'Arkadaşların mı var? Beni şaşırtıyorsun,' dedi Lia, dirseğini onun kaburgalarına arsızca sokma riskini alarak.

Ne dedin sen? "Bazı insanlar beni sever."

"Aslında söylediğim şey "Bazı arkadaşlarım benden oldukça hoşlanıyor."
"Ama bunun nedeni iyi biri olmam." diye eklemeden önce durakladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Tanidik yumruk büyüklüğünde toplar halinde kesilmeden önce uzun mozzarella kıvrımlarının yapıldığını ve mermer beyazı parlak çileler halinde katlandığını gördüler, merhaba demek için çit boyunca burnunu sokan çiftlikteki pek de hoş kokulu olmayan bufaloları kokladılar ve sarp tepelerdeki Rocco çiftliğinde taze yapılmış, ağızda eriyen burrata'yı tattıktan sonra küçük Cetara kasabasına doğru virajlardan ve açıkçası dehşet verici dik düşüşlerden geri döndüler.

Lia arabayı Raph'ın kullandığı için son derece minnettardı çünkü muhteşem manzarayı takdir etmesine rağmen, aşağıya doğru inen yolculuğun çoğunu kalbi tetikte geçirdi.

"Cetara dünya orkinos başkenti olarak bilinir," dedi Raph, arabayı dar bir yolun kenarına, yarısı kaldırımın üzerinde yarısı dışında, oldukça tehlikeli bir şekilde park ederken. Cadde boyunca çeşitli ilginç pozisyonlarda gelişigüzel park edilmiş diğer tüm arabaların arasından başka bir arabanın geçmesi için yeterli alan vardı; küçük bir Fiat, aşağıdaki birinin küçük bahçe terasının üzerinde asılı kalmasına neden olan bir boşluğa sıkışmıştı.

"Sanırım bir yerlerde olmalı," diye gözlemledi Lia, dürüst olmak gerekirse biraz şaşırmıştı; yer oldukça küçük görünüyordu. Daha önce Amalfi'den geçtiklerinde Positano ile benzerlikler vardı ama Cetara hemen çok farklı hissettirdi. Küçük kasabaya vardıklarında

Vicereale Kulesi'nin hakim olduğu liman ve plaj alanındaki en belirgin fark, turistlerin çakıllı sahile yanaşan boyalı ahşap teknelerle yer kapma yarışına girmek zorunda kalmasıydı.

Dükkânların çoğunda küçük şişelerde koyu renkli sıvı satılıyordu ve Raph kasabanın bu sıvıyla ünlü olduğunu söyledi: colatura di alici. "Bu, hamsiler ısıtıldıktan sonra arta kalan meyve suyu ve lezzet dolu.

Bu da dondurma yiyerek ilerlerken limanın etrafındaki havaya yayılan hafif keskin balık kokusunu açıklıyordu. Öğleden sonra güneşi tenini ısıtırken ve martılar bir şeye öfkelenmiş gibi çığlık atarken, aslında günden beklediğinden çok daha fazla keyif aldığını fark etti. Raph mükemmel bir arkadaştı, çok bilmiş olmadan bilgili ve birlikte olması çok kolaydı.

"Bugün çok rahat görünüyorsun," dedi, bir iki dakika söylesem mi söylemesem mi diye düşündükten sonra.

"Öyleyim. Güldü. 'Bir kez olsun. Ailem beni delirtiyor. Onları seviyorum ama bazen kedi yavrularını gütmek gibi oluyor. Ernesto işine gelince kurnaz olabiliyor ama iş evi idare etmeye ve mali işlere gelince umutsuzluğa kapılıyor.

"Çünkü bunu onun için yapacağını biliyor," dedi Lia. 'Benim annem de aynı. Çok yetenekli bir iş kadını, kendi danışmanlık şirketini yönetiyor - her hesap tablosunu ve tüm kar-zarar verilerini takip ediyor - ama evde bir şeyler ters gittiğinde, bulaşık makinesi çalışmayı bıraktığında ya da TV lisansını yenileme zamanı geldiğinde, bunu halletmesi gereken kişi babam oluyor. İşin komik yanı, eğer babam orada olmasaydı, annemin bu işleri sorunsuzca halledeceğini biliyorum.

Raph'ın kaşları çatıldı. "Ve Ernesto'nun da aynı olduğunu düşünüyorsun.

"Evet. İş söz konusu olduğunda kurnaz olduğunu kendiniz söylediniz ve muhtemelen siz onun yerine yapmadan önce işlerini gayet iyi idare ediyordu.

"Evet, annem ona yardım etti.

"Ve babamla tanışmadan önce iki oğlunu tek başına büyötmeyi başardı. Annem bunu yapıyor çünkü... şey, babamdan biraz daha başarılı, bu yüzden ona ilişkide biraz güç vermenin bir yolu. Belki senin için de öyledir. Kasıtlı olduğunu söylemiyorum. Bilinçaltında olabilir. Sanırım Ernesto gelmeden önce ailenin erkeğı sendin. Belki de bu rolden vazgeçmek zorunda kalmamak için sana boyun eğiyordur.

Raph durakladı ve ikisi de denize bakan alçak bir duvarın üzerine oturdular. Kadının sözlerinin onu düşündürdüğü açıktı.

'Bunun beni daha iyi hissettirip hissettirmedüğinden emin değilim. Haklısın, annem Ernesto'yla evlenmeden önce ailenin erkeğı bendim. İşler zordu ama normaldi. Annem ünlü bir film yıldızıyla evlendiğinde ise hayatımız hiç de normal değildi. Ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Beni yanlış anlamayın, endişelenmek zorunda olmamak ya da annemin alnındaki o küçük ikiz kırışıklıkları görmek harika bir şeydi, ama hayatlarımız... Tanrım, altüst olmuştu.

"İlk başta Londra'da kaldık ama bu işe yaramadı ve Los Angeles'a nakledildik. Hiç zor olmadı. Güneş ışığı. Bir havuz. Bir Amerikan lisesinde yeni olmak. Her şey iyiydi, cidden harikaydı. Ama safmışım. Başta bu harika yeni hayatın bazı koşulları olduğunu fark etmemiştim... Ve şimdi de iyi talihinin kıymetini bilmeyen nankör bir ahmak gibi konuşuyorum. Raph ayağı kalktı, kendinden iğrenmekten kurtulmaya çalışır gibi omuzlarını silktilti. "Geri dönmeliyiz. Bütün gün annemden haber alamadım. Umarım iyidir. Hasta olmak ona göre değil.

Aurelia'yı bahçede ikizler ve Luciana'yla badminton oynarken bulduklarında, onu daha önce rahatsız eden şeyin çoktan gitmiş olduğu belliydi,

Ernesto ve Giulia gölgede oturmuş, her ikisi de bir mandalalar kitabındaki karmaşık dairesel desenleri boyarken.

"Ah, Raph ve Lia," diye seslendi Ernesto. 'Mükemmel zamanlama, ben de tam içecek bir şeyler ayarlamak üzereydim. Gelin oturun.'

"Annem kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor," dedi Raph, raketle oynamak için çılgınca bir hamle yapan ve bunu yaparken nefes nefese gülen annesine doğru başını sallayarak.

"Daha iyi mi?" diye sordu Giulia, gözyaşı şeklini büyük bir dikkatle boyarken dili dışarı fırlamıştı.

Ernesto aceleyle, "Kötü bir baş ağrısı vardı, *piccolina*," dedi Raph'a gülümseyerek, "ama birkaç hap aldı ve her şey düzeldi. Bir içki ister misin, Lia? Çok iyi Negroni yaparım.

"İçinde ne var?" diye sordu.

"Cin, Campari ve vermut," dedi Raph. "Ve" - Ernesto'ya başıyla işaret etti - "kısa bir süre kokteyl garsonu olarak çalıştı, yani işini biliyor.

"O halde ben de bir tane isterim," dedi Lia.

"Mükemmel - ve sonra bize gününüz hakkında her şeyi anlatabilirsiniz. Ernesto hızla uzaklaştı, ancak badminton oyununu çabucak bitirip alnına dökülen saçlarını toplayarak aceleyle yanına gelen karısıyla konuşmak için durakladı.

"Gününüz nasıl geçti? Size katılamadığım için çok üzgünüm. Ama ağrı kesicilerin yapabildikleri inanılmaz. Şimdi iyi hissediyorum. Önemli değil, bana her şeyi anlat. Pietro ve Anya nasıldı? Limoncello denediniz mi?" Soru üstüne soru soruyor, cevapları üzerine heyecanlanıyordu.

Bir noktada ikisi de aynı anda bir soruya yanıt vermeye başlayınca Lia Raph'a sırttı ve beklenmedik bir dostluk duygusu yarattı. Tek başına olmak yerine, bir kez olsun iki kişiden biri olmuştu ve bu şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu.

Ernesto elinde soluk portakal rengi içeceklerle dolu bir tepsiyle yeniden ortaya çıktığında ve Giulia kardeşlerinin yanına gitmek için ayağa fırladığında Aurelia ona bir

mutlu bir gülümseme. 'Raph ve Lia çok güzel bir gün geçirdiler. Bence bir gezi daha planlamalıyız... tabii ki senin ilhamın için. Bu sefer: pizza. Lia'ya döndü. "Bence hafta içinde Napoli'ye gitmelisin.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Çabuk ol Luciana," diye bağırdı Bianca arabanın arkasından. 'Aksi takdirde, annen ve babanla birlikte arabaya binmek zorundasın.

Lia, Raph'la hızlı hızlı baktı. Sabah saat onda başlayıp onu on geç biten askeri operasyon tarzı kahvaltının ardından saat sekiz buçuktu. Lia herkesin toparlanmasını ve Aurelia'nın bitmez tükenmez bir listenin ardından tekrarladığı "Var mı?" sorusunu hayranlıkla izlemişti: güneş kremi, su şişeleri, şapkalar, harçlıklar, yedek yara bantları ve güneş gözlükleri.

"Salvatore ailesine hoş geldiniz," dedi, ikisi de tüm aileyi aynı anda evden çıkarıp iki arabaya bindirmeye çalışmanın yarattığı kaosu izlerken.

Michael'ın deyimiyle 'resmi pizza araştırma gezisi'nin onur konuğu olan Lia, otomatik olarak Lamborghini SUV'de Raph ile birlikte ön yolcu koltuğuna oturmaya hak kazanmıştı. Bianca ve Luciana en hızlı ve en yüksek sesle bağırdıkları için onlarla birlikte seyahat etme hakkını kazanırken, Napoli'nin en iyi pizzacısına yapılacak bir gezinin dışında kalmak istemeyen Leo da dahil olmak üzere diğer çocuklar Aurelia ve Ernesto ile birlikte aile arabasında seyahat edeceklerdi. Lia ailenin kaç tane arabası olduğunu saymayı unutmuştu.

Bu fikir Aurelia tarafından birkaç gün önce ortaya atıldığında büyük bir coşkuyla karşılanmış ve hiç kimse, Raph bile, şehrin eski bölgesindeki Lombardi's'e yapılacak bir gezinin dışında kalmak istememişti.

Böylece Lia kendini arabada Raph'la otururken buldu, Raph bir gün daha işten uzak kalacağı için şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu.

"Bianca. Raph'ın sesi sertti. "Arabanın arkasında şeker var mı?

Gözleri büyüdü ve masum görünmeye çalıştı ama sonra büyük üvey kardeşine duyduğu saygı onu alt etti. "Evet, Raph.

Ona göz kırptı. "Onları paylaştığınızdan emin olun. Şoförün beslenmeye ihtiyacı var.

"Evet, Raph. Raph'ın alayları karşısında yüzü rahatlayarak gülümsedi ve ona ve Lia'ya bir paket jelibon uzattı.

"Şimdi olmaz, *Cara*. Ve hepsini çok çabuk yeme. Eğer arabamda hasta olursan seni eve yürüyerek gönderirim.

"Yapmazsın," dedi kıkırdayarak.

Adam bir kaşını kaldırdı ve kız tekrar kıkırdayarak Lia'ya döndü. "Kendini büyük kötü kurt gibi göstermeyi seviyor ama aslında öyle değil.

"Bunu ona söyleme," diye itiraz etti Raph, eli yaralıymış gibi kalbinin üzerindeydi. "Buralarda söylediklerimi yapacak birine ihtiyacım var. Lia'ya döndü ve kederle, "Kimsenin bana saygısı yok," dedi.

"*Buna* bir an bile inanmıyorum," dedi sertçe, Bianca'nın gözlerini yakalayarak. Genç kız, muzip ve eğlenceli bir yüz ifadesiyle, "Annem onun gerçekten de bir kedicik olduğunu söylüyor," diye fısıldadı.

Mmm, diye düşündü Lia, ama kedicikler kışkırtıldıklarında hâlâ tıslıyor ve gerektiğinde dişlerini ve pençelerini kullanıyorlardı.

Sonunda herkes yüklendi, büyük ferforje kapılar açıldı ve iki araba yola çıktı. Positano'dan Napoli'ye giden işlek yola doğru kıvrımlı bir rota izledikten sonra, karanlık

Vezüv Yanardağı'nın gölgeli şekli yolculuğun büyük bölümünde ufuk çizgisine hâkim oldu. Napoli Körfezi'nin üzerinde oldukça yasaklayıcı bir nöbetçi gibi duruyordu ve Lia şehre yaklaştıklarında ona temkinli bir bakış attı.

"En son ne zaman patladı?" diye sordu sessizce, omzunun üzerinden bakarak. Arkadaki iki kızın ikisi de telefonlarına sarılmıştı. '1944'ten beri değil, savaş sırasında, ama çok dikkatli bir şekilde izliyorlar. Tekrar patlarsa erken uyarı alacaklar. "Bu olası mı?" diye sordu Lia.

"Kimse bilmiyor ama hala aktif, yani her zaman bir şans var.

"Ve insanlar ne olduğu halde hala burada mı yaşıyor? Sadece birkaç mil ötede?" "On iki kilometre," diye seslendi Giulia arkadan, o kadar da takılı değildi

Ne de olsa. 'İtalya'da kilometrelerimiz var. Amerika'daki evimizde kilometreler. Okulda bir bilim projesi yaptık ve babam bana yardım etti. Yanardağı sirke ve karbonatla patlattık. Bana Vesuvio hakkında her şeyi anlattı.

'Yanardağın şehre bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Babam her zaman Pompeii ve Herculaneum'u ziyaret etmek istemiştir. Bunu söylediği için dilini ısıırıp koparabilirdi.

Giulia öfkeyle, 'Ama öyleydi,' dedi. 'Geçen yaz bizi götürdü. Gerçekten çok sıcak ve sıkıcıydı. Orada ölü insanlar olduğunu biliyor muydun? Onları görebilirsin.

"Diğer babasını kastediyor, aptal," dedi Bianca. "Bizimkinden önce sahip olduğu.

"İki baban mı var? Nasıl?" diye sordu Giulia.

Tanrım, buna sekiz yaşındaki bir çocuğa nasıl cevap verilir?

"Her aile farklıdır Giulia," dedi Raph. 'Annem senin babanla evlenmeden önce benim bir babam vardı, hatırlıyor musun? Şimdi, ne tür bir pizza yiyeceğine karar verdin mi? Ananaslı ve jambonlu mu?'

"Hayır!" Kızlar koro halinde, belli ki iyi eğitilmişlerdi. "Bu iğrenç bir şey.

"En iyi ve tek pizza Margherita'dır," dedi Bianca. "Sadece domates,

mozzarella ve fesleğen.

Lia Raph'a minnettar bir bakış attı, onun dikkat dağıtma tekniğinden etkilenmişti. "En sevdiğin hangisi Lia?" diye sordu Giulia ve canlı bir sohbet başladı.

sonraki birkaç kilometre boyunca bir pizzanın üstüne neyin konup neyin konmaması gerektiği konusunda devam etti. Ananasın pizzada yeri olmadığı konusunda herkes hemfikir, ancak her iki kıza göre de 'iğrenç' olsa da zeytinin kesinlikle yeri vardı.

"Ben senin yaşındayken onları sevmezdim," dedi Lia.

"Merak etme," dedi Giulia, omzunu sıvazlayarak. 'O bakmıyorken onları her zaman babanın pizzasının üzerine tükürebilirsin. O asla fark etmez.

Raph kıs kıs güldü, Lia da kahkahasını tutmakta zorlandı. Bu durumda ikisinin de birbirlerine bakmaya cesaret edemeyecekleri açıktı, çünkü histeri krizine girmeleri kuvvetle muhtemeldi.

Arabalar deniz kenarına park edildikten sonra aile küçük, gölgeli bir park alanında toplanırken Aurelia, "Lia Porta Nolana'ya gitmeli," dedi. 'Sen de pazara gitmelisin, *cara*. Orada inanılmaz balıklar var. Raph, onu sen götürebilirsin. Çocuklar gitmek istemeyecektir. Biraz yürüyelim, bir buçuk saat sonra restoranda buluşuruz.

Aurelia ve Ernesto çocukları toplayıp hızla oradan ayrıldılar. Leo, Lia'ya göz kırptı ve dört küçük çocuğu yolun karşısına geçiren annesine katıldı.

Ernesto neşeli bir el sallayışla, "Sonra görüşürüz," dedi ve o da yürüdü.

Lia kaşlarını çatı. "Az önce ne oldu?"

"İşte benim annem. Herkese istediğini yaptırır. Sessiz suikastçıları duydun mu? Benim annem görünmez bir buldozer.'

"Ben de onu çok tatlı sanıyordum.

"Öyle, çoğu zaman amaçlarına bu şekilde ulaşıyor. Siz daha neyin peşinde olduğunu anlamadan, sizi büyüleyerek istediğini yaptırıyor. Ben de

Otuz yıldır bunu yapıyor ve ben hâlâ nasıl yaptığını çözebilmiş değilim. Lia kendini büyük bir feribotun ardında bırakılmış gibi hissediyordu.

'Siparişlerimizi aldık. Hadi markete gidelim. Anladığım kadarıyla yemek eğitiminizin sorumluluğunu üstlenmiş.

"Bunun gibi bir şey, ancak itiraf etmeliyim ki onunla makarna yapmak eğlenceliydi ve artık repertuarıma Amatriciana'yı ekleyebilirim.

"Amatriciana benim favorimdir, ancak kimse onu Mamma gibi yapamaz.

Uzun, katlı evlerin çevrelediği taş bayraklı dar sokaklardan geçerek ilerlediler. Üstlerinde, karşılıklı tünemiş balkonlar günün çamaşırlarıyla doluydu ve artan sıcakta gevşekçe sarkıyorlardı. Positano'nun sessiz sakinliğiyle kıyaslandığında, kalabalık kasaba sıcak ve havasız geliyordu, ama sıkışık sokaklar renk ve canlılıkla hayat doluydu. Etrafındaki sesler, saatte yüz mil hızla İtalyanca konuşuyor, Vespa'ların manik tınları turistlerin arasından cüretkâr bir panikle geçip gidiyor ve sıcak şehrin kokusuna karışan benzin kokulu egzoz dumanları bırakıyordu.

Raph yavaş adımlarla yürüyordu ve bunun için minnettardı. Burası çok daha sıcaktı, caddeler öfkeyle korna çalan ve insan kalabalığının arasından salyangoz hızıyla ilerlemeye çalışan arabalara ancak yetecek genişlikteydi. Belli bir pejmürdeliğe rağmen, şehirde bir canlılık, bir canlılık ve özgünlük duygusu vardı. Burada neredeyse tarihi görebiliyordu ve yüzyıllar önce işlek limana doluşan tüccarların aynı kaldırım taşı sokaklarda yürüdüğünü hayal etmek kolaydı.

"İşte gidiyoruz, Porta Nolana. Raph, biri modern bir apartman bloğunun içine inşa edilmiş olan iki dairesel kulenin arasındaki kemerli girişi işaret etti. "Burası eski şehre açılan ortaçağ kapılarından biriydi.

Lia'nın bakış açısına göre manzara dışarıdan pek de iç açıcı değildi ama yüksek binaların arasına sıkışmış küçük sokağa adım attıkları anda şehrin derinliklerine doğru uzanan pazarı görünce durup güzelliğini seyretti. Her şeyin satıldığı tezgâhlar vardı.

Ev eşyalarından oyuncaklara, elektronik eşyalara ve tabii ki en muhteşem meyve ve sebzelere kadar.

"Her şey balıkla ilgili," diye açıkladı Raph. 'Buradaki balık pazarı en iyilerden biri. Eğer denizde yaşıyorsa, buradan satın alabilirsiniz. Ya da bana öyle söylendi.

Balık tezgâhları oldukça dikkat çekiciydi. Lia'nın deniz suyu olduğunu düşündüğü, içinde taze midyeler, istiridyeler ve karidesler bulunan büyük plastik küvetler vardı. Masalar, ton balığı, sardalya ve uskumru gibi bütün balıkların gümüş çizgileri, somon filetolarının pembeleri ve turuncuları, deniz tarakları ve küçük hamsilerin narin telkari parıltılarının yanı sıra daha büyük ayırt edici kılıç balığı ve Lia'nın sadece tahmin edebileceği bir düzine başka balık sergileyen, yontulmuş buzla dolu derin polistiren kutularla kaplıydı. Bu kadar çok deniz ürünü sergilenirken, renkler ve dokular ona hemen ilham verdi. Telefonunu çıkarıp bir sürü fotoğraf çekmeye başladı ve Raph'a her şeyin ne olduğunu sordu.

'Orata çipura, spigola levrek, branzino ise Avrupa levreğidir. İyi ki annem bizimle değil. Ernesto sardalyaya bayılır ve ona biraz almak zorunda kalır, sonra da çocukların yol boyunca kokudan şikayet edeceklerini bildiği için onları benim taşımamı isterdi - ve onlar benim arabamla gelmiyorlar.

Lia ona güldü. "Kaç yaşındasın sen?"

'Balık kokulu bir araba istemeyecek kadar yaşlıyım. Positano'da pescheria'dan alabilecekken olmaz.'

Rahat bir sohbete daldılar ve Lia bir saatin hızla geçtiğini fark edince şaşırdı.

"Oh, bu muhteşem. Pahalı görünümlü bir giyim mağazasının önünde durdu ve eski binaları hatırlatan parlak desenli bir eteğin

üzerinde çalıştığı Positano fotoğrafı vitrinde sergileniyordu.

"Tam senlik," dedi Raph. "Rengini seviyorsun, değil mi?"

'Evet, lacivert ve beyazlar içinde yaşayan tek kişi sensin, biliyorsun.

Ailenin geri kalanı da renkleri seviyor.

"Renkleri severim.

"Ne zamandan beri? Yüzme şortun bile lacivert.'

'Alışveriş için çok fazla zamanım yok. Ayrıca, beyaz ve lacivert çok şık. Daha önce kimse şikayet etmemişti. Hafifçe somurtması oldukça sevimliydi.

"Peki ya bu? Lia vitrindeki erkek mankenlerden birinin üzerindeki pembe keten gömleği işaret etti. "Bunu giyer miydiniz?"

"Evet, pembeyle bir sorunum yok.

"Peki ya bunlar? Parlak renkli tukanların yer aldığı bir çift çizgili turkuaz ve beyaz yüzme şortunu işaret etti.

"Fena değiller," dedi kendinden biraz daha az emin bir şekilde. "Onları satın alman için sana meydan okuyorum.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Evet. Biraz yaşa.

'Biraz yaşamama gerek yok. Kanıtlayacak bir şeyim yok. Hele ki sana. O zaman satın al. Gömleği de. Sana yakışacağını düşünüyorum. "Yüce Tanrım, bu bir iltifat mı?"

"Ben olsam kendimi fazla kaptırmazdım," dedi Lia, eteğe tekrar bakmak için dönerek. Gerçekten de çok güzeldi. "Ama seni biraz daha az havasız göstereceğini düşünüyorum.

"Havasız mı?" Neredeyse kelimeyi ağzından kaçıracaktı.

"Evet. Onu böyle, biraz öfkeli ama aynı zamanda eğlenmiş görmek hoşuna gidiyordu. "Bütün günü söylediğim her şeyi tekrarlayarak mı geçireceksin?"

"Bütün gününü beni aşağılayarak mı geçireceksin?"

"Az önce sana iltifat ettim. Bu tişört sana çok yakışmış ve şort da çok eğlenceli. Her neyse, keyfine bak. Ben eteği deneyeceğim.'

Eteği ve gözüne çarpan birkaç elbiseyi de yanına alarak soyunma odasına gitti.

Aynada sadece bir kez dönmesi bile onu eteğin mutlak bir zorunluluk olduğuna ikna etti.

"Çok güzel," dedi Raph, büyük aynaya daha iyi bakmak için dükkâna girdiğinde.

"Ben de öyle düşünüyorum. Satış görevlisine başıyla işaret etti. "Bunu alacağım ama diğer elbiseleri de deneyeceğim. Raph'a döndü. "Vaktimiz var, değil mi?

"Bolca zaman var.

Soyunma kabinine geri döndü ve satış görevlisi ondan eteği uzatmasını istedi.

Kadın kabinden çıktığında Raph kasadaydı ve elinde büyük bir çanta vardı.

"Bir şey mi aldın?" "İki şey aldım.

"Aferin sana. Çantasından cüzdanını çıkardı ve tezgâhtaki eteği arayan tezgâhtara döndü.

"Her şey halledildi," dedi asistan hoşgörülü bir gülümsemeyle ve Raph'a kahramana tapan bir bakış attı.

"Zaman kazandım," dedi çantayı kaldırarak. "Hadi gel. Bir kafein molasına ihtiyacım var.

"Raph. Bunu benim için alamazsın.'

Omuz silkti. "Kaçırdığım doğum günlerini bir düşünsene. "Biz akraba değiliz.

'Hayır, ama Ernesto izin verseydi bana bir hediye ayarlardı. O çok cömerttir.'

'Hediyeyle ihtiyacım yok ve kendi kıyafetlerimi alabilirim. Sana geri ödemek zorundayım.'

"Her neyse. Bunu daha sonra halledebiliriz."

"Yapacağız," dedi Lia, yapmaya kararlıydı. Raph ilk ortaya çıktığında onun para peşinde olduğunu düşünmüştü ve gururu buna inanması için ona hiçbir neden vermemekte ısrar ediyordu.

"Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sordu dükkândan uzaklaşırlarken.

"Hayır, tamamen bittim," dedi Lia. 'Ben de bir kahve içmeye hazırım, ama belki biraz fazla sıcaktır.

"Espresso granita yapan bir yer biliyorum ve Lombardi 1882'ye giden yol üzerinde.

"Satıldı. Bu tam da ihtiyacım olan şeye benziyor.

Raph onu sokaklara doğru götürdü. "Ve yolda size Palazzo dello Spagnolo'nun ünlü merdivenlerini gösterebilirim.

"Tamam," dedi Lia, bugün turistçilik oynamaktan çok mutluydu. Ülkeyi biraz daha fazla gördüğünü hissetmek oldukça güzeldi ve şehrin koşuşturmacasından canlanmış ve enerji kazanmış hissediyordu. Aklının bir köşesinde dolaşan o fikir, yazın büyümesiyle tırmanıp yayılan bir sarmaşık gibi hayata doğru yol almaya başlamıştı.

"Buraya yakın," dedi Raph. Lia onun yolu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Koyu sarı, sarı ve turuncu renkli yüksek binaların arasından geçen, parlak renkli sardunyalar ve petunyalarla dolu dar ferforje çitli balkonların karakterize ettiği bir labirent gibiydi. Birden durdu, yolun karşısına geçti ve onu bir kemerden geçirerek, kendi başına olsa hemen geçip gideceği bir avluya götürdü.

Tamamen beklenmedik mücevherlerden biriydi. Avlunun kendisi özensiz bir şekilde park edilmiş birkaç arabayı barındırıyordu ve ev hakkında yazılacak bir şey değildi, ancak karşı duvarda bir Escher resmine ilham verebilecek en muhteşem dört katmanlı çift merdiven vardı. Mükemmel bir simetri içinde iki

merdivenler sarayın her iki yanına uzanıyordu. Her katta narin bir soluk yeşile boyanmış ve beyaz sıvayla süslenmiş süslü bir tavan vardı. Sade ama şık tasarım Lia'nın yüzüne hemen bir gülümseme getirdi.

"Beğendin mi?" diye sordu Raph, yanında durarak, o kadar yakındı ki kolu koluna değdi, yumuşak saçlarının dokunuşu kızın içinde statik bir yük gibi hissetmesine neden oldu. Vücudu farkındalıkla aydınlandı ve yüzünü ona dönmekten kendini alamadı, duyguları yüzünde çıplaktı.

'Burası çok güzel - ve en çok sevdiğim şey burada başka kimsenin olmaması. Şehrin çılgın partilerinin ortasında gizli, dingin bir vaha. Tıpkı onun ailesinin merkezinde olduğu gibi. Onlar renkli ve bilinmezdi ve o hala onlarla yolunu bulmaya çalışıyordu, ama onunla birlikte kim olduğunu biliyordu.

"Ben de aynen böyle hissediyorum. Ona hafifçe irkilmiş bir gülümseme verdi ve bir kez daha o anlayış ve ortak varoluş klik sesini, o anda birlikte olma duygusunu paylaştılar. Bu gülümsemeye birlikte Lia'nın midesinin çukurunda giderek daha tanıdık hale gelen bir kıpırdanma oldu ve Lia onu çok iyi tanıdığını hissetti: çenesindeki hafif kirli sakal, elmacık kemiklerinin üzerinde uzanan minik çilleriyle bronz teninin pürüzsüzlüğü ve o kalın, parlak kaşlar. Parmakları onun yüz hatlarında gezinmek, farklı dokuları hissetmek için can atıyordu.

Tanrım, ona bakıyor, yüzünü ellerinin arasında hayal ediyordu.

Gözleri adamın dudaklarına, özellikle de neredeyse somurtkan ama son derece öpülebilir olan geniş alt dudağına kaydı.

"Lia. Adamın adem elması eğildi ve vücudu adamın sesindeki boğuk tona hızlı bir iç ürpertiyle karşılık verdi. "Yapma.

"Ne yapmayayım?" diye

fısıldadı. "Bana öyle bakma.

"Neden olmasın? Bir gülümseme dudaklarını büktü, memnuniyet onu okşanmak isteyen bir kedi gibi dürttü.

"Çünkü..." Adamın lezzetli duraksaması kalbinin bir kez daha o tüy gibi beklentiyle dönmesine neden oldu. "Çünkü... bu bende seni öpme isteği uyandırıyor.

Omuzlarını kavrayan gerginlik gevşedi. Sonunda gerçekleşecekti. Onu öpecekti.

Baba! Baba! Baba! Bak, Lia ve Raph! Hey, Raph! Lia!" Giulia'nın heyecanlı sesi yağmur gibi üzerlerine yağdı ve ikisi de bir adım geri çekildi. İkisi de Giulia'yı ve geçidin gölgesinde arkalarında toplanan ailenin geri kalanını selamlamak için dönerken, Lia onun da en az kendisi kadar yüzünü incelediğinden emin olabilirdi.

"Hey!" diye cevap verdi Lia, içindeki tüm parlak, güzel beklenti bir haftalık doğum günü balonu gibi sönerken sesi biraz kararsızdı.

Raph kendisine doğru koşan küçük kızı kucağına aldı. "Parkta Coca-Cola içtik ama babam pizzadan sonra gelato yok diyor.

Aurelia geri çekilse de ailenin geri kalanı hep bir ağızdan konuşmaya başladı ve Lia onun gözlerindeki düşünceli parıltıyı yakaladı. Tanrım, ne düşünüyordu acaba? Yüzüne sıcak bir kızarıklık yayılırken Lia'nın içini bir utanç kapladı. Raph ile akraba olmayabilirlerdi ama birlikte olmaları fikri annesi ve üvey babasına çok tuhaf gelebilirdi, özellikle de Raph onların evinde kalırken ve buraya Ernesto ile tanışmaya gelmişken, bir yaz kaçamağı yapmaya değil. İtalyan annelerin oğullarına karşı çok koruyucu olmaları gerekmiyor muydu?

Merdivenin fotoğraflarını çeken Ernesto, ailenin merdivenin önünde bir selfie çekmesini organize etmeye karar verdi.

'Acele et baba. Bu çok sıkıcı,' diye mırıldandı Michael, Leo onu kardeşçe bir kafa kilidiyle resmin içine çekerken. Lia kendini Raph'ın yanında, Raph'ın kolu onun etrafında, ikisi de birbirlerine bakmaktan özenle kaçınırken buldu. İki öpüşme onu garip bir özlem acısı ve çok tuhaf bir umutsuzluk duygusuyla baş başa bırakmıştı. Raph'ı ve onun herkese olan güvensizliğini bildiğinden, muhtemelen bu istenmeyen çekimle savaşıyordu ve hiç şüphesiz bundan sonra onunla yalnız kalmaktan kaçınacaktı, oysa tek istediği onu öpmenin yakın özlemlerinin yarattığı beklentiye karşılayıp karşılamayacağını öğrenmekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

L ombardi's yüz yılı aşkın bir süredir faaliyet gösteren bir aile işletmesiydi ve parlak renkli şortlar ve tişörtler giymiş turistlerle dolup taşarken, belli ki iyi giyimli yerel aileler için de aynı derecede çekiciydi. Garsonlardan biri Ernesto'yu bir hoş geldin ılığı, coşkulu bir el sıkışma ve Aurelia için iki yanağından bir öpücükle karşılamak için aceleyle dışarı çıktı - aile belli ki müdavimlerdi.

Buna rağmen, herhangi bir ayrıcalıklı muamele söz konusu değildi. Ernesto'yu en azından rahatsız etti ve neyse ki çok uzun olmayan kuyruğı katıldılar.

Ernesto Lia'ya binayı göstererek, "Burası Napoli'deki en iyi pizzacı," dedi. 'Babam beni ve kardeşlerimi Giulia'nın yaşındayken buraya getirirdi. Uzun yıllar boyunca ailemizin gözdesi oldu. Enrico ve Alberto' - restoranın içinden binanın arka tarafını işaret etti - 'restoranı 1892'de açan Enrico'nun torunları. Burası bir Napoli kurumudur.

Bu iddiayı, ailenin farklı kuşaklarının resimlerinin yanı sıra restoranla ilgili çok sayıda gazete makalesi ve çok sayıda ödöl sertifikası ve kupayla kaplı olan yakındaki duvar da destekliyordu. Lia hayranlıkla etrafına bakındı. Aydınlık ve havadar dekor, beyaz örtülerle kaplı masaları, ahşap sandalyeleri ve

karo zeminler. Siyah ve beyaz giysili garsonlar, masalara girip çıkarken, menüleri, içecekleri ve yiyecekleri dağıtırken, konuksever gülümsemeleri, havada tuttıkları tabakları ve tepsileriyle vızıldıyordu. Zengin domates, aromatik fesleğen ve kızarmış mozzarella kokusu, mutlu müşterilerin memnun sohbetleri ile birlikte havayı dolduruyordu. Rahat ve gevşek ortam, buranın insanların yemek kadar birbirleriyle birlikte olmaktan da keyif almaya geldikleri bir restoran olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Lia beyninin arka tarafındaki sinapların tekrar titrediğini hissetti, başka bir görüntü katılaşmaya başlamıştı. Yakalamaya çalıştığı sis iplikçikleri yine onunla alay ediyordu ama giderek netleşiyordu. Zorlamak yerine nefes aldı, şimdiki zamana odaklandı ve o anda Raph gözüne takıldı ve hızlı bir özel bakış alışverişinde bulundular. Onun yanına doğru ilerledi.

"İyi misin? Nedense onun varlığı güven vericiydi. "Evet.

Sadece komisyonumu düşünüyorum.

"Bunun için endişeleniyor musun?

Pek sayılmaz. Kulağa iddialı geliyor ama bilinçaltımda bir şeyler pişiyor. Sadece sürece güvenmem gerekiyor. Hazır olduğunda ortaya çıkacaktır.

Raph onun koluna dokundu ve muhtemelen her türlü surat ifadesini takındığını fark etti.

"Bir şeylerin üzerinde uyumaya çok inanırım.

Ona baktı, onun sessiz güveniyle rahatlamıştı ve havayı yumuşatma ihtiyacı hissetti. Onunla alay etmekten kendini alamayarak sesini alçalttı. "Şimdi öyle misin? O kadar da imalı değildi ama yine de ona alaycı bir gülümseme verdi ve ardından kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra eğildi ve göz kırparak "Öyleyim" dedi.

Tanrım, çok kötüydü.

Oturduklarında - toplamda dokuz kişi oldukları göz önüne alındığında küçük bir başarı değil ama Lombardi personeli açıkça büyük gruplara alışkındı ve hızlı bir şekilde birkaç masayı bir araya getirdi - herkesin ne alacağı konusunda her zamanki canlı Salvatore ailesi tartışması vardı. Çoğunluğun kararı Margherita pizzanın olmazsa olmaz olduğu yönündeydi, ancak Leo son dakikada fikrini değiştirdi ve sıcak ve baharatlı bir şeyler arzuladığını belirterek Diavola sipariş etti. Leo bunun üzerine Lia'ya cilveli gülümsemelerinden birini attı, Lia da ona sırttı ama Leo'nun kardeşine kıyasla hâlâ çok çocuksu olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Raph tam bir erkekti.

Lia bir Peroni ısmarladı ve soluk altın rengi birayı minnetle yudumlayarak dilindeki hafif köpüklerin tadını çıkardı. Aurelia oturma planını yönlendirmişti çünkü çocuklar kimin kimin yanına oturmak istediğı konusunda ağız dalaşına girmişlerdi ve Lia kendini bir tarafta Raph'ın diğeri tarafta Leo'nun yanında otururken buldu.

Pizzalar sıcak sıcak geldi, peynir hâlâ üstünde fokurduyordu ve vaat edildiğı kadar iyi görünüyordular. Yumuşak hamur mükemmel pişmişti ve Lia'nın ağzında neredeyse eriyordu. Keskin domates sosu ve mozzarella peynirinin yumuşak lezzeti pizzayı mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Hayatında yediğı en iyi pizzaydı ve büyüklüğüne rağmen her bir parçasını yemekte hiç zorlanmadı. Her taraftaki temiz tabaklar yemeğın kalitesini kanıtlıyordu.

Aurelia ve Raph yaz partisi hakkında konuşuyorlardı ki Aurelia araya girdi. "Lia, partiye davet etmek istediğın biri var mı?

"Ben mi? Lia şaşkınlıkla gözlerini açarak sordu. "Genç bir adam falan yok mu? Aurelia bastırdı.

Lia güldü ve başını salladı. 'Beni orada istediğıne emin misin? Yani...'

Aurelia kaşlarını çattı, kara gözleri parladı. 'Tabii ki orada olacaksın. Bütün aile orada olacak. Her zaman eğlenceli bir gün olur; akşamın erken saatlerinde başlarız ve-'

'Durana kadar,' diye araya girdi Ernesto. 'Yakınlarda tatilde olan herkes geliyor. Sen de gelmelisin.

Aurelia, "Merak etmeyin, bu çok gayri resmi," diye açıkladı.

"Ne zaman?" diye sordu Lia, aslında bunun eğlenceli olacağını ve eve döndüğünde kesinlikle konuşulacak bir şey olacağını düşünmeye başlamıştı.

"Gelecek hafta. Bu harika bir şey ve daha çok bir hafta sonu etkinliği haline geldi çünkü insanlar Cuma akşamı gelmeye başlıyor ve bazıları Pazar gününe kadar kalıyor. Raph, ana eve taşınmak zorunda kalabilirsin. Çocukların hepsi bahçedeki çadırlarda olacak,' dedi Aurelia.

"Bahçedeki çadırlarda olmak istiyorlar," diye karşılık verdi Raph. "Marşmelov yemek ve ateşböceklerini kovalamak.

"Ateşböcekleriniz mi var? Lia'nın gözleri parladı. "Ben hiç görmedim.

Oldukça büyülüdürler. Raph, Lia'yı derenin yanındaki çayıra götürmelisin. Onlar her zaman oradadır.'

"Yapmalıyım, değil mi?" diye alay etti Raph.

Aurelia'nın başı büyük bir üstünlükle eğildi. "Evet. Neden olmasın?" "Neden olmasın, gerçekten mi?" diye mırıldandı Raph.

'Anlaştık o zaman. Belki akşam yemeğinden sonra hava karardığında? O zaman ortaya çıkarlar. Çok güzel bir manzara. Kirpileri de duyabilirsin.'

"Kirpiler mi? Ciddiyim. Lia, Aurelia'nın şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

'Evet,' dedi Ernesto. 'Oldukça utangaçlar, bu yüzden onları pek sık göremezsiniz ama homurdanarak çok gürültü çıkarırlar. Belki Raph seni kirpi avına da götürebilir.

"Benim için başka görevleriniz var mı?" diye sordu Raph kuru bir sesle.

Aurelia ona gülümsedi ve aşırı tatlı bir gülümsemeyle, 'Eminim başka şeyler de düşünebilirim,' dedi.

"Evet anne," dedi Raph acı dolu bir sırıtışla. 'Tatil için eve gitmeyi dört gözle bekliyorum.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi. 'Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun, Lia?

Lia güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Beni bu işe karıştırma! Yine de dahil edilmekten gizliden gizliye memnundu. Ailesi burayı çok severdi ve keşke onlarla paylaşabilseydi. Annesi, babası ve kız kardeşi şu anda ne yapıyorlardı? Lia ve Stacey evden ayrılmış olsalar da her yıl Ağustos ayında bir haftalığına ailece tatile giderlerdi. Bu yıl Fransa'daki Carcassonne'a gitmeleri gerekiyordu. Lia'nın boğazına bir yumru oturdu. Üçü artık onsuz gideceklerdi. Anne, baba ve kızı. Daha o sabah annesinden aldığı ve konuşmak istediği mesajı düşündü. Hâlâ konuşmaya cesaret edemiyordu; onun tarafından hayal kırıklığına uğratılmış hissediyordu.

"Lia? Aurelia'nın sesi, kendisi için üzüldüğünü hissetmesine neden oldu. "Üzgünüm, kilometrelerce uzaktaydım.

'Tatlı ister misiniz diye soracaktım? Yoksa kendinizi gelatoya mı saklayacaksınız? Çok sevdiğimiz bir aile gelateri var. En harika dondurmaları yapıyorlar.

'Casa Infante'yi ziyaret etmeliyiz. Her zaman oraya gideriz,' dedi Giulia her zamanki zorlayıcı tavrıyla. "Öyle değil mi, baba?

"Evet, *piccola*" dedi Ernesto. "Ama sanırım stracciatella dondurmaları bitmiş olabilir.

"Hayır! Giulia'nın şok olmuş küçük yüzü, tehditkâr gözyaşlarıyla buruşmaya başlayana kadar yetişkinlerin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

'Sadece takılıyordum, *cucciola*. Merak etme.'

Giulia suratını astı. "Bence iki kaşık almalıyım çünkü beni üzdün.

"Bence pizzadan sonra bir kaşık yeter. Aurelia doğruldu. "Ya da, "Burada kalabilirsin Lia, bu gürültülü grup yerine Raph'la huzur ve sessizlik içinde Limoncello'nun tadını çıkarabilirsin," dedi az önce aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi bir sesle.

Lia gözlerini kıstı. Daha önce "genç bir adam" hakkında sorduğu soru, zaten artmakta olan kuşkularını iyice pekiştirmişti. Aurelia'nın Raph ile kendisini eşleştirmek için çok uğraştığı anlaşıyordu.

'Ben de kalacağım. Veletlerle yeterince vakit geçirdim,' dedi Leo, Giulia'ya muzip bir göz kırparak, sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını uzatmadan ve ellerini başının arkasına koymadan önce. "Bir Limoncello istiyorum.

Aurelia'nın bakışları onun üzerinde sekti ve Lia onun yanında Raph'ın hızlı bir eğlence homurtusu duydu.

"Ne?" diye sordu Leo, koltuğunda dikleşerek. "Beni neden tekmeledin anne?

Raph yine homurdandı.

'Ben seni tekmelemedim. Yanılıyorsun, değil mi Ernesto?' 'Ama attın,' diye itiraz etti Leo, sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

"Leo, eğer annen seni tekmelemediğini söylüyorsa, tekmelememiştir," dedi Ernesto. "Biliyor musun, sanırım ben de bir Limoncello alacağım.

Aurelia küçük bir hayal kırıklığı homurtusu çıkarırken, Raph'ın omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

Lia da gülümsemekten kendini alamadı. Aurelia'nın çöpçatanlık işi şimdilik beklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kalemi eskiz defterindeki sayfada hızla ilerliyor, kaba bir çizim yapıyor ve üzerine öfkeyle karaladığı notlar ekliyordu. Kalbi, bir şeylerin bir araya geldiğini anladığınızda hissettiğiniz o hızlı heyecan nabızıyla çarptı. Bütün gün kafasının arkasında kaynayıp duran fikirler eve dönüş yolunda aniden bir gayzer gibi patlamıştı ve villanın önünde durduklarında elinden geldiğince kibarca izin isteyip neredeyse bahçenin gölgeli yollarından odasına koşacaktı.

Bugün balık tezgâhlarından gelen o gümüş parıltı, geçen hafta boyunca ulaşamayacağı bir yerde duran konsept için katalizör olmuştu. Şimdi havuz kenarındaki verandada, büyük şemsiyenin gölgesindeki masada otururken fikirleri yeterince hızlı bir şekilde not edemiyor gibiydi. Beyni enerjiyle çatırdıyor ve bunun şimdiye kadarki en iyi çalışması olabileceğini fark etmenin baş döndürücü heyecanı ile kendi kendine aptal gibi sırıtıyordu.

Parmakları sayfanın üzerinde uçuşurken, ihtiyacı olanı yakaladığı için mutlu bir şekilde sakinleşmeye başladı.

Bir süre sonra kendine geldi ve son iki saattir hiç durmadan çalıştığını fark etti. Yaptıklarını gözden geçirdi ve eskiz defterini yere bıraktı, dünyanın geri kalanı tekrar odaklanmaya başladı. O sırada Raph'in yakındaki bir şezlongda oturmuş kitap okuduğunu fark etti.

Onun orada olduğunu bile fark etmemişti ve ne kadar süredir orada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Rahat ve konforlu pozisyonuna bakılırsa oldukça uzun bir süre.

"Daha iyi mi?" diye sordu. "Daha mı iyi?"

"Evet, arabadan atladığında kuyruğun yanıyor gibi görünüyordu.

"Ah. Sanatçı ya da değerli biri gibi görünmek istemediğinden kendinden emin bir kahkaha attı. "Sadece bazı fikirleri kağıda dökmek istiyorum.

Gülümsedi. 'Kendini çok kaptırmıştın. Kendini tamamen sevdiğin bir şeyin içinde kaybedebilmek çok güzel bir şey olmalı.

Öyle. Özür dilerim, umarım kaba olduğumu düşünmüyorsunuzdur... İş söz konusu olduğunda bazen biraz bencil olabiliyorum. Ama bugün yardım ettiniz.'

"Ben mi?"

"Evet, balıktı. "Balık mı?"

Onu yanına çağırdı. "Gel ve gör. Raph'a gösterme dürtüsünün nereden geldiğini bilmiyordu ama artık geri almak için çok geçti.

"Bakmamın sakıncası yok değil mi?"

'Hayır, bitirdiğimde de böyle görünmeyecek. Bu sadece konsept.'

Raph gelip masada onun yanına oturdu ve kadın açık kitabı ona doğru itti. Raph kitabı eline aldı, parmaklarının derisi beyaz kâğıda karşı bronzlaşmıştı. Lia onun ellerini inceledi, vücudunda nasıl görüneceklerini merak ederken arzuyla dolup taşıyordu. Nasıl hissedeceklerini.

"Bir de bana sor," dedi Raph.

Ayağa kalktı ve düşüncelerini toparlamak için birkaç adım attı. "Bayeux gobleninin gastronomik bir eşdeğerini düşünüyorum; yiyeceklerin, malzemelerin ve insanları bir araya getirmenin ortaya çıkan bir hikayesi. Denizdeki balıklarla başlayacağım, dalgalar arasında gümüş oklar. Limon bahçelerindeki limonlar, asmalardaki domatesler, bunun gibi şeyler... ve sonra bileşen

Bir yemeğin parçaları: makarnanın yapımı, limonların, balıkların, domateslerin yakın çekimi ve ardından bir masa etrafında bir aile - biraz Son Akşam Yemeği gibi. Yaklaşımını düşünürken kaşlarını kırıştırdı. "Ayrı bölümlere ayrılıp ayrılmayacağını tartışmam gerekecek - biraz Haç İstasyonları gibi - ya da tek bir kesintisiz parça olarak sergileyip sergilemeyeceklerini, ki bu çok heyecan verici ve tamamen yenilikçi olurdu. Fikirlerini gönderme ihtimali karşısında vücudu heyecanla kasıldı. Bu konuda çok başarılıydı. "Balıklar için gümüş bugle boncuklar, denizin üzerinde parlayan güneş için diamante çipler ve domateslerin üzerindeki su damlaları için kristal boncuklar kullanacağım. Derinliği ve dokusu olacak. Aman Tanrım, başlamak için sabırsızlanıyorum.

Bu, orijinal başvurusunu suya düşürdü ve şimdi orijinal tasarımlarının ne kadar cansız olduğu için biraz utanıyordu. İtalya'ya gelmek ilhamını yeniden canlandırmıştı. Tüm sistemi heyecan ve mutlulukla dolup taşıyordu ve...

Kollarını Raph'a doladı ve ona sarıldı. Damarlarında dolaşan sevinci paylaşmaya ihtiyacı vardı.

Ayağa kalktı, kızın kolları boynuna dolandığı anda elleri kızın beline geldi, dokunuşu kızın giysilerini yaktı ve ikisi de donup birbirlerine baktılar.

"Bu sefer," dedi Raph, o çarpık gülümsemesi dudaklarını çekiştirerek. "Bu sefer," diye mırıldandı.

İşte bu, geri dönüşü olmayan noktaydı ve onca ıskalamadan sonra Lia öpücüğün içine dalmaya fazlasıyla hazırды. Ama Raph işi ağırdan aldı, dudakları Lia'nın ağzının köşesinde gezindi, elleri Lia'nın sırtından yukarı kayarak onu kendine yaklaştırdı. Lia'nın vücudu onunkine karşı yumuşadı ve küçük bir iç çekti - son bir iç çekiş. Bunun için o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Adamın öpücüğü günlerdir hissettiği o boş özlemi doldurmuş, onu sıcaklığa boğmuş, kaybının soğukluğunu gidermişti.

Babasının aslında babası olmadığını öğrendiğinden beri, nereye ait olduğundan emin olamadan sürükleniyordu. Raph için bunların hiçbir önemi yoktu. O sadece

Onu şimdiki haliyle tanıyordu, önceki haliyle değil. Onun için sadece Lia'ydı.

Öpücüğü derinleşti, talepkârdı ama ezici değildi, iddialıydı ama zorlayıcı değildi ve tutuşu bayıltacak kadar sertti ama yine de nazıktı. Onun ağzıyla buluşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, kendi zeminini kazanmak için geri itti. Aktif bir katılımcı olmak, sadece öpülmek yerine onu öpmek için. Yavaş yavaş, adamın dili uzun ve yavaş bir düet halinde onunkıyla duysal bir şekilde dalga geçerken, duyuları aydınlandı ve arzu ateşlendi, sinir uçlarını ateşe verdi, ihtiyaçla titreşti. Parmakları köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor, çenesinin altında öpücükler bırakıyor, iri elleri sanki ona doyamıyormuş gibi onu tutuyordu. Parmakları gömleğinin ince pamuğunu kavradı, teninin sıcaklığı yumuşak kumaşı yakıyordu ve ona dokunmak için gömleği kenara itti, pürüzsüz sateni kalçalarına kadar sıyırdı, önden aşağı inen yumuşak saçlara doğru döndü.

Bu adam onu öpüyordu. Onu. Ve kadın onu şok eden parlak, şiddetli bir ihtiyaçla onu istiyordu. Seks geçmişte hiç bu kadar önemli olmamıştı. Raph'leyken, kızgın arzu onu tüketmişti.

"Lia," diye mırıldandı Raph, gömleğinin düğmelerini çekiştirirken, elleri onunkileri yavaşlatıyordu.

"Mm," dedi şehvetten kaynaklanan sersemliğiyle. Tanrım, durmak istiyordu. Fikrini değiştirmişti. Her şeye kendini bu kadar kaptırmış olmanın şokuyla geri çekildi. Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecekti. Tabii ki söyleyecekti.

Bunun yerine ona baktı, mavi gözleri hafifçe buğulanmıştı, ağzında alaycı bir kıvrım vardı. Adamın yüzündeki şok olmuş ifade hoşuna gitmişti. Bir parmağını alt dudağında gezdirmesi, bakışlarının onunkileri tutması, samimi dokunuşu ve mavi gözlerindeki kavurucu şefkatin vücuduna bir kıvılcım daha göndererek kalçalarının arasında patlaması daha da hoşuna gitti. Dudaklarını açarak adamın parmağını ısırdı, emdi ve ağzına çekti, adamın gözlerinin arzuyla kararmasını izledi.

Yatak odası mı? Sizin mi? Benim mi?

Tek bir cevabı vardı: 'Evet'.

"Emin misin?

Evet, emindi. O kadar emindi ki, külotu her an kendiliğinden yanacakmış gibi hissediyordu.

Başını salladı.

Sorumluluğu üzerine alarak geriye doğru yürümeye başladı, hâlâ onu öpüyordu ve onu odasına götürdü. Dizlerinin arkası yatağa değdiğinde, onu da yanına alarak aşağı yuvarlandı. Bir bacağı onunkinin arasında, onun üzerine yayıldığı anda, tişörtünü hafifçe yukarı kaldırdı ve başının üzerinden geçirerek yere fırlattı.

"Bir süre buna ihtiyacın olmayacak. Elleri şortuna gitti. "Ya da bunlara.

"O zaman bunu yapmak adil olur. Parmakları adamın gömleğinin düğmelerini karıştırıyor, şimdiden o muhteşem, çok erkeksi göğsünü kendi göğsünde hissetmeyi hayal ediyordu.

Şortunu üzerinden çekip aldıktan sonra onu sırtüstü çevirdi ve yanına uzandı, başını elinin üzerine koydu, diğer eliyle göğüs kafesinin dışından beline kadar inerek vücudunu inceledi. Küçük bir parçası utangaç hissetti, ama başka bir parçası da o mavi gözlerdeki keskin ilgiden gurur duydu.

'Bir süredir seni böyle görmek istiyordum,' dedi. 'O turuncu bikini birkaç fantezinin sorumlusu. Seni yatağıma uzanmış, bana açık bir şekilde hayal ettim.

"Gerçekten mi?" diye ciyak ciyak bağırdı, erotik imge içinden bir sıcaklık akmasına neden oldu. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum.

"Yapmamak için çok uğraştım.

Biraz kendini beğenmiş görüldüğünün farkındaydı ama neden olmasındı ki? Adamın gözlerindeki parıltı gördüklerinden hoşlandığını gösteriyordu.

"Sana birçok insanın hoşuna gittiğini söylemiştim.

'Sen yaptın. Umarım bir sürü insan seni b ö y l e görmez,' dedi sahiplenici bir tavırla, parmağını göğüslerinin arasındaki vadide gezdirerek.

Ona boğucu bir gülümseme verdi. "Sadece seçilmiş birkaç kişi.

Eğildi ve sütyeninin dantelli kumaşı arasından meme ucunu öptü, dişleri hassas teni sıyırdı. Kadın istemsiz bir nefesle sırtını döndü.

"Beğendin mi?" "Sorun değil.

"Fibber," dedi ve diğer göğsüne de yaptı.

Kıpırdandı, içinden bir zevk kıvrımı geçti. Adamın eli külotunun dikişini sıyırdı, zar zor dokunuşu çok daha fazlasını vaat ediyordu ve kadın bir ciyaklamayı daha ısırmak zorunda kaldı. Elini adamın göğsüne doğru götürdü ama adam elini aşağı itti.

"Hayır," dedi usulca, parmakları uyluğunun iç kısmındaki deriyi hafifçe çimdikleyerek. "Yetki bende.

Bir kaşını kaldırdı. Meraklanmıştı.

Tekrar öne eğildi ve karnından aşağıya doğru öpücükler kondurdu, elleri kalçalarını tutarken başparmakları pantolonunun nemli kumaşına sürtünerek onu tahrik etti. Kadın kalçalarını kaldırdı ama adam onları sıkıca tuttu. "Kıpırdamadan durmalısın.

Raph sonraki yirmi dakikayı ona işkence ederek ve alay ederek geçirdi, her hareket etmeye çalıştığında mırıldandı. Sonunda onun içine girdiğinde, kadın arzudan tutarsızdı ve neredeyse anında orgazm oldu.

Ödülü Raph'ın yavaş ve kendinden memnun gülümsemesiydi. 'Ve bu sadece başlangıç,' dedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Klima uğuldayarak çıplak vücudunun üzerine serin hava gönderiyordu. Raph'in kolu beline yayılmıştı, ağır ve sıcaktı, başparmağı boş boş kaburgalarını okşuyordu. Kendini hamur kadar yumuşak ve esnek hissediyordu ve gerçekten kalkmaya çalışırsa bacaklarının onu tutup tutmayacağını merak ediyordu.

"Şey..." dedi Lia, "bu biraz şaşırtıcı oldu.

Raph ona sıırttı. "Nasıl yani?

"Yatakta bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye takıldı, şimdi bile üstünlüğü ona bırakmaya hazır değildi.

Ona geniş bir gülümseme daha verdi. "İnsan elinden geleni yapar.

'Bir dahaki sefere biraz daha fazla uğraşmak gerekebilir,' diye espri yaptı. "Bana gerçekten neye sahip olduğunu göster.

Bir hırıltıyla yuvarlandı, onu vücudunun üstüne çekti ve kulağını ısırdı. "Şikayet etmiyorsun, değil mi?

"Sanki yapardım.

Elleri yukarı kaydı, göğüs kafesini tekrar okşarken göğüslerinin dış kenarıyla alay etti. Onun şeklini, yumuşak tenini, sıkı kaslarını ve sert kemiklerini hissetmekten hoşlanıyordu. Birbirlerine uyuyorlardı. Onun vücuduyla onunki. Ve hiçbir gariplik yoktu. Bu sadece iyi bir seksti.

"Kalkıp yemeğe gitmeliyiz," dedi Raph. 'Yine de burada kalmaktan oldukça mutlu olurum.

"Aman Tanrım. Annen ve babam!"

'Bilmelerine gerek yok.'

"Kesinlikle yapmazlar! Lia cevap verdi. Tanrım, bu utanç verici olurdu.

'Yine de annemin çok sevineceğinin farkındasınızdır. Bu tam olarak ne istediğini. Sen geldiğinden beri çöpçatanlık yapıyor.'

"Bizi tekrar tekrar bir araya getirdiğine göre öyle olabileceğinden şüphelenmiştim.

Lia onun zaten tanıdık olan yüzünü inceledi ve bir parmağını yanağında gezdirdi, parmak ucu henüz çıkan iğne ucu kadar kılları törpüledi. Ona gülümseyerek, onu zaten çok iyi tanıdığını fark etti. 'Sen güvenilir birisin ve bu onun planına mükemmel bir şekilde uyuyor. İşi düzgün bir şekilde yapacak olan kişi... sen istemesen bile.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?

Onun boynunu okşadı ve kalçalarıyla onu dürttü. "Bir işi düzgün yapan biri için söylenecek çok şey var.

Gülerek onu tekrar öptü. "Bahse girerim bu akşam baş başa yapabileceğimiz bir şeyler önerecektir. Adamın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi, mavi gözleri muziplikle parlayarak kızın kalbinin tellerini titretti. "Ne üzerine bahse girelim?

Öğle yemeğindeki pizzanın karbonhidrat yüklemesinden sonra Lia, Aurelia'nın akşam yemeği için bebek ıspanak, taze soğan ve taze hamsi filetolarıyla süslenmiş kabak şeritlerinden oluşan hafif bir salata hazırladığını görünce son derece minnettar oldu. Her zamanki gibi tüm aile terastaki asmalarla dolu pergolanın altına oturmuş, masanın üzerinde citronella mumları yanıyordu. Bianca ve Michael ile birlikte oturan Lia, müzik delisi ikilinin Londra'da hangi müzik mekânlarını ziyaret ettiğine dair çapraz sorgusuna maruz kaldı. Lia'nın konser CV'sinin yetersizliği onları hayal kırıklığına uğrattı, ancak Roundhouse'a gittiği için puan aldı.

Camden. Grup seçimlerine gelince, Stacey'nin kendisiyle dalga geçmesine alışkındı ama bu bambaşka bir seviyeydi. Bianca ona kendini yaşlı hissettiriyordu ve onu dinleyen ve gözlemleriyle katkıda bulunan Leo tüm konuşma boyunca kahkahalarla güldü. Anlaşılan havalı ağabey oydu. Lia masanın etrafına baktığında ailenin her bir üyesinin kendine biçilmiş bir rolü olduğunu fark etti ve kendisinin bu rolün neresinde olacağından emin değildi. Belli ki müzik zevkine cevap vermesi gereken çok şey vardı ve kesinlikle kızların örnek aldığı modacı abla olamayacaktı. Makyaj çantasının Luciana'nınkine kıyasla bir el çantası ile 24 kg'lık bagaj hakkı arasındaki fark kadar olduğundan şüpheleniyordu. Gardırobunu burnunu kırıştırarak inceleyen Stacey'ye kıyasla o her zaman biraz alternatif, biraz gösterişli ve bazen de gösterişli giyinen bir boho olmuştu.

İç çekti. Stacey şu anda ne yapıyor olabilirdi? Annem ve babamla Carcassonne'a mı gitmişti?

"Biraz şerbet ister misin? Aurelia'nın sesi düşüncelerini böldü ve onları hızla uzaklaştırdı. Burada, Amalfi sahilinde en muhteşem villada kalıyordu - kendine acımayı düşünmeye nasıl cüret edebilirdi ki? Güzel ev sahibine gülümsedi.

"Evet, lütfen. Bana bunu kendin yaptığını mı söyleyeceksin?"

'Ama tabii ki. Çok kolay. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Özellikle de dondurma makineniz varsa.

Lezzetli limon şerbetinin keskin narenciye tadı damağı temizlemekten çok tutsülüyordu. İlk lokmayla birlikte Lia'nın gözleri ağız sulandırıcı bir şokla büzüldü. "Vay canına! Bu limonlu.

Aurelia sevinçli bir kahkaha attı. "Herkes öyle der. Bu benim kendi tarifim.

Çok fazla şeker koymayı sevmiyorum.'

"Dondurulmuş *citron pressé* gibi," dedi Lia, hemen yine Fransa'daki ailesini düşünerek.

"Bu mükemmel bir tanımlama," dedi Ernesto. "Gelecekte insanları uyarmak için kullanacağım. Karısına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi, karısı da ona küçümseyici bir kokuyla karşılık verdikten sonra kulağını şefkatle çekiştirdi.

'Şimdi, buradayken yapman gereken başka bir şey hakkında düşünüyordum. Raph, Lia'yı Tanrıların Yolu'na götürmelisin. Manzara muhteşem ama ben ve Ernesto için biraz fazla. Çok sıcak olmaması için erken gidebilirsin.'

Raph homurdandı ve Lia'yla kendini beğenmiş bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra annesine, "Evet, eminim senin ileri yaşında öyle olur anne," dedi. Sesi kuru bir alaycılıkla çınlıyordu.

"Evet, anne," dedi Leo. 'Los Angeles'ta her gün spor salonuna gidiyorsun ve her Çarşamba Donna ve Barbara ile beş kilometre koşuyorsun.

"Affedersiniz, Sinyora Salvatore," dedi Ernesto öfkeyle. 'Beni dahil etmeyin. Çok formdayım. Bir sonraki Bond ben olabilirim.

O vücut geliştirmeci pozu verirken herkes kahkahalara boğuldu.

'Ben Daniel Craig'den daha gencim,' diye itiraz etti. 'Ve o Bond olmayı daha yeni bıraktı. Denizden çıkma sahnesini ben de yapabilirim.

Aurelia onun kolunu okşadı. 'Evet, sevgilim. Demek istediğim, en iyisi sabah gitmek olduğunda yapacak başka işlerimiz var,' dedi.

"Ve ben bilmiyorum," dedi Raph. Lia gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. 'Çok fazla çalışıyorsun. Bir gün izin sana iyi gelecektir. "Bugün izinliydim.

Hayal kırıklığıyla oflayıp pufladı. "Neden annenin dediğini yapmıyorsun?

Raph ona sırtıttı ve kolunu ona dolamak için hareket etti. "Kusura bakma anne. Elbette Lia'yı Tanrıların Yolu'na götüreceğim. Benim için bir zevk olur.

Annesi hemen ona gülümsedi ve Raph ondan yüz çevirerek Lia'ya göz kırptı.

Bir süre sonra villadan çıkıp bahçeye çıktıklarında Raph, "Annem beni pazarlıyor gibi hissediyorum," dedi. Günün sıcağı, çalıların ve ağaçların gölgesinde onları saran bunaltıcı bir havaya dönüşmüştü.

"Birlikte gitmemize çok hevesli görünüyordu. Belki de ay ışığının üstesinden gelmemizi umuyordu.

"Haklıydım.

"Haklıydın ve sen kazandın.

"Bana ne kazandığımı hatırlat.

"Çıplak yüzmek," dedi Lia, aşırı heyecanlı ateşböcekleri gibi hormonlarını aydınlatan hızlı bir beklenti fısıltısı. "Bilse çok sevinirdi.

"Yapardı, ama kurnazlığının işe yaradığını anlamasına izin vermektense onunla biraz daha dalga geçmeye değer.

"Öyle mi?

"Evet. Yata gidene kadar cazibene karşı koymakta iyiydim.

Kendi kendine kıkırdadı. Aynaya bakmış mıydı? Onda fazlasıyla cazibe vardı, kanlı büyük kovalar dolusu.

"Sana söylediğim gibi, bunu yapan o turuncu bikiniydi. Seni onun içinden çıkarmanın hayalini kuruyordum. Annemle ya da Ernesto ile paylaşmak istediğim bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, sakıncası yoksa bunun aramızda kalmasını tercih ederim. Annemin umutlanmasını istemiyorum. Ben de sana karşı dürüst olmalıyım. Bakalım işler nereye gidecek. Annemin umduğu gibi bir eş için piyasada olduğumu sanmıyorum.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Lia. Raph'ın kendisiyle kalıcı bir ilişki kurmak istediğini düşünemiyordu, bu çok yazıktı, çünkü ondan muhtemelen mantıklı olandan çok daha fazla hoşlanıyordu. Ama şu anda belirsizlik içindeydi, hangi aileye ait olduğundan emin değildi. Kendini nereye ait hissettiğini daha iyi anlayana kadar kimseye bir taahhütte bulunmaya niyetli değildi.

Merdivenlerden havuzun serin sularına inerken Raph'in bakışları onu ısıttı, gözleri çıplak vücudunda gezindi. Raph ona doğru yürümesini izlerken kendini ondan saklamak için hiçbir hareket yapmadı. Bahse girmekten çekinecek biri değildi. Ayrıca, adamın onu görmek istediğini bilmek çok erotik bir şeydi. Misafir odalarına giden yola çıktıklarından beri sinir uçları bunun beklentisiyle dans ediyordu.

Ona yaklaşırken gözleri onunkilere kilitlendi, yutkunduğunu ve gözlerinin karardığını gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Raph onu en az onun kendisini istediği kadar istiyordu ve bu durum damarlarında güç ve heyecanla dans etmesine neden oldu. Aralarındaki çekime karşı koymayı bırakıp vücuduna pompalanan şehvete teslim olması rahatlatıcıydı.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz onu kollarının arasına aldı. "Gel buraya, seni siren.

Siren mi? Şarkı söylediklerini sanıyordum. Beni gerçekten şarkı söylerken duymak istemezsin.' "İstemiyor muyum? Daha önce kesinlikle zevkle mırıldanıyordun.

Küçük bir zevk ürpertisi omurgasından aşağıya dalgalanırken güldü ve ağzı çene çizgisi boyunca sürüklendi, elleri su çizgisinin hemen üzerinde göğüslerini buldu. Etrafını saran suyun ve sertleşmiş meme uçlarındaki soğuk parmaklarının birleşimi hassasiyeti artırdı ve kadın kısık bir zevk iniltisi çıkardı.

Havuz kenarında seviştiler, yatak odasına kadar gidemeyecek kadar coşmuşlardı. Daha sonra Raph onu süitine götürdü, birlikte duş aldılar ve sonra havlulara sarınarak bir bardak Limoncello ile oturmak ve ayın yansımasının suyun yüzeyinde dalgalanmasını izlemek için dışarı çıktılar.

"Bu çok güzel," dedi Lia iç çekerek, nemli saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru iterek.

"Mm," dedi Raph. 'Ama bu gerçek hayat değil.

"Hayır," diye kabul etti Lia. 'Ve eğer öyle olsaydı eminim sıkılırdık. alışmamayı hayal bile edemiyorum. Durakladı ve onun kaburgalarını dürttü. "Ve senin nasıl alışılmayacağını bildiğinden de emin değilim.

'En iyileriyle bile tatil yapabilirim. Sadece burada tatilde olmam gerekiyor ama Ernesto ve annem benim için gezilerde misafirlere eşlik etmek gibi ekstra şeyler buluyorlar.

'Bu ne sıkışıklık. O kadar sorunlu muyum?'

"Bazı telafiler var gibi görünüyor," diye mırıldandı, kulağının hemen altındaki yumuşak deriden boynunu ısırırken nefesi teninde ılıktı. Gldğ sırada bile onun dokunuşuyla ürperdi, vücudunda karıncalanmalar oluştu.

"Benim hakkımdaki fikrini değiştirdin demek?" diye sordu.

Adamın ağzı kızinkini buldu ve kız ne söylediğini unutup kendini öpücüğün verdiği hazzı ve kendini tekrar onun yatağında bulmanın kaçınılmazlığına kaptırdı.

Ancak çok sonra, yanında yatarken, derin ve eşit nefes alıp verirken, sorusuna cevap vermediğini hatırladı ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Lia son siyah ipliği bir başarı hissiyle bağladı ve Positano serisinin ikincisini incelemek için geri çekildi. Bu daha küçük bir parçaydı ve arkasındaki yamacı kaplayan evlerden ziyade ön plandaki ana kilisenin kiremitli kubbesine odaklanıyordu. İçinde bir memnuniyet duygusu çiçek açtı. Bu kesinlikle onun en iyi çalışmalarından biriydi.

Başını eğdi, resmi düşündü, farklı olanın ne olduğunu tanımlamaya çalıştı ve neredeyse hemen tanımladı. Bu parçada eğlenceli bir unsur vardı, İtalya'ya geldiğinden beri, özellikle de bu resimde ortaya çıkan yeni bir şey. Bu belki de son birkaç günün saf neşesinden kaynaklanıyordu. Hızlı bir kahkaha attı. Oyuktaki küçük yatağa yüzü kızarmadan zorlukla bakabiliyordu.

Birlikte uyudukları o ilk sabah, fikirlerinin bir araya gelmesiyle ateşlenen Lia, kahvaltıdan çok önce Raph'ın yatağından fırlamış, stüdyoya gitmek için can atmış ve Raph da onu şehre kadar bırakmıştı. Ne yazık ki her ikisinin de yoğun bir iş günü geçirme planları, küçük stüdyonun eşiğinden adımlarını atar atmaz suya düşmüştü. Neredeyse bütün gün yataktan çıkmadıklarını, sadece saat dörtte denize girip serinlemek için ayrıldıklarını hatırlayınca kendi kendine kahkahalarla güldü. Söylemeye gerek yok, hiç iş yapmamıştı ve eğer yapmaları gerekenleri yapacaklarsa, atölyeden birini ödünç almaya devam etmesi konusunda anlaşmışlardı.

Gelecekte scooter ve kendisi kullanacak. Ve böylece her sabah işe başlamak için buraya geliyordu. Bazı öğleden sonraları, öğle yemeği boyunca çalıştıktan sonra, stüdyoda son bir seans için dönmeden önce yüzmek için sahilde Raph ile buluşuyordu. Geçen hafta çok şey başarmıştı.

Restoran için yaptığı tasarımlar nihayet güzel bir şekilde bir araya gelmişti ve onları ilk limon resmiyle birlikte menajerine göndermiş ve Braganzilere sunulmuştu. Tamamlanan büyük ölçekli Positano resminin fotoğrafları web sitesinde yayınlanmıştı, ancak anılar kumaşa dokunduğu için onu satmaktan neredeyse üzüntü duyacaktı.

Cep telefonu çaldı ve yanındaki küçük masanın üzerinde duran telefona baktı. Arayanın annesi değil de menajeri olduğunu fark ettiğinde küçük bir hayal kırıklığı mı yaşamıştı? Görünüşe göre annesi onunla iletişim kurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Kalbinin etrafına bir yumruk sıkı. Çok sarsılmıştı. Annesinin Lia'nın hayatı boyunca böylesine büyük bir sırrı saklamış olması kalbini kırmıştı ve kız kardeşinin, Lia'nın bunu öğrenmesinden hemen sonraki son buluşmalarında yaptıkları sabırsız, kopuk konuşmadan beri onunla temasa geçmemiş olması da kalbini kırmıştı.

Stüdyonun parlak güneşi altında şimdi ve buraya geri dönen Lia, artık o birimin bir parçası olmadığı için duyduğu acı verici kıskançlık duygusunu ve neden her zaman ailesinin geri kalanından biraz farklı hissettiğinin hoş olmayan bir şekilde farkına vardığını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Sersemlemiş bir halde telefonu açtığında, menajerinin coşkulu bir sevinçle dolu sesini duydu.

Hey, Lia. Haberlerim var. Braganziler tasarımlara bayıldı. Gidebilirsin.'

"Gerçekten mi? Bu harika. Bu haber onu hemen korkusundan kurtardı.

'Evet, komisyonun ilk yarısını mevcut tasarımlara dayanarak ödeyecekler, ancak resmi bir açıklama yapana kadar bunu gizli tutmak istiyorlar.

PR lansman kampanyasının bir parçası olarak duyuruldu. Bunun şimdiye kadarki en iyi çalışmanız olduğunu söyleyebilirim.

'Ben de öyle düşünüyorum,' dedi Lia.

'Ama şöyle bir şey var, web sitenizdeki yeni resmi satın almak için yanıp tutuşan İtalyan bir adam var. Posytawano. İsteddiği fiyatın iki katını teklif etti. 'Positano,' diye düzeltti Lia, adamın bozuk telaffuzuna gülerek. Alec'in korkunç bir sahte Amerikan aksanı vardı ve bu aksan şimdi olduğu gibi heyecanlandığında daha da belirginleşiyordu.

'Evet, kim olduğunu asla tahmin edemezsin. Büyük bir film yıldızı. Görünüşe göre orada yaşıyor ve burayı istiyor.'

"Ernesto Salvatore olabilir mi acaba?

'Evet, o! İşte o adam. Nereden biliyorsun?'

Lia derin bir iç çekti. Nereden başlamıştı ki? "Ona satılık olmadığını söyle.

"Ne? Sonra menajeri güldü. "Daha fazlasını mı istiyorsun?

'Hayır! Bunu satın almıyor. Ona vereceğim ama bunu ona söyleme. Lia alnını ovuşturdu. Resmi Ernesto'ya seve seve hediye edecek ya da onun için başka bir tane yapacaktı. Ondandır almasına imkân yoktu. Zaten onunla bedava yaşıyor ve aileden biri gibi muamele görüyordu.

'Evlat, bir şeyler dağıtırsan nasıl para kazanmayı planlıyorsun? Yine de iyi bağlantıları olduğunu tahmin ediyorum. Onu nereden tanıyorsun?'

"Durum biraz karışık," dedi. "Ama şu anda onunla kalıyorum.

'Ernesto Salvatore ile kalıyorsun! Tekerlekli cehennem ateşi.' Alec birdenbire çok İngiliz olmuştu. "Yürü be. Donun tutuşmuş gibi çekip gitmene şaşmamalı. Tam zamanında. Bekârlık öyle sanıldığı gibi bir şey değil.

"Alec! Sesi şokla karıştı. "Öyle bir şey değil. Karısı burada. Ona Ernesto'nun öz babası olduğunu söylemek çok fazla ilgi çekerdi ve Alec'i tanıyorsam, bunu basına sızdırmanın bir yolunu bulurdu.

uygun bir an - 'kariyerinin iyiliği için' tabii ki. 'Beni de davet etti. Onlar... onlar eski aile dostları.

Bu yalan değildi. Ernesto annesinin eski bir arkadaşıydı.

'Oh, şimdi sen söyle. Orada bir hikaye olduğunu sanıyordum. Yine de eserinizin Salvatore tarafından satın alındığını duyurabilirsek basın için harika bir hikaye olur. Los Angeles'ta büyük bir sanat koleksiyonu var, biliyorsun.'

"Hayır," dedi Lia, dikkatini dağıttığı için minnettar. "Ne tür sanat eserleri topluyor?"

'Her türlü medyumla ilgileniyor. Heykel, seramik, resim ve şimdi de görünüşe göre tekstil sanatı.

"Onunla kendim konuşacağım. Alec'i komisyonundan mahrum bıraktığı için kendini biraz suçlu hissediyordu ama ikinci Positano resmi satışa çıkmaya hazırdı ve umarım o da çabucak satılırdı.

Yine sıcak, muhteşem bir gündü ve stüdyo ışık için harika olsa da, güneşin şiddetli sıcağında bir seraya dönüşüyordu. Serinlemek için çaresizce, biraz erken bitirmiş ve Raph'in burada olabileceğini umarak özel havuza geri dönmüştü. Yine de ondan bir iz yoktu ve kalbi hayal kırıklığına uğramıştı.

En azından, Ernesto ve Aurelia'yla buluşmak üzere villaya gitmeden önce rahatça yüzüp duş almak için bolca vakti vardı.

Aurelia harika bir aşçıydı ve Lia'nın damağını eğitmek ve mirasını pekiştirmek için en sevdiği yerel yemekleri ortaya çıkararak becerilerini kullanmaktan zevk alıyordu. Lia'nın en ufak bir direnişi olmadı. Ev sahiplerinin yemek tutkusu bulaşıcıydı ve Lia ilgisinin arttığını fark etti. Her gece baktı ki

Ne servis edileceğini öğrenmek ve Aurelia'nın malzemeler ve yemeği nasıl pişirdiği hakkındaki açıklamalarını dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Elbisesini çıkardı ve aynalı gardırobun önünde durdu.

Bikini giymeye zahmet etmeli mi? Burada kimse onları rahatsız etmez.

"İyi akşamlar. Raph'ın alçak sesi onu irkiltti.

"Merhaba. Aynada onu izledi, neşesi bir anda gökyüzüne yükseldi.

"Ben de tam yüzmeyi düşünüyordum.

Odanın içine girdi ve yatağın ucuna doğru ilerleyerek onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını hafifçe ısırdı.

"Öyle miydin?" Elleri kızın belinde gezindi.

"Mmm," dedi, vücudu onun dokunuşu altında çoktan yumuşamıştı.

"Ama bunu yapmak zorunda değilim.

Kollarını ona doladı, onu kendine çekti, sihirli elleri sutyeninin askılarını kollarından aşağı kaydırırken gömleğinin ince pamuğunda vücudunun sıcaklığını hissetti.

"Beni özledin mi?" diye mırıldandı, başını eğip göğüslerinin kabarıklığını öptü.

Anlık şehvetle nefesi kesildi. "Olabilirdi," dedi, nefesini tutmaya çalışarak, içinden ılık bir bal gibi süzülen baygın arzuyla.

'Lia! *Tesoro!* Evde misin? Aurelia'nın sesi yatak odasının dışındaki koridordan geldi.

İkisi de vurulmuş gibi doğruldular, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Kahretsin!" dedi Raph.

"Çabuk! Lia onu gardırobun içine itti ve kapıyı kapattı, elbisesini kaptığı gibi küçük koridora fırladı.

Aurelia! Merhaba!" Sesi daha yüksek bir perdeye çıktı.

"İşte buradasın. Aşağı gelip ihtiyacınız olan bir şey olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini düşündüm.

Lia güldü. 'Aurelia, bence bir insanın isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeyi düşünmüşsün. Burası şimdiye kadar kaldığım en rahat yer.

"Çok memnun oldum. Yatağa oturdu. 'Sizi burada ağırlamak çok güzel. Burada kalmanızdan gerçekten keyif alıyoruz. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Aslında Los Angeles'a gelip bizi ziyaret etmenizi çok isteriz. Orada sizin için her zaman bir oda olacaktır. Raph her zaman Şükran Günü'nde gelir. Belki o zaman onunla uçar ve bir süre kalırsınız? O iyi bir adam. Onunla gurur duyuyorum. İkinizin iyi bir başlangıç yaptığınızı sanmıyorum.

"Peki ya Leo?" diye sordu Lia, muzip bir dürtü onu teşvik ediyordu. "Şükran Günü için Los Angeles'a gidiyor mu?

"Leo mu? Aurelia yutkundu. 'Evet, elbette ama... şey, o Leo. Hiçbir şeyi fazla ciddiye almaz. Raphael gibi değil. Raphael kim olduğunu biliyor. O çok başarılı. İnsanların Ernesto'dan faydalanmasından endişe ediyor ve bazen bu onu biraz... ulaşılmaz yapıyor.

"Oh, o iyi," dedi Lia, aynalı kapının diğer tarafında, birkaç metre ötede duran Raph'ın korkunç bir şekilde farkında olarak.

"Belki onunla biraz daha fazla zaman geçirseydin..." "Öyle mi dersin?" dedi Lia, gülmeye çok yaklaşmıştı.

Aurelia kurnazca bir gülümsemeyle, "Ah, evet," dedi. 'O çok güvenilir biri.

Sorumluydu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmazdı.

Lia bütün masumiyetiyle, "Benim büyükbabam da böyledir," dedi. Aurelia'nın yüzü bir tablo gibiydi. "Belki o kadar yakışıklı değildir.

"Raph yakışıklı mı? Lia kaşlarını çattı. "Fark etmemiştim. Leo çok yakışıklı. Sonra da kıkırdadı, çünkü Aurelia bu sözlere oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Onu rahatlatmak için bir kolunu diğer kadının omzuna koydu. Raph'ın evinde eğleniyor olsa da, ona fazla sataşmak kötü hissettiriyordu.

Gider. Raph çok yakışıklı. Ve çok iyi anlaşıyoruz, Aurelia. Endişelenmene gerek yok. Ona zarar vermeyeceğim. Onu çok eğlenceli buluyorum. Onunla fazla tartışmamaya çalışacağım.'

Teşekkür ederim. Ama belki de bu tartışmalar tutkunun bir işaretidir. Belki onda daha fazlası olduğunu öğrenirsin. Aurelia ona umutlu bir gülümseme verdi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Lia, kendini biraz suçlu hissederek, ama Raph'la olan ilişkisini kimseyle paylaşmaya hazır değildi, özellikle de nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikri yokken. İkisi de herhangi bir söz vermemişti.

Özür dilerim Aurelia. Kaba davrandım. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Bu çok hoş olurdu ama mutfağa geri dönmem gerekiyor.

Aurelia ayağa kalktı ve bu kez avlu kapısından çıktı. Lia gardırobun kapısını açmadan önce Aurelia'nın gözden kaybolmasını bekledi.

"Artık dışarı çıkabilirsin," dedi, yüzünü bir parça neşe aydınlatarak.

Raph onu yakaladı ve hızlı, alaycı bir öpücükle gardırobun içine çekti. "İntikam kötüdür, Lia. Onu tekrar öptü, eli göğsünde gezindi, meme ucunu çekiştirdi. "Büyükbaba gibiyim, değil mi?

Kıkırdadı ve sonra adam başını eğip göğsünü okşayınca nefes nefese bir iç çekişle sözlerini yuttu. Büyükbabasına hiç benzemiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"

Bizimle gelmek istemiyor musun? Raph birkaç gün sonra Aurelia'dan bir şişe su alırken tüm masumiyetiyle sordu ve Lia'ya kaçamak bir göz kırptı.

"Çok isterdim ama yarınki parti için yapmam gereken çok şey var.

'Yemek şirketi geliyor,' dedi. 'Yapacak o kadar çok işiniz yoktur herhalde? Bugün çok güzel bir gün.

"İstersen kalıp yardım edebilirim," diye önerdi Lia ve neredeyse gülecekti. Aurelia ellerini i k i s i n e doğru sallayarak, "Hayır, hayır," diye itiraz etti,

Neredeyse onları mutfağından kovuyordu. "Siz ikiniz gidin ve eğlenin.

"Tanrıların Yolu'nda yürüyüş yapmanın eğlenceli olduğundan emin değilim," dedi Raph. "Zor bir iş olacak, bu yüzden bu kadar erken ayrılıyoruz. Saatine baktı. Cuma sabahı saat altı buçuk çok yanılttı. Bir iki saat daha Lia'yla yatakta kalmayı tercih ederdi.

"Çantaya senin için biraz meyve ve poğaça koydum," dedi annesi, saatin saçma sapan bir saatinde ipek sabahlığıyla dolaşırken bile hala göz alıcı ve iki yetişkin oğlu olmak için çok genç görünüyordu.

Onu yanağından öptü. 'Teşekkürler anne. Yolda harika bir kahvaltı yapacağız. Seni seviyorum.'

"Ben de seni seviyorum, oğlum. Lia'ya döndü ve onu beyzbol şapkasından ayaklarına kadar inceledi. "Çantaya biraz yara bandı da koydum, ayakkabıların da oldukça yıpranmış görünüyor.

Annesinin endişesi onu eğlendiriyordu, özellikle de diğer şeylerin yanı sıra Lia'nın bir koşucu olduğunu keşfettiği ve o hırpalanmış Brooks spor ayakkabılarının çok fazla kilometre yaptığını bildiği için. Ayrıca gıdıklandığını, ayaklarına dokunulmasından nefret ettiğini ve sağ ayağındaki küçük parmağının bitişik parmağının altına sıkıştığını da öğrenmişti. Sol göğsünde üç ben vardı ve uyluğunun iç kısmında hilal şeklinde bir yara izi vardı - yedi yaşındayken ağaca tırmanırken geçirdiği bir kazanın sonucuydu.

"Hazır mısınız?" diye gürledi Ernesto, elinde her zamanki double espresso demi-tasse'siyle mutfığa girerken. Onları Nocelle'ye götürecekti, ardından patika boyunca Bomerano'ya yürüyecekler ve sonra bu kez Positano'ya kadar geri döneceklerdi. Positano'dan Nocelle'ye kadar 1500'den fazla basamak vardı ve bu da bir yürüyüş başlangıcı için çok zorlu görünüyordu.

Fiat 500'e tırmandılar, Lia cömertçe arkaya sıkışmayı tercih etti ve Raph kapının üstündeki kolu kavradı. Ernesto'nun araba kullanması düzensiz ve tamamen ruh haline bağlı olabiliyordu. Bu sabah, Raph'ın yola konsantre olma yeteneğini etkileyeceğini garanti edebileceği bir gevezelik ve çenebazlık hâkimdi.

Yarım saat sonra Raph minnetle küçük arabadan indi, Ernesto'nun arkada Lia'yla bağıra çağıra yaptığı konuşmadan kulakları çınliyordu, iki pencere de açıktı. Ernesto üç kez hatırlatmasına rağmen tamir ettirmeyi unuttuğu için klima hâlâ çalışmıyordu.

Lia'nın arkadan çıkmasına yardım etti.

"Yürüyüşün tadını çıkarın," diye seslendi Ernesto, gösterişli bir çakıl serpintisiyle uzaklaşmadan önce pencereden neşeli bir el sallayarak. Raph sadece Ferrari'de olmadığı için minnettar olabilirdi.

"Önden buyurun," dedi Lia, şortu ve yeleği içinde çok sevimli görünüyordu, saçları beyzbol şapkasının arkasından uzun, gür bir at kuyruğu şeklinde çıkıyordu. Cildi turuncgil ve çiçek kokan güneş kremiyle parlıyordu.

Birkaç yürüyüşçü daha aynı noktada toplanmıştı ki bu da yılın bu zamanında beklenen bir şeydi. Bu popüler bir patikaydı, doğru yolu gösteren kırmızı ve beyaz boyalı karoları takip etmek kolaydı ve yürüyüşe değerci. Kilise çanlarının sesi eşliğinde rustik binaların arasından geçerek kasabanın dışına çıktılar ve çok geçmeden kayalık patikaya vardılar.

"Peki ne kadar yürüyeceğiz?" diye sordu Lia.

"Ayak uyduramayacağından mı endişeleniyorsun?" diye alay etti.

"Hiç de değil. Ona sırtıttı, üst dudağının hemen üzerinde bir gamze belirdi. "Çok yorulursam beni taşımak zorunda kalacaksın.

Güldü. 'Bunu eğlence için 10 km koşan kız söylüyor. Bu sadece on dört kilometre.

"Bana ayak uydurabilecek misin?" diye sordu.

"Şimdiye kadar hiç şikayet almadım.

Kahkahası patladı ve onu şakacı bir şekilde itti. "Hayır, oldukça takdire şayan bir şekilde yapıyorsun. Ona muzip bir sırıtış attı. "Kalp çarpıntısı beklentisini karşılıyorsun.

"Vay be. İçim rahatladı. Adam ona sırtıttı. Onu gülümsetmekte asla başarısız olmamış ya da onu alt etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar şakacı olmamış ya da yanında bu kadar rahat hissettirmemişti. Diğer insanların yanında her zaman tetikte olmak, asla çok fazla şey belli etmemek zorundaydı. Ondan beklentileri vardı. Akıllı ve ciddi olması ve başkaları tarafından kendisine bahşedilen takım elbiseli imajına uygun yaşaması gerekiyordu. Bu rolün içine sürüklenmiş, sorumluluklarını üstlenmiş ve yakın zamana kadar bunun hakkında pek düşünmemişti. Lia onu

Bu düşünceleri yeniden değerlendirdi, kendisini çok ciddiye almadığı için kendi görüşüne meydan okudu. Kendisi hakkındaki alışlagelmiş görüşlerini uçurup atan, meşhur temiz hava soluğu değil, yedi kuvvetinde bir patlamaydı. Lia'yla birlikte kendini bırakmış ve diğer tüm kadınlardan daha çok onun içeri girmesine izin vermişti. Belki de aralarındaki her neyse bunun sınırlı bir sonu olduğunu bildiği ya da en azından böyle bir varsayımda bulunduğu içindi. Ya bu İngiltere'ye dönmeleriyle bitmek zorunda değilse?

Lia güzel pembe bir çiçeği incelemek için eğilmiş, parmaklarıyla minik yapraklarını hafifçe okşamıştı.

Yoldan geçen bir kadın "Yabani orkide, çok geç," dedi ve Lia fotoğraf çekmeye başlamadan önce onunla yabani çiçekler hakkında sohbet etti, etrafındaki her şeyden memnun olduğu belliydi.

"Fikirler?" diye sordu, onun gözlerindeki parlak, yıldız çarpmış parıltıyı çoktan fark etmişti.

Evet. Bir sürü. Bu bir cennet. İçimde nakış ve aplike yapma isteği uyandırıyor. Tanrım, aklımda bir sürü fikir var. Gelip burada yaşamak zorunda kalabilirim.

Her ne kadar laf olsun diye söylenmiş olsa ve muhtemelen ciddi olmasa da, kadının sözleri karşısında otomatik olarak kaskatı kesildi. Ernesto onu olduğu gibi kabul ederdi. Eğer isteseydi taşınmasına izin verirdi.

'Kışın burası oldukça sessizdir. Soğuk da olur. Ve ıslak. Burada dağlarda olduğumuzu unutmayın.

"Ha! Güldü ve başını salladı. "Raph, eğer bana ilham veren ve hoşuma giden her yerde yaşamaya gitseydim, sürekli yollarda olurum, bir bavulla yaşardım. Aslında küçük dairemi seviyorum ve Londra'da yaşamayı seviyorum, özellikle Noel'de... ve yazın ve ilkbaharda... sanırım sonbaharda da.

Kadının sözleriyle midesindeki düğüm hafifledi. En kötüsünü düşünmek ne zamandan beri içgüdüsel bir tepki haline gelmişti? Neden Lia'nın kendisini kalmaya davet ederek Ernesto'nun misafirperverliğini kötüye kullanacağını varsaymıştı?

"Noel'in nesini seviyorsun?" diye sordu. Düşüncesi bile gözlerini yıldızlarla dolduran şey neydi?

'Trafalgar Meydanı'ndaki ağaç. Somerset House'da buz pateni. Fortnum ve Mason'daki yemek salonu. Regent Steet'te parıldayan ışıklara bakarken soğuk ve keskin hava. Yarı İtalyan olduğumu keşfetmiş olsam da burası her zaman evim olacak. Aslında kendimi hiç İtalyan hissetmiyorum... buraya geldiğimde öyle hissedeceğimi düşünmüş olsam da.

Uzanıp onun elini tuttu ve kendi dairesine duyduğu özlem içini sızlatırken sıktı. O da Londra'daki hayatını özlüyordu. Lia'yı bazı arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyordu; ona nasıl cevap verdiğini ve haddini nasıl bildirdiğini görseler çok hoşlarına giderdi.

"Biraz zaman alıyor. Aslen Londra'da büyüdüm; Los Angeles hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi ve üniversite için İngiltere'ye döndüm ve kaldım. Son on altı yazdır buraya geliyorum ve dili konuşuyor olsam da yarı İtalyan olduğumu söylemekten hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olamıyorum.

'En azından rolüne uygun görünüyorsun. Arketipik yakışıklı İtalyan kalp çarpıntısı. Sarı at kuyruğunu salladı. "Kimse benim İtalyan olduğuma inanmayacak.

Raph elini kızın saçlarına daldırarak yumuşak buklelerin parmaklarının üzerinden geçmesine izin verdi. "Çok güzel saçların var.

Onu fırlattı. "Teşekkür ederim. Ona gülümsedi. "Bu benim en büyük zaferim ve bu konuda inanılmaz derecede kibirliyim.

"Boşuna mı? Hiç sanmıyorum. Raph bir kahkahayı bastırdı. Lia'nın tanımladığı bir şey varsa o da az bakım gerektirmesiydi. Layla taşındığında banyosunu istila eden losyonların, iksirlerin ve serumların sayısını düşündü... ve raf alanını geri aldığına yaşadığı rahatlamayı. Ernesto ve Aurelia burada, Amalfi'de nispeten sade bir yaşam sürseler de, yine de Hollywood'un güçlü çiftlerinden biriydiler; Aurelia hem yapımcılığını üstlendiği hem de rol aldığı son derece başarılı İtalyan yemek programları dizisiyle, Ernesto ise çalışma hayatının büyük bölümünde A listesinde yer almıştı. Raph'ın

Bu ortamda büyümüşü ve alıştığı şey buydu. İlgi odağı olmaktan uzak durmaya çalışsa bile, dünyası kaçınılmaz olarak aynı ayrıcalıklı yetişkinler çevresini içeriyordu. İnsan aynı çevrelerde, benzer deneyimlere sahip insanlarla kaynaşma eğilimindeydi, çünkü bu güvenliydi ve bu insanların patavatsızlık yaptıklarında en az sizin kadar kaybedecek şeyleri olduğunu biliyordunuz.

"Şu kelebeğe bakın. Lia aniden çimenli bankın kenarına doğru fırladı, parlak sarı kanatları onu büyülemişti. Her şey ilgisini çekiyor gibiydi ve onun bu hızlı neşesinden zevk alıyordu.

Taşlı patika boyunca yürüdüler; bir tarafta yukarıya doğru uzanan uçurumun yüzü, diğer tarafta ise dik bir düşüş vardı. Yabani çiçekler otların arasında büyürken, bodur çalılar seyrek zemini ele geçirmek için sarp kayalıklarla savaşıyor manzarayı süslüyordu. Kıyı şeridinin etrafındaki soluk turkuaz ceplerle beneklenen masmavi deniz, uzaktaki ufka kadar uzanıyordu. Sarmaşıkların istila ettiği harabelerin, sürüler halinde sıçrayarak uzaklaşan çevik ayaklı keçilerin, giderken çanlarını çınlatan ve ara sıra yol boyunca ilerleyen katırların yanından geçtiler; katırların başında işleriyle meşgul vakur yüzlü çiftçiler vardı, turistler ise boş zamanlarında gezinip gördükleri her şeyin fotoğrafını çekiyorlardı.

Burası çok sessizdi, sadece keçilerin ve çanlarının sesi, gevşemiş taşların tıkırtısı ve başka bir grubun yanından geçerken çıkan alçak seslerin mırıltısı vardı. Londra ve gerçek hayat çok uzakta gibi geliyordu.

Uzun uzun su içmek ve birkaç portakal yemek için küçük bir tapınakta durdular, tatlı meyve suyu birkaç saatlik yürüyüşün ardından ferahlatıcı ve hoştu. Oturup sohbet ederlerken ve manzarayı seyrederken Capri adasını işaret etti ve arkalarında köpükten uzun beyaz izler bırakan sürat teknelerini izlediler.

"Eğlenceli görünüyor," dedi Lia.

"Leo tarzı eğlence," dedi Raph.

Lia birdenbire, "Biliyorsun, şöhretinin hakkını veriyor," dedi. "Bence sen de öyle yapıyorsun.

Raph ona şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

'Kimse Leo'dan bir şey beklemiyor, bu yüzden ondan herhangi bir talepte bulunmuyorlar. O kendi tatlı sorumsuz, plaj adamı ve sörfçü çocuk tarzında devam ediyor çünkü ondan beklenen bu.

Raph omuz silkti. Leo böyleydi. Hiçbir şeyde elini taşın altına koymazdı. Yapmak zorunda da değildi. Ernesto ona cömert bir harçlık ve hem burada hem de Londra'daki evde ücretsiz yemek veriyordu ve ne zaman isterse Los Angeles'ta ona bir oda vardı. Anneleri yeniden evlendiğinde Leo çok daha küçüktü. Daha önceki zor zamanları pek hatırlamıyordu ve Ernesto ile Aurelia da hatırlamasını istememişlerdi. Annesi onu şımartmış, ikisini de şımartmıştı, ama o zamana kadar Raph'ın ruhu çoktan çekilmişti. Babası çekip gittiği andan itibaren sorumlu olan o olmuştu. Ernesto Aurelia'ya gururunu geri vermişti, ama ondan önce Raph'ın ve Leo'nun babası, duygusal açıdan zorba bir ilişki içinde Aurelia'nın gururunu elinden almışlardı. Ernesto'da bir koruyucu bulmuştu ama Raph başlangıçta ona güvenmemişti ve ondan sonra da uzun süre evin erkeği rolünü sürdürmüştü. Lia'nın haklı olduğu bir nokta vardı. Belki de onları kendi hallerine bırakmasının zamanı gelmişti. Kendisini Raphael Knight olmaya zorlamalarına izin vermişti ama ya sadece Raph olmayı deneseydi?

Lia elini onun koluna koydu ve ayak parmaklarının üzerinde durarak yanağından öptü. "Gerçek Raph'ı korkutucu, kötü huylu Raphael Knight'tan çok daha fazla seviyorum.

"O kadar da kötü değildim, değil mi?"

"Evet," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Bir şey mi öğrenmek istiyorsun?"

"Her zaman," dedi baştan çıkarıcı gülümsemelerinden biriyle.

'Ofisime gelip benimle Ernesto hakkında konuşmak istediğinizde, onun sevgililerinden biri olduğunuzu iddia edeceğinizi düşündüm. Tepkimin bir kısmı kıskançlıktı.

'Ernesto annene sadakatsizlik etmedi, değil mi? Lütfen bana bunu söyleme. Lia sanki kırılcısından korkuyormuş gibi ellerini kalbinin üzerinde tuttu.

"Hayır. Birbirlerine tapıyorlar.

"yleyse neden kıskanıyor sun?

"nk senin kuruntulu bir hayran olabileceğini düşündüm - gerçekten de çok hayranı var. Ona umutsuzca aşık oldukları için - onunla hiç tanışmamış olsalar bile - onlarla tanışır sa karşılık vereceğine inanan türden.

"Yani... benden hoşlanıyor muydun? Sözlerinde inançsızlık vardı.

"Hoşlanmanın doğru kelime olduğundan emin değilim. İlgimi ekti. Yüzünü buruşturdu. "Benden hoşlandın.

"İlgimi ekti.

"Benden hoşlandın. Ona stn bir bakış attı ve at kuyruğunu savurdu. Adam ona doğru atıldı ve yüzüne doğru gülerek onu kollarının arasına aldı.

"Senden hoşlanmadım. Gençler böyle der. Senden etkilendim.' "Benden hoşlandın," diye inatla tekrarladı, yüzünde dans eden bir eğlenceyle "Ben de senden hoşlanıyordum," demeden önce göz göze geldik.

Bu sözler kalbini küçük bir sarsıntıyla yerinden fırlattı.

'Seksi takım elbisenizin içinde yanan ve dar kalçalı Bay Knight'tınız.

"Bastırılmış cinsellik titreşimleri yayıyorsun.

"Ne yaptım? Şimdi gülüyordu. Hiç kimse onu böyle tarif etmemişti. Ya da bu konuda bu kadar açık ve dürüst olmamıştı.

"Biliyorsun. Bu ciddi iş kıyafetinin altında, yüzeyin altında zonklayan tutkulu bir adam var. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Zonklama mı?" diye sordu, korkutucu bir ses çıkarmaya çalışarak. Ne yazık ki, sesi öfkeli, hiç de erkekçe olmayan, kırık sesli bir ciyıklama olarak ıktı

"Ah, evet," sesini alçalttı, yüzünde muziplik okunuyordu, "kesinlikle zonkluyordu.

Onu yakaladı ve tekrar doyasıya öptü. "Bazı insanların büyüklerine hiç saygısı yok.

"Hayır," dedi arsız bir sırıtışla ve onu geri öptü.

Bomerano'ya giden yolu takip ederek kıyı şeridi boyunca gölgeli ağaçların arasından yürüdüler ve Tanrıların Kafesi'nde durdular.

"Soğuk bir biraya ihtiyacım var," dedi Lia.

Raph saatine baktı. Saat daha on buçuktu.

"Ben bir cappuccino alacağım," dedi. Ancak garson siparişlerini almak için geldiğinde iki Morettis istedi.

Lia, "Kaptan Sensible olmamak mı?" diye sordu.

'Bugün tatildeyim. Ve soğuk bir bira tam da ihtiyacım olan şey.'

Lia onu biraz yaşatmıştı, ki bu kötü bir şey değildi. Belki de biraz gevşemesi gerekiyordu.

Buğuyla kaplı bardaktan ilk uzun yudum soğuk bira boğazından aşağı süzülürken, bunun kesinlikle doğru seçim olduğuna karar verdi. Zevkle iç çekti.

"Mmm, mükemmel," dedi Lia, yarısı boşalmış bardağını yere bırakırken ağzındaki küçük köpüklü bıyığı silerek. "Tam da ihtiyacım olan şey. Kadının kendinden emin bir şekilde keyif alması onu rahatlattı. Kendi halinde mutluydu ve olmadığı bir şeymiş gibi davranmaya çalışmıyordu. Bu da onunla birlikte olmayı kolaylaştırıyordu. Lia'nın yanındayken kendisi olabiliyordu çünkü hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında bunu ona ilk söyleyen o olacaktı.

Yarım saatlik bir aradan sonra, artan sıcaklığa aldırmadan yürümeye devam ettiler.

'Manzara bu taraftan daha iyi ve yokuş aşağı daha fazla yol var' dedi.

"Buradaki küçük adalar nedir? Yarımada'nın sonuna doğru Tiren Denizi'ndeki küçük bir takımadayı işaret etti.

"Onlar Sirenuse'ler. En büyüğü - Il Gallo Lungo - yunus balığı şeklindedir ama buradan tam olarak göremezsiniz. Ona bir fotoğraf göstermek için arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Tanrım, gerçekten öyle. Ziyaret edebilir misiniz?"

"Hayır, özel mülkiyet. Dansçı Rudolph Nureyev seksenli yıllarda satın aldı ve ölene kadar orada yaşadı. Daha sonra bir otelci tarafından satın alındı. Sanırım gidip orada kalabilirsiniz ama belli bir ücret karşılığında. Çok özel bir yer.

"Peki Villa Mimosa öyle değil mi? Lia kaşlarını çattı.

"Sanırım öyle. Şımartıldım.

"Her şey yolunda. Onun kolunu okşadı. "Belli olmuyor.

Bir kolunu Lia'ya doladı ve onu kendine çekerek takdirle kıkırdadı. Lia yanındayken hayatın eğlenceli olduğunu unutmak gibi bir tehlike yoktu. En son ne zaman kendini bu kadar rahat hissettiğini ya da böylesine basit aktivitelerden keyif aldığını hatırlayamıyordu. Londra her zaman akşam yemekleri, etkinlikler ve fonksiyonlarla, şov yapmak ve doğru şeylerde görünmekle doluydu. Fotoğraflarının çekilmesine, uygun bir bekâr olarak lanse edilmesine ve belirli bir kadın tipi tarafından hedef alınmasına alışkındı. Lia'ya hiç benzemeyen bir kadın tipi. Tamamen yanlış türden insanlarla çok fazla zaman geçirdiğini fark etti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Positano'ya doğru 1700 basamaktan aşağı indiklerinde ikisi de bir içki daha içmeye ve serinlemek için yüzmeye hazırdı.

"Keşke kostümümü getirseydim," dedi Lia, kalabalık sahile doğru bakarken yüzünde özlem dolu bir ifade vardı.

'Ben de. Bir şeyler içelim ve sonra da bizi villaya bıraksınlar. Aile grubuna WhatsApp'tan ulaşp Ernesto ya da Leo'nun bizi alıp alamayacağını soracağım. Sonra da havuz kenarında tembel bir öğleden sonra geçirebiliriz.

"Kulağa mükemmel geliyor. Tembellik önemli bir kelime. Yatak odasında beni kovalamak yok. Kolunu onun kolunun arasına soktu.

"Seni yakalamak için çok uğraşmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum," diye cevap verdi, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, bir gece önce havuz kenarında kıyafetlerini soyduğunu hatırlıyordu.

Yüzü aydınlandı, gözleri zevkle kırıştı. "Bu kadar karşı konulmaz olduğunda sorun da bu oluyor. Onu öptü. "Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsundur.

"Herkes yakalanmaya değmez. Ve bunda ciddiydi. Kızın gözleri onunkilere kilitlendi ve adam bir elini kaldırarak kızın çenesini kavradı.

"Öyle miyim?" diye sordu usulca.

Onun sessiz ve dikkatle söylenmiş sözleri karşısında kalbi bir an için durdu ve fazladan atıyormuş gibi hissederek dengesini kaybetti.

"Öylesin," dedi. Lia onun için çok daha anlamlı olmaya başlamıştı. Londra'da onunla vakit geçirdiğini hayal edebiliyordu. Onun güneşli kişiliği hayatına yeni bir ışık getiriyordu. Richmond Park'ta yürüyüşler, dairesinde akşam yemekleri, köşedeki yerel barda içkiler, hiç kız arkadaşını götürmediği bar.

Ona gülümsedi ve elini tuttu. "Bence sen de öyle olabilirsin."

Sahildeki kafelerden birinde oturup diyet kola içtiler, masanın karşısında el ele tutuştular ve dünyanın akıp gidişini izlerken pek konuşmadılar. Ara sıra birbirlerinin gözlerini yakalıyor ve tam bir uyum içinde gülümsüyorlardı. Hiçbir şey söylenmesine gerek yoktu ve parmaklarının dokunuşu yeterli görünüyordu - aralarında onları birbirlerine bağlayan bir bağ.

Raph ilk kez kendini bir bütünün parçası gibi hissetti. Eşleşen bir çiftin diğer çorabı. Aşk böyle bir şey miydi? O Lia'ya aitti; bir şekilde ikisi birbirine uyuyordu. Tek soru, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediği idi.

Leo kornaya bastı ve küçük Fiat'ın camından eliyle binmelerini işaret etti; kenara çekmeye ya da park etmeye çalışmaktansa, yolun ortasında bekleyerek ve kasabanın olağan trafik kaosuna katkıda bulunarak trafiği aksatmaktan oldukça mutluydu.

"Leo! Her şeyi geciktiriyorsun," diye yakındı Raph, Lia'nın hızla arabanın arkasına tırmanması için yolcu koltuğunu tutarak. Arkadaki arabanın sürücüsü kornasına sertçe bastı ve ellerini dramatik bir inançsızlıkla kaldırdı.

Leo omuz silkti. 'Burası tıkanmış durumda. Kimse aceleyle bir yere gitmiyor. Atlarını tutabilir.'

"Çünkü herkes böyle davranıyor. Raph dudak büktü ve Leo tekrar omuz silkerek, koltuğuna kıvrılmayı başaran Lia'ya sııttı.

"Büyük macera nasıldı?" diye sordu Raph içeri atlayıp kapıyı çarparken. Fiat kanguru birkaç metre zıplarken Lia her zamanki coşkusuyla 'İnanılmaz,' dedi.

'Benden ziyade seni tercih ederim. Sabah için çok fazla çaba harcadım. Uzun ve güzel bir uyku çektim. İki elini de direksiyondan çekerek yavaşça gerindi. "Mesajını aldığımda daha yeni kalkmışım ve annem bir şey yüzünden telaşlıydı, ben de hemen kaçtım.

"Harika," dedi Raph duyguyla. Döndüğünde halletmesi gereken bir şey olduğuna şüphe yoktu.

Lia'nın elinin yumuşak baskısını sağ omzunda hissetti. Anında gösterdiği anlayış ve ince teselli jesti içini ısıttı, vücuduna yavaşça bir parıltı yayıldı. Tanrım, bu kadın. İhtiyacı olduğunu fark etmediği her şey ondaydı. Kendi elini kaldırarak onun parmaklarını kendi eliyle sıyırdı ve sessiz bir minnettarlıkla parmaklarına bastırdı. Leo hiçbir şeyden habersiz, yeni bir kürek tahtası almaktan bahsediyor ve Lia'nın daha sonra plaja gitmek isteyip istemediğini soruyordu. Leo'ya bu öğleden sonra villada kalmayı planladığını söylerken parmakları Raph'ın omzunu sıkıyordu.

"Sanırım bronzlaşmam için biraz çalışmam gerekiyor.

"Tamam," dedi Leo. 'Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ya da annem seni parti için bazı işler yapmaya ikna etmeye çalışırsa. Bu konuda çok telaşlı. Nedenini bilmiyorum. Herkes her zaman iyi vakit geçirir.

"Çünkü iyi vakit geçirmelerini sağlıyor, Leo," dedi Raph, kardeşinin partilerin kendi kendine düzenlendiğine dair kayıtsız varsayımına sinirlenerek. Leo yine o özlü omuz silkmelerinden birini yaptı. Bazen Raph onu sarsmak istiyordu. O kadar rahattı ki, uçup gitme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bırakın ısmarlama banyo malzemeleri sağlamayı ya da diyet gereksinimlerini kontrol etmeyi, konuklar için temiz havlu koymak bile aklına gelmezdi. Anneleri, ev sahipliğinde

En çok.

'Şey, bugün biraz sıkıntılı. Yerinde olsam, doğruca senin evine giderdim.'

Raph'ın parmakları Lia'nın elini sıkıca kavradı. Yapmayı planladığı şey tam olarak buydu.

Uyarı için teşekkürler. Bak ne diyeceğim. Bizi kapıya bırak, doğruca oraya gidelim.

"Aman be. O zaman onunla tek başıma uğraşmak zorundayım. Leo'nun üzüntüsü onu öyle kederli gösteriyordu ki, Raph ve Lia gülmeye başladılar.

Raph, "Aradaki fark, senden bir şey yapmanı beklemeyecek olması," diye belirtti. "Oysa ben olsaydım, her ne kriz olursa olsun çözmemi beklerdi.

"Yeterince adil," dedi Leo. 'En genç olduğum için çok mutlu olduğum zamanlar oluyor.

"En genç sen değilsin; Giulia.

"En genç, en büyük..." dedi Leo omuzlarını bir kez daha kaldırarak, kendi ısrarcı mantığına sadık kalarak. 'Ayrıca, şeytan yıllarına göre, bu çocuk yaklaşık elli üç yaşında. Korkunç biri.

Raph buna katılmak zorundaydı. Giulia her zaman yetişkinleri dezavantajlı duruma düşürmeyi başarırdı. Onların en zayıf noktalarını bulma ve kendi istediğini elde etmek için buna göre hareket etme becerisine sahipti. Hayatta çok ileri gidecekti.

Leo onları malikânenin arka kapısına bıraktı ve gürültülü bir korna selamıyla oradan ayrıldı.

Raph bir anahtar çıkarırken Lia, "Bunun burada olduğunu bilmiyordum," dedi.

'Misafirlerin istedikleri gibi girip çıkabilmeleri için. Anahtarlığınızda bir anahtar var.'

"Yararlı.

"Ernesto'nun gazetecilerden kaçması ya da insanları içeri veya dışarı kaçırması gerektiğinde de çok işe yarar.

"Bu çok sık olur mu?

"Bazen katılımcılar partiye geliyorlar ama burada tatil yaptıklarının reklamını yapmak istemiyorlar. Sürekli dikkat çekmek kolay değil, özellikle de

ailenizle biraz zaman geçirmeye çalıştığınızda. Annem ve Ernesto ilk evlendiklerinde yaşadıkları şoku hatırlayarak iç çekti. Evden her çıkışında kameralarla karşılaşılıyordu. Okulda insanlar onun hakkında fısıldaşıyordu. Ani popülerlik, herkesin onunla arkadaş olmak istemesi. İlk başta bundan nefret etmemişti - bu daha sonra, kime güveneceğini bilmenin zor olduğunu öğrendiğinde gelmişti.

Kapı korku filmlerini andıran bir gıcırtyla açıldı ve Lia sırtıttı. "Seninle ormana geleyim mi?" diye sordu, ağaçların arasından geçen dar patikayı göstererek, sık bitki örtüsü güneşin aşağıdaki çam iğneli halıya nüfuz etmesini engelliyordu.

"Seni koruyan benim," diyerek bir kolunu onun omzuna attı.

Misafir localarına sadece beş dakikalık bir yürüyüşle ulaştılar ve ön tarafta üstlerini değiştirmek üzere ayrıldılar.

'Havuzda görüşürüz,' diyerek ön kapısını açtı.

"Sonuncu kaybeden," dedi Lia, bir hız patlamasıyla kendi kapısından içeri girip kapıyı arkasından çarparak kayboldu.

Kendi kendine gülümseyerek ve yeni yüzme şortunu kaparak aceleyle içeri girdi. Üzerini değiştirmek için banyoya girdi ve dışarı çıkıp veranda kapısına yöneldiğinde, yatak odasının zemininde duran ve yatağın görüş alanını kapattığı büyük Louis Vuitton bavulun üzerinden neredeyse düşüyordu. Bavul açıktı ve içindekiler yere dökülmüştü. Birkaç dantelli sütyen, birkaç çift yüksek topuklu ayakkabı ve kocaman bir tuvalet çantası dikkatini çeken şeylerden sadece birkaçıydı. Raph kaşlarını çatı. Avlu penceresindeki tül perde dalgalandı ve dışarı çıktı.

Sarkık beyaz bir şapkanın altında büyük güneş gözlükleri takmış, beyaz bikinili bir kadın şezlonglardan birine uzanmış, telefonuna bakıyor ve pipetinden bir kokteyl yudumluyordu.

'Raph, sevgilim,' dedi başını kaldırırken. "Sürpriz! Ne giyiyorsun böyle? Parlak renkli şortuna baktı.

"Layla. Lanet olsun. Onun burada ne işi vardı?

O anda bikinili Lia, Fransız penceresinin kapısında sıçrayarak durdu ve Raph dünyanın dönmeye başladığını hissetti.

Böyle bir şey olamaz.

"Raph? Lia'nın alçak ve zayıf sesi çok uzaklardan geliyordu.

Layla gülümsedi, yüzünde kedigillere özgü bir memnuniyet ifadesi vardı. Dramayı her zaman sevmiştir.

"Lia, bu Layla..." Açık açık söyleyecekti. "Benim bir arkadaşım.

Layla ayağa kalktı, beyaz bikinisini bir zamanlar hayran olduğu ama şimdi onu çok gösterişli ve çok açık gösterdiğini fark ettiği varlıklarını ortaya çıkarıyordu. Parlak kumral saçlarını savurdu, stilize bukleler ustalıkla bir omzunun üzerine düştü.

"Çok iyi bir arkadaş," diye ısrar etti Leyla, yanına gelip koluna sahiplenici bir el koydu, o da elini salladı.

Çok geç, olan olmuştu. Lia'nın ışığı sönmüştü. Yüzü karardı.

"Merhaba," dedi ağzında bazılarının gülümseme sanabileceği kibar bir kıvrımla. Gerginlik midelerini düğümledi. Lanet olası Layla ve onun oyunları.

"Güzel yer, Raph. Neredeyse senin dairen kadar güzel. Anahtarları yandaki Margery'ye bıraktım ve ondan çiçekleri sulamasını istedim.

Onu boğabilirdi. Villa onun lanet olası dairesine hiç benzemiyordu ve Margery Duncan'ın kendi anahtarları vardı.

Lia çenesini kaldırdı. 'Tanıştığımıza memnun oldum, Layla. Ben Salvatores'lerin misafiriyim.'

'Oh, parti için buradasınız. Geçen sene gelememiştim. Oyunculuk işim vardı, Raph da kendi başına geldi.'

Tanrım, tabuta son çiviği de çakmaya kararlıydı. Geçen yıl davet edilmemişti. Pişmanlık birikmişti. Dairesinden taşınması konusunda neden daha ısrarcı olmamıştı? Gerçekten de onun ayrılıklarını kabul ettiğini ve uygun olduğu için burayı kullandığını düşünmüştü. Onun buraya gelmesini hiç beklemiyordu.

"Affedersiniz," dedi Lia, "ben de tam yüzmeye gidiyordum. Layla'ya yavan bir gülümseme fırlattı ve merdivenlere doğru yürüdü. Raph onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordu ama önce Layla'nın ne haltlar karıştırdığını öğrenmesi gerekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesini alçak ve kontrollü tutarak. Layla her türlü duyguyla oynamayı severdi.

O bölgedeydim. Geleceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Bir uğrayıp merhaba diyeyim dedim. Annen parti için kalmamı önerdi.'

Raph ona baktı. "Gerçekten mi?

Tıngırdayan bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz, hayır. Ama senin dairende yaşadığımı ve anahtarları sana geri vermek istediğimi söyledim ve bir arkadaşımı görmeye giderken aradım ama arkadaşım telefonuna cevap vermedi ve şimdi bana iki günlüğüne Roma'da olduğunu mesaj attı, bu yüzden biraz sıkıştım. Ve gerçek bu. Sally'nin nasıl biri olduğunu bilirsin.

"Tanrım, Layla. Başını iki yana salladı. Yalan söyleme becerisi gerçekten çok etkileyiciydi. Ama arkadaşının nasıl biri olduğunu biliyordu. Güvenilmez, uçar ve şekerle kafayı bulmuş iki yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahipti. Roma'dan St Tropez, Hvar ya da Marbella'ya uçmayacağını hiçbir garantisi yoktu.

'Merak etme, partiden hemen sonra gideceğim. Sadece iki gece kalacak bir yere ihtiyacım var ve sonra gideceğim. Layla başını havuza doğru eğdi. "Benim yerime mi geçecek?

"Seni ilgilendirmez. Gerginlik vücudunun her zerresini sıkılaştırdı. Lia'yla konuşması ve bazı şeyleri açıklaması gerekiyordu.

'Her zamanki tipin değil,' dedi.

"Ne istiyorsun, Layla?

Arkadaş olmak için. Haydi, Raph. Güzelce oyna.'

Layla hayatında hiç nazik davranmamıştı. O öyle bir insan değildi.

Tam o sırada telefonu çalmaya başladığı için minnettardı ve telefonu açtığına hemen yüksek sesle, geveze, kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı ve onu havuza doğru yürümeye bıraktı. Elbette Lia'ya her şeyi açıkladıktan sonra Layla onu anlayacak ve işleri yoluna koyabileceklerdi. Layla boş odada uyuyabilir, o da Lia'nın süitine taşınabilirdi. Açıkladıktan sonra Lia muhtemelen gülecekti. İşin komik tarafını bulurdu. Öyle değil mi?

Otuzuncu Bölüm

Lia ne kadar üzgün olduğunu göstermeyi reddetti ve bir yandan Raph'a dikkatle bakarken bir yandan da inatçı bir göğüs vuruşuna başladı.

Ne kadar aptaldı. Ve şimdi koca şişko yalancı havuza giriyordu. Gerçekten de konuşarak bu işten sıyrılabileceğini mi sanıyordu? Başını öne eğdi ve konuşmayı imkânsız kılan bir ön kulaç atmaya başladı. Raph yine de çok daha yumuşak bir serbest stille onun yanında yüzdü. Lanet olsun ona. Öfke tekniğini mahvetmişti ve nefesi hızla tükeniyordu. Onun yanında yüzmek için yavaşladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu huysuzca, hafifçe nefes nefese, ona karşı soğukkanlı olma planı süpersonik bir jetten daha hızlı bir şekilde pencereden uçup gitti.

"Açıklamak için.

"Neyi açıklamak için? Bunca zamandır bir kız arkadaşın olduğunu mu? Yüzmeyi bıraktı ve alaycı bir ifadeyle ona baktı.

O benim kız arkadaşım değil. Ben buraya gelmeden hemen önce ayrıldık. Evet, Londra'daki dairemde kalıyordu ama artık birlikte değiliz ve buraya gelmesini kesinlikle beklemiyordum.

"Eminim yapmamışsındır. Ve şimdiye kadar ondan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Çünkü bitmişti. Saçlarını alnından öfke dolu bir hareketle itti, bu hareket bir zamanlar onu ikna etmiş olabilirdi.

gerçek. 'Ve ondan bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim. O sadece bedava tatil için burada.

"Tıpkı benim gibi o zaman," dedi Lia, parlak, sahte bir gülümsemeyle. Tanrım, ne kadar aptaldı. Ona neden güvenmişti ki? Ona yalan söylemişti. Tıpkı annesinin ona yalan söylediği gibi. Hayatı 'kolaylaştırmak' için. Sanki bu her şeyi yeniden yoluna koyacakmış gibi.

"Senin gibi değil," dedi yalvarırcasına, o gün öğle yemeğinde annesini anımsatan, onun bakış açısını görmesi için yalvaran aynı umutsuz yakarıyla. Lia başını iki yana salladı. Annesi bir şeyi yıllarca bu kadar iyi saklayabildiyse, çok daha az nedeni olan başka insanlar da aynısını yapabilirdi. İnsanlara güvenmeyi bırakmıştı.

Raph'dan uzaklaştı ve odasının yakınındaki basamaklara doğru yüzerek kendini sudan çıkardı.

Atkuyruğunu sıktı, bir kokuyla savurdu ve odasına girdi.

Öfke onu duştan geçirdi ve Aurelia'yı mutfakta sarımsak doğramakla meşgul bulduğu villaya giden yola çıkardı.

Aurelia onu mahcup bir gülümsemeyle karşıladı, bıçağını yere bırakıp şarap kadehini aldı. "Kendimi aptal gibi hissetmiyor muyum? Sana bir kadeh şarap getireyim mi?"

Lia başıyla onayladı. Bütün bir şişe iyi giderdi.

Aurelia ona bir bardak doldurdu ve başını salladı. 'Raph'ın bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Ondan hiç söz etmedi bile. Anlaşılan birlikte yaşıyorlarmış. Ben de ikinizi eşleştirmeye çalışıyordum.

"Fark etmemiştim," dedi Lia, havalı ve eğlenmiş görünmeye çalışarak.

Mutfak adasındaki bar taburelerinden birinde oturmuş telefonunu karıştıran Leo kıs kıs güldü. 'Ona yanlış ağaca havladığını söyleyebilirdim. Hiç de Raph'ın tipi değilsin.

Aurelia küçük bir iç geçirdi. 'Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Leo haklı. Raph her zaman o parlak kızlara gider. Her şey yüzeyde ve altında hiçbir şey yok. Bunu anlayamıyorum.

'Belki de onlarla birlikte olmak daha kolaydır. Çok fazla talepte bulunmuyorlar," dedi Leo şaşırtıcı bir içgörüyle. Hem Lia hem de Aurelia dönüp ona baktılar.

Ne? Sadece söylüyorum. Ama bu çok açık, değil mi? Yani, Layla'nın onunla yaşadığını biliyorum ama bu her şeyden çok bir Hollywood reklamcısının ilişki fikriydi. Bilirsin, sadece medyada yer almak için iki yıldız ayarladıkları yer. Çıktığı her kadın için aynı şey geçerli. Her şeyi göze almaya hazır değil. Güven sorunları var. Durup içini çekti ve Lia ilk kez onun ciddi bir yönünü gördü. "İnsanların sırf bu yüzden onunla ilgilendiğini düşünüyor. Leo tek parmağıyla havada daireler çizdi. "Dürüst olmak gerekirse, sırf bu yüzden birkaç kez yakıldı.

Aurelia yüzünü buruşturdu. "Gençken tüm bunlara alışmakta zorlanırdı ama şimdi daha iyi olduğunu sanıyordum.

"Bunu aşması gerekiyor. Ve kendini aşmalı. O artık büyük bir çocuk. Her gün daha kötü şeyler de oluyor. Leo'nun ağzı alışılmadık bir mutsuzluk ifadesiyle kapandı.

Aurelia onun kolunu sıktı ve ona kısa, hüzünlü bir gülümseme gönderdi.

'Boş ver, Lia. Sana iyi vakit geçirtebilirim. Sıkıcı yaşlı Raph'a ihtiyacın yok,' dedi Leo, doğal neşesi geri gelmişti.

Aurelia'nın Leo'ya bakarkenki ifadesi endişeyle karıştı. Lia'nın merak etmesine neden olan şey neydi? Leo'ya ne olmuştu? Neşeli görüntüsünün altında bir şeyler vardı ama bunun kendisiyle bir ilgisi yoktu. Ailenin sırlarına ve geçmişine ortak değildi. Bu farkındalık ona burada bir yabancı olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Parti için Melphi'den biraz bira almak üzere Amalfi'ye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Aurelia gözlerini devirdi. 'Sen ve senin özel yapım biraların. Kafayı takmış. Onu bu konuda konuşturma, seni çok sıkar. İstersen makarna yapmama yardım edebilirsin. Akşam yemeği için tagliatelle yapıyorum.'

"Craft biranın sıkıcı bir tarafı yok," dedi Leo ve gülümsemesine rağmen ses tonunda belirgin bir öfke vardı.

Bira hakkında hiçbir şey bilmeyen Lia, "Sözüne güveniyorum," dedi. "Beni bırakmanızın bir sakıncası yoksa, birkaç saatliğine stüdyoya gideceğim. Umarım kendini işine verebilir ve lanet olası Raph Knight'ı düşünmezdi.

Kara kara düşünmemeyi söylemek yapmaktan daha kolaydı. Umduğu renkte çıkmayan iki parti boyalı kumaşı attıktan sonra, bunun yerine şimdi Amalfi Kıyısı gobleni olarak düşündüğü şey için aklındaki birkaç nakış dikişini uygulamaya odaklandı.

Hayal kırıklığı duygusu içini kemiriyordu. Bir süre sonra Raph'in yavaş yavaş ortaya çıkan hafif tarafına kanmıştı. Giyim tarzının bile hafıflediğini fark etti - Layla bunu hemen fark etmişti. Lia diğer kadının onun şortuyla ilgili yorumunu hatırlayarak kaşlarını çattı. Yeni gömleğini giymişti ve şeftali rengi bir gömleğin de ortaya çıktığını fark etmişti. Layla onun için tamamen yanlış biriydi. Ona hayatın renklerini gösterecek birine ihtiyacı vardı. Birden bu kadar aceleci davrandığı için pişman oldu. Son deneyimleriyle renklenmiş, Raph'ı dinlemek yerine duygularının onu ele geçirmesine izin vermişti. Belki de onu dinlemeliydi. Leo'nun yorumları bir çapak gibi yapışmış, gitmeyi reddediyordu. Londra'da tanıştığı Raph ile burada tanıdığı Raph arasında büyük bir fark vardı. Leo yanıliyordu: Raph kendisinden talepleri olan birini hak ediyordu. Ona katılmasını isteyen birini. İkisi de bir yere ait olmayı hak ediyordu. Ya birbirlerine ait olmayı hak ediyorlarsa? Ya ikisi çok daha fazlasını ifade ediyorsa?

Leo da Raph'ın güven sorununu aşması gerektiği konusunda haklıydı. Ama Raph'a ona güvenebileceğini nasıl kanıtlayabilirdi ki?

kendi annesine güvenebilir miydi? İhaneti geride bırakabilecek miydi? Ernesto'yla tanıştığına ve burada, İtalya'da olmanın duygusal rahatlığını yaşadığına göre, zihinsel olarak farklı bir yerdeydi. Lia telefonuyla oynadı, sessizliğini bozup annesini aramanın zamanı gelip gelmediğini düşündü. Ama sonra telefonu bıraktı. Bu yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı.

Şimdilik, bu akşam döndüğünde Raph ile konuşacaktı. Bu arada da hiçbir iş yapmıyordu. Stüdyonun kapısını arkasından kilitleyerek labirent gibi sokaklardan kasabaya doğru yürüdü ve gelateria'ya gitti. Elinde vanilyalı ve çikolatalı dondurmalarla Chiesa di Santa Maria Assunta'ya doğru ilerledi. Şimdiye kadar kasabanın manzarasının çoğuna hakim olan mavi ve yeşil çinili kubbeyi çok iyi tanıyordu ama aslında içine girmemişti.

Kiliseyi ziyaret eden diğer turistlere katılmadan önce dondurmasını bitirene kadar bekledi. İçeride, serin soluk duvarlar, şık kemerlerin ve sütunların üzerinde altın süslemelerle dekore edilmişti. Alçı işi kemerli tavanı daha fazla altın süslüyordu. Süslü dokunuşlar binanın zarif hatlarını güçlendirmiş, sadeliği çökmekte olan bir dokunuşla birleştirmiş, hiçbirini bastırmamıştı. Öyle bir dinginlik yaratmıştı ki, Lia sadece sessiz atmosferi seyretmek ve mihrabın üzerinde asılı duran siyah Madonna ve çocuğun, kemerlerin üzerindeki altın meleklerin ve aşağıda asılı duran cam avizelerin ayrıntılarını gözlemlemek için ahşap sıralardan birine oturdu.

Oradan ayrılırken anne ve kızın birbirlerine takılmalarına benzeyen bir çift ses duydu. Başını çevirdi ama onca turistin arasında tanıdık İngiliz aksanını seçemedi. İçini bir sızı kapladı. Annesi ve Stacey böyle bir yere birkaç dakika içinde girip çıkarlardı - tarihi binalardan çabuk sıkılırlardı, bir göz atmaktan mutlu olurlardı ama oyalanmaya ya da düşünmeye hevesli değillerdi - oysa babası ona sıralarda katılır, sessizce etraflarındaki ihtişamı ve tarihi düşünürdü. Bu binayı inşa eden insanları yüksek sesle merak ederlerdi.

ve binanın yıllar içinde ne gibi değişiklikler gördüğünü öğrenir ve en beğendikleri kısımları birbirleriyle paylaşırlardı. Babası siyah Madonna'yı severken, o cam avizeleri seçerdi.

Yalnızlık onu dürttü ve kendini her zamankinden daha kaybolmuş hissederek hızla dışarı, güneş ışığına geri döndü. Geçen hafta boyunca Raph ona bir aidiyet, bir şeyin parçası olma hissi vermişti.

Raph ile konuşması gerekiyordu... ve belki ona bir şans daha vermeliydi.

Raph'la konuşmak zordu, çünkü görünüşe göre çalışma odasına kapanmıştı ve villanın zemin katındaki bütün kapıları çalmak dışında Lia'nın onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Üstelik Aurelia eve döner dönmez onu kaçırmıştı.

"Lia, sanatsal bir gözün var, gelip yatak odası hakkında ne düşündüğünü bana söyler misin?"

"Yatak odası mı?"

"Evet, parti için gelen çok sayıda misafirimiz var. Kalacak birkaç kişi var ama çok önemli bir tanesi bugün geliyor. Fikrinizi almak isterim."

Lia onu, oymalı beyaz korkulukları ve duvar boyunca nişlere yerleştirilmiş dekoratif vazolarıyla geniş mermer merdivenden çıkarken izledi. Oldukça görkemliydi ve Salvatores'lerin onun alışık olduğundan çok farklı bir dünyada yaşadığını bir kez daha hatırlatıyordu. Zevkli ve zarif duvarlar, beyaz sıva ve kornişlerle soluk adaçayı yeşiliydi. Bütün mekân Aurelia'nın abartısız damgasını taşıyordu.

Lia'yı parlak suluboyalarla süslü, mermer döşeli bir koridor boyunca yürüttü. Kapılardan biri açıldı ve Aurelia yanlarından geçerken dudak bükte. Lia buranın Leo'nun odası olduğunu düşündü, çünkü giysiler yatağın üzerine gelişigüzel serpiştirilmişti, sanki bir bavul

Tanıdık bir çift göz alıcı yüzme şortu görene kadar boşalttı ve gitti.

'Raph ana eve taşınmaya karar verdi, bu oldukça can sıkıcı çünkü tüm odaları çoktan ayırmıştım. Parti için otuz kişi kalacağız.'

Lia bu haber karşısında şaşırarak durdu.

"Buraya mı taşındı?

Evet. Görünüşe göre bu Layla denen kadınla her şey bitmiş. Bunu duyduğuma çok sevindim çünkü... şey, kimsenin oğulları için yeterince iyi olduğunu düşünmemenin İtalyan annelerine özgü bir şey olduğunu biliyorum... ama ondan gerçekten hoşlanmadım. Yani, habersiz gelmesi oldukça kabaydı. Raph'a bile söylememişken daha da kabaydı.

Lia bu bilgiyi özümsemiş, nabızı hızlandı. Raph Layla'yla ilişkisinin bittiği konusunda doğruyu mu söylüyordu?

'Ve bu daha da sinir bozucu çünkü bu misafiri şu süite yerleştirebilirdim, bu mükemmel olurdu, ama boşver. Odalarından memnunum.

Lia'nın villanın sadece bir kanadı olduğunu bildiği bölüm boyunca yürüdüler. "Kaç yatak odanız var?

Aurelia güldü. 'Ana evde yirmi iki ve iki misafir süitinde birer tane. Sen ne düşünüyorsun? Koridorun sonuna gelmişlerdi ve Aurelia kapıyı açtı.

Lia onun oldukça gergin görüldüğünü, konuşurken ellerini birbirine doladığını fark etti.

Odanın hoş ve dinlendirici bir atmosferi vardı. Odak noktası, soluk ahşap kenarlıklı rattan başlıklı büyük ahşap yataktı. Dalgalanan yorgan, ortasından aşağıya doğru sarkan devasa salkım çiçekleri olan bir eau de nil kumaşla kaplıydı. Yatağın her iki yanında, üzerlerinde güzel su sürahileri ve bardaklar bulunan uyumlu rattan dolaplar yer alıyordu. Bir tarafta küçük bir vazoda soluk pembeler, morlar ve salkım salkım çiçeklerden oluşan narin bir demet vardı.

Beyaz. Odanın diğer tarafındaki tuvalet masasının üzerinde de benzer bir çiçek vardı. Vual perdelerle kaplı tam boy Fransız pencereleri, bahçelere bakan küçük, şirin bir Juliet balkona açılıyordu.

"Bu muhteşem," dedi Lia, sözcükler patladı çünkü öyleydi. 'Fazla kızsı olmadan çok güzel ve kadınsı. Yastıklara da bayıldım. Minik morsalkım çiçekleriyle işlenmiş eau de nil ipek yastıklara dokunmak için ilerledi. "Ne muhteşem bir kumaş.

Aurelia neredeyse rahatlamış bir sesle, "O zaman onaylıyorsun?" dedi.

"Hem de çok. Oldukça hoş. Bu da hoş bir dokunuş. Lia soluk yeşil kadife döşemeli iki sandalyenin arasındaki küçük sehpayı işaret etti. Masanın üzerinde bir yığın İngilizce derginin yanı sıra bir sepet parlak meyve, küçük bir kutu Baci çikolatası ve selofanla sarılmış bir tabak cannoli vardı.

"Peki ya banyo?

Lia banyonun kapısını açtığında ahşap havlu askısının üzerinde yastıklarla aynı soluk yeşil renkte havlular ve pirinç çerçeveli büyük bir aynanın altındaki raf boyunca dizilmiş şık ambalajlarda morsalkım ve leylak kokulu banyo malzemeleri buldu.

"Sanırım burada kim kalırsa kalsın çok rahat edecek," dedi Lia. "Çok önemli konuklar mı?" diye sordu alaycı bir sırıtışla.

Aurelia cevap vermeden önce bir an durakladı, saatindeki zamanı kontrol etti. 'Evet. Çok önemli. Onlara hoş karşılandıklarını hissettirmek istiyorum.

"Başardın Aurelia. Hem çok şık hem de misafirperver görünüyor. Mükemmel bir ev sahibisiniz.'

"*Grazie, bella.* Aurelia Lia'yı çabucak kucakladı. 'Sen çok iyi bir kızsın. Ernesto seni bulduğu ve böyle yetenekli, nazık ve ilginç bir kıza sahip olduğu için çok mutlu. Kızlarımız için çok iyi bir rol modelsin.

"Bundan emin değilim," dedi Lia. Aurelia onun en büyük oğluyla neler yaptığını bilseydi böyle düşünür müydü?

"Ailede olman çok güzel. Aurelia tekrar saatine baktı. "Şimdi. Sanırım terasta bir aperatif içmenin zamanı geldi. Bir şişe Prosecco açmalıyız."

Aurelia ve Lia onlara katıldığında, Raph ve Ernesto çoktan terastaydılar, soğuk bir şişe hazırды. Lia etrafına bakındı, Layla'dan iz olmadığını görünce rahatladı. Raph ona bir bardak doldurdu ve Ernesto Aurelia'yı alıp bilgisayarında bir şeylere bakmaya giderken bir süre baş başa kaldılar.

"Lia," dedi Raph ısrarla. 'Layla ve ben birlikte değiliz. Anneme sordum -'

Biliyorum. Bana o söyledi. Taşınmışsın.' Gözlerini adamın yüzüne dikti. Gözlerindeki ciddi ifade karşısında kalbi yumuşadı. "Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi. 'Sanırım gerçekten dinlemeden sonuca atladım.

'Belki geçmişim hakkında biraz daha dürüst olabilirdim ama Layla'nın buraya geleceğini hiç düşünmemiştim. Birlikteyken bundan bahsetmişti ama bu şekilde varsaymak...' Belirgin bir inançsızlıkla omuzlarını kaldırdı.

"Bazı insanların bu kadar arsız olması inanılmaz," dedi Lia.

'Artık şaşırmamalıyım. Buna alışmış olmalıyım. Hüzün, ağzını acımasız bir teslimiyet çizgisine dönüştürdü.

Lia elini onun koluna koydu. 'Hayır, yapmamalısın. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Herkes böyle değildir. Sana söz veriyorum. Herkes başkalarını kullanarak bir yerlere gelmeye çalışmıyor. Bazılarımız gitmek istediğimiz yere varmak için çok çalışmaya hazırız. Ona nazik bir gülümseme verdi, birçok kez hayal kırıklığına uğramış bu adam için üzgündü. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Aurelia ve Ernesto döndüklerinde, Lia ve Raph hasır sandalyelerde oturmuş şaraplarını yudumluyor, günün erken saatlerinde yaptıkları yürüyüş hakkında sohbet ediyorlardı.

"Ağrın sızın yok mu?" diye sordu Ernesto. "Manzaranın tadını çıkardın mı, Lia?"

"Ben gittim. Çok güzel bir manzaraydı. Size manzara ve coğrafya hakkında çok iyi bir fikir veriyor, ancak bazı insanların ne kadar hazırlıksız olduğuna inanmadım. Önümüzde suyu olmayan ve parmak arası terlik giyen bir grup vardı.

Ernesto saatine bakarak, "Çok uzağa gittiklerinden şüpheliyim," dedi.

Belli ki bekledikleri konuk önemli biriydi. Lia bile onlar adına gerilmeye başlamıştı ama aynı zamanda merak da duyuyordu. Çocukların en iyi davranışlarını sergiledikleri ve Giulia'nın hazırladığı hoş geldin kartına onay almak için iki kez uğradığı düşünülürse, kim olabileceğini öğrenmek için can atıyordu.

Ön kapının zili çaldığında, havada yüklü bir heyecan dalgalandı. Ernesto ve Aurelia birbirlerine baktılar, sonra Aurelia Lia'ya umutlu ama gergin bir bakış daha fırlattı. Ernesto ani bir hamleyle kapıya doğru koştu ve Aurelia birkaç saniye bekledikten sonra, şık topuklarını karo zemine vurarak peşinden koştu.

Lia, Raph ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Neler olup bittiğini ve gizemli misafirlerin kim olduğunu biliyor muydu?

'İkisi de biraz tedirgin görünüyor,' dedi

Raph. "Biliyorum. Kimin kaldığını biliyor musun?"

Hiçbir fikrim yok. Ama genelde böyle olmazlar. Unutmayın, Ernesto çoğu büyük isimle eşit faturalandırılıyor - ünlü konuklara sahip olmak önemli bir şey değil.

Koridordan Ernesto'nun neşeyle gürleyen sesini duyabiliyorlardı.

"Lia," diye anons etti kapı aralığından, "bak kim geldi. Lia başını kaldırdı ve neredeyse içkisini düşürüyordu.

Bölüm Otuz Bir

"Stacey?

"Selam abla. Ernesto beni davet etti ve ben de bunun hoş bir sürpriz olacağını düşündüm. İtalya'ya hiç gitmedim ve kim bir partiye gelmek istemez ki? Stacey geniş bir sırtıyla odaya bakarak gevezelik etti.

Kız kardeşine sarılmak için odayı geçti ve kulağına fısıldayarak, "Güzel kazılar, peki bu ateşli olan kim?" diye sordu.

O kadar Stacey'ydi ki Lia ailesiyle arasına mesafe koyduğunu unuttu ve otomatik olarak kız kardeşine sarıldı. "Ne yapıyorsun burada?

'Uluslararası bir film yıldızından villasında kalmanız ve yaz partisine gelmeniz için bir davet aldınız - evet diyorsunuz! Ne zamandır burada kalıyorsun? Muhteşem bir yer. Lütfen bana yüzme havuzu olduğunu söyle.'

'Evet ve çok güzel. Neredeyse benim özel havuzum kadar güzel,' diye yanıtladı Lia muzip, ukala bir gülümsemeyle, kız kardeşini gördüğüne birden sevinmişti.

'Ön kapıyı kapatın! Özel havuz. Yakala seni. Kız kardeşi ona daha sıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı, "Hâlâ benimle takılmak isteyeceksin, değil mi?

Lia geri çekilip Stacey'nin yüzüne baktı, gözlerinin etrafındaki küçük gerginlik çizgilerinin dışa yansıyan kendinden emin görüntüsünün altını çizmesi karşısında şok olmuştu.

'Elbette öyleyim, seni çörek. Neden olmayayım ki? Bu sözleri söylerken bile kafasının içinde bir huzursuzluk hissi dolaşıyordu.

Stacey yutkundu ve sesi titredi. "Bütün bunlar yüzünden. Ernesto Salvatore artık senin baban. Ünlü biri. Zengin. Sen çok farklı olacaksın.'

Lia kendi gözyaşlarını kırptırdı, suçluluk ve pişmanlık ona çarpıyordu. "Aptal olma.

"Ama sen... sen..." Stacey'nin sesi titredi. 'Benimle, annemle ya da babamla konuşmadın. Öylece gittin. Telsiz sessizliği. Bizi terk ettin.

Lia telefonunda duran cevapsız mesajları düşündü ve içini bir suçluluk duygusu kapladı. Annesi hayatı boyunca ona yalan söylemişti ama Stacey suçsuzdu. Lia'nın acısının derinliğini anlayamaması onun suçu değildi.

Stacey'i sertçe sıktı, gözleri yaşlarla doldu

Lia kız kardeşinin omzunun üzerinden Ernesto'yla Aurelia'yı gördü, Ernesto'nun kolu Aurelia'nın omuzlarındaydı, ikisi de bir düzine kanaryayı mideye indirmiş bir çift kedi kadar mutlu görünüyorlardı. Tanrı onları korusun. Kalpleri sevgi dolu, harika, cömert insanlardı.

Raph'a gizlice bir bakış attı. Düşünceli ama okunamayan ifadesi onu duraklattı ve ne düşündüğünü merak etti.

Aurelia, "Neden Stacey'ye odasını göstermiyorsun?" diye önerdi ve Lia bunun kız kardeşlere birlikte biraz zaman ayırma yöntemi olduğunu biliyordu.

'Vay canına. Sadece vay canına. Bu harika,' dedi Stacey yatak odasında dolaşırken. 'Burada yaşadığına inanamıyorum.

"Burada yaşıyorum, sadece bir süreliğine kalıyorum.

"Annem sevgilerini yolladı bu arada," dedi Stacey ve iç çekerek ekledi: "Özür dilerim. Hepimizi dışarıda bıraktığın için sana kızmıştım ama şimdi anlıyorum. Senin için gerçekten garip olmalı. Benim için de öyle. Ama ne olursa olsun sen hala benim kız kardeşimsin.

Lia kolunu ona doladı. 'Biliyorum ve ben de üzgünüm. Sadece her şeyden bunalmış hissettim ve cevaplar istedim ve... dürüst olmak gerekirse, kalıp bir şeylerle yüzleşmektense kaçmak daha kolay geldi. Annem iyi mi?'

Evet, o iyi. En azından şimdi öyle. Babam kanunları koydu. Bunun senin için kabullenilmesi gereken büyük bir şey olduğunu ve kendi bildiğin gibi yapmana izin vermemiz gerektiğini söyledi. Ama sonra Ernesto burada olduğunu haber vermek için aradı. Hepimizi davet etti, ki bu gerçekten çok hoş bir davranıştı, ama annem ve babam bunun biraz garip olabileceğine karar verdiler ve planlandığı gibi Carcassonne'a gittiler.

Lia gülümsedi. "Eminim Aurelia onu bu işe bulaştırmıştır. "Çok tatlı, değil mi?

'İkisi de öyle. Bütün aile çok sevimli.'

"Özellikle de Raphael - bana orada neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Hiçbir şey," dedi Lia biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Yine de," dedi Stacey sırtarak. "Belli ki yeteneğini kaybediyorsun. "O Ernesto'nun üvey oğlu.

'Kan bağı yok o zaman. Neden olmasın ki? Ben olurdum.

Lia kız kardeşini kolundan dürtükledi. "Sen iflah olmazsın.

"Biliyorum," dedi Stacey arsız bir sırıtışla. "Beni bu yüzden seviyorsun.

Lia tehditkâr gözyaşları onu daha fazla etkilemeden kız kardeşine sarıldı. "Kesinlikle öyle. Geldiğine çok sevindim.

Hepsi cam sehpanın etrafındaki yumuşak keten kaplı koltuklara yerleşti ve yemekten önce ikinci bir şişe Prosecco açıldı. Stacey, Ernesto'dan hiç etkilenmemişti ve ona film kariyeri hakkında neşeyle sorular sordu, villaya açıkça hayran kaldı ve davet edildiği için ne kadar heyecanlandığını açıkça belirtti.

Lia başını salladı ve Raph'a baktı. Onu çok yanlış değerlendirmiş, insanları üvey babasından uzak tutmak isteyen otoriter bir kontrol manyağı olduğunu sanmıştı, oysa o sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya ve ailesini, elde edebileceklerinin peşinde olan vicdansız insanlardan korumaya çalışıyordu.

Merhaba. Geç mi kaldım? Layla kırmızı askılı bir bluz ve dökümlü beyaz bir palazzo pantolon giyerek odaya girdi ve hemen tüm dikkatleri üzerine çekti.

"Aman Tanrım," dedi Stacey. 'Sen Layla Taylor'sın. Seni bir filmde görmüştüm.

Breadcrumbs iki hafta önce Lane Street Theatre'da.

Layla bu takdir karşısında gururlandı. "Teşekkür ederim. Bu harika bir rol. Bir oyuncu olarak beni gerçekten geliştirdi, biliyorsun. Hâlâ tiyatrodâ çalışıyor musun Ernesto?" diye sordu Layla, en yakınındaki koltuğa zarifçe çökerek. 'Hayır, ama sanırım Londra'da sahneye dönmek istiyorum. Bu çok iyi olurdu.

'Ailemi bir tatil için oraya götürmek ve onlara turistik yerleri göstermek güzel olurdu. "Oh, götürmelisiniz. Eminim bir sürü teklif alıyorsunuzdur.

Ernesto alçakgönüllülükle, "Bazıları," diye kabul etti.

Raphael'in yüzündeki alaycı gülümsemeyi yakalayan Lia, *bazılarının* çok büyük oranlarda yetersiz olduğunu tahmin etti.

"Tiyatroya yatırım yapmayı düşündünüz mü?" diye sordu Layla. 'Bir tiyatro meleği olmak. Her zaman bunun çok ödüllendirici olduğunu düşünmüşümdür.

Lia, Raph'ın gözlerinin kısıldığını gördü. "Onun aklına fikir sokma," diye homurdandı.

Ernesto sırtıttı. "Raph bana kızıyor çünkü sürekli yeni yatırımlara bakmak istiyorum.

"Yatırımın bir getirisi olması gerekir," dedi Raph sert bir sesle.

"Sì, sì, sì," dedi Ernesto iyi huylu bir gülümsemeyle, gözlemini havalı bir el hareketiyle savuşturarak.

"Herkes yemeğe hazır mı?" diye sordu Aurelia, belli ki bu konuşmanın yönünü değiştirmeye hevesliydi, sanki birçok kez gündeme gelmiş bir

konuymuş gibi.

Parti ilk kez, büyük kare masanın taze beyaz peçeteler, ışıltılı cam eşyalar ve gümüş çatal bıçak takımlarıyla döşendiği resmi yemek odasına yönlendirildi. Odanın her iki yanında ferforje sehpalara yerleştirilmiş iki büyük vazo vardı; içlerinden morumsu mavi ortancalar, pembe güller ve leylak rengi lisianthuslar dökülüyordu. Havayı zengin bir bal ve vanilya kokusuyla dolduruyorlardı.

Ernesto herkesi oturmaya davet etti ve Lia, Layla'nın onun yanındaki koltuğa doğru yöneldiğini fark etti. Daha resmi bir ortam olmasına rağmen çocuklar da onlara katıldı ve Aurelia hepsini tanıştıtararak Stacey'nin kim olduğunu açıkladı.

Stacey'nin yanına oturmuş olan Giulia ona baktı. 'Yani sen benim kız kardeşim değilsin ama Lia'nın kız kardeşisin ama Lia benim kız kardeşim. Bu çok kafa karıştırıcı.

"Bak ne diyeceğim, senin fahri kız kardeşin olabilirim," dedi Stacey.

"Tamam," dedi Giulia, biraz kuşkuluydu ama belli ki bu durum onu yatıştırmıştı. 'Hepimiz aileyiz, *piccola*,' dedi Ernesto masanın karşısından. 'Ya Raph Lia'yla evlenirse? O zaman Stacey gerçek bir kız kardeş mi olacak?

Tüm yetişkinler bu ilişkinin ne olduğunu anlamaya çalışırken masa komik bir an için sessizliğe gömüldü.

"Baldız mı?" diye düşündü Stacey.

"Üvey kardeş mi?" diye sordu

Aurelia, "Üvey kardeş mi? Ernesto teklif etti.

Ne Raph ne de Lia birbirlerine baktı.

Akşam yemeği, yemeğin personel tarafından servis edilmesinin alışılmadık resmiyetine rağmen, gürültülü bir olaydı. Çocuklar da yemeğe katılarak yetişkinlerle mutlu bir şekilde konuştular ve odadaki hava kahkaha patlamaları, bulaşıcı kıkırdamalar ve yüksek sesli ünlemlerle noktalandı.

Yemekler zaten özel olan bir akşam için mükemmel bir tamamlayıcıydı ve herkes yumuşak beyaz mozzarella ve aromatik fesleğen serpilmiş kırmızı domateslerden oluşan caprese salatasını yemeden önce sessiz bir takdir anı yaşandı.

"Vay canına," dedi Stacey, hiçbir zaman özel bir yemek meraklısı olmamıştı. 'Bu domatesler cennet gibi. Tanrım, eve hiç gidemeyebilirim. Bu cidden çok iyi.

'Ve yapması kolay. Sen bile yapabilirsin,' diye dalga geçti Lia. "Tanrım, bunu anneme söylediğini hayal edebiliyor musun?"

"Hayır!" dedi Lia, kız kardeşine gülümseyerek ve annelerinin yemeği incelediğini hayal ederek. "Bir kez bakar ve çılgılık atarak mutfaktan kaçar.

"Annem yemek yapmayı sevmez," diye açıkladı Stacey. "Hazırlanması yarım saatten uzun süren her şeyin çok fazla zaman aldığı bir aile şakasıdır. Gözleri parıldamasına rağmen burnunu kırıştırdı. "Bu çok fazla doğrama gerektirecek gibi görünüyor.

"Çok basit," dedi Aurelia, yemek konusundaki her zamanki evanjelik coşkusu su yüzüne çıkarak. "Lia mutfakta bana yardım ediyor.

Lia mı? Defol git buradan! Stacey'nin elini dramatik bir şekilde göğsüne vurması küçük çocukları güldürdü.

Bu doğru. Makarna yapmayı öğrendim. Ama bunu değil,' dedi Patrizia, Lia ve Aurelia'nın bütün sabah hazırladıkları, tereyağı ve adaçayıyla tatlandırılmış taze tagliatelle'den oluşan renkli kaselerle dönerken.

Zengin, kremalı tiramisu tatlısından sonra Lia sandalyesinde arkasına yaslandı ve etrafındaki mutlu konuşmaları dinledi. Layla Ernesto ile sohbete dalmıştı; Aurelia Luciana ile konuşuyor, Michael ve Stacey birlikte gülüyorlardı. Raph onunla göz göze geldi ve özel bir gülümsemeyi paylaştılar. Lia, Raph ile özel olarak konuşmayı çok istemesine rağmen, bunun şimdiye kadar geçirdiği en güzel akşamlardan biri olduğunu düşündü.

Kahve geldiğinde çocukların hepsi ortadan kayboldu ve Layla mazeret bildirmesine rağmen salona geri döndüler. "Günün bu saatinde kafein içemem. Lia, bunun bir nedeninin de Ernesto'nun

şimdi kanepelerden birinde karısının yanına sokulmuştu ve artık onu tekeline alamıyordu.

"Limoncello isteyen var mı?" diye sordu Ernesto.

"Üzgünüm," dedi Stacey, kocaman bir esnemeyi bastıramayarak. "Yorgunluktan bitap düştüm. Seyahat etmek insana bunu yapıyor, değil mi? Belki siz değilsinizdir. Eminim hayranlarınız tarafından sürekli rahatsız edilmemek için birinci sınıfta seyahat ediyorsunuzdur. Stacey bunu masum bir coşkuyla, kıskançlık duymadan, sadece bir gerçeği ifade ederek söyledi.

Birkaç dakika içinde iyi geceler dilendi ve odada sadece Lia ile Raph kaldı.

'Sonunda yalnızım,' dedi.

Omuzları çöktü. "Kız kardeşimin burada olduğuna inanamıyorum. Ona pek iyi davranmadım ama sonuçta annemin bana yalan söylemesi ya da ne hissettiğimi gerçekten anlayamaması onun suçu değil. Lia içini çekti ve gözlerinin yaşardığını hissetti, o tanıdık kaybolmuşluk hissi tekrar üzerine çöktü.

"Gel hadi. Onu ayağa kaldırdı. "Sana göstermem gereken bir şey var.

Otuz İkinci Bölüm

Ateşböcekleri uçurumun tepesinde dans ederken bir görünüp bir kaybolan minik ışık lekeleri Lia'nın o güne kadar gördüğü en büyümlü manzaralardan birini oluşturunyordu. Neredeyse dolunay halindeki ayın etrafında toplanan düzensiz bulutlar gökyüzünü kaplıyor, gölgeler gümüş rengine bürünüyordu.

Sıcak ve nemli havada Raph ile el ele dururken büyülenmişti. Akdeniz çamlarının arasından hafif bir esinti fısıldıyordu. Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ağaçların keskin kokusunu içine çekerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ne için?"

"Buna ihtiyacım olduğunu bildiğin için. Onun kendisini anlama şeklini takdir ediyordu ve kendisi bile bilmeden ne istediğini tahmin edebiliyor gibiydi.

"Rica ederim.

'Ana eve geri taşınmışsınız,' dedi.

'Seni biraz yalnız bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm... ve tabii ki ne düşünürse düşünsün Layla ile paylaşmaya niyetim yoktu. Gerçekten burada ne aradığını bilmiyorum.

"Bilmiyor musun?! Lia şaşırmıştı. Bu onun için çok açıktı.

"Hayır. Tekrar bir araya gelme şansımızın olmadığını biliyor. Aslında, bunu istediğini bile sanmıyorum. Neden kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu akşam neredeydin?! Lia hâlâ onun bunu görmediğine inanamıyordu. Layla'nın gözünde Ernesto'nun nüfuzu ve parası vardı.

"Senin için endişeleniyorum," diye itiraf etti biraz utangaçça. Kalp atışları yoldaki bir tümseğe çarpmış gibi hızlandı. "Bir soru sorabilir miyim?"
"Elbette.

'Bu gece gördüğüm kadarıyla, Stacey ile davranışlarınızdan annenizden bahsetme şekline kadar, ailenize yakın olduğunuz anlaşılıyor. Seni Ernesto'yu aramaya iten neydi? Sanırım soruyorum... neden tekneyi salladın? Bunca yıl onsuz yaşadın.'

Lia iç çekti. Karmakarışık duygularını kelimelere dökmek, bir dağa bakmak ve önündeki tırmanın kaçınılmaz olarak zor olacağını ama nihayetinde buna degeceğini bilmek gibiydi. "Haklısın, biz yakınız. Ama iyi anlaşmamıza rağmen kendimi hep dışlanmış hissettim. Onun anlayıp anlamayacağını merak ederek alaycı bir kahkaha attı. "İronik bir şekilde, kendimi en çok kan bağımlı olan annem ve Stacey'nin yanında böyle hissediyorum. Bir kere onlara hiç benzemiyorum - bunun nedeni artık çok açık. Ama mizaç olarak da çok farklıyız. İkisi de çok kurumsal, iş hayatında benim bile anlamadığım işler yapıyorlar, oysa ben her zaman uçar, gösterişli olan oldum.

"Evet, ama bu yine de Ernesto'yla tanışmaya neden bu kadar hevesli olduğunuzu açıklamıyor.

"Sanırım sanatımla ilgili bir güven krizi yaşadığım sırada onun öz babam olduğunu öğrendiğim için. Braganziler orijinal komisyon fikirlerimi geri çevirdiler ve reddedilmek zordur. Bunu kötü karşıladım ve beni gerçekten sarstı. Ve sonra temellerimin hiç de düşündüğüm gibi olmadığını anladım. Buna ek olarak, daha fazlasını öğrenmeye çalıştığımda, birileri hiç yardımcı olmadı," dedi anlamlı bir şekilde.

"Öyle olmak istemedim. Dışarıda çok fazla dolandırıcı olduğunu bilmelisin. Ben sadece Ernesto'yu korumaya çalışıyordum.'

'Öyle olabilir, ama dinlemediniz bile.

"O sırada sahip olduğum bilgilerle en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum.

"Hmm," dedi Lia, bu durumdan hâlâ pek hoşnut değildi. 'Bu sadece mükemmel fırtınaya eklendi. Anneme olduğu kadar sana da çok kızmıştım, bu yüzden bir çanta hazırladım, buradaki eski bir İtalyan arkadaşımın temasa geçtim ve kaçtım. Bu da benim ailenin geri kalanından ne kadar farklı olduğumu gösteren bir başka örnek. Ben aceleci ve uçarı biriyim, oysa onların hepsi planlı. Küçük bir iç çekişle sözünü kesti. "Annem burada olsaydı görmek istediği her şeyin bir listesini yapardı. Araştırmasını yapmış olurdu ve tam olarak hangi restoranlarda yemek yiyeceğini bilirdi çünkü etrafta dolaşıp menülere bakmaya dayanamaz. Spontane davranmaz.

"Tam benim tarzımda bir kadına benziyor," dedi Raph. 'Ernesto beni deli ediyor, bir restoranın rezervasyon yaptırmadan sekizimizi birden ağırlayabileceğini sanıyor.

'Bunu görebiliyorum, ancak bir yerlere göz atmanın ve o anda hangisini beğendiğinize karar vermenin keyfi de var. Eğer bir seyahat programına bağlı kalmaya odaklanırsanız bunu kaçırsınız.

Raph başını salladı. 'Benim için açlık tarifi gibi geliyor. Ya da boş masası olan tek yer olduğu için boktan bir yere gitmek.

"Nerede kaldı senin macera anlayışın?" diye takıldı Lia.

"Tam burada," dedi Raph ve onu öpmek için kendine doğru çekti. 'Gerçi beni Londra sokaklarında restoran aramak için dolaştıracaksan...'

"Ne demek istiyorsun? Lia kaşlarını çatı.

Yüzünü ellerinin arasına almış, gözleri kararmış, ciddi ve vakur bir ifadeyle onu inkar edilemez bir şefkatle incelerken kızın içi pelteye dönmüştü. Sanki bir yıldız patlamasına yakalanmış, ötesindeki ateş böcekleri tarafından arkadan aydınlatılmış gibi görünüyordu ve kalbi genişledi. Bir an için neredeyse onun da kendisini sevdiğini hayal edebiliyordu.

"Londra'ya döndüğümüzde birbirimizi görmeye devam etmemiz konusunda ne hissediyorsun?"

Nefesi göğsünde sıkıştı.

"Hoşuma gider," dedi, midesinde kelebekler uçuşurken soğukkanlı davranmaya çalışarak. Bu iyi değildi: soğukkanlı olamazdı. "Bunu gerçekten isterim," dedi ve eğilip onu öptü. Ve sonra onu tekrar öptü. 'Gerçekten çok. Hem de çok. Çok fazla.

Ona sııttı. 'Ben de öyle. Bence yarın halka açılmalıyız.' "Peki ya Layla?

Belki de önce annene haber vermeliyiz.

Umutsuzca eşleştirmeye çalışıyordu.'

'Layla için endişelenme. Onunla konuşacağım ve çok fazla umursayacağını sanmıyorum; ayrıldığımızdan beri başrol oyuncusuyla yattığından oldukça eminim. Ancak, anneme haber vermeyeceğim. Ses tonunun altında muziplik yatıyordu. "Birlikte içeri girdiğimizde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Tanrıya şükür, bu geceden sonra bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacaktı. Ertesi sabah erkenden Lia'nın odasından çıkıp ana eve doğru yürürken gömleğini aceleyle içine sokarken, ailesinin evinde gizlice dolaşmak için çok yaşlı, çok yaşlı olduğuna karar verdi. Ama damarlarında dolaşan kanın ve göğsündeki alışılmadık dolgunluk hissinin, sanki kalbi patlayana kadar genişlemek istiyormuş gibi, tadını çıkaramayacak kadar da yaşlı değildi. Kendi kendine kıkırdadı; sesi aşık gibi geliyordu. Ama bu his her neyse, hoşuna gitmişti. Hem de çok. Gerçekten çok. Hem de çok. Hem de çok.

Hâlâ gülümseyerek zemin kattaki Fransız kapılardan geçti ve salondan geçerek merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dün taşındığı odaya ulaştı.

Tam kapı koluna uzanırken kuru bir ses, "Erken mi kalktın, kardeşim?" dedi.

"Lanet olsun, Leo. Bu senin için biraz erken, değil mi? Raph kaşlarını çattı. O yetişkin bir adamdı. Sinir bozucu suratıyla sırıtan küçük kardeşine yaptıklarını açıklamak zorunda değildi.

"Güzel Layla'nın cazibesine karşı koyamadın mı?

"Hayır, aslında. Yüzündeki gülümsemeyi engelleyemeyerek kardeşine sırıttı. "Lia.

'Seni sinsi köpek. Orada bir şeyler olup olmadığını merak ettim. İyi iş çıkardın.'

"Anneme bundan henüz bahsetmemeni tercih ederim. Ve Layla oradayken olmaz.'

"Sanki seni evlendirmek için yanıp tutuşan anneme bundan bahsedecekmişim gibi.

"Sen yapardın.

'Evet, yapardım. Değişiklik olsun diye ateşi alma sırası sende. Leo'nun yüzü buruştu, gözleri şeytani bir zevkle kırıştı. 'Lia çok iyi birine benziyor. Her şeyi berbat etmeyeceksin, değil mi?

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım ve evet, o çok hoş biri. Hoş kelimesi bunu tanımlamaya yetmezdi ama bu paylaşılamayacak kadar yeni ve özeldi. Ayrıca, filizlenmekte olan bu duygulara sıkı sıkıya tutunmak ve başka hiç kimse tarafından didiklenmeden ya da sorgulanmadan tadını çıkarmak istiyordu. Sadece Lia ve onun olduğu özel bir mutluluk balonunun içinde kalmak istiyordu. Bu onun için yeni bir duyguydu.

"Evet. Leo'nun yüzü bulutlandı. "Bazen iyi olmak yeterli değildir.

Raph ayıldı ve Leo'nun omzuna bir el attı. Leo kısa süren ilişkisi hakkında çok ketum davrandığı için tüm detayları bilmiyordu ama birkaç yıl önce bitmiş olmasına rağmen kardeşinin hâlâ acı çektiğini biliyordu.

Leo parladı. 'Üzgünüm, kardeşim. Senin adına sevindim. Lia'dan hoşlanıyorum. Tabii ki, o senin için fazla iyi ve aklının başına gelmesi için her türlü şans var. Yapabiliyorken en iyisini yap.'

Bir saat sonra, kahve içmek için çalışma odasından çıktığında, evin önündeki dönüş çemberine park edilmiş devasa kamyonetler boşaltılırken ve yemek servisi personeli ordusu, gümüş tepsiler, bardak kutuları, folyo sarılı tabaklar, devasa tavalar, halı ruloları ve büyük çiçek demetleri taşıyan yürüyüşteki karıncalar gibi etkili ve amaçlı bir şekilde hareket ederken, ev o parti öncesi vızıltıyla titriyordu. Raph onların arasından geçerek sakın bir vaha gibi olan aile mutfağına ulaştı. Evin arka tarafında, ticari mutfakta, iyi yağlanmış parti makinesinin harekete geçeceğini biliyordu.

Aurelia'yı kahvaltı ederken buldu, göz alıcı ipek kimonosunun içinde huzurlu görünüyordu.

"Herkes nerede?"

"Leo çocukları plaja götürdü ve Ernesto da çalışma odasında bir toplantı yapıyor."

"Bir toplantı. Ernesto'nun günlüğünü zihninden hızlıca kontrol etti."

"Daha erken. Kiminle?"

Aurelia kaşlarını çatı. "Layla ile tabii ki. Bilmiyor muydun?"

Raph sertleşti. "Hayır. Bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O..." Aurelia endişeli bir ifadeyle elindeki küçük espresso fincanını bıraktı. "Bu yüzden Ernesto... Ah canım."

Aman Tanrım. Raph çoktan Ernesto'nun çalışma odasına doğru adım atmış, kanı hızla kaynamaya başlamıştı.

Sakin ol, dedi kendi kendine kapıya yaklaşırken, öfkesine yenilerek kazanacağı bir şey yoktu ama her adımda daha da hızlanan önsezi hissini görmezden gelmek zordu. Kapının önünde bilerek birkaç yavaş nefes aldı ve sonra kolu kavrayarak kapıyı açtı. Layla, Ernesto'nun karşısında oturuyordu, elinde bir tomar kâğıt vardı.

elinde tutuyordu. Aptal Ernesto başını sallıyor ve gümüş dolmakalemini havada sallıyordu.

"Günaydın," dedi Raph, Layla'nın etrafında dönmesini ve Ernesto'nun ona hoş bir gülümseme vermesini izleyerek.

"Raph!" diye seslendi, tüm teatral patlamasıyla. "Kutlamalara katılmak için tam zamanında geldin.

"Öyleyim, değil mi? Raph'ın ipeksi bir yumuşaklık ve bir engerek yılanı kadar tehlikeli ses tonu üvey babasının geri çekilmesine neden oldu.

"Peki bunlar hangi kutlamalar?

Ernesto'nun yüzü güldü. 'Az önce sözleşmeyi imzaladım. Bir tiyatro gösterisinde yatırımcı olacağım.

"Sözleşme mi? Raph'ın kalbi midesinin çukuruna düştü.

Evet. Evet. Bu genç bayanın üretimine yatırım yapmayı kabul ettim. Çok heyecan verici. Bir İngiltere turnesi ve ardından, her şey yolunda giderse, Broadway.

"Ne yaptın?" Durdu.

Ernesto ona gülümsedi ve Layla da ona muzaffer bir sırıtışla karşılık verdi.

"Bu da ne...? Raph neredeyse sözleşmeyi Layla'nın elinden kapacaktı ki Layla sözleşmeyi aceleyle çantasına tıktırdı.

"Merak etme," dedi Ernesto. 'Londra'daki Dan'i aradım ve eğer sen sorun olmadığını düşünüyorsan onun da bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Dan'i mi aradın? İnançsızlığı sözlerine yansımıştı. Ernesto'nun menajeri Dan, Ernesto'nun finansal yatırım stratejisi ve kişisel portföyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aurelia kapıda belirince Ernesto'nun yüzü karardı.

'Evet ama yatırıma onayladığınızı biliyordum; Layla öyle söyledi. İşin mali yönü söz konusu olduğunda senin kararlarına güvendiğimi biliyorsun. Raph'a kendinden emin gülümsemelerinden birini daha verdi ve Aurelia kocasının yanına gitti, gözleri Raph'ın kilerle yalvarıyordu.

Raph gözlerini kapadı ve yumruklarını iki yanında sıktı, hangisini önce boğmak istediğinden emin değildi.

Ernesto yetişkin bir adamdı ve kendi kararlarını verebilirdi. Parayı özleyecek değildi ya, Raph'ın şüphelendiği gibi, eğer ya da ne zaman

Ama Raph onu Layla'nın ya da karısının önünde utandırmak ya da hadım etmek niyetinde değildi.

"Neden Raph'ı Layla'yla konuşması için yalnız bırakmıyoruz, hayatım," dedi Aurelia, kocasını odadan çıkarmaya başlamıştı bile. Annesini ne kadar sevse de, Ernesto'nun egosunun kırılgan bir şey olduğunu biliyordu ve onu bu tür üzüntülerden korumayı kendi görevi haline getirmişti. Raph her zaman kötü polisi oynardı.

Ama Layla, küçümseyici bir alaycılıkla ona döndüğünde kızgın öfkesi buza dönüştü.

"Görüyorum ki almaya geldiğin şeyi almışsın. Bunu bilmeliydi. Layla, Ernesto'ya ulaşmak için onu kullanmıştı.

'Böyle yapma, Raph, sevgilim. Ernesto tiyatro sanatına destek vererek harika bir şey yapıyor.

"Altı ay daha iş sahibi olmanızı sağlamaktan bahsediyorsunuz.

'O da var,' diye kabul etti. 'Neden bu kadar üzülüğünü anlamıyorum. Bu, senin dairenden taşınabileceğim anlamına geliyor ve Ernesto'nun bunu karşılayamayacağı anlamına gelmiyor.

'Kullanılmaktan hoşlanmayabileceğim aklına gelmedi mi? Ona *benim* bu anlaşılmayı onayladı.'

Omuzlarını zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Bunu ima ettim. Dürüst olmak gerekirse, seninle çıkmanın birkaç kapıyı daha açacağını düşünmüştüm. Gözlerini devirerek ekledi, 'Sen tam olarak Bay Eğlenceli Adam değilsin. Biraz fazla havasızsın. Hiç saçlarını serbest bırakıp gerçekten eğleniyor musun? Yani iyi görünüyorsun ama seks konusunda tutkusuzsun.

"Teşekkürler, ama puan aramıyordum.

"En fazla altı, tatlım.

"Bildiğim iyi oldu.

"Bakın, kırgınlık yok. Karşılıklı olarak faydalı oldu. Şehirdeki sofistike finansçı imajını güçlendirmek için göz alıcı bir şey aldın. Eminim senin işine de bir zararı dokunmamıştır. Ve bana gelince, sonunda iyi bir bağlantı kurdum. Beni davet etseydin iyi olurdu.

Ama sanırım sen Lia denen hatunu becermekle meşguldün.

Raph dişlerini sıktı, darbelerin indiğini göstermemeye kararlıydı. Layla'ya aşık olduğunu hiç düşünmemişti ama birlikte geçirdikleri zamanın bu kadar soğuk bir şekilde incelenmesi ihanet gibi geliyordu ve Lia'dan öylesine bahsetmesi onu çileden çıkarmıştı.

"Onun hakkında böyle konuşma.

Layla başını geriye attı ve yüksek sesle nefes verdi. 'Her dakika bir tane doğuyor. Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme.

Sözleri, Lia'yı, bir saat önce terk ettiği yumuşak bedenini düşününce içine dolan o sıcak ışıltıyı geri getirdi. Layla gibi biri bu bağı, bu bütünlük hissini asla anlayamazdı.

'O da benden iyi değil. Sanki Braganzi restoranı için sanat eseri siparişi almak için Ernesto'nun adını kullanmamış gibi.

"Saçma sapan konuşuyorsun.

"Öyle mi? Daha bu sabah şov dünyası köşelerinden birinde okudum. Layla telefonunu kaldırdı ve ekrandan okudu. 'Ernesto Salvatore'nin kızı Lia Bathurst, Londra'daki yeni Braganzi restoran ve otelinin sanat eserlerini yapmak için yarım milyon değerinde bir komisyon aldı. Sesi yüksek bir zafer notasıyla sona erdi. 'Bana aile kartını oynamadan bu komisyonu alabileceğini mi söylüyorsun? Böyle havalı bir şirket bir isim ister, bir hiç değil. Sıradan bir Lia Bathurst'ün gözüne giremezdi. Aklını başına al, Raph. Nasıl oldu da tam zamanında İtalya'ya geldi?'

'Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Sadece yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyorsun.

"Oh, siktir git, Raph.

Layla arkasını döndü ve çalışma odasından dışarı çıktı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Lia ahşap dübelleri kumaşın üst kısmına dikkatle yerleştirdi ve Aurelia'nın oturma odasının pencerelerinden gelen esintide hafifçe dalgalanan ipek uzunluğunu kaldırdı. Positano'nun tam boy resmine son bir baskı yapmak için Patrizia'dan bir ütü ödünç almıştı.

'Bu çok güzel, Lia. Baban çok mutlu olacak,' dedi Aurelia, ellerini birbirine bastırarak. 'Çok yeteneklisin. Buna bayılacak. Belli belirsiz İtalyan aksanı duygusallıkla derinleşti.

'Satın almak istediğini biliyorum ama ikinizin de hediye olarak almanızı istedim.

Beni bu kadar hoş karşıladığınız için en azından bunu yapabilirim.

'Bu akşam sürpriz olarak balo salonuna asacağız. Çok heyecanlanacak. Aurelia Lia'nın ellerini sıktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bu yaz buraya gelerek bizi çok sevindirdiniz.

'Ve Stacey'i davet ettiğin için sana teşekkür etmedim. Gerçekten çok nazıksın.'

Aurelia onun yanağını öptü. 'Acı çektiğini biliyordum. Annenle babanın gelememesi çok yazık oldu.

"Onların burada olmasını tuhaf bulmaz mıydın? Lia sordu. "*Cara*, bu çok uzun zaman önceydi. Senin için endişeleniyorum.

'Benim için. Neden?'

'Çünkü annenizle aranızda bu kadar mesafe olması iyi değil. Stacey bana onunla konuşmadığını söyledi. Bu beni çok üzüyor. Aile her şeydir ve daha fazlasıdır.

Lia kaşlarını çattı. 'Ama o... o bana yalan söyledi. Bana söyleyebileceği o kadar çok zaman vardı ki.

"Ne zaman?" diye sordu Aurelia. 'Sen küçük bir kızken mi? O zaman bunun bir yararı olur muydu?

"Hayır. Ama belki büyüdüğümde.

On altı. On sekiz. Yirmi bir. Yirmi beş. Ne zaman iyi bir zaman olurdu?"

Lia dudaklarını büzdü. 'Tamam, belki de hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacağını anlayabiliyorum. Ama bir noktada bana söylemesi gerekirdi.

"Peki ya hiç öğrenmemiş olsaydın?

"Ama öğrendim. Lia'nın sesi kendi kendine bile huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu. "Ve şimdi ne hissedeceğimi bilemiyorum. Çok kafa karıştırıcı. Anneme ve kendime çok kızgıyım. Ona kızgıyım çünkü doğru olduğunu düşündüğüm her şey doğru değilmiş. Sanki bir bulutun üzerinde yürüyormuşum ve her an düşebilirmişim gibi, oysa daha önce böyle değildi.

Aurelia onu kucakladı ve saçlarını okşadı. "Ah, tatlım. Senin için üzülüyorum ama... annen için de üzülüyorum.

Lia gerildi, suçluluk duygusu bir tahta kurdu gibi kim olduğu dokusunda giderek daha fazla delik açıyordu.

"Buraya gelmeme gerçekten aldırmadınız mı? Kocanızın başka bir ilişkisinden olan çocuğu.'

Aurelia, empati kurma ve havayı ne zaman değiştireceğini bilme yeteneğiyle, yorgun bir elini alnına sildi. 'Dürüst olmak gerekirse, *bella*, çok zor oldu. Kötü üvey anne rolünü çok sevmiştim. İyi rolü oynamak çok zor.

Acımasız bir çimento mikseri gibi her zerresinde çalkalanan duygulara rağmen, Lia kahkahayı patlattı. "İyi denemeydi Aurelia. Senin bir

kemik demek.'

"Ah, *Cara*, çok tatlısın. Ailemize katılman çok güzel oldu. Şükran Günü için gelmelisin. Annenden Noel için senden vazgeçmesini istemezdim ama lütfen Kasım ayında Los Angeles'a gel.

"Teşekkür ederim. Kulağa harika geliyor. Özellikle de Raph ile hâlâ birlikte olurlarsa.

'Ve şimdi parti için hazırlanmalıyım. Yapacak çok şey var.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?

'Evet, gidip havuz kenarında uzanabilir ve güzel, dinlendirici bir gün geçirebilirsiniz. Yapacak çok şey var derken,' Aurelia göz kırptı, 'yemek ekibi için söylüyorum. Tek yapmam gereken onlara emir vermek ve dürüst olmak gerekirse Patrizia her şeyi biliyor. Saat altıda terrazzada ev halkı için içkilerimiz olacak ve ilk konuklar altı buçukta gelecek.

"Kaç kişi bekliyorsunuz?" diye sordu Lia. "Yüz otuz üç," dedi Aurelia.

Lia ona baktı, ağzından çıkan sözcükler neredeyse boğulacaktı. Bir partiye davet edecek kadar çok insan tanımıyordu.

"Biliyorum, seçici olmaya çalışıyoruz ama ne yapabilirsin ki? Lia yüzünü asmamak için kendini zor tutarken Aurelia omuzlarını kurnazca geniş bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. 'Ernesto çok popüler ve pek çok insan tatillerini İtalya'da planlıyor, bu yüzden müsaitler. Neyse ki helikopterleri ayarlayan gerçekten iyi bir konsiyerj servisimiz var. Çok yoğun olabiliyor. Hatta çok gürültülü olduğu için Ernesto'dan helikopter pistini sitenin uzak bir köşesine taşımasını istedim.

Lia öylece bakakaldı. Ernesto ve Aurelia o kadar ayakları yere basan insanlardı ki, kim olduklarını ve içinde yaşadıkları dünyayı unutmak kolaydı. Stacey'nin dün bu kadar etkilenmiş görünmesine şaşmamalı.

"İşte bu çok ilginç. Aurelia pencereye doğru ilerlemiş ve dantel perdeyi tutuyordu.

Lia camın arkasından bagajı açık siyah bir Mercedes görebiliyordu ve Layla şoföre kocaman bir bavul uzatıyordu.

Aurelia mülayim bir tavırla, "Pek mutlu görünmüyor," dedi ve Lia neredeyse gülecekti. Layla, kocaman siyah güneş gözlükleri ve çakıllı zemine uygun olmayan cılız topuklu ayakkabılarıyla, el çantasını ve pahalı görünümlü makyaj çantasını içindekilere aldırmadan arka koltuğa fırlatmadan önce, elinden geldiğince arabanın etrafında tepindi. Kendini yolcu koltuğuna attı ve kapıyı çekerek kapattı. Araba uzaklaşırken makam odasının renkli camları onu görüş alanından çıkardı.

Aurelia Lia'ya gülümsedi. 'Belki artık o aradan çıktığına göre, Raph burnunun dibinde ne olduğunu görebilir.

Lia güldü. "Hiç pes etmiyorsun, değil mi?

'1.80 boyunda kaslı bir adam olabilir ama her zaman benim oğlum olarak kalacak. Ve eğer güzel bir kadın bulma zamanının geldiğini göremeyecek kadar aptalsa, ona ihtiyaı olan dürtüyü vermezsem nasıl bir anne olurum?

Lia'nın ifadesi olabildiğince yumuşaktı. "Aklınızdaki güzel kadın kim?

Patrizia kapıda belirip kulağında bir telefonla Aurelia'ya uzatırken Aurelia bıkkın bir ifadeyle başını salladı. Lia bu kesintiden yararlanarak bir çıkış yaptı.

San Pietro di Positano'nun balkonunda Limoncello spritzlerini yudumlarken Stacey, "Julia Roberts'ın bu akşam geleceğini biliyor muydun?" diye sordu.

Lia başıyla onayladı. Kız kardeşini parti hazırlıklarından uzaklaşmak ve ona Positano'nun bazı yerlerini göstermek için getirmişti.

"George ve Amal Clooney de Como Gölü'nden uçuyor," dedi Stacey, gözleri yıldızların şaşkın bakışları arasında. 'Ve Ernesto Salvatore senin öz baban. Tanrım, annemin onunla yattığına inanabiliyor musun? Akıllara durgunluk veriyor.

"Bunu gerçekten düşünmemeyi tercih ederim.

"Ama bu harika.

"Ne giyeceksin? Lia konuyu kapatarak sordu.

"Çok güzel bir Temperley elbise aldım. Yeterince şık olacağını umuyorum. Peki ya sen?"

"Lanet olsun, bu seni biraz geriye götürmüş olmalı.

Stacey omuz silktili. 'Her gün bir Hollywood partisine gidemezsin. Ve ben buna değerim.'

"Napoli'den harika bir etek aldım. Daha doğrusu Raph almıştı ve fiyatını görünce neredeyse ölüyordu, oysa o kadar muhteşemdi ki onsuz dükkândan çıkamazdı. Ona geri ödemek için ısrar etmişti. Bu hoş bir jest olabilirdi ama o kendi kıyafetlerini, hatta pahalı olanları bile alabilecek maddi özgürlüğe sahip bir kadındı.

"Saçını yapabilir miyim?" diye sordu Stacey.

"Nasıl istersen," dedi Lia. "Neden hazırlanmak için benim odama gelmiyorsun?"

Stacey onunla bir sırıtış paylaştı. 'Makyajımı yapar mısın? Ben asla senin kadar düzgün makyaj yapamam.

"Biliyorum," dedi Lia biraz kendini beğenmiş bir tavırla. "Sanatsal el.

"Evet, saç konusunda senden daha iyiyim. Lia'nın buklelerine kıskanç bir bakış attı. 'Şimdi buklelerin nereden geldiğini biliyoruz. Ben de hep sütçünün yaptığını düşünürdüm.

"Stacey! Lia güldü.

'Çok büyük bir parti olacak. En iyi halimizle görünmeliyiz.

"Kimsenin bize bakacağından emin değilim," dedi Lia.

'Bilmiyorum; Raphael dün akşam çok istekli görünüyordu. Gözlerini senden alamıyordu," dedi Stacey ve ekledi, "bu sabah da erkenden utanç yürüyüşüne çıktığını fark ettim.

Lia kız kardeşine pis bir bakış attı.

'Ne? Kesinlikle tam bir erkek. Bahse girerim çıplakken iyi görünüyordur. "Stacey," diye tısladı.

"Peki, onunla aranızdaki mesele nedir?

Lia, içinden yayılan küçük mutluluk ışıltısının tadını çıkarmaktan kendini alamadı. Küçük bir gülümseme verdi. "Biz... birbirimizi göreceğiz. Londra'ya döndüğümüzde nasıl gideceğine bakacağız.

'Bu çok havalı, ama o ne? Üvey kardeşin mi?' 'Evet,' dedi Lia.

'İşte ben buna aile içinde tutmak derim,' diye şaka yaptı Stacey.

'Ben olsam aceleci davranmazdım - ve hiçbir şey söylemezdim. Aurelia ve Ernesto'ya henüz bir şey söylemedik. Bu akşamki partide halka açmaya karar verdik. Bunu yüksek sesle söylemek bile Lia'nın sinirlerini germiştir. Raph'ı bu sabahtan beri görmemiştir ama parti başlamadan önce bir şeyler içmek için aile toplantısında buluşmaya karar vermişlerdi. Aurelia memnun olacaktı ama bu bir yana, Raph'la yeniden birlikte olmak ve onunla açıkça birlikte olabilmek için sabırsızlanıyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lia hızlı bir dönüş yaparken aynada kendine hayranlıkla baktı. Stacey saçları üzerinde harika bir iş çıkarmış, bukleleri dikkatlice kurutarak tirbuşon haline getirmiş, sonra da tek tek lüleler halinde açmıştı. Raph'in ona Napoli'de aldığı ipek ve şifon eteğe, arkası oldukça düşük kesimli, beyaz ipekten, askılı yakalı bir üst eşlik ediyordu. Etek bronzlaşmış bacaklarının etrafında salınırken, ılık esinti çıplak sırtını okşarken kendini seksi ve çok kadınsı hissediyordu.

Raph'ın onu giyinmiş olarak görmesini bekleyemezdi.

El çantasını alıp aynada son bir kez kendini kontrol etti, kendine bir öpücük kondurdu ve villaya giden patikadan yukarı doğru yürüdü. Konuklar bütün öğleden sonra gelmişlerdi ve Layla'nın beklenmedik ayrılışından sonra Stacey yan eve taşınmıştı. Daha başlamadan partide olmak için sabırsızlanan Stacey, kötü bir FOMO vakasıyla yirmi dakika önce ayrılmıştı.

Partiyi başlatmak için verilen şampanya resepsiyonu, villanın kenarı boyunca uzanan ve uçurumun tepesinden en iyi manzarayı sunan sundurmada düzenleniyordu. Lia evin içinden geçerken ana koridorda hissedilir bir heyecan havası vardı. Soğuk mermer koridor çiçeklerle doluydu; kapılar açıktı ve beyaz eldivenli, penguen kıyafetli iki uşak gelenleri karşılamaya hazır bir şekilde kapıda dururken, düzgün siyah elbiseler ve beyaz önlükler giymiş bir grup hizmetçi

Konuklar pudra odasına, vestiyere ve mozaik zemin üzerindeki ana partiye geçebilirler.

Aurelia bir parti beyniydi ve organizasyon ve lojistik becerileri NATO'yu kışkındıracak nitelikteydi. Her şey kontrol altındaydı ve bunu barışçıl bir diplomasiyle başarmış, personele sessiz bir asalet ve telaşsız bir sakinlikle komuta etmişti. Hepsi ona hayrandı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Lia onun tanıdığı en nazik ve en iyi insanlardan biri olabileceğini düşündü - Stacey'yi onlara katılmaya davet etmek çok düşünceli bir davranıştı.

Lia kendi kendine gülümsedi, Aurelia'ya istediği bir şeyi, oğlunu sevecek birini vermek üzere olduğu için çok mutluydu. Sürprizleri dağıtabilecek tek kişi Raph'ın annesi değildi! Raph'ı göreceği için endişeli ve heyecanlı bir şekilde hızını artırdı.

Geldiğinde salon zaten doluydu ve kalabalığın arasından geçerek kendisine uzatılan bir kadeh şampanyayı aldı ve Raph'ı aramaya koyuldu. Onu Aurelia ve Ernesto ile konuşurken, sırtı kendisine dönük olarak gördü. Kalbi hâlâ alışamadığı o küçük çarpıntıyı yaptı ve çok tanıdık görünmelerine rağmen tanımadığını bildiği birkaç kişinin yanından kıvrıla kıvrıla geçti.

"Ah, Lia," dedi Ernesto onu selamlayarak. "Max, bu benim kızım ve bunu yaratan çok yetenekli sanatçı. Duvarda asılı duran resmini işaret etti. Raph annesiyle konuşuyordu ve yerinden kıpırdamamıştı; onu selamlamak için sabırsızlanan Lia, Ernesto'nun kendisini tanıştırmak için ısrar ettiği uzun boylu, zayıf adama gülümsemek ve kibarca başını sallamak zorunda kaldı.

Lia, bu Max Albertini. Firenze'deki Brunelleschi Galerisi'nin sahibi. Çalışmalarınızı çok beğeniyor.

Lia'nın gözleri büyüdü. Albertini'nin galerisi Avrupa'nın en prestijli galerilerinden biriydi. Menajeri onunla tanıştığını duysa çok sevinirdi.

O anda Raph arkasını döndü, tam o sırada Albertini iki eliyle onun elini tuttu. "Bayan Bathurst, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Onun ağır

Aksanlı sesi ve abartılı hareketleri neredeyse kıkırdamasına neden oluyordu ama sonra Raph'ın yüzündeki soğuk küçümsemeyi fark etti ve hemen ayıldı. Bakışlarının buz gibi odağının kendisi olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. İçindeki keskin önseziyi yutarak, hâlâ konuşmakta olan Albertini'ye gülümsemeye çalıştı.

'Bu oldukça zarif bir çalışma. Sizinle bir sergi hakkında konuşmayı çok isterim.

"Ne büyük şans," diye mırıldandı Raph. 'Sinyor Albertini'nin tam da Ernesto'ya bu eseri verdiğiniz gün burada olması.

Ona ürkek bir bakış fırlattı, sesindeki kötü niyetten dolayı şok olmuştu. İçinden bir parça parçalandı. Raph söylediklerinde ciddi olamazdı. Onu bundan daha iyi tanıyordu, değil mi? Bir öfke parıltısı daha sert vurdu. Bunu düşünmeye nasıl cüret ederdi? "Sadece öyle değil miydi?" dedi ona, çenesini kaldırıp göğsünü dikleştirerek.

"Ernesto'ya bağlandığından beri kariyerin gerçekten yükselişe geçti.

Aurelia Raph'ın koluna bir uyarı eli koydu ama Raph elini salladı, bu da Lia'yı daha da öfkeliendirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Ona samimiyetsiz bir gülümseme verdi. Aurelia, "Raph," diye yalvardı. "Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Annesine isyankâr bir bakış attı ve Lia bir an için onun yürüyüp gideceğini sandı ama onun yerine koluna girdi. "Affedersiniz, Lia ve benim konuşmamız gerek.

İçindeki öfke dalgalar gibi kabarırken, Fransız kapılarından geçerek bahçelere ve havuza bakan bir terasa çıkmasına izin verdi.

"Braganzi komisyonunun sonuçlandığını bana ne zaman söyleyecektiniz?

Lia ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?

'Medyada bir duyuru yapıldı. Birkaç web sitesinde yer aldı.

"Bunu nereden biliyorsun?

'Ernesto'nun adını araştırıyorum. Ernesto Salvatore'nin önceki ilişkisinden olan ve uzun süredir kayıp olan kızı Lia Bathurst'ün Braganzi'nin Londra'daki girişimi için sanat eseri sağlama görevini aldığını duyuran bir basın açıklaması yayınlandı. Görünüşe göre baba ve kızı bir yazı birlikte geçirerek barışmanın tadını çıkarıyorlar.

"Ama... onlar... bağlantıyı bilmiyorlar.

"Öyle değil mi? Yani açlık çeken sanatçılara düzenli olarak yarım milyon pound veriyorlar?

"Yarım milyon pound değil," diye tersledi. "Bunun yarısı.

'Bırakın bir konser için kazanmayı, bir kısmının bile çoğu sanatçının hayatı boyunca kazandığından daha fazla olduğunu düşünüyorum. Seçildiğinizden emin olmak için elinizdeki tüm imkânları kullandığınız için kimse sizi suçlayamaz. Braganziler de bundan faydalanmakta gecikmedi. Ernesto'nun adı anılmasaydı restoranlarının bu kadar çok tanınacağından emin değilim.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

'Cidden buna inanmamı mı bekliyorsun? Zamanlama biraz fazla mükemmel. Sanki komisyon için ilk tasarımlarınızı reddettiklerinde ve ünlü bir babanız olduğunu öğrendiğinizde, hemen adı birkaç kapıyı açabilecek ünlü babanızı bulmaya geldiniz...'

"Ernesto'nun adına ihtiyacım yok.

"Ama senin için gayet iyi oldu, değil mi?

'Eğer düşündüğün buysa, fikrini değiştirmeyeceğim. Bana hiçbir zaman gerçekten güvenmedin, değil mi?

"Ben..." Omuzlarını dikkatsizce kaldırarak itiraf etmeden önce bile bunu yüzünde gördü. "Hayır, sanırım yapmadım.

'Yani bu son birkaç haftanın ... hiçbir anlamı yok muydu?

'Belli ki senin için değil. Ya da belki ek bir ikramiyeydi.'

"Yatakta o kadar da iyi değildin. Bunu söyler söylemez, keşke söylemeseydim diye düşündü. Şirretçe, gereksiz ve tamamen gerçek dışıydı. Karşılık vermek ekşi bir tat bırakmıştı ve bundan utanıyordu.

Dudakları bembeyaz oldu. "Komik, Layla da Ernesto'dan oyununa yatırım yapması için bir sözleşme imzalattığı anda tam olarak bunu söylemişti.

Vücuduna soğuk bir ürperti yayıldı ve onun için acı çekti. Doğrudan, kindar bir vuruş yaptığını bildiğinden, hemen elini Raph'a dokunmak için uzattı ve Raph irkildi. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Bu doğru değil.

Ama zarar verilmişti. Bu hasar uzun zaman önce verilmişti ve insanların sadece üvey babasının onlar için ne yapabileceğiyle ilgilendiğine dair doğuştan gelen varsayımı, tıpkı yıllar boyunca seri suçlular tarafından olduğu gibi bir kez daha pekiştirilmişti.

"Seninle ilgili gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Lia. Arkasını döndü. "Farklı olduğunu sanıyordum ama Layla'dan daha iyi değilsin. Gerçi adil olmak gerekirse, en azından o sonunda dürüsttü.

"Siktir git Raph," dedi ve uzaklaştı. Eğer onun hakkında böyle düşündüyse, kafasını kaynatabilirdi.

Bölüm Otuz Beş

Lia şezlonga uzanmış, gözlerini sımsıkı kapatmış, kendisine doğru gelen parmak arası terliklerin sesini duymazdan geliyordu.

"İşte buradasın. Kız kardeşinin sesi çok yüksek ve neşeliydi. "Mmm," dedi, gözlerini açma zahmetine katlanmadan ya da Güneş gözlükleri, saklanmanın ya da kaçmanın mümkün olmadığı gerçeğini kabullenmişti. Uyandığından beri burada halsiz ve sıcak bir şekilde yatıyordu.

Akşamdan kalma mı?

"Mmm. Baş ağrısının alkolden çok sefaletle ilgisi vardı. Uykusuz bir gece ve kırık bir kalp, çamaşır makinesinde 1800 rpm'lik bir dönüşten sonra bir paçavra gibi gevşek olma hissini artırdı.

"Aurelia sana biraz kahvaltı getirmem için ısrar etti.

Lia'nın midesi altüst oldu ve Stacey'nin uzattığı hamur işi tabağını görmek için tek gözünü açtı. Vanilya ve çikolata kokusundan irkildi.

"Ah, gerçekten de kendini kötü hissediyorsun," dedi Stacey, bir kruvasan alıp Lia'nın yanındaki şezlonga uzanarak. "Bu kadar çok içtiğini düşünmemiştim. Lia'nın midesi, kız kardeşinin büyük bir ısırik almasını ve kırıntıların mavi tişörtünden aşağı dökülmesini izlerken vahşi bir sancı ile biraz daha protesto etti.

"Partide yapmadım. Herkes yattıktan sonra burada tek başına içtiği bir şişe Prosecco, Raph'le son birkaç haftadır birbirlerine söyledikleri her kelimenin analizini yaptığı acıma partisiydi. Ruh hali kızgın, üzgün ve tekrar öfkeli arasında gidip geliyordu. Kariyerini ilerletmek için onunla yattığını nasıl düşünebilirdi? Ve sanki onun kendi değerlerine sahip olmadığını düşünmesi yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, paylaştıkları her şeyi reddetmişti. Gönderdiği yazılar onun en iyi çalışmalarından bazılarıydı. Bunu ondan almaya nasıl cüret ederdi? Onu yeteneğinden şüphe ettirmeye? Ona defolup gitmesini söylediği için memnundu. Uzun bir süre onun gözlerindeki şok bakışıyla yaşayacaktı. Lanet olsun ona.

'Sen ve Raph partiye devam ettiniz, değil mi? Bu sabah ikinizin de kayıp olduğu fark edildi. Ben bir şey söylemedim. Sanırım ikiniz dün gece halka açılmamaya karar verdiniz.

"Mmm," dedi Lia, bir gözünün kenarında aptalca bir gözyaşı biriktiğini hissederken güneş gözlükleri için minnettar oldu.

'Dostum, harika bir partiydi. Konuştum... Lia, dinliyor musun?"

"Elbette," dedi Lia yutkunarak. Belki de gidip Raph'la konuşmalıydı. Hatalı olduğunu açıkla.

"Tanıdığımı sandığım insanları görmeye devam ettim. Birkaç kişiye merhaba dedim ve ben onları tanımadığımı fark edene kadar onlar da bana merhaba dediler. Sanırım bu her zaman olan bir şey, çünkü onlar aldırıyor gibiydiler. Çok seksi bir adamla uzun uzun sohbet ettim; sanırım Netflix'te bir filmde oynuyor ama hiç bahsetmedi.

Lia kız kardeşinin gevezelik etmesine izin verdi, bir yandan da son on iki saattir tekrarlanan kendi iç diyalogunu sürdürüyordu. Odasına döner dönmez dizüstü bilgisayarını açıp kendi adını arattı ve Raph'ın ona söylediği sözcüklerin kelimesi kelimesine birkaç kez tekrarlandığını gördü, hepsi de aynı basın bülteninden alınmıştı.

Saat neredeyse sabahın biri olmasına rağmen Alec'i aramıştı.

"Selam tatlım. Neredeyse hemen cevap vermişti. "Neredesin?"

"Ben hala içinde İtalya. Öyle mi? sen Biliyorum ve Braganzis var yapılmış bir duyuru?"

Kahretsin. Hayır. Tanrım, kimse bana söylemedi. Neler oluyor?"

'Görünüşe göre anladım.

"Sen yaptın! Aferin sana. Aferin, tatlım. Bu harika bir haber. Umarım kutlamak için bir şişe bir şey almışsındır.'

"Braganzilere benim Ernesto Salvatore'nin kızı olduğumu söylediniz mi?" "Hayır. Siz söylediniz mi? Bana onun sadece eski bir aile dostu olduğunu söylemişsiniz.

'Evet, ve bir şekilde öğrendiler. Basın bültenlerinde vardı.' "Şaka yapıyorsunuz.

"Keşke olsaydım.

"Şey, hiçbir zararı olmadı. Ve evet, yardımcı olmuş olabilir, ama bence bu senin en iyi işin ve onların vizyonunu yakaladın - seni bu yüzden seçtiler. Bunu kutlamalısın. Bu mega. Büyük bir adım. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Bu gerçekten senin işlerini haritaya koyacak. Şimdi stratosferik olacağına garanti veriyorum. Şimdi git kutla, yarın konuşuruz.'

Kız başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatmıştı ama söylenecek başka ne vardı ki? Alec onu satma konusunda ısrarcıydı ama aynı zamanda destekleyiciydi ve Stella ile Vincent Braganzi'ye söylemediğini söylediğinde ona inanmıştı. Ona güveniyordu. Her zaman onun arkasını kollamıştı.

"Lia? Dinliyor musun? Stacey'nin sesi düşüncelerini böldü.

"Özür dilerim. Braganzi komisyonunu aldığımı biliyor muydun?"

"Defolun buradan! Yeni restoran için mi? Aman Tanrım. Bu inanılmaz! Ciddiyim. Bana orada bir masa ayarlamalısın. New York'takinin üç ay önceden dolduğunu biliyor musun?"

"Evet, söyledim.

Stacey kendini Lia'nın yanına attı ve ona sarıldı. "Annemle babama söyledin mi?

"Henüz değil," dedi sakın sakın. Aurelia'yla dünkü konuşması yeni bir suçluluk damarı açmıştı ve vicdanı bunu sonuna kadar araştırıyordu.

değerdi.

"Telafi edilecekler.

Yaparlardı, bunu biliyordu. Komisyonu kazanmayı bu kadar istemesinin nedenlerinden biri de buydu: Bu, onların tanıyabileceği ve takdir edebileceği somut bir başarı işaretiydi.

"Bahse girerim Ernesto New York'ta Braganzi'ye gitmiştir. Stacey bir pasta daha aldı.

"Evet," dedi Lia donuk bir sesle ve ayağa kalktı, ne yapmak istediğinden pek emin değildi ama kendini huzursuz hissediyordu. Belki yatağının yanında hâlâ şarjda duran telefonunu eline alırsa, kendini neşelendirmek için duyurular arasında gezinebilirdi.

"Lia, bu sabah tam bir sefalet içindesin.

"Evet, teşekkürler. Odasına doğru yürümeye başladı, Stacey de onu takip etmek için ayağa fırladı.

"Akşamdan kalmaya iyi gelen bir ilaç biliyorum," dedi. "Biliyor musun?"

Lia'nın daha az umurunda olamazdı.

"Evet," dedi Stacey. "Bu. Bununla birlikte Lia'yı havuza itti.

Yarım saat sonra, kız kardeşiyle birlikte eve giden patikada yürüyordu. Doğaçlama dalış kendine acıma duygusunu yok etmiş ve her zamanki ruhu yeniden ortaya çıkmıştı. Raphael Knight'ın bu zafer anını mahvetmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Kafasını ait olduğu yere, kışına sokabilirdi. Bu iş için çok çalışmıştı ve zaferini ona ve onun kazanmasına bulaştırmaya çalıştığı lekeye rağmen kutlayacaktı. Alec'in telefon görüşmesinde söylediği gibi, bu onun en iyi işlerinden biriydi ve Raph bunu ondan alamayacaktı.

Ernesto ve Aurelia terasta toplanmış, kahvelerini yudumlarlarken, gecenin geç saatinden hiç de rahatsız olmayan çocuklar havuzda oynuyordu.

"Lia," diye bağırdı Ernesto, yanında oturan Aurelia'nın yüzünü buruşturmasına aldırmadan. "Parti hoşuna gitti mi?

"Harikaydı, teşekkür e d e r i m ," dedi, en iyi gülümsemesini takınarak, güneşin gözlüklerini takmasını haklı çıkaracak kadar parlak olmasına minnettar oldu.

"Lia'nın bazı haberleri var," diye araya girdi Stacey, Lia'yı önüne iterek.

"Braganziler, yeni restoranları için sanat eseri hazırlamam için beni görevlendirdiklerini duyurdular.

Herkesten evrensel bir tebrik çılgılığı yükseldi. "Aferin, Lia.

"Fantastik.

"Seni zeki kız.

Ernesto, "Buna daha çok şampanya gerek," dedi ve Aurelia onu durduramadan ayağa fırlayıp gözden kayboldu. "Vincent'in mükemmel bir zevki olduğunu biliyordum.

Aurelia, "Çok heyecanlanmış olmalısın, *Cara*," dedi.

"Öyleyim. İlham almak için İtalya'ya gelmeye kesinlikle değdi'.

"Çok memnun oldum. Raph'ın burada olmaması çok yazık, senin adına çok sevinirdi'.

Raph'i ve ondan bahsedilmesini görmezden geleceğine dair tüm iyi niyetine rağmen, dilinden yuvarlanan soruyu durduramadı. "Nerede o?

Londra'ya geri dönmek zorunda kaldı. Şirketiyle ilgili acil bir durum varmış. Napoli'den erken bir uçuşla geldi.

Lia'nın kalbi göğsünde kasıldı, küçücük, sert, ceviz gibi bir yumruya dönüştü. O zaman her şey sona ermişti. Her şey bitmişti ve veda etmeden gitmişti. Lanet olsun ona. Cehenneme gidebilirdi. Şüpheden yararlanma, açıklama şansı - belli ki sözlüğünde ikisi de yoktu. Bu da ona güvenmemesi gerektiğini gösteriyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Bir ay sonra

L ondon'un gri ve bulutlu olması gerekirken, Lia'ya sürekli İtalya'da olduğunu hatırlatan gök mavisi bulutsuz gökyüzüyle canlı ve parlaktı. Uyumadığı her dakikayı, artık resmi adı 'İtalyan Günlüğü' olan Braganzi komisyonu üzerinde çalışarak geçiriyordu. Bu ona anne ve babasıyla Pazar öğle yemeği yememek için meşru bir bahane sağlamıştı ve annesini birkaç 'kar yağıyor, yakında konuşuruz' türünden mesajla geçiştirebilmişti, ancak babasının GIF'leri her zaman bir gülümseme ve o sıkıcı suçluluk duygusunu uyandırmaya devam ediyordu. Stacey İtalya'dan döndükten bir gün sonra stüdyoyu ziyaret etmiş, Lia'nın yapması gereken işlerin miktarını görmüş ve annesine mazeretlerini desteklemişti.

Dönüşünden bir ay sonra ve restorandan sadece dört gün önce açıldığında, eserlerine son rötuşları yapıyordu.

Başını eğerek çalışma masasından geri çekildi, bu son bölüme başka bir boncuk, başka bir dikiş ekleyip eklememeyi düşünüyordu.

"Ah, kahretsin," dedi yüksek sesle, kendisiyle ilgili hissettiği hayal kırıklığını dile getirerek. Bütün hafta boyunca bir korku hissi oluşmuştu. İtalya'ya, Raph'e dair anılar eserin dokusuna işlemişti ve bu anılar

Tamamlanmış iki parça materyali teslim etmek onu fiziksel olarak hasta hissettirdi. Kederli. Dürüst olmak gerekirse, çalışma tamamlanmıştı, günlerdir öyleydi, ama onunla uğraşmayı, parmaklarını üzerinde gezdirmeyi, kusurları aramayı bırakamıyordu. Şüphesiz bu onun en iyi çalışmasıydı ve geri dönülmez bir şekilde Raph'a bağlıydı. Onu düşünmeyi reddediyordu ama her dikişte, her süslemede ve her boya renginde aklında o vardı.

Partiden sonra bir hafta daha İtalya'da kalmış, menajeri ve Braganzilerle komisyonun ayrıntılarını tamamlamıştı. Restoranın açılışıyla ilgili çalışmaları tamamlamak için zaman dardı ve kendi stüdyosuna dönmesi gereken bir noktaya gelmişti - ya da en azından Ernesto ve Aurelia'ya böyle söylemişti. İşin aslı, Raph'ın İtalya'ya dönmeyeceğini bildiği bir noktaya gelmişti, hele de o hâlâ oradayken. Onun gelmediği her gün, hissettiği boşluk duygusunu daha da derinleştiriyordu. Leo'nun onu plaja götürmek için aradığı öğleden sonraları hariç, uyanık olduğu her dakikayı Positano'daki stüdyoda geçirmesine rağmen bunu saklamak giderek zorlaşıyordu.

Kapının beklenmedik bir şekilde çalındığını ve göğsünde dans eden umutla kapıya doğru uçtuğunu hatırlıyordu. Raph geri dönmüştü. Hatalı olduğunu fark etmişti.

"Leo!" Yüzündeki gülümsemeyi diriltmeye çalıştı, orada durup ona bakarken gülümsemesinin her saniye biraz daha azaldığını hissediyordu.

Hey, Lia. Biraz ara vermek istersin diye düşündüm. Plaja gel.'

"Ben... Yapacak işlerim var ve bikininim yok.

Leo arsız bir sırıtışla turuncu bikinisini kaldırdı. "Evet, öyle. Ve senin bir molaya ve dondurmaya ihtiyacın var!

Durakladı.

Stracciatella. Bir düşün sene. Ağzınızda soğuk. Küçük çikolata patlamaları.'

Tanrım, mutsuz olmaktan çok sıkılmıştı.

Bikiniyi onun elinden aldı. "Bana bir dakika ver, dondurmayı alabilirsin.
"Sì, sì, signorina.

Kalabalık sahil kenarındaki gelateria'ya gittiler ve ardından dondurmalarını sahile götürerek kalabalık halk alanında bir yer buldular.

Leo, 'Beni Giulia gönderdi,' dediğinde rahat bir şekilde yemek yiyorlardı.
"Giulia?

Evet. Üzgün olduğun için endişeleniyor. Bana seni dondurma yemeye götürmem gerektiğini söyledi. Görünüşe göre, "Kızlar aşık olduklarında ve üzgün olduklarında dondurma yerlermiş."

Lia bir kaşını kaldırdı, boğazına oturan yumru yüzünden konuşamıyordu. "Bunu o söyledi.

Leo başını salladı. 'Komik küçük şey. Bir şeyleri fark eder. Sanırım en genç o olduğu için. Her zaman arayı kapatmaya çalışıyor, bu yüzden çok dikkat ediyor.

Dönüp ona baktı. "Raph, değil mi?

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu, o yüzden burnunu kırıstırarak başını salladı ve dalgaların üzerinden uzaktaki ufka baktı, sıgıllıklarda ayakta sohbet eden, parlak renkli mayolarıyla eğlenen insanları taradı. Bu manzara beynine kazındı, göğsüne sert bir ceviz gibi yerleşen acı yerine odaklandığı başka bir potansiyel resim.

"O bir aptal. Özür dilerim.' "Teşekkürler.

"Aşık olmak bazen berbattır. Onunla konuşmamı ister misin?"

Lia güneş gözlüklerinin arkasından ona baktı, yakışıklı yüzünü inceledi, bu kez alışılmadık derecede ciddiye. Güneş gözlüklerinin koruduğu gözlerinin camlarına yansıyan deniz ve güneş ışığını görebiliyordu.

"Aşık olma yeteneğine sahibim," dedi omuz silkerek ve yüzünü ondan başka bir yöne çevirdi. "Sadece aşık olmamayı seçiyorum. Bu çok acı veriyor.

İlk kez onun gergin çene çizgisindeki gerginliği fark etti.

"Eğer teselli olacaksa, sanırım Raph seni seviyor.

"Değil," dedi Lia, konuşmayı kapatmak istiyordu. "Ve hayır, onunla konuşmanı istemiyorum. Onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilecek durumdayım. Ama yine de teklifin için teşekkürler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leo, dirseklerinin üzerine yaslanmış, yanıt onun için önemli değilmiş gibi görünüyordu. Lia öyle olduğunu hissediyordu. Soruda zoraki bir rahatlık vardı.

"Eve gideceğim, çok çalışacağım ve onu tamamen unutacağım. Küçük bir taş aldı ve elden ele savurdu. Her avucuna düşen taşın ağırlığı onu o ana ve kararına bağlıyordu. Yapılacak en doğru şey buydu.

"Ya da ona bir şans verebilirsin. Leo yumuşak bir sesle konuştu ve Lia dönüp ona baktı, onun sessiz kararlılığı karşısında şaşırmıştı.

"Çekip giden oydu.

"Ve ona izin veren de sensin. Neden çekip gittiğini biliyor musun?"

"Evet ve o yanılıyor.

"Tabii ki öyle. Bu kesin. Leo ona büyüleyici gülümsemelerinden birini gösterdi. "Ona bir şans vermek için daha da fazla neden. Ne yaptığının farkına varamayacak kadar aptal.

"Oh, biliyor," dedi Lia. "Biliyor.

"Tamam, bunu çözemeyecek kadar aptal. "Bu onun sorunu.

"Evet ama... sen üzgünsün. Bence o üzgün."

"Üzgün değilim, deliyim. Deli gibi... deli bir şey gibi. "Seni üzdü.

"Daha fazla daha üzgün Ben. O. sorgulandı benim

Bütünlük, benim yetenek - uğruna çalıştığım her şeyi.

Kafasını kendi kığına sokabilir.'

Leo güldü. "Bunu ona söylemek için sabırsızlanıyorum.

Gerçekten yapmamayı tercih ederim. Nazik davrandığını biliyorum Leo, ama hayatıma devam etmem gerek. Raph benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyecek. Onun sorunları çok köklü. Neye inanıyorsa ona inanıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı değil. Bak Layla ne yaptı. Benim de aynı olduğumu düşünüyor. Fikrini değiştirmesi için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bana gvenebilmeli ve bu karara kendi başına varabilmeli.

Kumsaldaki o konuşmayı neredeyse Raph ile yaptığı son konuşmayı tekrarladığı kadar çok tekrarlamıştı. Son sözlerini düşünürken çenesini kaldırdı. Tamam, en iyi zamanı değildi ve öfkesi onu alt etmişti ama Raph bunları hak etmişti. Öfkesine yenik düştüğü nadirdi, çok nadir. Ve böyle küfretmek... Annesi bundan hiç etkilenmezdi. Geriye dönüp baktığında, ona muazzam bir tatmin vermiş olsa bile bu çok çocukça bir davranıştı. Ama hatalı olan o değildi. Ne yazık ki bu düşünce dört hafta sonra bile onu pek rahatlatmamıştı.

Bir saat sonra stüdyosunu kilitledi, ortalığı topladı ve tamamlanan iki resmin son birkaç panoramik fotoğrafını ve videosunu çekti. Her birinin uzunluğu beş metreden fazlaydı ve geçen hafta son ölçüleri kontrol etmek için restorana gitmişti. Resimler zel olarak yapılmış çerçevelere gerilecek ve karşılıklı duvarlara monte edilecek, her biri odanın uzunluğu boyunca uzanacak ve sonra bir köşenin etrafında kıvrılacaktı. Güneşin sıcağında benekli kaldırım boyunca yürürken, eserin nasıl görüneceğini ve Raph'ın onu görüp görmeyeceğini düşündü. Braganzi'de yemek yerse onu düşünecek miydi? Orada yemek yer miydi? Yoksa boykot mu ederdi?

Evinin bulunduğu Viktorya döneminden kalma yüksek terasa yaklaşırken, n tarafa çıkan kısa merdivenlerde oturan tanıdık bir figür fark etti

Kapı. Adımları yavaşladı ve kalbi göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarptı.

Dönüp kaçmak için artık çok geçti; onu görmüştü. Nefes aldı ve yürümeye devam etti. Adamın yüzünü görünce içinden taşmak üzere olan "Burada ne işin var?" sorusunu bastırdı.

Koyu halkalar gözlerini gölgeliyor ve derisi elmacık kemiklerinin üzerine geriliyordu. Zayıf görünüyordu. Midesi düğümlendi ve sanki taşla doluymuş gibi hissetti. Yutkundu; onu cezalandırıyordu. Yetişkin bir kadın yerine bir çocuk gibi.

"Baba.

"Selam, tatlım.

Hemen ağlamak istedi. Onu o kadar çok özlemişti ki. Bunun yerine, bir ayağından diğerine geçerek orada öylece durdu.

"Yürümek ister misin?" diye

sordu. Kız başını salladı.

"Heath mi?

Kadın yine başıyla onayladı. Fundalığa varıncaya kadar sessizce yürüdüler ve çimlerin üzerinden tepeye doğru ilerlediler.

Tepeye vardıklarında, 'Seni özledim,' dedi.

Yutkunarak, çok küçük bir sesle, "Ben de seni özledim," dedi. "Seni annem mi gönderdi?"

Güldü. 'Hayır, yapmadı. Kendini çok suçlu hissediyor ve onu öldürüyor olsa da, ondan istediğin odayı sana vermeye kararlı.

Lia suçluluk ve pişmanlıkla midesinin boşaldığını hissetti. Kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Stacey, Ernesto'nun iyi bir yeri olduğunu söylüyor.

"Evet. O ve karısı bana çok iyi davrandılar.

"Bu çok iyi. Onun elini tuttu ve sıkı. "Gerçekten iyi. Senin adına sevindim. Hayal kırıklığına uğramanı hiç istemezdim.

Kalbi yavaşça çarparak ters döndü. Bu tam ona göreydi. Ailedeki nazik ruh, karısının ve kızlarının parlamasına izin vermek için bir adım geri çekilmişti. Duygusal davranmazdı; bunu ailedeki kadınların halletmesine izin verirdi. O her zaman sabit, dengeli ve sağlamdı. Ailesinin etrafındaki duvar onları güvende tutmuş ve korumuştur.

Durdu ve yakındaki bir bankı işaret etti. "Hep biliyordum, biliyorsun, ama benim için hiç fark etmedi.

Lia ona yan gözle baktı. Londra'nın silüetine bakıyordu, sanki uzaktaki gökdelenleri inceliyordu, ama elini tuttu, parmakları sanki duygularını kontrol altında tutmanın tek yolu buymuş gibi hafifçe gerilmişti.

"Sen her zaman benim kızım oldun. Adam gerçekçi bir tonda konuşuyordu ama Lia her şeyi itiraf etmenin onun için zor olduğunu biliyordu. "İlk kez bir araya geldiğimizde bana hamile olduğunu söyledi ama aldırmadım. İkinizi de istiyordum ve başka biri tarafından yaratılmış olmanız benim için hiç önemli olmadı. Bunu her zaman bahçecilik gibi düşündüm. Tohumu başkası ekti ama ben büyüttüm. Her adımında yanımdaydım. Sen *benim* kızsımsın. Her zaman da öyle olacaksın. Sadece bunu bilmeni istedim. Her ihtimale karşı... şey, her ihtimale karşı."

Lia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Kendini nasıl hissettiğine ve ona ne yapıldığına o kadar kaptırmıştı ki babasının üzerindeki etkisini inkâr ediyordu. Farkına vardığında suçluluk, pişmanlık ve utanç duygularıyla yıkandı. Ona nasıl bu kadar kötü davranabilmişti?

Kız gözyaşlarına boğulduğunda, adam kollarını ona doladı ve sarıldı.

'Sus, tatlım. Sus.

Baba, çok özür dilerim. Tam bir inek gibiydim. Anneme çok kızmıştım. Çok bencildim. Sadece kendimi düşünüyordum. Büyük bir şok yaşadım ve annemin bunca zaman bunu nasıl sakladığını anlayamadım. Gömleğinin içine doğru hıçkırarak ağladı, ince kumaşı gözyaşlarıyla ıslattı, ama şimdi başlamıştı

duracak gibi görünmüyordu. Tek düşünebildiği ne kadar korkunç olduğuydu.

Sonunda hıçkırıkları kesildi.

Özür dilerim baba. Gerçekten üzgünüm. Annemi görmem gerek. Onunla düzgünce konuşmalıyım.' Bu hoşuna giderdi. Seni rahat bırakmaya çalışıyor ama bu... O

Mutsuz. Yanlış davrandığını düşünüyor ama sizi temin ederim ki bunu kendi çıkarı için yapmadı. Her zaman bizi sevdiği için yaptı. Hepimizi sevdiği için. Ve aile bağlarımızı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemedi. Annen bunu senden almak istemedi.

'Öz baban hakkında nasıl açıklama yapabileceğimizi konuştuk. Sanırım onun hakkında bu şekilde konuşmak onu daha az önemli hale getirdi. Ailemizin içine daha az girmesine neden oldu. Bu konuyu o kadar çok konuştuk ki anlatamam. Ama sana söylemek için hiçbir zaman doğru zaman olmadı. Asla.'

Adam durakladı ve Lia onun gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. Bu onu hasta hissettirdi.

"Seni kaybetmek istemiyorum, Lia. "Beni kaybetmedin baba.

"Öyle değil mi? Stacey, Ernesto ve karısıyla çok iyi anlaştığınızı söyledi.

"Çok güzellerdi. Onları seversin. Gerçekten nazik insanlar ve çok cömertler - bana kendimi çok iyi hissettirdiler ama...' - Lia gözlerinin altındaki yaşları burnunu çekerek sildi - 'Sen her zaman benim babam olacaksın.

"Güzel," dedi ve tuttuğu eli okşadı.

Bir iki dakika oturdular, her ikisi de önlerindeki manzarayı, arka plandaki trafik gürültüsünü ve yakındaki ağaçlarda cıvıldaşan kuşları düşündüler. Küçük bir serçe, birkaç açgözlü güvercinin dikkatli bakışları altında kırıntı aramak için ayaklarının etrafında zıpladı.

"Özür dilerim, baba. Bunu yeterince söyleyebileceğinden emin değildi. Böyle büyük bir hatanın üstesinden nasıl geldin?

"Biliyorum, tatlım. Anlıyorum. Kendini incinmekten koruyordun'.

'Hayır, bencil bir velet gibi davrandım ve sadece kendimi düşündüm. Beni affedebilir misiniz?'

Güldü ve ona sarıldı. "Sanırım kendini affetmeye ihtiyacın var.

Ve işte böyle, bir ebeveyn sevgisiyle onu özgür bıraktı.

O da babasını sıktı. "Teşekkür ederim.

'Benim için affedilecek bir şey yok. Bu senin kendini koruman içindi. Kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibiydin, mesafeni koruyordun çünkü bunun daha güvenli olduğunu düşünüyordun. Kendini bizim için, Stacey için, benim için, annen için daha az şey ifade ettiğin korkusundan koruyordun. Ama öyle değilsin. Hiçbir şey değişmedi. Buna inanmak zorundasın.

"Annen aynı zamanda seni korumaya çalışıyordu, seni bu korkulardan ve şüphelerden uzak tutmak istiyordu. Belki de yanılıyordu. Belki de haklıydı. Ama seni çok sevdiğinden asla şüphe etme. Tipik bir baba. Annesinin duyguları hakkında kendi duygularından çok daha kolay konuşabiliyordu.

Biraz Raph gibi. Kendini mi koruyordu? Layla onu ve ondan önceki arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi biraz mesafe vardı, Lia ilişkilerinin onun hırsının kumları üzerine inşa edilmiş bir kale olduğunu düşünmesinin onu nasıl incitmiş olabileceğini görebiliyordu. Hata yaptığı için onu affedebilir miydi? Hemen sonuca vardığı için?

Başını babasının omzuna yasladı. "Teşekkürler baba," dedi ve serçe hala yiyecek ararken ayaklarının etrafında zıplamaya devam ederken bir süre daha orada oturdular.

Otuz Yedinci Bölüm

Raph'ın taksisi köşeyi döndüğünde, diğer yöne giden birini gördü ve parlak güneşin sarı bukleler yığını aydınlattığını görünce midesinde kelebekler uçuştı. Adam daha doğru dürüst bakamadan kadın gözden kayboldu ve taksi cadde boyunca ilerleyerek ofisine doğru yol aldı. Lia'nın anısının hâlâ kendisini etkileme gücüne sahip olmasına sinirlenerek yumruğunu kalçasında sıktı.

Taksinin kapısını gereğinden fazla bir güçle çarptı. ve kaldırım boyunca birkaç adım atarak ofisine doğru yürüdü. Neredeyse kapının önünden geçip gidecekti, vücudunda biriken enerjinin bir kısmını boşaltmak için hareket etme ihtiyacı hissediyordu. Belki de yapmalıydı; personeli bunun için minnettar olabilirdi.

Kapıyı açmadan hemen önce durakladığında, açık pencereden "Baretler takılsın, Karanlıklar Prensi geri döndü." sesini duydu. Acımasız bir gülümsemeyle ofise adımını attı ve aceleyle meşgul görünme hareketini yapan asistanının ve şirket resepsiyon görevlisinin yüzlerindeki suçlu ifadeyi fark etti.

"İyi günler," dedi. "Herkes nasıl?"

"Sıcak," dedi asistanı Heidi. Saçları alına yapışmıştı ve gülümsemesi yorgundu.

"Sanırım dondurmaya ihtiyacımız var," diyerek cüzdanını karıştırdı ve birkaç banknot çıkardı. Harika bir ekibi vardı ve son birkaç haftadır üzerine çöken huysuzluğu dizginlemek için çok uğraşmıştı ama belli ki o kadar da başarılı olamamıştı. "Dışarı çıkıp birkaç paket Cornettos alacağım.

"Ben giderim. Yanlış olanları alacaksın," dedi Andrea, resepsiyon masasının arkasından kalkarak, elindeki parayı kaptı ve sığağa rağmen kapıya doğru koşmaya başladı.

Heidi, "Bu sıcakta yanlış türde bir dondurma yiyebileceğinizi sanmıyorum," diye söylendi.

"Raph sıkıcıdır, çikolatayı değil vanilyayı tercih eder," diye yakındı Andrea omzunun üstünden, bilezikler ve uçuşan etekler telaşıyla çıkarken.

'Enerjisini nereden alıyor bilmiyorum,' dedi Heidi. "Toplantı iyi miydi?

"Çok iyi. Ve Karanlıklar Prensi'nin yorumunu duydum. Bir kaşını kaldırdı.

'Güzel,' dedi Heidi.

"O kadar kötü müydüm?

'Huysuz diyebilirim. Buna alışıyoruz. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve şakaklarındaki terli dalları sıvazladı. Kırklı yaşlarının ortalarında, son dört yıldır onunla birlikteydi ve Aurelia'yla Londra'da yaşayan annesi olmak için bir anlaşma yapmış gibiydi. Heidi annesini ona bağlamadan önce düzenli olarak telefonda uzun sohbetler yapıyorlardı.

'Bu arada, bir ziyaretçiniz vardı. Randevu almak istemedi ama size bir not bıraktı; onu ofisinize koydum.

Raph'ın nabızı çok hevesli bir şekilde hızlandı, vücudu beyninden önce tepki verdi, bir ve bir ekleyerek bir seferde on yaptı. Bu Lia olamazdı. Neden buraya gelsin ki? Mantığı ona bunu söylemesine rağmen yine de aceleyle ofisine girdi.

Beyaz zarf masasının ortasında duruyordu. Önündeki yazıyı okumak için duraksamadan yırtıp açtı.

Braganzi'nin 1 Ağustos Perşembe günü yapılacak açılışının ön gösterimine davetlisiniz.

İçecekler ve Kanepeler 6.30'dan

itibaren LCV

e.benson@braganzi.com

Sert kartın bir köşesinde akıcı bir karalamayla, "*Umarım gelebilirsin, Lia*" yazıyordu.

Şaşırmış bir halde davetiyeye baktı, onu diğer eline vurarak çırttı ve çıkan ses ofisinde yankılandı. Lia onu neden davet etmişti ki? Onu son gördüğünde nereye gideceğini kesin bir dille söylemişti.

Şimdi ondan ne isteyebilirdi ki? Onu delirtmek dışında. Parti gecesinden beri onunla ilgili bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Onunla ilgili düşünceler gece gündüz aklından çıkmıyordu ve bunları olabildiğince hızlı bir şekilde kapatmasına rağmen, kadın yine de içeri sızıyordu. Muamma büyüdükçe büyüyor, o da onu parçalara ayırmaya çalışıyordu. Kendisine sürekli meydan okuyan bu kadını bedavaya gezen biriyle bir tutamazdı. İlk günden beri farklı, aykırı ve zor biriydi, ondan ya da kim olduğundan asla etkilenmemişti. Bunun para için olduğunu tahmin etmişti ama kadın hiç o kadar materyalist görünmemişti. Kavranamayacak kadar çok çelişki vardı ve şimdi bir tane daha vardı. Onu neden davet ediyordu? Ve neden şimdi?

Davetiyeyi düzenli masasının ortasına koydu, sanki beynindeki düzensiz karmaşaya yardımcı olabilirmiş gibi, deri kakmanın çizgileriyle paralel hale getirmek için bir dakikasını ayırdı. Aslında bir şeylere anlam verememesi umurunda değildi. Onu unutmaya çalışmak için sürekli çaba sarf etmekten bıkmıştı. Kimse mükemmel değildi ve o da inkar edilemeyecek kadar yetenekliydi. O

parlamak için bir şansı hak ediyordu. Oraya ulaşmak için Ernesto'nun adını kullandıysa, onu suçlayamazdı. İnsanlar her gün çok daha kötü şeyler yapıyordu.

İletişim bilgilerini bulmak için web sitesine tıkladı, ancak mevcut tek numara menajeri Alec McClure'a aitti.

"Muhteşem görünüyorlar. Positano koleksiyonu sergisi çok fazla ön tanıtım almasına rağmen en iyi çalışmanız. Max Albertini resmen ağzından köpükler saçıyor. Ernesto'nun ona orijinalini ödünç verdiğini biliyor musun?"

Lia, ağzı iğnelerle dolu bir halde, kumaşın son metresini özel olarak tasarlanmış üç metre uzunluğundaki iki çerçeveden birine dikkatle tutturuyordu. Lia sadece başını salladı ve Alec'in gevezeliklerinin kafasının üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Son bir aydır durmaksızın çalışıyordu ve kendini duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş hissediyordu. İsteyeceği son şey, bu son aşamada narin kumaşı yırtmaktı.

"Bir dakika içinde bir şeyler içmek ister misin, Lia?" diye sordu Stacey, yanında durup son parçayı destekleyerek.

"Tanrım, evet. Son bölümü eklemem gerekiyor. Bir ton buzlu büyük bir kola istiyorum."

'Ben de bir tane alacağım,' dedi Alec. 'Barda açık bir hesap var; ne istersen sipariş et, Stacey. Birkaç telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmam gerekiyor. Buranın sinyali berbat.

Adam gözden kayboldu ve Lia biraz sarktı. Bu sıcakta tek yapmak istediği solup eriyerek yerde bir su birikintisine dönüşmekti.

"Bitkin görünüyorsun," dedi Stacey, sarkık gözlerine ve çökmüş ağzına bakarak.

"Çok teşekkürler.

"Senin bir tatile ihtiyacın var," dedi Stacey. "Gerçek bir tatile.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Lia. "Bir süre Amalfi Sahili'nden mümkün olduğunca uzak duracağım.

"Ama neden?" diye sızlandı Stacey. 'Ernesto senin *ve benim* her zaman ziyaret edebileceğimizi söyledi. Onlar orada olmasa bile. Patrizia'nın numarası sende var. İstedğin zaman gidebilirsin.

"Başka bir yere gitmeyi tercih ederim.

"Raph'ı arayabilirsin, bilirsin. Havayı yumuşatırsın. Belki şimdi sakinleşmiştir ve sen de açıklayabilirsin.

Lia konuşmadan önce her şeyi tarttı. "Onu açılışa davet ettim. Stacey ona baktı. "Buna ne sebep oldu? Ondan nefret ettiğini sanıyordum. "Onu affettim.

"Ama..." Stacey'nin kafası karışmış görünüyordu. "Seni kötüledi.

"Babamla konuştuğumda, affetmek ve incitmekle ilgili bazı güzel noktalara değindi.

"Bunu yaptığına ve annemle tekrar konuşmaya başladığınıza çok sevindim.

"Konuşmuyorduk; sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," dedi Lia, tanıdık bir utanç duygusuyla.

Tamam. Her neyse. Her şey normale döndüğü ve artık ünlü ve zengin bir aileyle akraba olduğumuz için mutluyum.

Lia ona şaşkın bir gülümseme verdi. "Akraba mıyız?

Aurelia kendimi ailenin bir parçası olarak görmemi söyledi. Ayrıca, sen ve Raph birlikte olursanız, biz de oluruz. Benim kayınvalidem olurlar. Aslında bence siz ikiniz evlenmelisiniz.

Lia son parçayı da yavaşça yerine takarken Stacey bara doğru yürüdü.

Bir adım geri çekildi, hafifçe gevşedi, gerginlik omuzlarını terk etti. İtalyan günlüğü bir zaferdi, şimdiye kadarki en iyi çalışmalarından biriydi. İpeği boyamak, işlemek ve süslemek için harcadığı özenli saatler karşılığını vermişti.

"Harika görünüyor," dedi arkasından bir ses.

Tanıdık alçak tınıyla omurgasında bir ürperti belirdi ve gözlerini kapattı. O buradaydı.

Raph.

Adrenalin patlayıcı bir hızla içinden geçerek onu biraz titretti ve nefesini kesti. Bir an için onun arkasında olduğu, ona geldiği bilgisinin tadını çıkardı.

Uzun ve sessiz bir iç çekiş yaptı, duygu patlamalarını sakinleştirmeye çalışarak arkasını döndü ve gözleri hevesle adamın her bir parçasını inceledi. Buruşuk siyah saçları, geniş göğsüne hafifçe yapışmış beyaz gömleği ve omzunun üzerinden bir parmağına çok rahat bir şekilde asılmış ceketıyla, her santimiyle seksi bir şirket korsanı gibi görünüyordu. Adamın çıplak gövdesinin görüntüsü beyninde canlanınca ağzı kurudu ve ona doğru çaresiz bir adım attı, avuçlarını dikleştirdi, ona dokunma ihtiyacı her gözeneğini yakıyordu. Dizleri titriyordu ve bunu anlamaması için dua etti.

"Davetinizi aldım," dedi, gözleri onun yüzünü ararken. Onlarda kendisine umut veren bir şey yakaladı ve dudakları titrek bir gülümsemeye dönüştü. Onun ne kadar muhteşem olduğunu nasıl unutmuştu? Ya da onun dokunuşunu ne kadar özlediğini? Tanrım, bu adama o kadar aşıktı ki.

"Davetiye yarından sonraki gün içindi," dedi biraz sertçe. Terden sıırıslık olmuştı, nemli, iki gündür yıkanmamış saçlarını dağınık bir topuz yapmış, birkaç kalemle tutturmuş ve yelek üzerine bol, boya lekeli bir tulum giymişken, seksi ve buruşuk görünerek her şeyi mahvetmişti.

Umutsuzca öpmek istediği o tatlı dudakların köşeleri yukarı kalktı. "O kadar bekleyemezdim.

İçindeki her şey parlak kelebeklerin kanat çırpması gibi bir hisle parıldadı ve o anda mutluluktan buharlaşabileceğini düşündü.

"Her şeyi mahvettiğinin farkındasın değil mi? Kaba bir ifadeydi ama adamın gözlerindeki ani şok karşısında bir tatmin duygusu hissetti. Bunu onun için çok kolaylaştırmayacaktı.

'Hıyarlık ettiğimi biliyorum. Özür dilemeye geldim.'

"Yarı şeffaf katil bir elbise ve porno yıldızı ayakkabılarımla ortalıkta dolaşacağım ve saçlarımın sansasyonel olacağı açılış gecesine kadar beklemeniz gerekiyor. *Ben* sansasyonel olacağım ve sen o izdihamda bana yaklaşılamayacaksın. Gece boyunca sana birkaç havalı, küçümseyici bakış atacağım..." Lia dudak büktü ve sonra patladı, 'Ve sen bunun yerine ben ter içindeyken, büyük olasılıkla kokarken ve seni beklemezken şimdi geliyorsun.

"Burada ne yapıyorsun, Raph? Sesi iki yaşında huysuz bir çocuk gibiydi.

Güldü. 'Sende sevdiğim şeylerden biri, Lia, bana asla bir santim bile vermemen. Buraya sürünmeye geldiğimde bile.

"Öyle misin? Başını öne eğdi.

"Evet.

"Benimle ilgili sevdiğin başka bir şey var mı?

Bir adım öne çıktı ve onun iki elini birden kavradı. "Bir düzine şey var ama esas olarak seni seviyorum.

Kendini onun kollarına atma içgüdüsünü dizginledi; henüz onun yakasını bırakacak değildi. Ne de olsa onu bir ay boyunca bekletmişti.

'Pekala' - kollarını kavuşturdu - 'bunu söylemek için geç kaldınız.

Ağzının kıvrılmasına ya da gözlerinin hafifçe kırışmasına engel olamadı. O biliyordu. Neredeyse ona gülümsediğini biliyordu.

"Ne diyebilirim ki? Ben bir aptalım.' Ellerini iki yana açtı.

"Katılıyorum.

Gözleri şimdi parlıyordu. "Şimdi senin sıran.

"Benim sıram mı? Kaşlarını kaldırdı.

'Beni sevdiğini söylemeyecek misin? Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğüne göre, bu eski bir gelenek değil mi?

Durakladı, yutkundu ve sonra sessizce sordu. "Öyle mi?

Kollarını onun beline doladı ve gözlerinin içine baktı. 'Oh evet, Lia. Bunu bilmekten memnun olacaksın.

"Güzel," dedi, rol yaptığı kadar soğukkanlı değildi. Adamın omuzlarını kavrarken kolları titriyordu.

"Neden bana davetiye gönderdin?"

"Seni affettiğimi bilmen için.

"Teşekkür ederim. Adam alnını onunkine değdirdi ve kaslarındaki gerginlik azalırken kadın onun rahatladığını hissetti. "Nasıl geri döneceğimi bilemedim. Görür görmez seni görmeliydim. Neyse ki ajanınızın ofisi çok ketum. Onun burada olduğunu söylediler ve ben de o buradaysa senin de burada olman gerektiğini düşündüm.

"Mükemmel tespit.

"Başka yeteneklerim

de var.

Başını kaldırdı. "Bana hatırlatabilir misin?"

"Memnuniyetle. Başını eğdi ve dudakları onunkilerin üzerine kapandı. O tanıdık havai fişek mutluluğu patladı ve kadın öpücüğün içine gömüldü, kolları onu sardı, vücudu onu evinde karşıladı.

Sonsöz

Lia'nın resimleri de kendisi gibi çok ilgi çekiyordu. Raph, fotoğrafçılar, muhabirler ve Vincent Braganzi ile eşi Stella'dan oluşan bir kalabalığın arasında durduğu yere baktı.

Vücudunu ustaca saran turkuaz ipek ve şifondan oluşan çarpıcı bir elbise içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Tehdit ettiği gibi yarı şeffaf bir elbise değildi - neyse ki - ama yine de gecenin ilerleyen saatlerinde onu soymak için sabırsızlanıyordu.

Aurelia dirseğinin dibinde, "Çok güzel görünüyor," dedi.

"Anne. Raph onu iki yanağından öpmek için eğildi. "Uçuşun nasıldı?

"Çocuklara veda etmek üzücü olsa da harikaydı.

'Onları birkaç gün içinde tekrar göreceksin. Yine de onları Los Angeles'a götürmesi için Leo'ya güvenmene şaşırdım.

'Kardeşine böyle davranma. O iyi bir çocuk.'

"Çocuk" önemli bir kelime. Hiç büyüyecek mi? Bir işe ihtiyacı var. Bir tür odaklanma.'

"Bilmiyor muydunuz? Prag'da bir bira fabrikasında özel bir stajyerlik için başvurdu.

"Şaka yapıyorsun. Raph, Aurelia'ya kaşlarını çatarak baktı ama Aurelia'nın yüzü son derece ciddiye.

"Bu doğru. Eğer alırsa gidip birkaç ay orada kalacak. "Oh, şey...
eğer yapmak istediği buysa.

Görünüşe göre gerçekten de öyle. Geçen ay boyunca her gününü Amalfi'deki Melphi Bira Fabrikası'na giderek zanaat birası yapımı hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenerek geçirdi. Kendi birasını yapmak istiyor.

"Ona iyi şanslar," dedi Raph, bu habere şaşırmıştı ama daha çok Lia'nın gecesini kutlamakla ilgileniyordu. "Onunla konuştun mu?" Lia'ya doğru başını salladı.

Aurelia, "Hayır, geldiğimizden beri çok meşgul ve herkes onunla konuşmak istiyor," dedi.

"Ernesto nerede?"

"Orada. Max'le birlikte. Lia'nın etrafındaki grubun kenarındaki iki adamı işaret etti. Ernesto tam o sırada başını kaldırdı ve iki kadeh şampanya alarak onlara doğru ilerledi ve karısına bir kadeh uzattı.

"Raph. Seni görmek ve üvey kardeşine destek olman çok güzel'.

Raph içkisinden bir yudum aldı ve neredeyse boğuluyordu. "Onun burada ne işi var?" Bardağını Max Albertini'yi göstermek için kullandı.

"Uzak duramadı. Resimleri görmek istedi. Ernesto Max'e onlara katılması için işaret etti.

"Tek kelimeyle enfes. Max iç çekti. "Sergi için çok heyecanlıyım. Ernesto, sana borçluyum.'

"Bana sürekli böyle söylüyorsun," dedi Ernesto. 'Ama Positano'daki resmi satmayacağım. Ne pahasına olursa olsun.

Albertini kederle, "Biliyorum," dedi. 'Bana ödünç verdiğiniz için çok minnettarım. Sergi şimdiden büyük ilgi uyandırıyor.

"Lia'nın sergisi mi?" diye sordu Raph.

"Evet. Fiyatlara rağmen şimdiden birkaç satış yaptım.

"Sanırım Ernesto'nun kızı prim yapabiliyor," dedi Raph, Lia adına sevinerek. Akrabalarının kim olduğunu değiştiremezdi, diye düşündü ve eğer bu onun sanat kariyerine yardımcı oluyorsa, o zaman kim karşı çıkabilirdi ki?

Max'in kahkahası hızlı ve kuruydu. 'Ernesto'nun adına ihtiyacı yok. Onunla şahsen tanışmak benim için çok şanslıydı. Çok uzun zamandır onun çalışmalarını sergilemek istiyordum. Bu tarzda çalışan tek sanatçı ve Avrupa'nın en önde gelen tekstil sanatçılarından biri. Eserlerinin Amsterdam'daki Moco'da sergilendiğini ve Japonya'da Kawaguchi'deki Itchiku Kubota Müzesi'nde eserleri sergilenen çok az sayıda Batılı sanatçıdan biri olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

Raph beyninde tektonik bir kayma hissetti. "Yani, Lia oldukça... oldukça ünlü mü?" "Tekstil dünyasında, o bir kraliçe. Tekstil dünyasında oldukça

Son beş yıldır. Ancak tekstil sanatı uzmanlık gerektiren bir alan olduğu için çoğu insan onun adını duymamıştır.

"Evet, Lia'nın benim kızım olduğunu söylediğimde Vincent çok etkilendi," dedi Ernesto hafifçe böbürlenerek.

"Ona söyledin mi? Raph sertçe sordu. "Elbette söyledim. Dünya ne kadar küçük, değil mi? "Ona ne zaman söyledin?

"Lia'nın web sitesini gördüğümde. Vincent onu New York'ta son gördüğümde genç bir tekstil sanatçısını görevlendirdiğini söylemişti ve ben böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Lia'nın çalışmalarını gördüğümde ona bir e-posta göndererek kızımın da bir tekstil sanatçısı olmasının ne büyük bir tesadüf olduğunu söyledim ve aynı kişi olduğunu fark ettik.

Raph başını salladı. Lia'nın Ernesto'nun yardımına ya da nüfuzuna hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı, çünkü zaten kendi ayakları üzerinde duruyordu. Şimdi onun resmi Ernesto'ya hediye etmesinin son derece cömert bir jest olduğunu anlıyordu.

Raph elinin tersiyle alnını ovuşturarak kendine lanet okudu. Kadının bu kadar öfkelenmesine ve ona nereye gideceğini söylemesine şaşmamalıydı. Onu fark ettiğinden çok daha fazla aşağılamıştı. Tanrım, onu aşağılamıştı.

Ve yine de... onu affetmişti. Hayatının geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacaktı ama her şey düşünöldüğünde bu o kadar da kötü bir anlaşma gibi görünmüyordu. Nasıl bir başlangıç yapabileceğine dair birkaç fikri vardı.

Aurelia, "İşte Stacey," dedi. 'Onlar da Lia'nın anne babası olmalı. Gidip merhaba demeliyiz. Haydi, Ernesto. Sen de Raph. Kızlarının bağılı olduğı aile hakkında daha çok şey bilmeleri gerekir. Onlara kim olduğunu söyleyecek misin?'

"Aurelia, çocuk onlara onun sevgilisi olduğunu söylemeyecek.

Bir akşam içinde Raph'ın içkisi ikinci kez ters yöne gitti. "Yalvarırım- 'Raphael, annenin senin birine aşık olduğunu anlamadığını mı sanıyorsun? Benim gözlerim var, biliyorsun.'

Güldü. "Evet, anne. Biraz kaybolmuş gibi duran üçlünün yanına kadar onu takip etti.

"Mary," dedi Ernesto, Lia'nın annesinin üzerine çullanarak. "Çok uzun zaman oldu.

"Ernesto, merhaba.

"Bu benim karım Aurelia ve oğıu Raphael.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Aurelia. 'Kızınız kesinlikle çok hoş. Onu tanımak benim için bir zevkti.

Raph, Stacey'nin kendisine göz kırptığını gördü ama dikkati hemen hayran kulübünden kurtulmayı başarmış olan ve sanki kurtarılması gerektiğini biliyormuş gibi onlara doğru yürüyen Lia'ya çekildi. Elbisesinin kumaşı kıvrak vücudunun etrafında uçuşuyordu ve onu ilk gördüğünde hissettiğı çekimin aynısını hissetti. O zaman dehşete düşmüştü çünkü böyle hissetmek istememişti. Şimdi bunu memnuniyetle karşıladı ve kız doğruca ona gelip kolunu onunkine doladığında kalbi daha da hızlı çarptı.

"Merhaba," dedi boğuk bir sesle.

"Merhaba. Beni özledin mi?" Onu öpmek için eğildi ve içindeki her şey iç çekti. Dünyada her şey yolundaydı.

"Anne, baba, sizi Raph ile tanıştırmak istiyorum.

Arkasında, annesinin mutlu gülümsemesini ve Ernesto'yla paylaştığı, sanki maçtan tamamen onlar sorumluymuş gibi hızlı ve memnun bakışını gördü.

Raph, Simon ve Mary Bathurst ile tanışmak için döndü. "Sizinle tanışmak çok güzel. "Sizinle de. Lia bize sizden çok bahsetti. Simon Bathurst ona bir kurnaz bir bakış. Yumuşak huylu bir adama göre gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Lia, Raph'ın kolunu güven verici bir şekilde sıktı.

"Baba," diye uyardı. Simon'ın yüzü gevşedi ama yumuşak gri gözlerinde hâlâ bir tehdit vardı. "Aranızdaki anlaşmazlıkları çözmenize sevindim," dedi.

Lia gülerek öne doğru eğildi ve babasını yanağından öptü. "Artık geri çekilebilirsin.

Annesi kocasına sevgi dolu bir bakış attıktan sonra onun önüne geçti. "Sizinle tanışmak çok güzel. Öğle yemeğine gelmelisiniz. Aurelia ve Ernesto'ya döndü. "Londra'da ne kadar kalacaksınız? Hepiniz yemeğe gelmelisiniz.

"Bu çok hoş olurdu," dedi Aurelia. "Bunu çok isteriz. Simon, Stacey ve Lia, kıpkırmızı kızaran Mary'ye baktılar. "Ya da belki dışarı çıkabiliriz.

"Neden hepiniz bana gelmiyorsunuz?" diye önerdi Raph. "Lia ve ben de sizin için makarna pişiririz.

Aurelia sevinçle ellerini çırparak, "Evet," dedi. "Artık tam bir uzman oldu.

"Ama en iyi öğretmene sahipti," dedi Ernesto, Mary'ye gülümserken kolunu ona doladı. "Bir keresinde beni neredeyse zehirlediğini hatırlıyorum.

Herkes bir an sessiz kaldı ve Aurelia gözlerini devirerek onun ayağına bastı. "Çok üzgünüm Mary. Ne diyebilirim ki? Erkekler aptaldır. Özellikle de benimkiler.

Mary talihsiz Ernesto'ya ters ters bakmadan önce ona gülümsedi. "Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim, Ernesto," dedi ve Simon gülüp onu öperken gözleri parıldamadan önce ona sert bir bakış attı.

"Neyse ki seninle yemeklerin için evlenmedim," diye şaka yaptı Simon.

"Çok iyi," dedi Mary. 'Ama bunun her zaman benden kaçan önemli bir beceri olduğunun farkındayım... Belki de bir kez daha denemeliyim.

"İtalya'ya gelmelisin," dedi Aurelia. "Sana nasıl makarna yapılacağını gösteririm.

Lia, Raph'ın kulağına, "Bu hiç de tuhaf değil," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. 'Bu annemin kabul ettiğini gösterme şekli. Eğer birine mutfağında yemek yapmayı öğretmeyi teklif ederse, onu evine ve kalbine kabul etmiş olur. Hangi malzemenin birlikte en iyi sonucu vereceğini bilme konusunda her zaman çok başarılı olmuştur. Ona gülümsedi.

Lia onun elini tutup parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirerek, "Bu çok hoş," dedi.

"Gerçekten hiç şansım yoktu. Sanırım mükemmel bir kombinasyon olduğumuzu biliyordu; sadece birbirimizi yakalamamız biraz uzun sürdü. Seni mutfağa götürüp en sevdiğim makarna sosunun nasıl yapıldığını öğrettiği anda başımın belada olduğunu anladım.

Ona sırtıttı. "Peki ya şimdi?

'Biz İtalyanlar aile içinde kalmayı severiz. Bunu hiçbir şeye değişmem.

"Aynen öyle. Onun elini sıktı. "Artık benimle sıkışıp kaldın.

Ve bunu değiştirmeyecekti. "Bana ve aileme mahkumsun - hepsi sana tapıyor.

"Sorun değil, ben de onlara bayılıyorum. Sesini alçalttı. "Sana taptığım kadar olmasa da.

Göğsünde bir sıcaklık filizlendi, tüm vücuduna yayıldı ve mutluluk onu sararken kelimeler kifayetsiz kaldı. Birine karşı böyle hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Elini ağzına götürdü ve sanki dokunuşu duygularını aktarabilecekmiş gibi dudaklarına götürdü. Karşısında dururken, sarı saçları sırtından aşağı dökülürken, gözleri sevinçle parlarken, annesinin yıllar önce Ernesto'da bulduğu şeyi bulduğunu fark etti. Ne kadar istese de o anda duygularını ifade edemeyecek kadar parlak ve ısıltılıydı.

Lia ona baktı, eli hâlâ dudaklarındaydı ve onu anlamak için kullandığı o kurnaz yöntemle, "Ben de," diye fısıldadı.

Teşekkür

Romantik kitaplar her zaman geniş kitleler tarafından sevilmiyor ve ne zaman 'düzgün' bir kitap yazacağımı soran insanlar oldu. Ancak son zamanlarda, kitaplarımı yazdığım ve zor zamanlarında onlara yardımcı olduğum için bana teşekkür eden okuyuculardan gelen mesajlar beni çok etkiledi. Alabileceğim daha büyük bir iltifat olamazdı ve kelimelerimin insanları taşıyabildiği ve onlara gerçek hayattan bir soluk aldırabildiği düşüncesi beni çok etkiliyor. Bunu bir kişi için yapabiliyorsam, bu yeterli ve 'düzgün' kitaplar yazma konusunda endişelenmeme gerek yok.

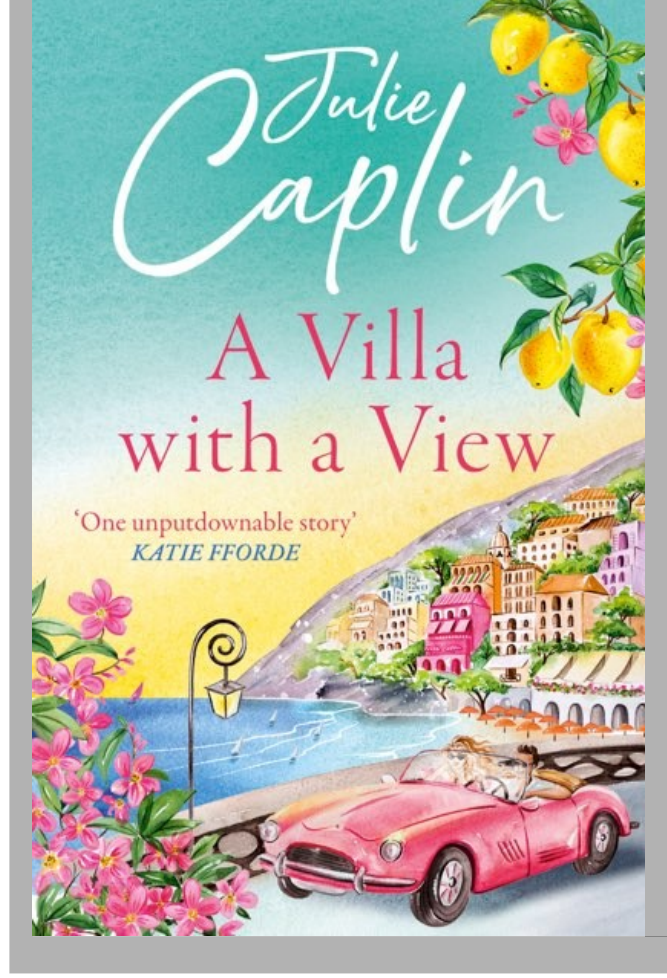
Kitaplarımı beğenen tüm okurlarıma, okumak için zaman ayırdığınız ve zor kazandığınız paranızı bu ve diğer tüm kitaplara bir şans olarak verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Ayrıca her kitabın arkasındaki ekibi de hafife almıyorum - cilayı ve ışıltıyı getiren onlar, muhteşem, efsanevi editörüm Charlotte Ledger ve eşsiz, çok sevdiğim menajerim Broo Doherty. Perde arkasındaki isimsiz insanlara, satış ekibine, haklar ekibine, özellikle Rachel McCarron'a, metin yazarlarına ve düzeltmenlere, ayrıca One More Chapter'daki muhteşem editör ekibine, Bonnie Macleod, Arsalan Isa, Chloe Cummings ve Emma Petfield'a, hepsi bir kitabı hayata geçirmeye yardımcı oluyor.

Okuduğunuz için teŖekkürler...

Umarız [*Manzaralı Villa'ı*](#) beğenmişsinizdir!

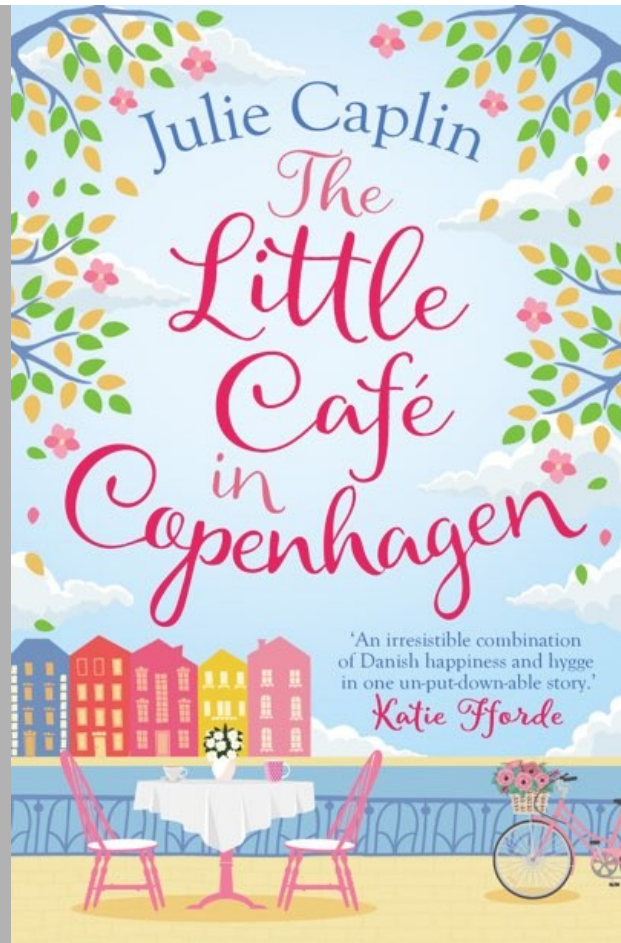
Sözcüklerin yayılmasına yardımcı olmak için tercih ettiğiniz tüm platformlarda bir inceleme bırakın!

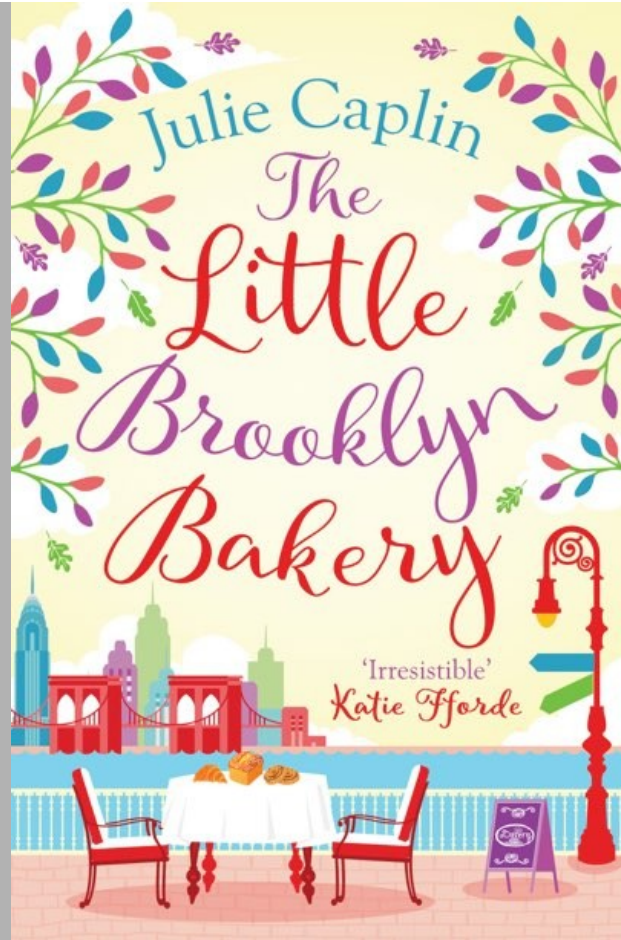

Julie Caplin'in Romantik Kaçışlar serisinin en son yürek ısıtan bölümü olan Fransız Şatosu Rüyası'nı kaçırmayın!

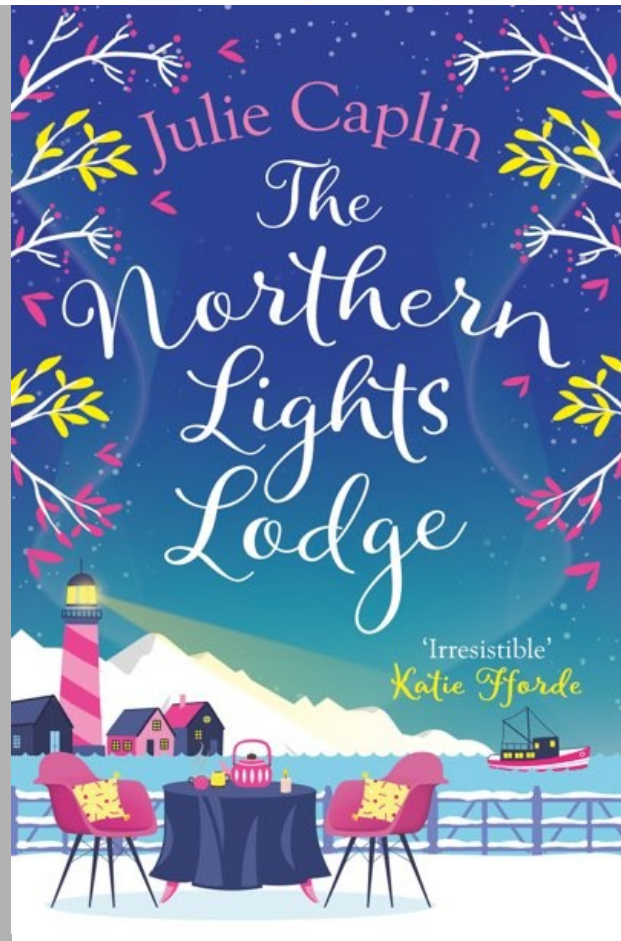
Kopyanızı [buradan](#) alın!

Ayrıca aşağıdaki kapaklara tıklayarak önceki tüm kitaplarını da okuyabilirsiniz!

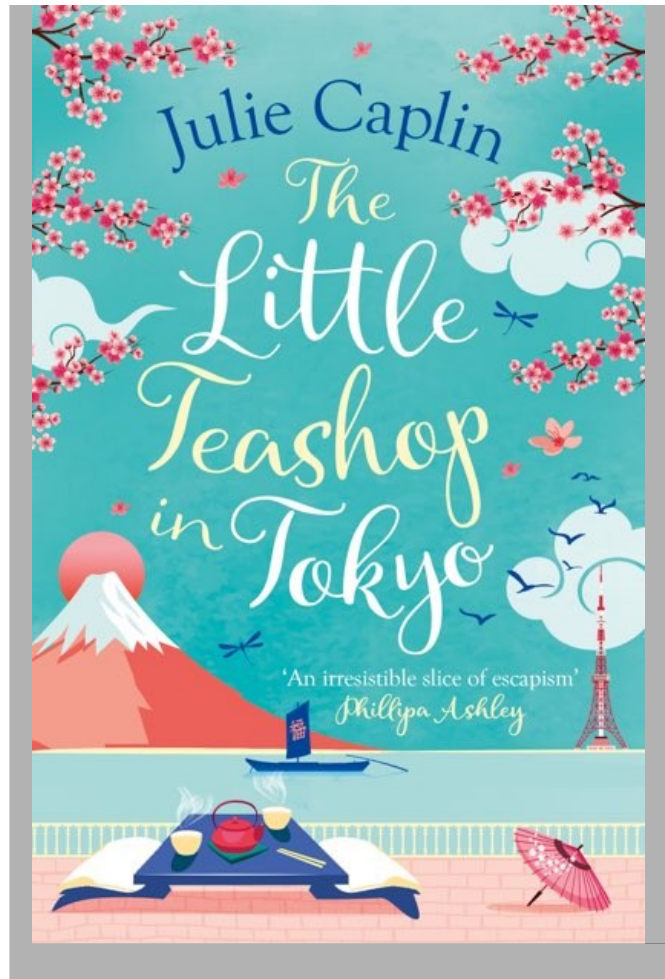

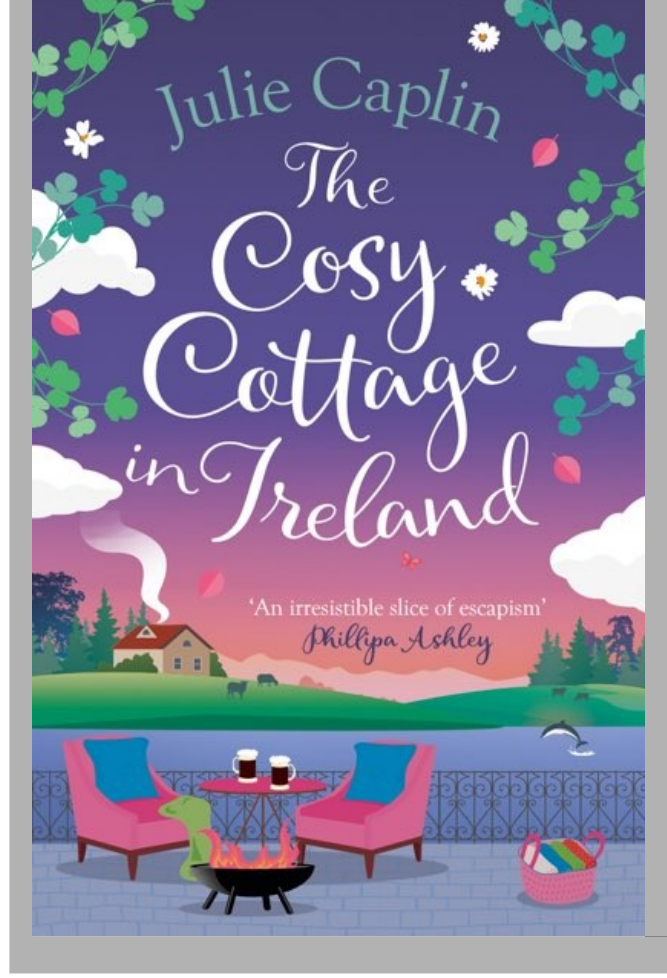

Julie'yi Twitter'da [@JulieCaplin](https://twitter.com/JulieCaplin), Facebook'ta [@JulieCaplinAuthor](https://www.facebook.com/JulieCaplinAuthor) adreslerinden takip etmeyi ve son çalışmalarıyla ilgili tüm güncellemeler için juleswake.co.uk adresindeki web sitesine göz atmayı unutmayın.

Julie Caplin, Romantic Escapes serisinin uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları İtalya, Almanya, İngiltere ve Çek Cumhuriyeti'nde en çok satanlar listelerine girmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla satmıştır. Canlandırıcı romantik komedileri dünyanın dört bir yanındaki muhteşem destinasyonlarda geçiyor ve okuyucularına nihai kaçışı sağlıyor.

Eskiden halkla ilişkiler müdürü olan Julie, uzun yıllar boyunca kıtanın gastronomik lezzetlerini tatmaları için en iyi yiyecek ve içecek yazarlarını basın gezilerine götürerek Avrupa'yı dolaştı. Zor bir işti ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Bu geziler onun romanları için ilham kaynağı ve ortam sağladı.

Julie ayrıca Jules Wake adıyla romantik ve tarihi kurgular yazmaktadır.

juleswake.co.uk

Julie Caplin tarafından da

Romantik Kaçamaklar

Kopenhag'daki Küçük Kafe

Küçük Brooklyn Fırını

Küçük Paris Pastanesi

Kuzey Işıkları Köşkü

Hrvatistan'daki Gizli Koy

Tokyo'daki Küçük Teashop

Küçük İsviçre Kayak Evi

İrlanda'deki Cosy Cottage

İskoçya'daki Noel Şatosu Fransız

Şatosu Rüyası

BİR BÖLÜM DAHA

Theauthorond flneVore Ghopter, hikayenin tanıtımına katkıda bulunan herkese teşekkür etmek istiyor:

Aneslytics Abigail Fryer /'-'\0 rĭ0 ĞSO	Uluslararası Satışlar Bethan fĭAoore Planlama ve Politika C h loe Cu mm ings Emma Petfielcl tel ĩssci O kusci nyci H cinnc h Steim p	HczrperCollina Dağıtım Ekibi I-lorpermollins Finans ve Telif Rioro HarperCollins Le\$jo l Tœa rrz Bu HorperCollins
Tasarım Lucy Bennett Fiona Greenwoy H elly la'\mcdonald Lione Payne Dean Russell Digital So les Lydia Gra inge E m ily Smarer Georg inO Ugen Eclitori<zl Arsczla n lsez Chcirlotte Ledg er Fede noo Leonordts Bonnie Macleocl es n ie ROtI well Tony Russell Kimberley Young	E mily Chan Denis Mein oğlu Francesca Tuzzeo Haklar Lana Beckwith Rachel McCorron Agnes Rigou Hang Sheik h MOhO mecl Zoe Shine Aisling Smyth	Trct<le Mczrketin Ben Hard Eleanor S\azer Birleşik Krallık So les Mauro Carpenter Isobet CobLJrn Jay Cochrane Tom Dunsto n Sabine Lewis Erin White H o rrĭet Willio ms Lean Woods Ve dağıtım şirketlerinden kitapçılara, on kütüphaneciye kadar zincirin diğer tüm önemli halkaları beyond!

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000,

Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

Bay Adelaide Centre, East Tower

22 Adelaide Street West, 41. Kat

Toronto, Ontario M5H 4E3,

Kanada www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India

A 75, Sektör 57

Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.